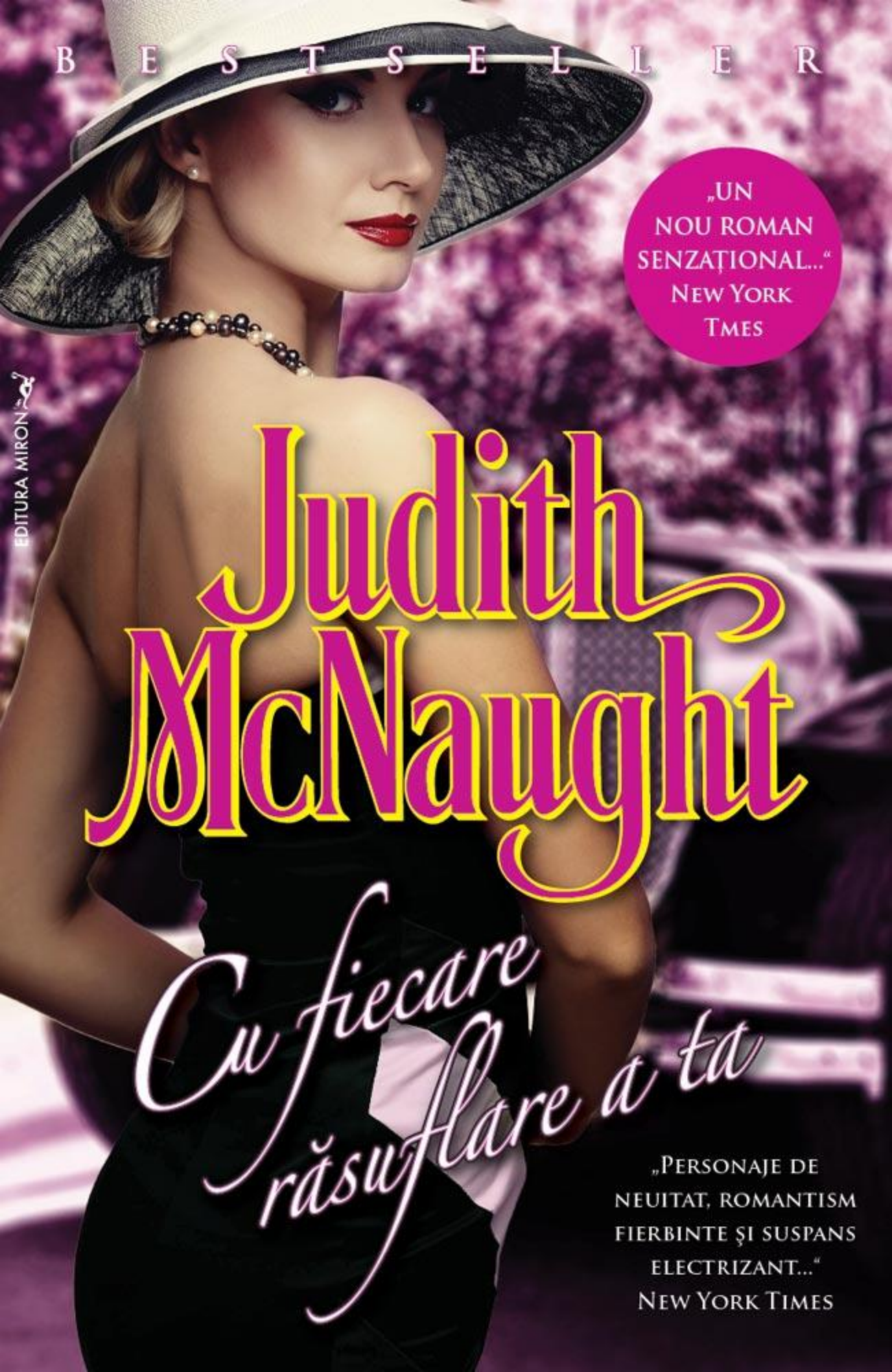
BESTSELLER
„UN NOU ROMAN SENZAȚIONAL...“ NEW YORK TMES
EDITURA MIRON
Judith McNaught
Cu fiecare răsuflare a ta
„PERSONAJE DE NEUITAT, ROMANTISM FIERBINTE ŞI SUSPANS ELECTRIZANT...“ NEW YORK TIMES

Capitolul 1

Sus, deasupra unui deal acoperit de zăpadă, conacul Wyatt se înalța precum o coroană regală, cu turnurile sale gotice din piatră ridicîndu-se spre cer și cu ferestrele din vitraliu strălucind ca niște bijuterii.

Pe o distanță de un kilometru, limuzine și mașini de lux treceau ca la o paradă, într-o curgere lentă spre un gardian în uniformă ce păzea poarta spre conac. Cînd fiecare vehicul ajungea la el, gardianul căuta numele celor dinăuntru pe lista de invitați, apoi emitea un edict politicos către șofer:

– Îmi pare rău, dar din cauza zăpezii care a căzut astăzi, domnul Wyatt nu dorește ca vreun vehicul să parcheze înăuntru în seara asta.

Dacă la volan era un șofer plătit, gardianul se dădea la o parte și îi permitea acestuia să întoarcă pe alee, să intre pe poartă și să-și ducă pasagerii la conac înainte să se întoarcă la strada principală, unde să parcheze și să aștepte.

Dacă la volan era proprietarul mașinii, gardianul îi făcea semn să conducă spre o linie de Range Rover-uri negre, parcate în sus pe deal, la o intersecție, cu fire subțiri de fum ieșind de pe țevile de eșapament.

– Vă rog să mergeți mai în față și să lăsați mașina cu un valet, îi instruia gardianul. O să fiți duși după aceea cu una dintre mașinile noastre pînă la conac.

Oricum, aşa cum descoperea curînd fiecare nou-sosit, procesul nu era nici pe departe la fel de simplu pe cît părea la început. Cu toate că existau suficienţi valeţi disponibili şi destule Range Rover-uri care aşteptau invitaţii, nămeţii şi maşinile parcate se aglomeraseră pe aleea principală care se ondula spre conac, aşa că aceasta ajunsese să fie aproape de netrecut într-unele porţiuni, iar procesiunea constantă şi lentă de maşini transformase cei zece centimetri de zăpadă ne dată la o parte de mai devreme într-o mocirlă groasă.

Întregul chin era enervant şi sîcîitor pentru toată lumea... pentru toată lumea în afară de detectivii Childress şi MacNeil, care stăteau într-un Chevrolet fără însemne oficiale, parcat pe o alee, la o sută cincizeci de metri mai sus de intrarea în curtea conacului Wyatt. Cei doi detectivi făceau parte dintr-o echipă aleasă pe sprînceană, formată mai devreme în acea zi şi desemnată să îl ţină sub observaţie permanentă pe Mitchell Wyatt.

La ora 20:00 îl urmăriseră pînă acolo, la domeniul lui Cecil Wyatt, unde Mitchell trecuse de paznicul ce încercase să-l oprească, întorsese pe aleea privată spre conac şi dispăruse din vedere. Odată ce Wyatt dispăruse, Childress şi MacNeil nu avuseseră de ales şi se văzuseră nevoiţi să parcheze şi să-i treacă la dosar pe cei cu care se întîlnea acesta. Pentru ca lucrurile să meargă mai repede, Childress observa scena printr-un binoclu pentru vedere nocturnă, citindu-i plăcuţe de înmatriculare şi spunîndu-i diverse alte informaţii lui MacNeil, care le scria într-un carneţel.

– Avem un nou participant la linia de start, murmură Childress în timp ce altă pereche de faruri ajungea la paznicul

de la poartă. Citi cu voce tare numărul de înmatriculare, în așa fel încît MacNeil să poată să noteze, apoi îi descrise acestuia vehiculul și șoferul.

– Mercedes alb AMG, model de anul ăsta, cel mult de anul trecut. Șoferul e un bărbat caucazian la șaizeci și ceva de ani, pasagerul e o femeie de rasă caucaziană, treizeci și ceva de ani, lipită de tăticul ei de zahăr, care zîmbește larg.

Cînd colegul lui nu răspunse, Childress îi aruncă o privire și își dădu seama că MacNeil era atent la o pereche de faruri care cobora dealul de undeva din dreapta.

– Probabil că e cineva care locuiește aici, remarcă Childress. Și nu e doar bogat, ci și curios, adăugă cînd Lincoln-ul se opri de tot și stinse farurile chiar în fața aleii pe care parcaseră ei.

Ușa din spate se deschise și din mașină coborî un bărbat la aproape patruzeci de ani, cu o haină închisă la culoare. Childress coborî geamul, intenționînd să găsească o scuză pentru prezența lor acolo, dar cînd bărbatul se opri și duse celularul la ureche, detectivul îl recunoscu.

– Ăsta e Gray Elliott. Ce caută aici?

– Locuiește în apropiere. Poate a venit și el la petrecere.

– Sau poate că vrea să ne ajute să-l supraveghem pe Wyatt, glumi Childress, dar în vocea sa se simțea tonul admirativ.

După numai un an ca procuror general al comitatului Cook, Gray Elliott ajunsese un erou în ochii polițiștilor – un procuror strălucit, care nu se temea să accepte cazurile dificile și riscante. Faptul că era și o persoană publică bogată, care își dedicase viața binelui public și nu strîngerii unei și mai mari averi personale nu făcuse decît să adauge încă o fațetă la imaginea lui de erou.

MacNeil îl plăcea din toate acele motive, dar el îl plăcuse pe Gray chiar şi cînd acesta era numai un adolescent lipsit de griji şi nechibzuit, pe care detectivul îl prinsese făcînd mai multe infracţiuni minore, tinereşti.

Elliott încheie convorbirea, se apropie de maşina lor, se aplecă şi privi înăuntru.

– Probabil că tu eşti Childress, spuse în loc de „bună ziua", apoi îşi îndreptă atenţia spre MacNeil. Aş vrea să vorbesc puţin cu tine, Mac.

MacNeil coborî din maşină şi i se alătură în spatele ei. Vîntul se oprise, iar motorul era pornit şi scotea fum cald la picioarele lor.

– Am cerut ca acest caz să-ţi fie dat ţie, îi spuse Gray, pentru că tu ai condus investigaţia dispariţiei lui William Wyatt şi îi cunoşti pe cei implicaţi.

– Nu pe toţi, îl întrerupse Mac, incapabil să-şi ţină curiozitatea în frîu. N-am mai auzit de Michael Wyatt pînă astăzi. Cine naiba e şi de ce îl urmărim?

– Este fratele vitreg al lui William Wyatt şi eu cred că e responsabil de dispariţia acestuia.

– Fratele vitreg? repetă MacNeil încruntîndu-se cu neîncredere. Cînd a dispărut William, i-am interogat pe toţi membrii familiei sale şi pe toţi prietenii lui. Nimeni nu mi-a spus nici măcar un cuvînt despre vreun frate vitreg. De fapt, cînd am vorbit cu Cecil Wyatt, bătrînul mi-a spus de mai multe ori cît de important este să-l găsim pe unicul lui nepot, să-l aducem pe William acasă, la soţia şi la copilul lui.

– Ai fost indus în eroare în mod intenţionat de un bătrîn arogant şi rău-voitor, care nu era pregătit să recunoască

existența unui nepot pe care nu l-a acceptat niciodată. Eu cunosc de o viață familia Wyatt și n-am știut că William are un frate vitreg. De fapt, nici el n-a știut pînă în iunie anul ăsta. Conform poveștii pe care tocmai am auzit-o, tatăl lui, Edward, a avut o aventură cu secretara lui cînd William avea doar vreo doi ani și mama lui se îmbolnăvise și murea de cancer. Secretara a rămas gravidă, iar mama lui William a murit cîteva luni mai tîrziu, dar cînd secretara i-a cerut lui Edward să o ia de nevastă așa cum îi promisese, el a tot amînat și a negat că ar fi fost tatăl copilului. Ea s-a răzbunat amenințîndu-l că va povesti totul ziarului *„Tribune"*.

Lui Elliott îi sună telefonul, făcîndu-l să se oprească și să se uite la numele celui care suna. Ignoră apelul și continuă:

– În acel moment, Cecil avea planuri politice mari pentru Edward, pe care un scandal le-ar fi distrus, dar era de negîndit să accepte în familie o „ușuratică de rînd". Cecil a încercat să-i cumpere tăcerea, dar secretara a fost de neclintit în privința dreptului copilului să fie legitim, să se numească Wyatt și să fie crescut ca unul dintre ei. A angajat un avocat și pînă la urmă s-a ajuns la o înțelegere: Edward avea să se căsătorească la puțin timp înainte de nașterea bebelușului, apoi să divorțeze imediat după aceea. Ea trebuia să renunțe la orice drept asupra copilului și îi dădea custodia lui Cecil. La rîndul lui, Cecil era obligat să se ocupe ca bebelușul să fie crescut cu „toate beneficiile asociate cu averea și legăturile sociale ale familiei Wyatt", inclusiv educație dintre cele mai bune, călătorii în străinătate și așa mai departe. Secretara a primit o sumă substanțială de bani, cu condiția să nu spună niciodată vreun cuvînt despre tot ce se întîmplase și să nu mai ia niciodată legătura cu nici una dintre părțile implicate, inclusiv copilul.

MacNeil își ridică gulerul hainei. Partea de jos a corpului îi era destul de caldă, dar îi înghețaseră urechile.

– Bineînțeles că, mai tîrziu, Cecil și-a schimbat părerea în legătură cu nepotul lui, spuse detectivul frecîndu-și palmele una de cealaltă, apoi băgîndu-și-le în buzunare.

– Nu. A aderat la litera înțelegerii, dar nu la spiritul ei. Fusese de acord ca Mitchell să crească avînd parte de toate beneficiile asociate cu averea și legăturile sociale ale familiei Wyatt, dar nu a fost de acord că aceste legături sociale aveau să fie cu însăși familia Wyatt. La o săptămînă după nașterea copilului, Cecil l-a trimis pe Mitchell la o familie din Italia, cu un certificat de naștere fals. Cînd avea cam patru sau cinci ani, Cecil l-a smuls din sînul acelei familii și l-a trimis la o școală cu internat, exclusivistă, din Franța. Mai tîrziu, el a fost trimis la un liceu în Elveția, apoi la Oxford.

– Copilul a știut vreodată cine este sau cine îi plătea educația atît de costisitoare? Întrebă MacNeil.

– Familia la care a locuit în Italia i-a spus ce li se spusese și lor, anume că fusese abandonat la naștere în pragul unei locuințe din California și că numele lui era doar o combinație dintre două nume alese la întîmplare din cartea de telefoane de un grup de binefăcători americani foarte generoși, care nu voiau în schimb decît să rămînă anonimi.

– Iisuse, rosti MacNeil clătinînd din cap.

– Dacă mi se pare că aud milă în vocea ta, ai face mai bine s-o păstrezi pentru cineva care o merită, spuse Elliott sarcastic. Tînărul Mitchell s-a bucurat de viața sa și a profitat de majoritatea oportunităților. A avut talent la sport și a excelat, a mers la cele mai bune școli și s-a împrietenit ușor cu odraslele

familiilor de seamă din Europa. După ce a absolvit colegiul, s-a folosit cum trebuie de educația, fizicul și legăturile sale sociale, reușind să cîștige foarte mulți bani. Acum are treizeci și patru de ani și conduce mai multe companii, cu sediul în majoritate în Europa. Are apartamente la Roma, Londra, Paris și New York.

Elliott se opri și se uită la ceas, încruntîndu-se ca să vadă cadranul pe întuneric.

– Tu vezi cît este ceasul?

MacNeil îi ridică mîneca și se uită la numerele mari, de un verde strălucitor, de pe ecranul Timexului său.

– Opt patruzeci și cinci.

– E momentul să plec. Trebuie să apar la petrecerea lui Cecil.

– Cum a ajuns Wyatt chiar acum, aici, după tot timpul ăsta? spuse MacNeil repede, încercînd să folosească bine puținul timp care le rămăsese.

– Acum șapte luni, la începutul lui iunie, William a dat peste documente într-un seif vechi și s-a revoltat din cauza felului în care fusese tratat bietul lui frate vitreg de tatăl și bunicul lui. A angajat detectivi și, cînd aceștia i-au dat de urmă lui Mitchell Wyatt la Londra, William s-a dus cu fiica și cu soția lui acolo, ca să se prezinte și să-i spună ce se întîmplase.

– Frumos din partea lui.

Elliott ridică privirea spre cer.

– Așa a fost, spuse pe un ton atent controlat, al cuiva care încerca să nu trădeze nici urmă de emoție. William era un om bun din cap pînă în picioare. Singurul bărbat din familia lor care n-a fost un sociopat egocentric.

Se uită deodată înapoi la MacNeil şi încheie ce spunea:

– Cînd William s-a întors de la Londra şi a povestit despre succesele uimitoare ale lui Mitchell, Edward nici n-a vrut să audă de fiul lui demult pierdut, dar bătrînul Cecil a fost, evident, suficient de impresionat încît să ceară o întîlnire cu acesta. S-au văzut în august, cînd Mitchell trebuia să fie aici cu afaceri. După aceea, cînd William a dispărut, în noiembrie, Cecil l-a rugat pe Mitchell să se întoarcă în Chicago, să se cunoască mai bine. Ironic, bătrînul e acum foarte încîntat de nepotul lui rătăcitor, în aşa măsură încît l-a invitat să participe în seara asta la petrecerea sa, la aniversarea a optzeci de ani. Trebuie să plec, adăugă, îndreptîndu-se deja spre maşină.

MacNeil merse alături de el.

– Nu mi-ai spus nimic care să explice de ce îl supraveghem pe Mitchell Wyatt.

Elliott se opri brusc, cu o expresie crispată pe chip, şi vorbi scurt, pe un ton rece:

– Am omis să-ţi spun asta? întrebă. Uite două dintre motive: în septembrie, la numai o lună după reuniunea dintre Cecil şi Mitchell, Edward, tatăl lui William şi al lui Mitchell, a „căzut" de la balconul dormitorului lui, treizeci de etaje, şi a murit. În noiembrie, William a dispărut. Ca o coincidenţă, conform paşaportului american şi a înregistrărilor de la biroul de imigrări, Mitchell Wyatt a intrat în State la scurtă vreme înainte de fiecare dintre aceste două evenimente şi a plecat aproape imediat după aceea.

Cînd MacNeil îl privi bănuitor, Elliott spuse:

– Acum înţelegi o parte din situaţie. Ascultă şi mai departe. Mitchell e în Chicago de două săptămîni. Stă acasă la William,

unde o consolează pe frumoasa soție a acestuia și se împrietenește cu fiul lui de paisprezece ani.

Fără să reușească să-și ascundă ura din glas, Elliott adăugă:

– Mitchell Wyatt îi extermină sistematic pe membrii familiei sale și o reorganizează după bunul plac.

– Te gîndești că vrea să-i rămînă lui averea familiei, concluzionă MacNeil.

– Cred că genele Wyatt au produs încă un sociopat. Sociopatul cel mai periculos. Criminalul cu sînge rece.

Cînd el se îndepărtă, MacNeil urcă din nou în Chevroletul în care-l aștepta Childress și împreună se uitară la mașina lui Elliott, care opri la intersecție ca să aștepte un alt grup de oaspeți ce trebuiau duși la conac în Range Rover. O femeie cu părul cărunt alunecă în noroiul amestecat cu zăpadă, iar soțul ei întinse mîna ca să o prindă. Un cuplu de vîrstă mijlocie tremura în frig, în timp ce niște bătrîni soți încercau cu greu să urce în Range Rover-ul înalt, ajutați de valeții din parcare.

– Știi, spuse Childress cînd mașinile plecară în sfîrșit, cînd am condus pe lîngă porți în seara asta, am aruncat o privire pe aleea care duce la conac și jur că mi s-a părut curată ca în palmă, fără urmă de zăpadă pe ea.

– Așa și era, aprobă MacNeil.

– Atunci de ce naiba îi obligă paznicul pe toți invitații să-și lase mașinile aici, afară, pe drumul principal?

MacNeil ridică din umeri.

– Cine știe?

Capitolul doi

Şuvoiul de oaspeţi ajunsese doar un picurat timid cînd o nouă pereche de faruri se apropie de poartă, mişcîndu-se încet. Childress lăsă din mînă paharul cu cafea pe care o turnase dintr-un termos şi ridică binoclul. MacNeil întinse mîna după carnetel şi începu să scrie informaţiile pe care i le dicta Childress.

– Vehiculul este un Rolls vintage, probabil din 1950, de culoare maro, impecabil păstrat, rosti acesta. La volan e un şofer plătit. Pasagera este o femeie, aşezată pe bancheta din spate. Doamne, e o frumuseţe!

– Rolls-ul sau pasagera? întrebă MacNeil.

Childress pufni în rîs.

– Rolls-ul. Pasagera are cam nouăzeci de ani şi faţa ei se ridează ca o prună uscată din cauza a ceea ce-i spune paznicul şoferului ei, care are şi el cam nouăzeci de ani. Cred că bătrîna e nemulţumită că trebuie să-şi lase Rolls-ul parcat pe stradă.

Childress se înşela în acea privinţă. Sora lui Cecil Wyatt, Olivia Hebert, nu era nemulţumită din cauza edictului fratelui ei, cum că nimeni nu avea voie să parcheze pe alee. Era de-a dreptul furioasă.

– Tiranul arogant! exclamă ea spre şofer cînd acesta conduse spre conac, trecînd de porţi în spatele a trei Range

Rover. Uită-te la aleea asta, Granger. Vezi tu vreun pic de zăpadă aici?

– Nu, doamnă.

– Cecil îşi adună oaspeţii ca pe oi, numai ca să arate că poate.

– Aşa se pare, doamnă, răspunse omul, şoferul ei de patruzeci de ani, cu o voce tremurînd de indignare, dar şi din cauza vîrstei.

Mulţumită că Granger înţelegea şi era de acord cu ea, Olivia Hebert se sprijini de spătarul din piele moale al maşinii ei, plină de o furie neputincioasă. La fel ca toţi ceilalţi care-l cunoşteau pe fratele ei, Oliviei îi era familiar obiceiul lui Cecil să dobîndească din senin „excentricităţi" rigide, pe care le inventa din cînd în cînd fără alt scop în afară de acela de a îşi impune voinţa asupra egalilor săi sociali, dovedindu-şi, încă o dată, că le era superior tuturor.

– Nu-mi vine să cred că oamenii încă îi mai suportă comportamentul atît de arogant, chiar şi după optzeci de ani, rosti ea cu amărăciune. De fapt, mă mir că aceşti oameni n-au făcut stînga împrejur şi nu au plecat acasă imediat ce şi-au dat seama că aleea e foarte curată! adăugă Olivia, cu toate că spusese ceva nu tocmai adevărat.

Înţelegea exact de ce invitaţii lui Cecil erau dispuşi să suporte inconvenientele lipsite de scop ale acelei seri. În primul rînd, Cecil era un binefăcător generos, care donase zeci de milioane de dolari cauzelor caritabile preferate de ei. În al doilea rînd, veniseră să i se alăture la cea de a optzecea aniversare nu pentru a sărbători, ci ca să-l ajute să depăşească un moment întunecat de dispariţia mult iubitului său nepot în vîrstă de treizeci şi şase de ani, William.

– Pe lîngă toate celelalte, mai şi profită de compasiunea oamenilor astă-seară! Aşa face, adăugă Olivia cînd opriră în faţa conacului, uitîndu-se la cei care coborau din Range Rovere.

În loc să-i răspundă, Granger îşi păstră energia pentru călătoria dificilă pe care o avea de făcut prin faţa maşinii, pînă la portiera din spate. Umerii îi erau aduşi de vîrstă, spatele şi genunchii, mult îndoiţi din cauza artritei, părul, o bordură din ce în ce mai rară de argintiu ce ieşea de sub şapca neagră de şofer, iar corpul subţire îi era înghiţit de haina neagră care-i rămăsese mare în ultima vreme. Îi deschise uşa şi întinse mîna noduroasă ca să o ajute să coboare. Olivia îşi puse palma înmănuşată în palma lui.

– Trebuie să-ţi modificăm haina, spuse în timp ce cobora şi întindea mîna după baston. E puţin cam mare pentru tine.

– Îmi pare rău, doamnă.

Apucînd bastonul în mîna dreaptă şi sprijinindu-se cu stînga de braţul lui, Olivia îi dădu voie să o conducă încet spre conac, acolo unde majordomul lui Cecil aştepta deja în pragul luminat.

– Încearcă să mănînci mai mult, Granger. Pe vremuri cumpăram o maşină din banii pe care i-aş da acum pe un rînd de haine noi.

– Da, doamnă.

În timp ce o ajuta să urce cele trei rînduri de trepte spre uşa de la intrare, Granger spuse:

– Cum o să mă anunţaţi cînd să vin să vă iau?

Olivia se opri, se crispă, apoi îi aruncă o privire feroce.

– Nici să nu-ţi treacă prin cap să pleci de pe aleea asta! îl avertiză. Măcar noi să nu cedăm în faţa toanelor tiranului ăstuia meschin. Parchează acolo, la poarta mare.

Majordomul lui Cecil o auzi şi contramandă netulburat ordinul în timp ce o ajuta să-şi scoată haina.

– Maşina dumneavoastră trebuie să aştepte în afara curţii, nu la poarta mare, o informă imperios, în timp ce Granger se întorcea şi începea să coboare încet treptele din piatră. Vă rog să-i daţi instrucţiuni şoferului să...

– Nu am de gînd să fac aşa ceva! îl întrerupse ea cu dispreţ, împingîndu-l cu bastonul şi străduindu-se să dezbrace haina fără ajutor. Granger! strigă în urma lui.

Şoferul se întoarse de pe a doua treaptă şi o privi, ridicînd întrebător din sprîncenele argintii.

– Cît timp aştepţi, cu maşina parcată lîngă poarta mare, dacă se apropie cineva de tine, vreau să-l calci!

Satisfăcută, îi aruncă majordomului o privire plină de răceală.

– Lîngă poarta mare e parcată o maşină străină, sport, rosti. Cui îi aparţine?

– Domnului Mitchell Wyatt, răspunse majordomul.

– Ştiam eu că a lui este! exclamă Olivia cu bucurie, împingîndu-şi haina în braţele majordomului şi luîndu-i cu o mişcare bruscă bastonul. Nici el nu se supune toanelor unui tiran meschin, îl informă cu mîndrie.

Sprijinindu-se mult în baston, ea începu să se îndrepte spre sunetul vocilor din sufragerie, de-a lungul podelei inegale din foaier. În spatele ei, majordomul spuse:

– Domnul Cecil a spus că trebuie să-l aşteptaţi în biblioteca sa.

În ciuda scurtei ei demonstraţii de curaj, Olivia nu voia să se confrunte între patru ochi cu fratele ei cel formidabil, care

avea un instinct nemaipomenit şi simţea imediat cînd cineva urma să îl sfideze, chiar înainte ca acela să acţioneze. În loc să meargă direct în bibliotecă, ea se îndreptă spre salonul din stînga, se opri sub intrarea în formă de arcadă, sperînd să întîlnească privirea unui aliat, un bărbat extraordinar de înalt, cu părul închis la culoare, care la rîndul lui sfidase ordinele lui Cecil şi parcase lîngă poartă.

Înăuntru era aglomeraţie, dar nici urmă de Mitchell. La fel în sufragerie, unde şi mai mulţi oaspeţi se înfruptau de la un bufet bogat. Olivia mergea înapoi, pe unde venise, cînd Cecil ridică privirea de la cei care-i vorbeau şi o văzu. Îi aruncă o privire speculativă, rece, ca a unui oponent vechi, apoi îi ordonă să meargă imediat în bibliotecă dînd scurt din cap în direcţia respectivă. Ea ridică bărbia, dar făcu după cum i se ceruse.

Biblioteca lui Cecil era de cealaltă parte a holului faţă de sufragerie, după scara principală, spre spatele casei. În mod normal, uşile grele, din lemn, erau închise în timpul petrecerilor cu mulţi invitaţi, pentru a-i descuraja pe aceştia să se adune pe domeniul privat al stăpînului casei, dar în acea seara printre ele se strecura o rază blîndă şi subţire de lumină. Cu o mînă pe clanţă, Olivia se opri ca să-şi odihnească puţin picioarele şi plămînii, apoi îşi îndreptă spatele, ridică privirea şi îngheţă, surprinsă, la vederea scenei din interior.

Mitchell o ţinea în braţe pe soţia lui William, iar Caroline îşi sprijinea obrazul la pieptul lui, strîngînd în mînă o batistă.

– Nu ştiu cît pot să mai continui aşa, spuse el pe un ton sec, dar nu lipsit de blîndeţe.

Şocul de moment lăsă loc compasiunii în mintea Oliviei. Biata Caroline era la fel de slabă şi de palidă ca un copil orfan.

Normal că își dorea alinare și susținere din partea unui bărbat din familia lor, dar tatăl ei cel lipsit de scrupule își petrecea luna de miere undeva în Europa, alături de a cincea lui soție, iar Cecil nu i-ar fi oferit decît discursuri seci despre cum era nevoie să dea dovadă de tărie în momente dificile. Fiul lui Caroline, de paisprezece ani, avea nevoie de toată compasiunea mamei sale, iar ea se prefăcea puternică pentru el, dar nu avea pe cine să se sprijine în afară de Mitchell.

Olivia simți un val de recunoștință pentru că Mitchell apăruse în familia Wyatt exact la momentul potrivit ca să îi ajute pe Caroline și pe Cecil să își poarte doliul. Din păcate, Olivia avea sentimentul că Mitchell nu l-ar fi „ajutat" pe Cecil nici să iasă dintr-o casă în flăcări, dacă ar fi avut de ales. Era clar că nu dorea să aibă o relație mai apropiată cu familia sa și nici să le cunoască prietenii. Cel mai grav i se părea Oliviei că, era destul de sigură, nepotul avea să plece din Chicago foarte curînd, fără să spună nimănui în afară de Caroline.

Olivia înțelegea exact de ce tînărul simțea ce simțea. Familia Wyatt se dispensase de el cînd era doar un bebeluș, de parcă n-ar fi fost mai mult decît un gunoi deranjant care le aglomera viețile perfecte, ordonate. Aflase și ea cîte ceva despre soarta copilului nedorit al lui Edward cu multă vreme înainte, și nu mișcase un deget ca să schimbe ceva, motiv pentru care considera că merita disprețul pe care tînărul îl avea față de ea. Ce nu putea să accepte era gîndul că acesta avea să părăsească prea curînd orașul. Voia să o cunoască înainte și să înțeleagă că putea să aibă încredere în ea. Voia să-i spună „mătușa Olivia" înainte să plece. Doar o dată și ea s-ar fi declarat mulțumită. Cu toate astea, bătrîna și-ar fi dorit mult mai mult altceva, ceva ce trebuia să obțină înainte să fie prea tîrziu: iertarea.

În acel moment, însă, grija ei cea mai mare era ca nu cumva Cecil să i se strecoare pe urme, să deschidă larg uşa bibliotecii şi să interpreteze cu totul greşit scena dinăuntru. În loc să dea buzna peste cei doi, să o facă pe Caroline să se simtă vinovată şi să-l forţeze pe Mitchell să-i dea explicaţii inutile, Olivia decise să îşi anunţe sosirea, aşa că lovi uşa grea cu bastonul ca şi cînd ar fi încercat fără succes să deschidă, apoi, de dragul gestului, întinse bastonul în faţă ca pe băţul unui orb şi intră în bibliotecă, lovind şi bătînd în podeaua de stejar şi uitîndu-se la parchetul vechi de parcă n-ar fi putut să o susţină.

– Ai nevoie de mai multă lumină? întrebă Mitchell.

Olivia ridică privirea de parcă ar fi fost surprinsă de prezenţa lui, dar ironia din vocea tînărului o luase de fapt pe nepregătite. Acesta stătea în faţa şemineului, exact unde fusese şi înainte, dar Caroline se aşezase pe un fotoliu din apropiere. Inima Oliviei se strînse dureros la vederea urmelor întunecate de sub ochii ei căprui deschis.

– Săraca fetiţă, spuse, mîngîindu-i lui Caroline părul blond.

Tînăra ridică privirea şi îşi lipi obrazul de palma ei.

– Mătuşă Olivia, rosti chinuit.

Bătrîna ar fi rămas alături de ea, dar îşi dădu seama că Mitchell se îndepărtase de şemineu şi privea indiferent multele portrete din bibliotecă. Încăperea mare era un adevărat altar al membrilor familiei Wyatt, cu portrete înrămate, de toate mărimile şi formele, aglomerînd pereţii şi acoperind poliţa şemineului. Era primul semn deschis de interes pe care văzuse să îl dea nepotul ei pentru oricare dintre membrii familiei lor, sau cel puţin ea aşa alese să-l interpreteze, ca pe un semn de interes.

– Acela este stră-străbunicul tău, îi spuse ea. apropiindu-se de el şi arătînd spre portretul de deasupra şemineului. Vezi asemănarea?

– Cu ce? întrebă el, luînd intenţionat peste picior chiar şi ideea.

– Cu tine, insistă Olivia cu încăpăţînare.

El îi aruncă o privire ameninţătoare, rece, exact la fel cu acelea ale stră-străbunicului său, apoi îşi strecură o mînă în buzunarul pantalonilor şi se îndepărtă cîţiva paşi. Olivia îi ascultă avertismentul, dar continuă să-l privească din colţul ochiului, sperînd să aibă din nou ocazia să ciobească puţin din scutul de gheaţă pe care tînărul îl avea, dacă acesta mai arăta curiozitate pentru vreunul dintre portrete.

Cecil îi făcea întotdeauna pe oameni să aştepte, fiindcă asta dovedea că le era superior. De obicei pe Olivia o enerva să fie tratată astfel, dar în acel moment spera că fratele său avea să-i mai lase să-l aştepte cel puţin o oră. Cîteva momente mai tîrziu, Mitchell se opri ca să studieze un alt portret, iar Olivia se grăbi să i se alăture, apoi se uită la tabloul pe care el îl alesese. Era acela al unei fetiţe aşezate timidă într-un leagăn din grădină, cu boboci de trandafiri împletiţi în păr şi trandafiri din mătase brodaţi pe rochia albă. Mitchell o privi cu coada ochiului.

– Tu eşti? întrebă.

– Dumnezeule mare! exclamă ea. Cum ţi-ai dat seama? Abia dacă aveam cincisprezece ani acolo.

În loc să-i răspundă, el arătă cu capul spre un alt portret.

– Acolo tot tu eşti?

– Da. Aveam douăzeci de ani şi tocmai mă logodisem cu domnul Hebert. Uite-l şi pe el acolo. Ne-au făcut portretele în aceeaşi zi.

– Nu pari la fel de fericită să fii logodită cum pare el.

– Nu am fost, îi mărturisi Olivia, uitînd că avusese de gînd să-l tragă ea pe el de limbă şi nu invers. Mi se părea că el şi familia lui erau cam... înţepaţi.

Pe chipul tînărului apăru un zîmbet fascinat.

– De ce ai crezut asta? întrebă, întorcînd întreaga forţă a atenţiei sale concentrate asupra ei.

– Acum... acum pare o prostie, dar unul dintre strămoşii lui a semnat Declaraţia de Independenţă, iar altul a fost general în Războiul Civil, şi mi se părea că familia lui pomenea prea des despre asta. Ştii, se lăudau cam prea mult.

– Un comportament reprobabil, aprobă cu prefăcută seriozitate, dar privind-o amuzat.

Bucuroasă de discuţia cu el, Olivia îndrăzni să continue:

– Da, chiar era, să ştii. Doar nu veniseră pe Mayflower!

– Sînt sigur că au încercat, glumi Mitchell, dar, fiind o corabie mică, probabil că n-au prins bilete.

– Ei bine, dacă n-au reuşit, îi mărturisi Olivia aplecîndu-se mai aproape, asta e din cauză că noi eram deja la bord.

El rîse, iar Olivia îşi pierdu capul şi spuse cu voce tare ce gîndea:

– Bărbaţii din familia Wyatt sînt arătoşi, dar pe vremea mea am fi spus despre tine că eşti de vis, tinere.

Expresia lui se răci în clipa în care ea îi sugeră că ar fi făcut parte dintre bărbaţii Wyatt. Olivia îşi dorea cu atîta ardoare să recupereze terenul pe care-l pierduse încît îi vorbi imediat despre o trăsătură pe care strămoşii lui nu o aveau:

– Ei toţi au avut ochii căprui, dar ai tăi sînt albaştri.

– Mă întreb cum s-a întîmplat una ca asta, rosti el pe un ton leneş, plictisit.

– Mama ta...

Olivia se opri, apoi se răzgîndi şi decise că tînărul avea dreptul să ştie.

– Îmi amintesc că mama ta avea nişte ochi albaştri, frumoşi, adînci. N-am mai văzut niciodată aşa ochi. Doar acum, la tine.

Aşteptă ca el să-i ceară mai multe detalii despre mama lui, dar în loc de asta Mitchell încrucişă braţele la piept şi o privi fix, rece, nerăbdător şi plictisit. Olivia îşi feri privirea şi arătă spre un portret mic, chiar alături de acela al lui George Hebert.

– Despre el ce părere ai? întrebă, atrăgîndu-i atenţia spre portretul unui domn dolofan, îmbrăcat într-o cămaşă apretată şi purtînd o cravată cu dungi trandafirii, albastre şi galbene.

– Mi se pare că are nişte gusturi foarte proaste în materie de cravate, răspunse Mitchell scurt, apoi se îndepărtă.

Olivia se uită la Caroline, care clătină încet din cap, afirmînd fără cuvinte ceva ce devenise evident: mătuşa greşise cînd vorbise despre mama lui Mitchell şi cînd încercase să-l convingă să accepte că avea vreo legătură cu bărbaţii din portrete.

Olivia îl privi cum trecea de la o pictură la alta, un bărbat înalt, cu umerii laţi, privind imagini ale bărbaţilor cu care semăna în aşa măsură încît probabil simţea că se uită în oglindă, una neclară din cînd în cînd, dar cu siguranţă o oglindă. Mîndria îl făcea să-şi nege moştenirea genetică, dar, în timp ce-l studia din cealaltă parte a încăperii, ea nu putea să nu se mire de cît de inutil era efortul tînărului. Strămoşii lui fuseseră înalţi, la fel ca el, cu postura mîndră, cu intelect extraordinar şi cu temperament puternic. Exact ca ale lui.

Se gîndi la cum îi criticase el cravata socrului ei şi, privindu-i profilul lui Mitchell, începu să se simtă mai bine, amuzată. Din vîrfurile pantofilor săi italieneşti strălucitori, la costumul de culoarea cărbunelui, croit la comandă, la cămaşa albă ca zăpada şi la frizura impecabilă a părului negru şi des, Mitchell era, la fel ca toţi ceilalţi bărbaţi din familia Wyatt, conservator, cu gust şi imaculat.

Cu toate astea, Olivia descoperise în timp ce-l privea uitîndu-se la portrete trei lucruri care-l diferenţiau de strămoşii săi. Simţul sec al umorului, farmecul urban, elegant şi zîmbetul acela al său. Combinaţia era cu siguranţă letală. Suficient de letală încît s-o facă pînă şi pe o doamnă în vîrstă ca ea să se simtă bine. Bărbaţii din familia Wyatt erau autoritari şi dinamici, dar de cele mai multe ori aveau foarte puţin umor şi încă şi mai puţin farmec. Dacă ei ar fi fost Humphrey Bogart, atunci Mitchell ar fi fost Cary Grant, dar cu maxilarul puternic şi ochii albaştri, de gheaţă.

– N-o să dureze prea mult, spuse Cecil pe un ton tăios, intrînd cu paşi apăsaţi în cameră.

Olivia se crispă şi se întoarse ca să-l vadă pe fratele ei mergînd spre biroul său. O irita faptul că el era cu doi ani mai în vîrstă decît ea, dar artrita nu-i încovoiase coloana.

– Staţi jos, le ordonă.

Mitchell se apropie de Olivia şi trase un scaun pentru ea, apoi se apropie de marginea biroului lui Cecil, îşi îndesă mîinile în buzunarele pantalonilor şi ridică din sprîncene.

– Am spus stai jos, rosti acesta pe un ton ameninţător.

Pe chipul lui Mitchell apăru o răceală amuzată, după care tînărul se uită în spate.

– După ce te uiți? întrebă Cecil.

– După cîinele tău, răspunse Mitchell.

Olivia se crispă, iar Caroline trase scurt aer în piept. Bătrînul îi aruncă o privire aspră, plină de resentiment... apoi aproape respectuoasă.

– Cum dorești, rosti, apoi se uită la Olivia și la Caroline. Am vrut să fiți prezente pentru că mi se pare că-i datorez lui Mitchell să spun asta în fața întregii familii, iar soarta a vrut să fim noi ultimii adulți rămași în familia asta.

Se uită din nou la Mitchell și continuă:

– Cu mulți ani în urmă, mîndria și supărarea m-au determinat să-ți fac o nedreptate gravă. Vreau să recunosc asta acum, în fața mătușii și a cumnatei tale. Furia mea n-avea nimic de-a face cu tine, ci cu tatăl tău și cu femeia care ți-a fost mamă. Fiul meu, Edward, a fost un mare fustangiu, iar eu am detestat asta la el. În timp ce tînăra lui soție murea de cancer, el a lăsat însărcinată o altă femeie, pe mama ta, iar eu n-am putut să-l iert pentru asta. Nici nu am putut să trec cu vederea lipsa totală de scrupule a mamei tale. L-a acceptat în patul ei pe tatăl tău, știind bine că soția lui era pe moarte, și a fost atît de lipsită de decență încît n-a reușit să înțeleagă ce insultă ar fi fost pentru răposată dacă el s-ar fi însurat cu ea și i-ar fi făcut un copil la nici șase luni după moartea ei.

Cecil se opri, iar Olivia îl privi îngrijorată pe Mitchell, întrebîndu-se ce simțea tînărul auzind aceste adevăruri urîte despre părinții săi, dar el părea detașat, de parcă ar fi ascultat o poveste doar puțin neplăcută ce nu avea nici o legătură cu el. Dacă nu i-ar fi observat încordarea aproape imperceptibilă, Olivia ar fi crezut că Mitchell era foarte plictisit. Neatent la astfel de nuanțe ale expresiei chipului cuiva, Cecil spuse:

– Pot să continui să fiu direct?

– Te rog, cum să nu! răspunse Mitchell cu prefăcută amabilitate.

– Am fost dezgustat... ba nu, revoltat de comportamentul părinților tăi, dar cînd mama ta a angajat un avocat scîrbos ca să încerce să stoarcă bani de la mine şi să mă forțeze să-i cresc copilul din flori ca pe un adevărat Wyatt, repulsia mea pentru ea s-a transformat în ură, şi aş fi făcut orice-mi stătea în putere ca să o împiedic. Orice. Poți să înțelegi ce am simțit?

– Perfect.

– Dacă mama ta n-ar fi vrut decît bani ca să-şi crească fiul şi să ducă o viață decentă, aş fi înțeles, adăugă Cecil şi, pentru prima dată, Oliviei i se păru că vede surpriză sau o emoție similară pe chipul altfel de necitit al lui Mitchell. Dar ea n-avea nici o fărîmă de sentiment matern. Bani şi „să fie în preajma oamenilor bogați" a fost tot ce a contat pentru ea, şi s-a gîndit că tot atît i-ar fi fost suficient şi copilului ei.

Cecil se ridică. Olivia observă că avea nevoie să se sprijine cu palmele de birou, de parcă s-ar fi simțit mai slăbit decît voia să arate.

– Ai fost copilul unui bărbat fără coloană vertebrală, fără caracter sau decență, şi al unei tîrfulițe manipulatoare şi mercenare. Nu mi-a trecut prin cap că ai putea să fii un copil bun, date fiind toate acestea, dar m-am înşelat, Mitchell. Moştenirea ta Wyatt a rămas, puternică şi neîntinată. L-am iubit pe William, fratele tău, iar el a fost un tată şi un soț bun, dar moale, fără ambiția lui Edward. Tu, Mitchell, eşti leit strămoşilor tăi din familia noastră. Te-am aruncat în lume fără nimic, doar cu oportunitatea să primeşti o educație şi să ai cunoştințe sus-puse.

Tu ai transformat aceste lucruri într-un mic imperiu financiar impresionant, în numai o decadă. Ai moştenit capacitatea de a face asta de la strămoşii tăi din familia Wyatt. Poate că nu ai fost crescut ca unul dintre noi, dar asta eşti.

Cecil termină ce avea de spus şi îl privi, aşteptînd. În loc să pară mulţumit, Mitchell păru amuzat:

– Şi eu trebuie să iau asta ca pe un compliment?

Cecil se încruntă auzindu-l pe Mitchell amuzat, apoi un zîmbet satisfăcut îi arcui colţurile buzelor subţiri.

– Sigur că nu. Eşti un Wyatt, iar noi, cei din familia asta, nici nu căutăm, nici nu avem nevoie de aprobarea celorlalţi.

De parcă şi-ar fi dat seama deodată că nu îl împăcase nici un pic pe tînăr, Cecil schimbă strategia.

– Pentru că eşti un Wyatt, o să înţelegi, de asemenea, cît de greu îmi e să recunosc că furia şi mîndria m-au determinat să fac o greşeală dezastruoasă de judecată cu ani în urmă, pentru care tu ai plătit toată viaţa. Nu mă aştept să mă ierţi, fiindcă noi nu ne mulţumim cu simple scuze pentru ceva de neiertat. Unde mai pui că eu am deja optzeci de ani, aşa că nu mai am destul timp ca să-mi răscumpăr greşeala. Şi eu sînt un Wyatt, aşa că nu pot să cer o iertare pe care nu o merit, dar pot să-ţi cer asta...

Bătrînul întinse palma, care tremura uşor.

– Vrei să-mi strîngi mîna?

Olivia era atît de mişcată încît aproape că-i venea să plîngă, iar lui Caroline îi tremurau buzele moi, curbate de un zîmbet încurajator, dar Mitchell ignoră gestul lui Cecil.

– Nu înainte să înţeleg de ce dăm mîna.

– Este, totuşi, aniversarea mea de optzeci de ani, spuse Cecil obosit, lăsînd mîna să-i cadă într-o parte. Eu sînt

responsabil pentru Olivia, Carolina şi tînărul Billy, dar după ce eu nu o să mai fiu, n-o să aibă cine să se ocupe de ei. Ştiu că Olivia a început să ţină la tine. Fără îndoială te consideră aliat, dat fiind că amîndoi aţi găsit de cuviinţă să-mi ignoraţi cererea de-a parca maşinile pe stradă.

Mitchell îi aruncă o privire surprinsă Oliviei, iar ei i se păru că vede o licărire amuzată în ochii lui înainte ca el să redevină atent la Cecil.

– Ştiu că William s-a simţit legat de tine din clipa în care te-a cunoscut, iar el se pricepea de minune la oameni. Caroline şi tînărul Billy mi-au spus că ai petrecut ceva timp cu ei, acum, că William nu mai... acum că el a dispărut. Presupun că şi tu împărtăşeşti afecţiunea familială pe care ei o simt pentru tine.

Făcu o pauză, dar Mitchell nici nu confirmă, nici nu neagă, aşa că Cecil întinse din nou mîna şi continuă:

– Îţi place sau nu, eşti nepotul meu. Am nevoie să ştiu, şi la fel şi ei, apăsă el cuvintele, că o să accepţi rolul ăsta şi că eşti de acord să ai grijă de ei dacă mie o să mi se întîmple ceva. Vrei să dai mîna cu mine ca să pecetluim tîrgul ăsta?

Olivia se minună de felul şiret în care Cecil îşi reformulase cererea, de parcă ar fi făcut-o în numele ei şi al lui Caroline, şi se bucură foarte mult cînd de data aceea Mitchell ezită numai o clipă înainte să dea mîna cu bunicul lui.

– Atunci e stabilit, spuse Cecil brusc, aruncînd mantia de fragilitate neajutorată de parcă ar fi fost o haină care nu-i venea bine.

– Olivia, Caroline, duceţi-l pe Mitchell în sufragerie şi asiguraţi-vă că face cunoştinţă cu toţi cei care contează.

Olivia se încruntă.

– Ai de gînd să faci vreun anunț legat de cine este sau despre unde a fost în tot timpul ăsta?

– Sigur că nu! Un anunț formal ar deschide ușa întrebărilor în plus, întrebări la care nu doresc absolut deloc să răspund. Le-am spus deja cîtorva că Mitchell a fost amabil și și-a ignorat afacerile din Europa ca să poată să petreacă niște săptămîni cu noi. Cînd intrați în sufragerie, vreau să vă purtați ca și cum toată lumea știe deja cine este și că e posibil chiar să fi făcut cunoștință cu el înainte.

Mulțumit de felul în care aranjase lucrurile, Cecil începu să se îndrepte spre ușă.

– Cum Dumnezeu să fac asta? îl întrebă Olivia.

El se întoarse și îi demonstră pe un ton iritat.

– Te îndrepți spre un grup de oameni, Olivia, și le spui „îl cunoașteți pe Mitchell, nu-i așa?". Cînd ei spun că nu, tu te prefaci surprinsă. Ei o să petreacă restul serii întrebîndu-se cînd și cum m-au ofensat în așa măsură încît eu n-am găsit de cuviință să le fac prezentările.

Dădu din nou să plece, făcu doi pași, apoi se întoarse și zîmbi parșiv.

– Ba și mai bine, cînd îl duci pe Mitchell spre cîte cineva, începi prin a spune „Mitchell, ți-l amintești pe cutărică, nu-i așa?". Bineînțeles că persoana respectivă n-o să-și amintească de el, dar o să fie și mai șocată că Mitchell nu-și amintește el de ea. Așa, nepotul meu o să aibă atuul.

După aceea, Cecil ieși din cameră. Olivia îl privi pe Mitchell ca să-și dea seama ce reacție avea tînărul, dar el nu făcea decît să se uite cu asprime în direcția bunicului său, așa că ea rosti:

– Cecil e plin de trucuri subtile, dar foarte manipulative.

– Cecil e plin de...

Mitchell se uită brusc la Olivia, care purta pe chip o expresie îngrozită, şi îşi stăpîni cuvintele.

Anunțul lui Caroline le distrase amîndurora atenția.

– Chiar nu mă simt în stare să discut nimicuri în seara asta sau să fiu asaltată de întrebări despre William, întrebări pentru care oricum nu am răspunsuri noi. Prefer să aştept aici.

– Te duc acasă, spuse Mitchell repede, însă ea clătină din cap şi îi zîmbi.

– Cecil are dreptate. E mai binè să faci cunoştință cu toată lumea în seara asta, cînd atît de mulți dintre prietenii lui sînt deja aici.

– Nu sînt o tînără debutantă în înalta societate, observă el pe un ton sarcastic.

– Nimeni n-o să creadă aşa ceva, rosti Caroline amuzată, dar unele dintre femeile astea or să te privească de parcă ai fi un desert divin, chipeş şi brunet.

El întinse mîna ca să o ajute să se ridice din fotoliu.

– Altă dată.

Caroline se opuse şi clătină ferm din cap.

– Este cel mai bun moment şi e modalitatea cea mai potrivită. Mergi cu Olivia acum. Te rog, fă-o pentru mine, îl îndemnă văzînd că tînărul ezita. După astă-seară, eu şi Billy o să putem să mergem cu tine peste tot şi n-o să mai fie nevoie să mă tem că oamenii o să creadă că l-am înlocuit deja pe William cu un nou iubit.

– Cincisprezece minute, fu de acord Mitchell pe un ton nerăbdător, apoi îi întinse brațul mătuşii sale, care-l acceptă.

Capitolul trei

La intrarea în sufragerie, Olivia se opri şi îi dădu voie să se uite bine la invitaţii eleganţi care se adunaseră acolo, în timp ce ea îi spunea cîte ceva despre pedigriurile şi despre cele mai importante realizări ale lor.

– Domnul cu care tocmai a vorbit Cecil este fondatorul *Universal Rubber.* O să candideze la postul de senator şi toţi credem că va ajunge preşedinte într-o bună zi. Bruneta atrăgătoare de alături, aceea care se uită spre noi acum, e soţia lui.

Mitchell o lăsă să continue, cu toate că ştia dintr-o privire cine şi mai ales *ce* erau acei oameni: bărbaţi plini de sine, pompoşi, care credeau că familia din care făceau parte îi ridica deasupra tuturor celorlalţi. Femei prea indulgente cu ele însele, mîndre, plictisite de vieţile şi de soţii lor, care se distrau făcînd opere de caritate şi avînd aventuri scurte şi toride. Scena din încăpere nu era deloc nouă pentru Mitchell, doar că îi lipseau flerul şi diversitatea internaţională cu care se obişnuise.

În afară de asta, era pur şi simplu o miniatură, cu un aer oarecum provincial, după propria lui viaţă.

– Domnul în costum cenuşiu închis, cu cravată maro, este Gray Elliott, îi spuse Olivia. Gray face parte dintr-o familie bună, veche, din Chicago, şi e cel mai tînăr procuror general al statului Cook. Deja a făcut dovada calităţilor pe care le are şi

şi-a cîştigat renumele. În faţa lui Gray este Evan Bartlett, alături de tatăl lui, Henry. Familia Bartlett s-a ocupat de afacerile legale ale familiei Wyatt de cînd mă ştiu eu, ba chiar de dinainte, generaţii la rînd.

Mitchell se uită la Bartlett senior şi presupuse că Henry se ocupase de detaliile neplăcute ale naşterii sale – certificatul de naştere fals, termenii divorţului, banii pe care-i primise mama sa.

– Tînărul Evan e un avocat strălucit, spunea Olivia pe un ton entuziast, care deja preia de la Henry frîiele...

„Tînărul Evan",se gîndi Mitchell sec, *„o să răsfoiască dosare vechi mîine, după ce-i spune tatăl lui tot ce-şi aminteşte despre Mitchell Wyatt."*

Olivia se opri ca să-l privească şi să-şi dea seama de reacţia lui.

– Te-ai şi plictisit? întrebă dezamăgită.

Mitchell era mai mult decît plictisit, dar ea era atît de evident dornică să-l impresioneze şi să-l facă şă-şi dorească să fie parte din toate acelea, încît se surprinse spunînd:

– Ba deloc.

Ea nu părea convinsă.

– Vrei să ne părăseşti curînd? întrebă direct.

– Da, peste două săptămîni.

Imediat, Olivia îşi feri privirea, strîngîndu-l de braţ şi cutremurîndu-se. Mitchell o cuprinse automat pe după mijloc, ca s-o ajute să-şi menţină echilibrul, şi se uită în jur, după un scaun.

– Ţi-e rău, începu el, dar episodul se termină pe cît de repede începuse.

– Sînt foarte rar bolnavă şi, răspunse ea pe un ton ofensat, dacă aş fi fost bolnavă, te asigur că nu mi-aş fi permis să arăt asta de faţă cu altcineva!

Ca să-şi dovedească spusele, ea ridică privirea şi se uită la el sfidător, cu mîndrie, deşi ochii căprui deschis purtau o urmă de lacrimi.

Mitchell strînse din dinţi cînd văzu lacrimile acelea. Respingea dreptul ei să simtă dezamăgire din cauza plecării sale. Ştiuse, în biblioteca lui Cecil, de ce voia ea ca el să se uite la portretele rudelor sale. Ştia de ce abia aştepta să-l conducă în sufragerie şi să-l prezinte tuturor drept nepotul ei. În ultimii treizeci şi patru de ani, nu încercase nici măcar să-i scrie un bilet secret în care să-i spună cine era şi cît conta pentru ea, iar acum avea de gînd să răscumpere greşeala cu cîteva gesturi goale. Expresia de pe chip şi strînsoarea mîinii nu erau dovezi ale vreunei afecţiuni reale pe care i-o purta lui, ci ale vinovăţiei şi fricii.

Era o bătrînă speriată, ce trebuia să dea ochii cu moartea avînd conştiinţa încărcată. Era o bătrînă arogantă şi manipulatoare, care voia ca păcatele să-i fie iertate repede, iar pentru asta avea nevoie ca el să nu-i strice planurile şi să nu plece prea curînd. De fapt, îşi reveni din tulburarea superficială aproape imediat şi îl întrebă pe un ton calm, impersonal:

– Pleci înapoi la Londra sau o să alegi Parisul?

– Nici una, nici alta, se răsti Mitchell, hotărîndu-se să o lase în cel mai apropiat fotoliu şi să renunţe la prezentările din sufragerie. Se face tîrziu şi vreau s-o duc pe Caroline acasă.

– Ai de gînd să te întorci vreodată la Chicago?

– La două săptămîni după ce plec, răspunse Mitchell, forţînd-o să se întoarcă spre un fotoliu antic, ce părea incomod, chiar de lîngă uşa de la sufragerie.

Ea îl împiedică să facă primul pas într-acolo aşezîndu-şi bastonul în faţa genunchilor lui.

– Te întorci peste cîteva săptămîni?

Mitchell îi privi expresia fericită şi ochii strălucitori, plini de lacrimi, şi un bolovan mic se desprinse din zidul de indiferenţă pe care-l construise şi pe care-l îngrijise între el şi necunoscuţii membri ai familiei sale de-a lungul întregii vieţi. Olivia îi zîmbea fericită şi-l ţinea de braţ de parcă n-ar fi suportat gîndul să-l lase să plece.

Îi amintea de un păianjen simpatic, neatent la dimensiunile lui superioare şi pregătit să se avînte curajos înainte, asemenea celor care se aventurează în apropierea zidurilor ce se prăbuşesc.

– Construiesc o casă în Anguilla. Trebuie să petrec cîteva săptămîni acolo, dar apoi o să mă întorc.

– Cît mă bucur! spuse ea, lipindu-şi obrazul ca de pergament pe mîna lui, ca să dovedească adevărul celor pe care le spunea. Am auzit că Anguilla e o insulă foarte frumoasă. Au un hotel despre care vorbeşte toată lumea. Henry Bartlett merge des acolo, adăugă, dar atenţia ei se întorcea la sarcina plăcută pe care o începuse mai devreme şi pe care încă nu o dusese la bun sfîrşit.

– Acela e Matthew Farrell, alături de soţia sa, Meredith Bancroft. Tocmai s-au întors dintr-o excursie în China. Sînt sigură că ai auzit de ei. Nu-i aşa?

– Aşa este, spuse Mitchell, uimit să descopere că îi cunoştea deja, şi îi plăcea, pe doi dintre cei prezenţi în acea încăpere.

Întinzîndu-şi gîtul ca să vadă mai bine, Olivia se pregăti să-l conducă înăuntru.

– Acum, cui vrei să te prezint la început?

– Lui Matthew Farrell, răspunse prompt Mitchell.

– Foarte bine, dar trebuie să trecem chiar pe lîngă Evan şi Henry Bartlett, aşa că hai să începem cu ei.

Îl luă de braţ, zîmbi nerăbdătoare şi îl îndemnă să înainteze. Fiindcă nu avea de ales, Mitchell arboră un zîmbet politicos şi îi dădu voie mătuşii sale să-l conducă.

Evident, Cecil le spusese deja invitaţilor că nepotul lui venise şi el, iar vestea se răspîndise imediat, pentru că din clipa în care Mitchell intră în sufragerie, cu Olivia la braţ, priviri fascinate se întoarseră în direcţia lor şi începură să-l măsoare curios. Nivelul conversaţiei scăzu, apoi erupse în şoapte zîmbitoare.

Olivia observă impactul favorabil pe care-l avea nepotul ei şi începu să meargă cu paşi mici, lenţi, ca să aibă ocazia să se mîndrească mai mult cu el.

– Ai provocat valuri de admiraţie în rîndul doamnelor! îi şopti încîntată.

După încă o privire şireată prin încăpere, ea adăugă:

– Chiar şi cele măritate te privesc.

„Mai ales acelea",se gîndi Mitchell fără umor. Era un armăsar proaspăt, condus în grajd, ba chiar cu sînge nobil dacă făcea parte din familia Wyatt. Ca potenţial amant, faptul că era de rasă îl făcea să fie cu mult mai dorit decît obişnuiţii instructori de tenis, de aerobic şi decît artiştii scăpătaţi.

Jucase în liga mare, cu oameni exact ca aceia, de cînd îşi amintea – cunoştea toate jocurile şi ştia cum să le joace. Ştia şi cum să cîştige. Nu era nici mîndru, nici stînjenit de fostele lui succese, dar nici nu-l interesa să aibă altele noi. De fapt, singura

lui reacție la vederea camerei pline de femei care-l priveau a fost să se simtă ușurat că Olivia era prea de modă-veche ca să-și imagineze ce gîndeau unele dintre ele.

Mătușa sa îl strînse de braț ca să-i atragă atenția, iar Mitchell se aplecă spre ea.

– Știu la ce se gîndesc doamnele, îl informă ea.

Surprins, Mitchell rosti pe un ton precaut:

– Știi?

Ea dădu afirmativ din cap și șopti fericită:

– Se gîndesc că ești de vis!

Henry Bartlett nu credea, însă, că Mitchell era de vis. Henry Bartlett știa *exact* ce era Mitchell Wyatt, și voia ca și tînărul să știe că el știa. Cînd Olivia spuse „Henry, l-ai cunoscut pe Mitchell, nu-i așa?", după cum o învățase Cecil, zîmbetul glacial al lui Bartlett se transformă într-unul batjocoritor.

– Da, răspunse, băgîndu-și nepoliticos mîna în buzunar în loc să i-o întindă lui Mitchell. Oricum, cînd ne-am cunoscut noi doi, el era mult mai mic.

Răspunsul lui neașteptat îi produse Oliviei o totală confuzie.

– Henry, spuse ea, cred că te gîndești la altcineva. Nu-l cunoști pe Mitchell de cînd era mic...

– Cred că Henry are dreptate, o întrerupse nepotul ei, vorbindu-i, dar privindu-l nepăsător pe Bartlett. De fapt, pun pariu că Henry a fost primul care m-a plimbat cu avionul.

– Te-am dus să fii plimbat cu avionul. Eu nu am mers cu tine.

– Mitchell are acum un avion numai al lui, rosti Olivia pe un ton amabil, dîndu-i impresia nepotului ei că nu pricepuse

nimic din tot ce spusese Henry, dar că simțise tonul acestuia și că nu-i plăcea.

Se întoarse către fiul lui Bartlett și spuse:

– Mitchell, el e Evan Bartlett, fiul lui Henry.

După aceea își dădu seama de greșeala pe care o făcuse și adăugă stînjenită:

– Îți amintești de Evan, nu-i așa...

– Nu ne cunoaștem, spuse Mitchell direct, iar degetele mătușii sale zburară tensionate spre colierul de perle de la gît.

Evan Bartlett avea maniere, spre deosebire de tatăl lui. Îi strînse mîna lui Mitchell, nu puse nici o întrebare indiscretă și folosi iscusit subiectul avioanelor private ca să deschidă conversația:

– Noi am vrea să luăm un Gulfstream G-3, vechi de doi ani, pentru firmă. Cursele comerciale au devenit atît de dificile și de consumatoare de timp încît a ajuns să fie mai eficient din punct de vedere al costurilor să cumpărăm un avion.

Mitchell se răzbună nemeritat pe fiul lui Henry, lăsîndu-l să vorbească singur. În loc să răspundă, el ridică din sprîncene și tăcu.

– Problema este, continuă Evan după o pauză stînjenitoare, că e greu să justifici prețul unui G-3 cînd un Lear ne-ar duce la fel de bine acolo unde vrem să ajungem.

– Dar nu ar fi la fel de comod, spuse Mitchell într-un final.

– Exact. Desigur, dacă luxul și confortul ar fi tot ceea ce contează, iar banii n-ar fi deloc o problemă, atunci un G-5 e singurul avion care merită luat. Doamne, ce pasăre frumoasă! Îmi doresc unul de fiecare dată cînd îl văd pe pistă. E la fel de ademenitor precum o femeie frumoasă. Ai fost vreodată înăuntru?

Mitchell presupuse că era vorba despre avion, nu despre femeie. Dacă n-ar fi fost Olivia acolo, ar fi cerut o clarificare, numai ca să se distreze văzînd reacția lui Evan, însă, cum mătușa sa era acolo, nu rosti decît:

– Da.

– Deci ce avion ai? insistă Evan.

– Un G-5.

Olivia scoase un mic pufnet amuzat, după care păru îngrozită de ceea ce făcuse.

– Mitchell pleacă în Anguilla două săptămîni, rosti repede. Mergi des acolo, nu-i așa, Henry?

– De mai multe ori pe an, răspunse Evan în locul tatălui său, cînd acesta nu răspunse. O să merg și eu pentru prima dată peste trei săptămîni. Voiam să merg în noiembrie, dar n-am reușit să fac rezervări la *Island Club* pînă pe întîi februarie. E aproape imposibil să stai acolo dacă nu ești oaspete frecvent. O să locuiești la *Island Club* cît ești acolo?

– Nu.

Ca nu cumva Olivia să-i informeze că el își construia o casă acolo, lucru pe care, simțea el, mătușa sa abia aștepta să-l facă, spuse repede:

– Am un prieten care are o ambarcațiune acolo. O să locuiesc la bordul ei.

– Sper să nu fie nevoie să-mi contramandez călătoria, spuse Evan. Un client de-ai noștri a murit de curînd, iar fiica lui, bineînțeles, e foarte supărată. S-ar putea să nu...

Se opri, se uită la ceas și se încruntă.

– Apropo de moartea clientului, trebuie să merg la priveghiul său în seara asta, și o să întîrzii foarte mult.

Îşi luă la revedere de la tatăl său şi de la Mitchell, apoi o sărută scurt, pe obraz, pe Olivia şi începu să-şi facă loc prin încăperea aglomerată, spre uşa de la intrare.

Olivia profită de ocazie şi îl trase pe Mitchell mai departe, dînd scurt din cap în direcţia lui Henry.

– Acum hai să vedem unde e Matthew Farrell, spuse ea întinzînd gîtul. Uite, vine spre noi. Cred că abia aşteaptă să te întîlnească.

– De ce crezi asta? răspunse Mitchell, bucurîndu-se de expresia nedumerită de pe chipul prietenului său.

– Vezi şi singur cum îţi zîmbeşte.

– Probabil mă consideră de vis, glumi nepotul ei, bucuria revederii înlocuind iritarea şi plictiseala ultimelor cîtorva minute.

Capitolul patru

Înconjurată de o grădină privată, plină de mirosul iasomiei înflorite şi al leandrului, Kate Donovan stătea în picioare pe terasa vilei pe care Evan o rezervase pentru ei la *Island Club* şi se uita la scena ce semăna atît de mult cu o parte din paradis.

Sub un cer albastru, ameţitor, cu nori albi şi pufoşi, iahturi strălucitoare şi şalupe graţioase alunecau peste apele golfului Maundays. În apropiere, turiştii se bronzau pe o plajă în formă de semilună, cu nisip alb ca zahărul, în timp ce angajaţi amabili ai hotelului aşteptau în fundal, pentru cazul în care cineva ar fi ridicat un steguleţ mic ca să ceară un prosop rece, o băutură sau ceva de mîncare.

Un cuplu care încerca să vîslească într-un caiac din apropiere de mal renunţă şi amîndoi partenerii porniră spre nisip rîzînd şi trăgînd caiacul în urma lor. Kate zîmbi, bucurîndu-se de bucuria lor, înainte ca un nou val de izolare s-o cuprindă şi să-i stingă veselia.

Insula Anguilla îţi tăia răsuflarea cu frumuseţea ei, iar hotelul era ca un palat din poveşti, cu domuri, turnuri şi grădini nemaipomenite, însă ea era cu totul singură. În loc să-i distragă atenţia de la moartea tatălui său, singurătatea în acel paradis tropical străin nu făcea decît să adîncească senzaţiile de ireal şi de izolare pe care le avusese din momentul înmormîntării.

Sună telefonul, iar ea se grăbi de pe terasă, sperînd că era Evan.

– Kate, sînt Holly. Aşteaptă o secundă...

Vocea plină de veselie a prietenei ei celei mai bune era ca un balsam pentru dispoziţia lui Kate, la fel ca şi lătratul cîinilor, din fundal. Holly era veterinar şi găzduia cîini salvaţi cît timp le căuta stăpîni noi. Era aproape imposibil să porţi o conversaţie cu ea care să nu fie acompaniată de un cor de cîini care lătrau.

– Îmi cer scuze pentru zgomot, spuse Holly cu răsuflarea tăiată. Tocmai am adus un doberman şi ne face necazuri. Deci? Cum e în Anguilla?

– E o insulă frumoasă, neatinsă.

– Cum te simţi? Ai mai avut migrene?

– Nu de acum patru zile, din avionul de la Chicago. A fost atît de rău încît, cînd am aterizat în St. Marteen, Evan l-a pus pe taximetrist să ne ducă la un doctor. Şoferul ne-a dus la medicul lui personal, un bătrîn amabil care are cabinetul acasă şi care nu vorbeşte decît franţuzeşte. Taximetristul vorbea ceva engleză, aşa că a făcut pe translatorul.

– Slavă Domnului că n-aveai probleme ginecologice!

Zîmbind la remarca glumeaţă a lui Holly, Kate spuse:

– Evident, taximetristul i-a transmis ce trebuia, fiindcă medicul a decis că sufăr de migrenă – acela a fost singurul cuvînt din gura lui pe care l-am înţeles perfect. Oricum, mi-a dat pastile pe care trebuie să le iau în fiecare zi în următoarele două săptămîni. Le-am tot luat, dar cred că durerile de cap au fost de la stres şi au dispărut de la sine după ce m-am acomodat aici.

– Tu ia-le oricum, ordonă Holly pe un ton strict.

După ce Kate îi promise că avea să le ia, Holly schimbă subiectul cu unul mai vesel:

– Dar *Island Club?* Cum e acolo?

Păstrînd un ton binedispus, de dragul prietenei ei, Kate îi descrise hotelul:

– Sînt treizeci de vile private împrăştiate de-a lungul plajei, fiecare cu grădina şi terasa ei, şi vedere panoramică a mării. Totul e alb: hotelul, vilele, chiar şi florile din camere. Baia e cît sufrageria mea de acasă, iar cada e ca o piscină puţin adîncă, îngropată. Hotelul principal, acolo unde e recepţia, este destul de mic, dar buticurile din interior sînt fabuloase, iar mîncarea e superbă.

– Ai văzut pe cineva faimos?

– Un valet mi-a spus că Donald Trump a stat aici săptămîna trecută şi că luna trecută au găzduit-o pe Julia Roberts. Într-una dintre vile stă o familie care are bodyguard. Îi păzeşte tot timpul. Nu ştiu cine sînt şi nu cred că personalul mi-ar spune dacă aş întreba. Sînt foarte discreţi şi extrem de serviabili. De fapt, este aici un chelner care mi-ar plăcea foarte mult să lucreze pentru noi. Pentru mine, adică, se corectă Kate, încercînd să vorbească pe un ton detaşat şi să nu pară tristă.

Holly nu se lăsă păcălită.

– Nu te gîndi la restaurant. Dă-mi-l pe Evan la telefon. Vreau să-i dau instrucţiuni clare să te facă să rîzi şi să facă dragoste cu tine, ca să nu poţi să te mai gîndeşti la nimic altceva pînă vii acasă.

Kate ezită, apoi spuse fără voie:

– Evan nu e aici.

– Joacă treizeci şi şase de lovituri de golf pe zi sau numai douăzeci şi şapte?

– Nu joacă golf. E la Chicago.

– Poftim? întrebă Holly furioasă.

– Tatăl lui trebuia să primească o amînare la un caz important, îi explică prietena ei, dar judecătorul a refuzat-o. Evan a făcut stînga împrejur şi s-a dus direct la Chicago, ca să susţină cazul în instanţă sau să-l convingă pe judecător să le permită o amînare.

– Cînd are de gînd să se întoarcă în Anguilla? întrebă Holly pe un ton amar.

– Mîine, s-ar putea. Nu ştiu.

– Evan e un nemernic arogant şi egoist, şi nu-mi pasă ce scuză are că nu e acolo. Abia dacă a ajuns la priveghiul tatălui tău înainte să se termine fiindcă trebuia să fie la ziua unui bătrîn bogat. Ştia că nu voiai să mergi în vacanţa asta atît de curînd după înmormîntare, dar te-a făcut să te simţi atît de vinovată încît te-ai dus cu el oricum, şi acum eşti blocată acolo, singură.

– Există locuri mai rele în care aş fi putut să fiu blocată, o tachină Kate, încercînd s-o liniştească.

Văzu din colţul ochiului un cîine mare ce ieşea din pădure şi îşi croia drum prin grădina ei. Prinse receptorul telefonului între umăr şi ureche, ca să poată să desfacă din şervetel bucata de bacon pe care i-o păstrase.

– De fapt, să ştii că aici e un mascul foarte arătos cu care m-am întîlnit destul de des. Eu şi Max am tot luat masa împreună.

Holly păru interesată imediat.

– Cum e?

Cu telefonul încă prins între ureche şi umăr, Kate ieşi pe terasă şi îi descrise cătelul, în timp ce acesta mînca pofticios fiecare felie de bacon, aşteptînd-o răbdător pe următoarea.

– E foarte înalt, are părul şaten deschis şi nişte ochi căprui, foarte inteligenţi. E şi surprinzător de blînd pentru un tip atît de mare. Îi spun Max, alintul de la Maximilian.

Holly auzi nota de amuzament din vocea lui Kate.

– Ce-i în neregulă cu el? întrebă cu tristeţe.

– E mult prea slab, are nevoie de o baie şi n-a văzut niciodată o perie.

– Dumnezeule!

– Şi are patru picioare.

– Asta e o problemă pe care nu poţi s-o rezolvi, rîse Holly. Vorbim despre un cîine sau despre o pisică?

– Despre un cîine foarte mare, confirmă Kate, zîmbind larg şi dîndu-i animalului ultima felie de bacon, apoi ştergîndu-şi degetele pe şervetel. Îmi aminteşte de un cîine pe care l-ai salvat tu acum multă vreme, cel pe care l-am prins foarte greu. Avea părul scurt, cafeniu, şi botul negru. Cred că mi-ai spus că rasa lui a fost folosită la gonit tigri, ca să-i obosească.

– Nu tigri, lei, spuse Holly. Cîinele acela era dintr-o specie de ogari numită Rhodesian Ridgeback[1].

– Ei bine, Max nu are coamă şi este, fără îndoială, de rasă comună. Are două iubite de pe stradă, mult mai mici decît el, care ni se alăturau mereu la masă, dar Max a început să vină şi fără ele, doar ca să mă salute. Îi cam fug ochii.

– Că tot vorbim despre asta, îmi faci, te rog, o favoare mică, dacă tot eşti blocată acolo, singură, fiindcă Evan e prea ocupat ca să vină?

– Ce fel de favoare? întrebă Kate, precaută la auzul schimbării de ton din vocea lui Holly.

– Există vreun mascul *uman* atrăgător, necăsătorit, cazat la hotel?

– Nu cred.

– Bine. Atunci ai văzut vreun portar mai acătării? Vreun valet simpatic?

– De ce întrebi?

– M-ar face nemăsurat de fericită să cred că ai o aventură cu unul dintre ei în timp ce Evan plăteşte factura la hotel, rosti Holly cu ură.

Kate se abţinu din rîs.

– Bine.

Furia din vocea lui Holly se transformă în surpriză.

– Faci asta?

– Nu, spuse Kate zîmbind, dar o să te las pe tine să crezi că o fac, dacă vei fi nemăsurat de fericită.

Discuţia prietenoasă cu Holly îi mai îmbunătăţise dispoziţia lui Kate, şi după ce închise telefonul, încercă să se decidă cu ce să-şi ocupe mai bine timpul. Ar fi putut să meargă să înoate, apoi să ia un prînz tîrziu la *Sandbar,* un restaurant intim, cu o grădină acoperită şi cu arcade cu flori. De acolo se vedea foarte frumos întregul golf şi, dacă n-avea poftă să se uite la apă, atunci putea să citească volumul pe care-l cumpărase din aeroportul *O'Hare, „Cum să faci faţă doliului".*

Dacă nu voia să facă nici asta, atunci ar fi putut începe să scrie liste de lucruri pe care trebuia să le facă înapoi în Chicago. Era nevoie să rezolve cîteva treburi la restaurant, acum, că era singura responsabilă de soarta lui, şi avea zeci de lucruri de făcut şi în legătură cu moartea şi averea tatălui ei.

În mod normal, Kate se simţea mult mai bine dacă scria lucrurile pe liste ordonate, simţea că poate face mai bine faţă vieţii. De fapt, scria liste mereu cînd era stresată. Organiza

sarcinile în funcție de importanță și făcea liste de pro și contra cînd avea de luat o hotărîre dificilă. Holly rîdea de ea și îi spunea că scrie liste compulsiv, dar pe Kate lucrul ăsta o ajuta.

Acum, că își făcuse planul pentru acea după-amiază, se simți mai bine, mai plină de energie. Înainte ca un nou val de tristețe și neputință să o cuprindă, se schimbă într-un costum de baie galben și își legă în talie sarongul asortat, își puse cartea și o tabletă din sertarul de la birou într-o geantă verde, din pînză, pe care o folosea drept combinație de poșetă și bagaj pentru plajă și se îndreptă spre apă. Mai întîi o baie revigorantă, apoi un prînz delicios.

* * *

Un chelner tînăr se materializă în fața ei în clipa în care sandalele lui Kate atinseră veranda din fața *Sandbar,* dar cînd el dădu să o conducă spre singura masă liberă, ea ezită. În primul rînd, trebuia să iasă de sub razele tropicale înainte ca pielea ei albă să fie arsă, chiar prin loțiunea de plajă. În al doilea rînd, trei băieți, toți adolescenți, însoțiți de bodyguardul lor, mîncau la masa de alături. Cei trei încercaseră deja din răsputeri, atît cît se pricepeau la vîrsta lor, să flirteze cu ea, cu o zi înainte, iar acum o priveau cu speranțe vii.

– Cred că aș prefera să mănînc înăuntru, îi spuse chelnerului.

Acesta păru de-a dreptul chinuit.

– Dar ar trebui să mîncați la bar, asta dacă nu vreți să așteptați să se elibereze o masă.

Kate se opri sub o arcadă cu flori și se uită înăuntru. Nimeni nu stătea la barul mic, iar scaunele înalte păreau con-

fortabile şi aveau chiar şi spătare de care să te sprijini. Îi convenea să mănînce acolo. Alese un scaun aşezat cu faţa spre curte, ca să poată să vadă apa, apoi îşi scoase cartea, carneţelul şi un pix din geantă. Mulţumită că avea tot ce-i trebuia, prinse bareta genţii verzi de marginea spătarului, apoi comandă o salată şi un pahar cu suc de roşii pentru prînz.

Pe plajă îi fuseseră aduse prosoape, cînd ieşise din apă, iar acum prin arcadele micului restaurant adia o briză caldă, care-i usca încet părul umed. Era plăcut să fii departe de soarele fierbinte, iar conversaţiile de la mesele dinăuntru erau suficient de liniştite încît să nu-i distragă atenţia. Kate se uită la apă, întrebîndu-se ce listă să scrie mai întîi şi bătînd uşor cu pixul în tabletă.

Se hotărî să înceapă direct cu relaţia cu Evan. Chelnerul îi aduse paharul cu suc de roşii exact cînd ea trasa o linie verticală de-a lungul paginii carneţelului, ca să o împartă în două coloane. Deasupra celei din stînga scrise: „motive ca să continuăm", iar deasupra celei din dreapta, „motive ca să încheiem".

Relaţia cu Evan nu era tocmai bună, iar Kate o lăsase să se răcească fiindcă nu era sigură dacă voia într-adevăr să meargă mai departe alături de el. Holly dădea vina pe el pentru multe lucruri, mai ales pentru faptul că nu o ceruse de soţie pe prietena ei după aproape patru ani, dar asta se întîmplase mai ales din cauza lui Kate. Oricînd simţise că el se gîndea la căsătorie, ea făcuse sau spusese ceva care să-l facă să se abţină şi să se gîndească mai bine. Tatăl ei îl iubise pe Evan şi i-ar fi plăcut ideea ca ea să se mărite cu un membru al familiei Bartlett. Voia ca fiica lui să aibă o viaţă frumoasă şi să nu-şi facă niciodată griji din pricina banilor...

– Ce-i asta? îl întrebă Kate pe chelnerul care pusese un al doilea pahar cu suc de roşii alături de cel pe care ea abia dacă-l atinsese.

– Cu complimente din partea tinerilor de pe terasă, îi răspunse el zîmbind. Au cerut să vi se aducă un pahar din orice băutură aveţi deja, iar plata să fie trecută pe factura părinţilor lor.

Kate se abţinu să zîmbească şi se uită afară, la masa băieţilor. Toţi trei îi zîmbeau adolescentin, plini de speranţă. Familia de la masa de alături ştia ce făcuseră, evident, pentru că şi ei o priveau, la fel ca şi cuplul din apropierea lui Kate, care auzise anunţul chelnerului care îi adusese paharul de suc.

Băieţii aveau vîrste cuprinse între treisprezece şi şaisprezece ani, iar Kate se întrebă un moment care era calea cea mai potrivită să le răspundă, fără să le rănească mîndria.

– Spune-le că le mulţumesc. Şi... spune-le că lucrez, adăugă. Era patetic, se gîndi Kate, dar cu siguranţă că aşa n-aveau să i se alăture la bar.

Cînd chelnerul îi aduse salata, Kate scrisese deja mai multe lucruri şi pe o parte, şi pe cealaltă a listei, dar îşi dădu seama că în acel moment era prea tulburată ca să ia vreo decizie legată de Evan şi sentimentele pe care le aveau unul pentru celălalt. Renunţă la acea listă şi dădu pagina ca să înceapă una nouă. În partea de sus scrise „lucruri de făcut pentru restaurant". Ridică privirea cînd chelnerul îi aduse încă un pahar cu suc de roşii.

– Complimente din partea tinerilor domni.

De această dată omul zîmbi larg şi dădu ochii peste cap. Cînd Kate se uită în jur, observă că mai multe dintre cuplurile de la mese o priveau zîmbind larg, iar cînd se uită afară, spre

băieți, constată că toată lumea se uita la ea, cu excepția unui bărbat singur, așezat la masa pe care ea o refuzase mai devreme. Stînjenită pentru băieți, nu pentru sine, Kate se uită direct la ei și clătină lent din cap, dar zîmbi, ca să aline usturimea respingerii din avertisment.

Se uită în jos, la titlul noii ei liste, iar mîna îi tremură. Restaurantul *„Donovan's"* avea să fie pentru totdeauna legat în mintea sa de tatăl ei. Amplasat în centru, localul fusese la început un mic pub irlandez, deschis de tatăl ei, iar în următorii treizeci de ani se extinsese de mai multe ori și se transformase, ajungînd unul dintre cele mai elegante și mai populare restaurante din Chicago. Daniel Patrick Donovan fusese mereu piesa de rezistență de acolo – un bărbat inteligent și carismatic, care vorbea cu clienții speciali în timp ce supraveghea fiecare detaliu, oricît de mic, legat de mîncare și de serviciu. El fusese spiritul, viața restaurantului, iar acum Kate rămăsese singură, să continue fără el.

Străduindu-se să-și țină emoțiile sub control, ea începu să scrie lista. Maestrul de ceremonii îi spusese că restaurantul avea rezervări pentru toate următoarele unsprezece zile, iar lista de așteptare era mai lungă decît numărul obișnuit de anulări. Kate trebuia să învețe fiecare detaliu al bugetului restaurantului și să își pregătească măsuri de siguranță, ca nu cumva să depășească limita. O vreme avea să fie nevoită să țină ședințe săptămînale cu angajații, pînă cînd aceștia ajungeau să se convingă că ea chiar avea să-i ia locul tatălui ei. Pînă cînd ea însăși avea să fie sigură de asta. Trebuia să vadă și dacă meniurile noi, alese de tatăl ei, erau în ordine. Îi plăcuseră acelea îmbrăcate în piele maronie, cu *„Donovan's"* ștanțat pe auriu. Îi plăceau scaunele

din piele maronie, cu accesorii strălucitoare, arămii, îşi aminti ea cu durere... Îi plăcuseră chelnerii cu jachete proaspăt călcate, paharele din cristal simplu, strălucitor, şi barele din alamă lucitoare în partea de jos a barului...

Kate se opri din scris şi îşi strînse puntea nasului între degetul mare şi arătător ca să împiedice lacrimile ce-i înţepau ochii. Un cor de rîsete se auzi dinspre verandă şi pluti în valuri spre interiorul restaurantului. Kate clipi şi ridică privirea.

– Complimente din partea tinerilor domni, anunţă chelnerul.

– Du-l înapoi şi spune-le că n-am nevoie, îi comandă Kate pe un ton încărcat, răguşit din cauza emoţiei. Aruncă o privire plină de regret spre audienţa din restaurant, apoi se aplecă şi dădu pagina carnetelului. Începu să scrie o listă de lucruri pe care trebuia să le facă în casa tatălui ei.

Pe verandă, afară, băieţii scoaseră icnete dezamăgite cînd chelnerul ieşi din restaurant ducînd pe o tavă un pahar neatins cu suc de roşii. La masa de lîngă ei, Mitchell Wyatt întoarse privirea ca să-şi ascundă amuzamentul şi dădu cu ochii de expresiile amuzate ale cîtorva oameni din stînga sa. Toată lumea de pe terasă ştia despre încercările amoroase repetate ale băieţilor care doreau s-o impresioneze pe femeia dinăuntru.

Cu toate că Mitchell o vedea stînd la bar, silueta îi era foarte umbrită, aşa că tînărul nu ştia deloc cum arăta. Conform băieţilor, care-şi exprimaseră de mai multe ori opiniile pentru oricine era destul de aproape ca să-i audă, femeia era „foooarte frumoasă" şi „o vulpiţă".

Chelnerul puse paharul cu suc de roşii pe masă şi îi informă pe un ton sec:

– Doamna nu dorește încă un pahar cu suc de roșii.

Încercînd să ignore hohotele de rîs și exclamațiile tinerești ale băieților dezamăgiți, exclamații care urmară imediat după anunțul chelnerului, Mitchell ridică de pe masă estimările pe care i le dăduse constructorul. Cel mai mic dintre băieți, însă, se decise să ceară sfatul cuiva mai în vîrstă și cu mai multă experiență. Aplecîndu-se spre Mitchell și ridicînd palmele înspre cer, neputincios, întrebă:

– Tu ce ai fi făcut în locul nostru?

Puțin iritat că era din nou întrerupt, Mitchell se uită la paharul cu suc de roșii, atît de puțin apetisant, și spuse:

– Aș adăuga o tulpină de țelină și un shot de vodcă, dacă ar fi pentru mine.

– Da! exclamă băiatul încîntat, privindu-l pe chelner.

Acesta se uită întrebător la bodyguard, care stătea cu ei la masă și încerca să citească un ziar. Băieții așteptară, plini de speranță.

– Ajută-ne, Dirk, imploră unul dintre ei.

Omul oftă, ezită, apoi dădu din cap spre chelner și spuse:

– Numai un pahar.

Băieții chiuiră și bătură cuba. Bărbatul de la masa din stînga lui Mitchell îi împărtăși acestuia pe un ton amuzat:

– Nu poți să-i învinovățești că încearcă. La naiba, dacă aș fi singur, și eu i-aș face avansuri. Chiar e foarte atrăgătoare.

Dezgustat, Mitchell renunță să mai încerce să se concentreze la lista de estimări și se uită în jur, după chelner, ca să ceară nota. Acesta nu era nicăieri. Probabil că intrase în restaurant.

Fără să audă agitația de pe terasă, Kate se uită la lista de lucruri pe care le avea de făcut acasă la tatăl ei, iar durerea din

suflet crescu şi mai tare. Să doneze hainele la Armata Salvării. Costumele tatălui ei... Puloverul lui preferat, verde, care-i făcea ochii să pară şi mai verzi decît erau. Avea nişte ochi atît de frumoşi! Calzi, amuzaţi, irlandezi. N-avea să-i mai vadă niciodată.

Nu mai putea să-şi stăpînească lacrimile, înţelese ea îngrozită! Trebuia să plece de acolo. Închise carneţelul şi se dădu jos de pe scaunul de la bar exact cînd chelnerul aducea un Bloody Mary şi i-l aşeza în faţă, iar un bărbat intra în restaurant de pe terasă, îndreptîndu-se spre ea.

– Complimente de la tineri, spuse chelnerul.

– Sucul de roşii a fost simpatic, îi răspunse Kate. Un Bloody Mary nu e simpatic. Este nepotrivit şi jignitor ca un copil să facă aşa ceva.

– N-a fost ideea lor, domnişoară, spuse omul repede.

– Dar a cui a fost? ceru Kate să afle, fără să-i mai pese că toată lumea din restaurant, şi probabil de pe terasă, se uita la ea, curioasă.

– A mea, spuse nou-venitul de lîngă ea, de la bar.

Kate îşi dădu seama din vocea adîncă şi apăsată că bărbatul era suficient de în vîrstă încît să ştie mai bine şi refuză să-i arunce chiar şi o privire.

– Este incalificabil să îi ajuţi pe adolescenţii aceia să cumpere alcool.

Cu mîna stîngă luă carneţelul şi *„Cum să faci faţă doliului"* de pe bar, din spatele farfuriei, apoi strecură mîna dreaptă prin bareta lungă a genţii verzi din pînză şi luă băutura, cu intenţia să i-o înapoieze.

– Nu vreau asta...

Bareta gențiii se agăță de spătarul scaunului, iar Kate trase nerăbdătoare de ea în acelaşi timp în care îi întindea bărbatului băutura. Din pahar țîşni lichid roşu care-i udă acestuia cămaşa albă.

– O, nu! exclamă Kate, acoperind cuvintele lui surprinse şi sunetele celor care-i priveau. Îmi pare foarte rău!

Lăsă tot restul din mînă şi puse pe bar paharul de Bloody Mary, acum pe jumătate gol, luîndu-l pe cel cu apă rece şi apucînd un şervet.

– Sucul de roşii o să păteze dacă nu-l scoatem imediat, se repezi să spună, neputînd să-l privească în ochi.

Cînd ea îi atinse cămaşa cu apa rece ca gheața, Mitchell tresări, iar cînd Kate începu să tamponeze cu mişcări agitate pata, cerîndu-şi scuze fără oprire, enervarea lui se transformă în amuzament. Cînd ea îi spuse chelnerului să-i aducă nişte apă minerală, Mitchell puse piciorul în prag:

– Nu-i mai da nimic să toarne pe mine, îl avertiză el. Adu-ne mai bine un prosop.

Kate vărsase paharul înainte ca ochii lui să se obişnuiască la întuneric, iar de atunci tînăra nu mai ridicase privirea spre el, aşa că Mitchell nu ştia cum arată, cu excepția faptului că avea cam un metru şaizeci şi cinci înălțime şi părul lung, de un roşu închis, des, umed şi ondulat. În afară de asta, nu-şi dădea seama decît că genele şi sprîncenele îi erau de aceeaşi culoare cu părul. Îşi aplecă bărbia şi se adresă genelor ei:

– Nu te-a învățat nimeni să spui „mulțumesc frumos, dar nu"?

Kate înțelese într-un final că el nu era furios, dar uşurarea nu dură mult, umbrită de ruşine.

– Mă tem că ți-am distrus cămașa, spuse, întinzînd mîna dreaptă după prosopul adus de chelner și îndesînd degetele mîinii stîngi printre nasturii cămășii și pielea lui. Încerc să estompez cît pot de mult din pată.

– Pare un plan mai bun decît să încerci s-o înec.

– N-aș putea să mă simt mai prost, rosti ea pe un ton înfundat.

– Ba da, spuse Mitchell, însă atenția îi era îndreptată spre titlul cărții pe care ea o lăsase din mînă și pe care el încerca să-l citească invers.

– Cum așa?

– Intenția mea nu era ca băieții să-ți trimită Bloody Mary-ul, răspunse el chiar înainte să-și dea seama că titlul cărții era *„Cum să faci față doliului"*.

Întristată, ea ridică în sfîrșit privirea spre el, și într-o clipă de o claritate orbitoare, Mitchell înțelese exact de ce se făcuseră de rîs în public cei trei adolescenți. Înrămat de mult păr roșu tițian și fără nici o urmă de machiaj, chipul ei era foarte frumos, cu pielea albă ca laptele, cu pomeți înalți și o bărbie mică, pătrată, ce avea în mijloc o gropiță interesantă. Nasul ei era drept, gura, moale și generoasă, dar ochii fură aceia care îl fascinară pentru o clipă, cu verdele lor precum frunzele ude. Prea tîrziu, Mitchell își dădu seama că în ei străluceau lacrimi și simți un fior ascuțit, prostesc, de regret pentru că el era în parte vinovat pentru ele.

– Bineînțeles că o să plătesc cămașa, spuse ea, făcînd un pas înapoi și întorcîndu-se cu spatele.

– Nici nu mă aștept la mai puțin din partea cuiva cu principiile tale înalte, spuse Mitchell pe un ton vesel, privind-o cum lăsa prosopul pe bar și își lua geanta din pînză.

Nu purta inel pe mîna stîngă, observă el. Kate îi auzi tonul glumeț și nu-i veni să creadă cît de binevoitor era. Și nici cît de atrăgător. Cu spatele la el, scoase carnețelul de cecuri din geantă și căută înăuntru după un pix.

– Ce sumă să trec pe cec?

Mitchell ezită, preocupat să facă observații și evaluări rapide. *Island Club* era un hotel foarte scump și elitist, dar ceasul și inelul de pe mîna ei dreaptă erau accesibile, iar geanta din pînză avea inscripționat numele unei librării, nu logo-ul unui designer. Asta însemna că tînăra venise, probabil, cu cineva acolo, cineva care-i plătea toate cheltuielile. La cît era de frumoasă, probabil că se făcea coada de bărbați bogați în fața ei, toți așteptînd să o ducă în cele mai bune locuri și să o însoțească la distracție... dar sutienul costumului de baie pe care-l purta era ceva cam modest pentru o „petrecăreață". În plus, tînăra avea un aer delicat, vulnerabil... chiar puțin afectat?

Cînd el nu răspunse, Kate să întoarse ca să-l privească întrebător.

– Asta e o cămașă foarte scumpă, rosti el pe un ton grav, dar cu umbra unui surîs în colțul gurii. În locul tău, m-aș invita la cină.

Un rîs surprins crescu în inima lui Kate, dînd la o parte durerea și chinul pe care le simțise încontinuu aproape două săptămîni.

– Atît de scumpă e cămașa ta?

El dădu din cap cu prefăcut regret.

– Mă tem că da. Alegerea înțeleaptă din punct de vedere financiar e să mă inviți la cină, crede-mă.

– După ce tocmai ți-am făcut, tu vrei să iei cina cu mine? spuse Kate, venindu-i greu să creadă.

– Da, dar numai cu mîncare solidă în preajmă. Fără lichide la îndemîna ta.

Neputînd să nu rîdă, Kate aplecă din cap, iar umerii i se scuturară de amuzament la auzul tonului lui atît de aspru.

– Înțeleg că ești pregătită să-ți plătești datoria la... să spunem ora opt în seara asta? rosti Mitchell pe un ton plăcut, dorindu-și să-i poată vedea expresia.

Kate ezită o clipă, apoi dădu din cap și ridică în sfîrșit privirea spre el. Mitchell se uită de la ochii ei la zîmbetul atrăgător, iar inima i se strînse. Cînd zîmbea, avea cea mai ademenitoare și mai romantică gură pe care o văzuse el vreodată.

– Eu sînt Kate Donovan, rosti ea, iar gura frumoasă i se relaxă într-un surîs prietenos cînd tînăra îi întinse mîna.

Avea o strînsoare plăcută, decise Mitchell cînd degetele ei lungi alunecară de-a lungul palmei sale.

– Mitchell Wyatt, îi răspunse.

Mintea lui Kate trecu pe modul practic. Evan făcuse în avans rezervări pentru ei, în acea seară, la *Voyages,* restaurantul minunat al hotelului, construit numai din sticlă și așezat la malul mării.

– Hai să ne întîlnim la *Voyages* la ora opt, spuse ea.

– Hai să ne întîlnim în fața hotelului, mai bine. Mă gîndesc să mergem la un alt restaurant.

Pe Kate o cuprinse o ușoară neliniște, însă era prea preocupată de cămașa distrusă, de chipul lui atrăgător, bronzat și de conștiința faptului că toată lumea din restaurant îi privea sau îi asculta.

– Bine, spuse adunîndu-și lucrurile.

Decît să plece ieşind pe verandă şi trecînd pe lîngă masa adolescenților, Kate se întoarse spre ieşirea din spatele ei, care îi dădea ocazia să o ia pe diagonală spre vila unde locuia. La jumătatea drumului într-acolo, se uită peste umăr şi, cînd nu văzu un bărbat înalt cu o pată roşie pe cămaşă în spatele ei, îşi dădu seama că el plecase spre ieşirea din față. Se întrebă cu un sentiment de vinovăție ce fel de glume fusese nevoit să îndure din partea adolescenților de afară cînd trecuse pe lîngă ei.

Capitolul cinci

Stînd în fața oglinzii de la baie, înfășurată în halatul din prosop pe care i-l dăduse hotelul, Kate își termină de îmblînzit părul creț, aranjîndu-l în bucle moi, apoi opri uscătorul de păr și se apropie de dulap, ca să aleagă ceva de îmbrăcat. Majoritatea restaurantelor din Anguilla nu cereau cod vestimentar formal, dar cîteva erau destul de elegante, iar ea nu avea idee dacă însoțitorul său avea să poarte blugi și tricou sau o jachetă sport și pantaloni din stofă.

Cum la prînz purtase cămașă albă, pantaloni și pantofi fără șireturi, probabil că avea să fie cel puțin la fel de bine îmbrăcat și la cină, poate chiar mai bine. Bazîndu-se pe asta, Kate alese o pereche de pantaloni din mătase, care aveau imprimați *„Nuferii"* lui Monet pe un fundal bleu deschis, o bluză asortată, cu decolteu larg și umerii goi și o cingătoare din satin albastru deschis. După aceea ezită cu umeraşul în mînă.

În loc să încerce să ghicească alegerea pe care avea s-o facă el și să se îmbrace nepotrivit, ea preferă să pună hainele la loc în dulap și să se îndrepte spre telefonul din sufragerie. O briză caldă pluti spre ea din grădină, prin ușa deschisă a terasei. Kate apăsă pe butonul care făcea legătura cu centrala hotelului și ceru un apel spre camera lui Mitchell Wyatt.

– Îmi pare rău, spuse tînărul de la celălalt capăt al firului, dar domnul Wyatt nu e cazat la noi.

– Ești sigur că nu? întrebă Kate.

– Da, foarte sigur.

Uşoara neliniște pe care o simțise mai devreme, atunci cînd el îi propusese să meargă la un alt restaurant, se ascuți şi se transformă în alarmă cînd Kate închise telefonul. Se uită în gol, prin caietul cu denumirea *„Servicii hoteliere"*, de lîngă telefon, şi reluă în minte şirul faptelor: cunoscuse un bărbat într-un hotel, un străin despre care nu ştia absolut nimic, şi acceptase să se urce în maşină cu el şi să meargă împreună undeva. Bărbatul era foarte atrăgător, fermecător întrutotul şi foarte volubil – combinația perfectă pentru un gigolo care îşi pierdea vremea prin hoteluri scumpe, sperînd să agațe femei bogate.

Sau ar fi putut să fie mult mai rău decît atît. Ar fi putut să fie violator. Criminal. Un criminal în serie, care trecea de pe o insulă pe alta şi îşi măcelărea victimele, îngropîndu-le apoi trupurile în nisip.

Tulburată de propriile gînduri, Kate ieşi încet pe terasă, apoi îşi stăpîni o tresărire de emoție cînd un cîine mare apăru deodată de după tufişurile de la marginea terasei.

– M-ai speriat, Max! spuse ea.

Cîinele tresări auzindu-i tonul acuzator, iar Kate începu imediat să vorbească blînd, încurajator.

– Nu m-ai speriat de-adevăratelea. Eram deja speriată, pentru că s-ar putea să fi acceptat să iau cina cu Jeffrey Dahmer[2] sau cu Jack Spintecătorul.

Cîinele se uită în spate, de parcă ar fi încercat să se asigure că nu-i privea nimeni, apoi ocoli tufişurile şi puse nesigur o lăbuță pe terasă. Numai una, observă Kate, nu două.

– Nu mai am mîncare să-ți dau, îi spuse, arătînd spre masa goală de lîngă ea. Vezi? Nu e nimic acolo.

Animalul puse încă un picior pe terasă, tot ezitînd, dar privind-o atent, de parcă ar fi aşteptat ceva. Kate făcu un pas înainte şi-i puse mîna pe cap.

– Nu am nimic pentru tine, repetă, însă el dădu din coadă imediat ce-i simţi atingerea. Asta vrei? întrebă ea surprinsă, apoi îl mîngîie din creştet pînă la baza gîtului.

Drept răspuns, el se lipi de piciorul ei. La a treia mîngîiere, cîinele se sprijini cu toată greutatea de ea. La a patra, închise ochii de plăcere, tăcut.

– Şi eu mă simt singură, Max, şopti Kate.

După moartea tatălui ei, emoţiile îi erau atît de intense încît fusese suficient să-şi dea seama că şi cîinele se simţea singur ca să-i dea lacrimile. Încercînd să se concentreze pe altceva, se gîndi la posibilele consecinţe ale deciziei sale nesăbuite de a lua cina cu un străin, noaptea, şi continuă să-l mîngîie pe Max. Cînd se uită într-un final la ceas, mai erau cincisprezece minute pînă la ora opt.

– Trebuie să plec, spuse, bătîndu-l uşor pe cap înainte să se îndepărteze. Să-ţi spun cum facem, adăugă, încercînd să vorbească pe un ton vesel, de dragul lui. Dacă mă întorc vie şi nevătămată în seara asta, mîine dimineaţă luăm micul dejun împreună şi comand o masă numai cu carne, doar pentru tine. Cum ţi se pare?

Ochi mari şi căprui o priviră rugător, iar cîinele dădu din coadă. Mai voia mîngîiere, era clar de parcă ar fi vorbit. Kate intră în apartament şi îşi puse mîna pe uşa glisantă, ca s-o închidă. Într-o încercare prostească de a-l mitui pe cîinele întristat şi de a-l convinge să se simtă mai bine, îi făcu şi alte promisiuni în timp ce trăgea încet uşa.

– O să comand bacon şi cîrnaţi. Ba şi mai bine, o să-ţi comand o friptură cu os, pe care poţi să-l iei cu tine şi să-l îngropi! Acum trebuie să pleci, îl îndemnă, închizînd ultimul centimetru de uşă.

De cealaltă parte a sticlei, cîinele o privea fix. Kate se întoarse fără voie cu spatele la el.

Zece minute mai tîrziu, îmbrăcată în hainele pe care le alesese iniţial, Kate se aplecă şi încălţă o pereche de sandale bleu, cu barete înguste, apoi ridică poşeta fără bretea care se potrivea cu ele. Era momentul să afle dacă făcuse greşeala cea mai prostească şi mai periculoasă din viaţa ei, acceptînd să ia cina în afara hotelului, cu un străin. Dacă nu se întorcea în seara aceea şi dacă murea, nimeni nu avea să ştie cine o ucisese.

La jumătatea drumului spre uşă îi veni o idee, aşa că se întoarse. Din geanta ei verde scoase pixul şi tableta pe care le folosise mai devreme, apoi rupse o foaie de hîrtie. Pe ea scrise cu litere mari: „Am ieşit în oraş cu un bărbat care spune că se numeşte Mitchell Wyatt. L-am cunoscut după-amiază, la *Sandbar,* cînd am vărsat Bloody Mary pe cămaşa lui. Chelnerul ştie cum arată." Mulţumită, sprijini biletul de telefonul din sufragerie, acolo unde ar fi fost văzut cu uşurinţă de poliţie în cazul în care dispariţia ei ar fi fost investigată. După ce îi citeau biletul, sigur i-ar fi întrebat pe chelnerii de la *Sandbar,* şi unul sau mai mulţi dintre ei ar fi putut să-l descrie pe răpitor.

La uşa apartamentului, Kate se opri din nou şi se uită peste umăr, spre terasă. Max se dusese pe iarbă şi se pregătea să fugă. Evident că era prea deştept ca să mai rămînă acolo dacă ea pleca, iar Kate se bucură să vadă asta. Se gîndi că animalul plecase înapoi, la siguranţa copacilor şi la compania prietenilor

săi patrupezi, aşa cum făcea de obicei, dar după ce făcu doar cîţiva paşi mai departe de intrarea în vila în care era apartamentul ei, cîinele maroniu apăru în fugă din spatele clădirii şi veni imediat lîngă ea. Kate se opri îngrijorată, iar el se aşeză.

– Devii mult prea îndrăzneţ, îl avertiză pe un ton aspru. Îngrijitorii se uită după tine, iar eu nu pot să te apăr dacă nu sînt aici.

Arătă spre pădure şi-i comandă:

– Pleacă!

El se uită în direcţia în care arătase ea şi înapoi.

– Ştiu că mă înţelegi, îi spuse Kate ferm. Oamenii te gonesc mereu şi-ţi spun să pleci, iar tu îi asculţi. Vorbesc serios.

Îl bătu amical pe cap, fiindcă nu reuşi să se abţină, apoi arătă spre liziera pădurii şi comandă apăsat:

– Pleacă de aici!

El se ridică încet.

– Hai, pleacă! spuse ea din nou, bătînd din palme ca să-şi sublinieze cuvintele.

După aceea îi întoarse spatele şi merse hotărîtă spre intrarea principală în hotel. Din colţul ochiului îl urmări cum alerga spre copaci, dar paralel cu ea, în aceeaşi direcţie de mers. Era atît de mare şi de agil încît înaintă incredibil de mult aproape fără efort, observă ea cu admiraţie. Dacă, însă, avea de gînd s-o aştepte în faţa hotelului, cu siguranţă că avea să dea de necazuri doar pentru că era acolo. Îşi aminti cum se lipise de ea şi cum închisese ochii cu numai puţin timp înainte, cînd îl mîngîiase, şi se simţi ca o vrăjitoare crudă pentru că îl alungase aproape imediat după aceea.

Capitolul şase

– Bună seara, domnişoară, spuse portarul cînd Kate trecu prin faţa clădirii principale a hotelului cu numai cîteva minute înainte de ora opt.

Torţe festive luminau intrarea şi ambele laturi ale aleii lungi din faţă. Cuplurile soseau şi plecau mereu, unii îmbrăcaţi ca pentru o cină la hotel, alţii purtînd pantaloni scurţi şi îndreptîndu-se spre localuri ce permiteau o îmbrăcăminte mai lejeră.

– Pot să vă chem un taxi?

– Nu, mulţumesc.

Kate se uită spre şirul de vehicule care aşteptau. Majoritatea erau maşini de închiriat, albe sau roşii, mici, observă indiferentă. După aceea îşi aminti că citise undeva că Volkswagen-urile broscuţă erau preferatele criminalilor în serie. Dacă Wyatt conducea una dintre acelea, atunci n-avea de gînd să plece cu el. În loc să meargă să aştepte la recepţie, ea începu să se plimbe încet pe trotuarul mărginit de tufişuri imense în stînga şi de strada principală, care ducea spre hotel, la dreapta. Cînd se apropie de capătul gardului viu, văzu o decapotabilă neagră, cu capota coborîtă, care intra pe alee, dar vocile ridicate brusc ale mai multor bărbaţi furioşi, ce se auzeau din cealaltă parte a tufişurilor, o sperie şi o făcu să mărească pasul în acea direcţie.

Doi valeți trecură pe lîngă ea, aparent atrași de țipete. Kate îl auzi pe unul dintre ei spunînd cuvîntul „cîine" și începu să fugă exact cînd Mitchell Wyatt oprea brusc mașina lîngă ea. Văzu expresia surprinsă de pe chipul lui cînd ea o luă la goană pe lîngă mașina lui, dar nu avu timp să se oprească și să-i explice.

Ajunse la capătul gardului viu și se opri alături de valeți, iar frica i se transformă repede în amuzament. Doi grădinari furioși, care strigau, fugeau după Max în cercuri și îl amenințau cu greblele, dar el se ferea agil de ei.

În spatele lui Kate, Mitchell Wyatt rosti sec:

– O clipă am crezut că fugi spre mașina mea pentru că abia așteptai să mă revezi.

Ea îi aruncă peste umăr o privire neatentă, amuzată.

– Te-ai simțit flatat sau te-ai speriat?

– Ai fugit pe lîngă mine înainte să am timp să reacționez.

O clipă mai tîrziu, adăugă în glumă:

– Dacă vrei să pui pariu pe cine o să cîștige, grădinarii sau cîinele, te las să pariezi pe ei, cu șanse de zece la unu.

– Și douăzeci la unu ar fi un pariu prostesc, răspunse Kate zîmbind veselă.

El zîmbi larg la auzul glumei ei, iar temerile lui Kate de mai înainte cum că el ar fi putut să fie un criminal violent părură lipsite de sens. Așteptă încă puțin, ca să se asigure că Max nu era în pericol să fie prins, apoi se întoarse și merse alături de Mitchell spre mașina lui.

– Aș vrea să nu-l mai gonească, spuse. Una dintre cameriste mi-a povestit că mai multe dintre insulele de aici au probleme cu haite de cîini vagabonzi, dar acest cîine nu e periculos. Lui îi e doar foame. Nu face rău nimănui.

– Dacă am înțeles eu bine ce spuneau valeții adineauri, cîinele ăsta face rău grădinilor numai cu dimensiunea lui, spuse Mitchell în timp ce-i deschidea portiera. Și îi sperie pe oaspeții hotelului. Săptămîna trecută a fugit spre o fetiță care a făcut o criză de isterie.

– Se simte singur, rosti Kate pe un ton trist, gîndindu-se la felul în care animalul se sprijinise de ea și închisese fericit ochii cînd îl mîngîiase.

Așezîndu-se pe locul din dreapta, spuse:

– Ce limbă vorbea portarul? Mulți dintre angajații hotelului vorbesc franceza, dar el nu asta vorbea.

– Era olandeză și se poate să nu fi înțeles eu tocmai bine, rosti el, iar scrîșnetul unor cauciucuri ce frînau brusc în spatele lor îi făcu pe amîndoi să se întoarcă repede, la timp ca să vadă cum cîinele se repezea pe stradă, printre mașini, urmat îndeaproape de cei doi grădinari într-o mașinuță de golf. Vehiculul opri în siguranță, un taxi care tocmai sosea opri la timp, dar un altul, care se pregătea să plece, accelera pe celălalt sens, iar Kate strigă la cîine, ca să-l avertizeze să se ferească. Max tresări la auzul vocii ei și se repezi spre ea. Taxiul îl lovi în plin.

Kate coborî din mașină și o luă la fugă înainte ca taximetristul să apuce să coboare din taxi. Mitchell o ajunse din urmă și o prinse de braț.

– Lasă-mă pe mine să mă uit înainte, insistă el.

– Vreau să-l ajut, plînse Kate speriată, încercînd să scape din strînsoare. Dă-mi drumul la mînă.

Uluit că ea voia să se expună la o scenă potențial sîngeroasă, Mitchell îi dădu drumul și grăbi pasul alături de ea. Kate se grăbi să ajungă în fața taxiului, iar pe chip îi apăru o

expresie chinuită. Trupul nemişcat al lui Max zăcea pe o parte, cu capul pe caldarîm şi cu ochii închişi. Îngenunchind alături de el, ea îi căută speriată pulsul. Îl găsi şi uşurarea o copleşi.

– Trăieşte, spuse repede, dar avem nevoie de ajutor.

Ridicînd capul, se uită spre valeţi şi spre grădinari, care se adunaseră într-un grup, alături de taximetrist şi de Mitchell.

– Chemaţi imediat un veterinar, le spuse angajaţilor hotelului.

Unul dintre valeţi se uită nedumerit la grădinari, apoi la celălalt valet.

– Un veterinar? repetă el în timp ce Kate examina tăietura însîngerată de pe capul lui Max.

– Un doctor de animale, îi lămuri Mitchell nerăbdător în engleză, apoi în olandeză.

Grădinarii păreau oripilaţi de sugestie, iar valeţii, prea puţin interesaţi să ajute.

– Nu, domnişoară. Fără doctor, spuse unul dintre ei. Avem noi grijă de cîine. Mergeţi şi simţiţi-vă bine.

Le spuse ceva în olandeză colegilor lui şi întreg grupul înaintă puţin. Umbra lor căzu deasupra lui Kate exact în momentul în care ea înţelegea cum aveau ei de gînd să „aibă grijă" de un animal mare, inconştient, care distrugea totul în jur şi care era sursă de iritare pentru oaspeţii hotelului şi o ameninţare în mintea unora dintre copiii acestora.

– Ce aveţi de gînd să faceţi? întrebă ea cu încăpăţînare.

– O să-l scoatem de pe stradă, ca să poată să treacă maşinile, şi după aceea o să-l ducem de aici.

– Nu! spuse Kate clătinînd hotărîtă din cap. Nu trebuie mişcat. Maşinile pot să-l ocolească. S-ar putea să aibă vreo rană la coloană sau vreun os rupt.

Lor nu le păsa cîtuşi de puţin despre aşa ceva, îşi dădu ea seama, aşa că apelă repede la bărbatul căruia îi promisese să îl scoată la cină.

– Trebuie să-l ajutăm!

Mitchell se uită la chipul ei frumos şi înţelese că ea se aştepta ca el să fie de acord că era necesar să salveze viaţa unui cîine vagabond, de rasă comună şi pe deasupra foarte murdar. Deodată, se trezi că era de acord, deşi ochii ei, nu căţelul, îl convinseseră. Amuzat în sinea sa de efectul pe care-l aveau asupra lui acei ochi mari şi verzi, Mitchell spuse solemn.

– Să văd ce pot să fac.

Portarul zîmbi politicos cînd Mitchell se apropie.

– Bună seara, domnule Wyatt.

Mitchell presupuse că omul văzuse scena de mai devreme, aşa că ignoră salutul, se abţinu să dea vreo explicaţie şi atacă frontal problema:

– Cîinele e grav rănit. Unde e cel mai apropiat veterinar?

– Avem aici, în Anguilla, un cabinet, dar acum e închis.

Ca dovadă că era destul de tîrziu, omul aruncă o privire cu înţeles spre soarele care asfinţea. Pentru că se aştepta la acest răspuns, Mitchell trecu pe lîngă el, intră la parterul hotelului şi se apropie de recepţie, acolo unde două cupluri aşteptau să îşi ia în primire camerele şi un bărbat se oprise ca să ceară informaţii. Cînd ajunse la jumătatea camerei, de pe o uşă laterală ieşi managerul, care-l văzu şi se grăbi să-l salute.

– Domnule Wyatt! exclamă omul, vizibil încîntat.

Mitchell băgă mîna în buzunar.

– Nu ştiam că aveţi rezervare la noi, spuse managerul, întinzînd mîna în semn de salut. Am fost ocupat cu noul nostru

asistent manager, fiindcă el o să se ocupe de hotel în următoarele două săptămîni. Eu trebuie să fac un drum urgent în State, începînd de mîine, şi mă tem că el se simte copleşit.

Mitchell apucă mîna întinsă a managerului şi îi îndesă o bancnotă de o sută de dolari în palmă.

– Mă bucur că eşti încă aici, Maurice, pentru că a avut loc un accident de maşină în faţă, un accident care are nevoie de atenţie din partea ta.

– Nu se poate! A fost cineva rănit?

– Da.

– Unul dintre oaspeţi

– Nu, unul dintre cîinii vagabonzi, spuse Mitchell, îndreptîndu-se deja spre telefonul de la recepţie, cu Maurice pe urmele lui.

– Am nevoie de o ambulanţă şi de un medic aici, imediat.

– Vreţi... vreţi să chem o ambulanţă şi un medic pentru că a fost rănit un cîine vagabond?

Drept răspuns, Mitchell ridică receptorul şi i-l întinse managerului tulburat.

– Vreau să vină cît pot ei de repede. Ţin extrem de mult la cîinele acesta.

Managerul luă receptorul, apăsă pe un buton, apoi ezită.

– N-or să vrea să trateze cîinele.

– Apelează la instinctul lor uman, spuse Mitchell pe un ton sec şi scoase bani din buzunar, începînd să numere bancnote mari care să acopere orice pretenţie ar fi avut şoferul ambulanţei şi medicul înainte să vină.

Managerul îl privi o clipă, apoi formă repede restul numărului de la serviciul de ambulanţă.

Mitchell rămase cu el pînă cînd acel apel şi cel la medic se încheiară amîndouă cu succes, apoi lăsă „banii de protocol" la manager, ca să-i dea destinatarilor.

O văzu clar pe Kate Donovan cînd ieşi din hotel. Taximetristul plecase cu maşina sa, valeţii şi grădinarii dispăruseră, iar ea stătea singură pe iarbă, între benzile auto, alături de cîine, cu picioarele strînse sub ea. Aşa cum era luminată de torţe, cu părul roşu ca o mantie de mătase pe umeri şi mîngîind încet animalul rănit, părea eterică.

Tînăra ridică privirea cînd Mitchell se apropie de ea, curioasă să afle ce reuşise el.

– Ajutorul e pe drum, îi promise, aşezîndu-se pe vine lîngă ea. Cum se simte pacientul?

Kate se uită la cîine şi îl mîngîie în timp ce-i răspunse:

– Parcă respiră mai bine, mai regulat. Nu simt nici un os rupt, iar tăieturile nu sînt adînci, dar ar putea să aibă hemoragie internă. Acum cîteva minute începuse să-şi revină, sau cel puţin aşa mi s-a părut.

Tăcu, iar Mitchell nu mai spus nimic, pentru că aştepta să audă un sunet anume. Acesta se auzi curînd – o sirenă apropiindu-se din ce în ce mai mult. Kate nu o auzi, pentru că simţise o tresărire în trupul de sub degetele ei. Deodată, Max deschise ochii.

– Iată-te! spuse cu bucurie. Să nu scoţi un sunet, îl avertiză repede, apăsîndu-l cu amîndouă mîinile cînd animalul încercă să se rostogolească pe burtă. Vine acum ajutorul, îi promise.

Fără să ridice privirea, îl întrebă pe Mitchell:

– Ce fel de ajutor vine?

Întrebarea aproape că nu i se auzi, acoperită de sunetul unui vehicul care se grăbea spre ei şi care opri cu scîrţîit de roţi în faţa hotelului.

– Acest fel de ajutor, răspunse Mitchell ridicîndu-se.

Kate se aplecă înainte şi se uită pe după picioarele lui, apoi îl privi, rîzînd uluită, admirativ.

– Ai chemat o ambulanţă?

Ar fi spus mai multe, dar Mitchell se îndrepta deja spre salvare, iar cîinele ameţit începuse să se agite, încercînd neputincios să se ridice. Alinîndu-l cu mîinile şi cu vocea, ea privi doi bărbaţi care coborîră din ambulanţă în timp ce o maşină verde închis apăru grăbită pe şosea şi se opri în spatele lor. Maşina încă se mişca atunci cînd şoferul deschise larg portiera şi ieşi, luînd cu el o geantă mare şi neagră.

Era un medic, îşi dădu Kate seama imediat, dar bucuria îi fu atenuată la gîndul că doctorul şi cei din ambulanţă aveau să plece odată ce Mitchell le spunea cine era pacientul. Încordată, îl privi pe acesta cum arată spre cîinele pe care ea îl ţinea pe loc. Kate nici nu mai respiră.

Medicul se întoarse şi se îndreptă spre ea. Cei de la ambulanţă se grăbiră în spatele maşinii şi scoaseră o targă. Kate simţi un val de uimire şi de optimism, apoi îi şopti căţelului:

– Cred că sîntem pe mîini bune, Max.

Îi deveni clar că avusese dreptate cînd medicul se aplecă alături de ea, se uită la cîinele temător şi îşi deschise geanta.

– Veterinarul local e în vacanţă, dar i-am telefonat unui amic de-al meu, veterinar în St. Maarten, înainte să plec, şi am luat cu mine cîteva lucruri pe care mi le-a recomandat. Acum, spuse calm, cîinii mă plac de obicei. Să sperăm că şi ăsta o să mă placă, fiindcă nu vreau să-l sedez încă. Rănile la cap, continuă, întinzînd încet mîna spre animal, pot să fie...

Un mîrîit răguşit se auzi din gura cîinelui, iar buza de sus i se ridică deasupra colţilor albi. Medicul îşi retrase repede mîna.

– Animalele rănite atacă adesea pe oricine se apropie prea mult, o informă el pe Kate, apoi întinse din nou mîna, mai precaut, mai lent. Băiatul ăsta te lasă pe tine să-l atingi, aşa că ar trebui să mă lase şi pe mine. Îi e puţin frică, iar mîrîitul ăsta este numai prefăcătorie.

– Nu, nu cred că...

Vorbele îi fură acoperite de strigătul de durere al medicului.

Capitolul şapte

– Cred că o să îşi revină, le spuse medicul lui Kate şi lui Mitchell în timp ce se uita după geanta sa neagră.

Ambulanța plecase mai devreme, după ce oamenii care veniseră cu ea îl lăsaseră pe Max pe podea, lîngă masa de cafea din sufragerie.

– O să doarmă în noaptea asta, presupunînd că i-am dat doza suficientă. Mîine ar trebui să-l duceți pe St. Maarten, la veterinar, ca să-i facă un control şi nişte radiografii ale capului şi umerilor.

– Nici nu ştiu cum să vă mulțumesc, spuse Kate sincer. Îmi pare foarte rău pentru mîna dumneavoastră.

– Muşcătura nu e foarte adîncă, dar doare, răspunse el crispat, luînd faşă şi antiseptic de pe masa de lîngă uşa terasei. Sigur, trebuie să mă gîndesc la rabie.

Kate se abținu să zîmbească din cauza fricii şi a ruşinii.

– Ați spus că persoana cu care ați vorbit la spital spunea că n-a mai fost nici un caz de rabie pe insulă de ani buni?

– Da. Oricum, e foarte important ca animalul să rămînă cu tine pînă pleci. După aceea o să am eu grijă de el. Aş vrea să-mi dai voie să-l iau cu mine chiar acum.

– Vreau să-l îngrijesc eu însămi cît sînt aici, spuse Kate.

Avea impresia că medicul ar fi preferat să-l eutanasieze pe Max şi să afle imediat dacă avea sau nu rabie, şi nu să aştepte zece zile ca să vadă dacă apăreau simptomele.

– Dacă începe să aibă oricare dintre simptomele de rabie cît timp e cu tine, vreau să aflu imediat, ca să pot să iau tratament. De acord?

– Absolut, spuse Kate, dînd afirmativ din cap.

– Şi ştii bine care sînt acele simptome?

– Le-am scris aici, spuse ea ridicînd carnețelul.

– Dacă ar fi să dispară înainte să treacă zece zile, o învăță medicul, aş fi nevoit să fac tratamentul indiferent dacă el are sau nu rabie.

Mitchell auzise destul despre această posibilitate foarte improbabilă, pentru care nu trebuiau luate măsuri decît dacă se dovedea reală. Cîinele fusese atît de slăbit şi de dezorientat încît muşcătura lui abia dacă-i penetrase pielea medicului, dar omul strigase de durere şi îşi bandajase mîna de parcă i-ar fi fost secționată o arteră principală.

– Înțelegem foarte bine, spuse el pe un ton amabil, conducîndu-l pe doctor spre uşă. O să-l ținem în lesă cînd ieşim cu el, adăugă, apoi deschise.

În prag, medicul ezită, apoi se întoarse.

– Aveți lesă?

– Cumpărăm de dimineață.

Omul încă nu era convins.

– Primul lucru de dimineață?

– Cum mijeşte de ziuă, îl asigură Mitchell, apucîndu-l pe om de cot şi scoțîndu-l afară fără prea multe alte cuvinte.

Kate privi manevra din cealaltă parte a încăperii, amuzată şi impresionată de sîngele rece al lui Mitchell, de eficiența lui în condiții de stres. În cele cîteva ore de cînd îl cunoştea, îl criticase aspru, pe nedrept, pentru Bloody Mary, îi vărsase

băutura pe cămaşă, renunţase să-l scoată la cina pe care i-o datora şi în loc de asta îl implicase într-un efort foarte dramatic de salvare a unui cîine. El se descurcase în toate aceste situaţii cu un aer imperturbabil şi foarte amabil. Cu o oră înainte şi-l imaginase criminal, dar acum i se părea un aliat prietenos.

Sentimentele cordiale pe care i le purta erau evidente în zîmbetul călduros pe care i-l arătă cînd îi vorbi:

– Încă îţi sînt datoare cu cina. Aş putea să sun la recepţie şi am putea să mîncăm pe terasă, dacă vrei.

Cum Evan avea să ajungă în seara următoare, Kate sugeră singura alternativă pe care şi-o permitea:

– Sau am putea să uităm de cină şi să-ţi plătesc cămaşa?

Se întrebă dacă Mitchell avea să observe că ea limitase opţiunile la acestea două, dar reacţia lui fu atît de nonşalantă încît se gîndi că el nici nu observase şi nici nu-i păsa.

– E în regulă să luăm cina aici, răspunse Mitchell. Îmi eşti datoare cu o masă, adăugă pe un ton calm, iar eu încasez întotdeauna ceea ce mi se datorează.

Era evident că îşi aştepta iubitul în ziua următoare, îşi dădu el seama, altfel i-ar fi explicat de ce nu putea să ia cina cu el în altă seară. Kate îşi încrucişă braţele la piept şi îl privi amuzată.

– Chiar aşa?

– Întotdeauna, răspunse el luînd caietul cu *„Servicii hoteliere"* inscripţionat pe copertă.

– Atunci spune-mi cît îţi datorez pentru medic şi ambulanţă.

– Nimic, spuse Mitchell uitîndu-se pe meniul hotelului.

– Nu le-ai oferit bani ca să vină să aibă grijă de un căţel?

– Am apelat la instinctele lor umane.

– Înțeleg, răspunse Kate, prefăcîndu-se că îl credea. De asta au venit atît de repede, nu? Au ajuns în mai puțin de zece minute după ce ai intrat tu în hotel.

Mitchell o privi cu coada ochiului. Se uita la el cu un zîmbet mic, cu sens, iar el avu un impuls subit, prematur, să o ia în brațe și să-i acopere gura aceea ademenitoare cu gura lui. Gîndul îl făcu să zîmbească la rîndul său. Ridică din umeri și spuse:

– Au ajuns repede fiindcă e mică insula.

– Și pentru că le-ai promis tu un bacșiș foarte mare?

Încercînd să nu rîdă, Mitchell se concentră asupra meniului.

– Ce ți-ar plăcea să mănînci?

Kate numi același fel delicios pe care-l comandase cu o seară înainte.

– Cred că o să comand scoici și o salată cu creveți și avocado, îi spuse, aplecîndu-se ca să vadă ce făcea animalul adormit.

– Vrei să sun la recepție? întrebă el.

– Da, te rog, spuse Kate peste umăr. Comandă orice vrei. Comandă tot ce vrei, glumi, imaginîndu-și bacșișul enorm pe care probabil că îl dăduse ca să-i convingă pe medic și pe cei de la urgențe să vină în grabă și să salveze un cîine vagabond rănit.

Trufa lui Max era caldă la atingere, iar respirația, rapidă și superficială, dar medicul îi spusese să se aștepte la așa ceva. În spatele ei, Mitchell ridică receptorul, dar după o clipă închise telefonul cu un sunet scurt. Nedumerită, Kate se uită peste umăr și îl văzu stînd lîngă măsuță, cu o foaie de hîrtie dictando în mînă, încruntîndu-se.

O foaie de hîrtie din carnețel... din carnețelul ei! Cea pe care scrisese biletul menit să-i ajute pe polițiști să-l identifice dacă ea dispărea.

– Pot să-ți explic, spuse ridicîndu-se în picioare și apropiindu-se de el.

– Abia aștept să aud, rosti el pe un ton rece, întinzîndu-i coala.

Kate reacționă la răceala din glasul lui cu o intensitate care o uimi. Nu voia să-l insulte sau să-l facă să aibă o părere negativă despre ea acum, cînd îi era atît de recunoscătoare și cînd îl plăcea atît de mult. Nu îi vorbise atît de sec și de neprietenos nici atunci cînd îl acuzase pentru Bloody Mary și vărsase paharul pe cămașa lui. Încercînd găsească explicația cea mai puțin jignitoare, reciti ce scrisese.

„Am ieșit în oraș cu un bărbat care spune că se numește Mitchell Wyatt. L-am cunoscut după-amiază, la *Sandbar*, cînd am vărsat Bloody Mary pe cămașa lui. Chelnerul știe cum arată."

Trăgînd de timp, puse biletul înapoi pe masă.

– În seara asta, începu ea să vorbească rar, cînd nu eram sigură ce să port pentru cină, am hotărît să te sun și să te întreb unde mergem.

Se opri și își frecă temătoare mîinile de pantaloni.

– Continuă, rosti el aspru.

– Dar cînd am sunat la centrala hotelului și l-am rugat pe operator să îmi facă legătura în camera ta, el mi-a spus că nu stai aici. Asta m-a făcut să-mi fie... teamă. Prin minte au început să-mi treacă tot felul de posibilități la care nu mă gîndisem înainte, cînd credeam că ești oaspete aici și cînd am acceptat să iau cina cu tine.

– Ce posibilități? ceru el să știe.

Kate voia să fie evazivă, dar era imposibil cînd el o privea aspru cu ochii lui albaștri.

– Unele lucruri legate de tine m-au făcut să mă gîndesc că ai putea să fii...

Se înecă înainte să rostească:

– Un gigolo.

El se încruntă și mai mult.

– Un ce?

– Te rog, încearcă să vezi lucrurile din punctul meu de vedere. Erai în restaurantul unui hotel foarte scump la care nu ești cazat, arăți extraordinar de bine, ești foarte versat, fermecător și acționezi repede. La numai două sau trei minute după ce m-ai cunoscut, mi-ai cerut să te scot la cină.

Expresia de pe chipul lui nu se îmblînzise deloc, lucru care-i spunea lui Kate două lucruri: nu era flatat de complimentele ei și aștepta o explicație legată de ce îi lăsase instrucțiuni destinatarului biletului ei să ceară descrierea lui de la chelner.

Își trecu dosul palmei pe frunte și recunoscu întreg adevărul stînjenitor:

– Mi-era teamă ca nu cumva să fi fost păcălită să iau cina cu un gigolo, dar după aceea mi-am dat seama că se putea să fii mai rău decît atît.

– Nu mă pot gîndi la nimic mai respingător.

– Nu, dar ai fi putut să fii mai mult decît respingător. Ai fi putut să fii periculos, un criminal care agață femei singure în hoteluri de pe cîte o insulă, le omoară și le îngroapă trupurile în nisip... sau așa ceva.

Kate tăcu, simțindu-se de o prostie colosală.

– Aşa că ai lăsat un bilet pentru autorităţi, în caz că dispăreai?

Kate dădu aprobator din cap, nefericită.

– Pentru că voiai să fii sigură că nu scap nepedepsit dacă te omoram?

Kate era atît de ruşinată şi atît de supărată pe sine însăşi încît nu auzi nota amuzată din glasul lui profund. Incapabilă să se uite în ochii lui, privi spre Max.

– În acel moment nu mi s-a părut o prostie la fel de mare cum mi se pare acum.

Pentru a doua oară în cîteva minute, Mitchell se văzu nevoit să-şi reprime impulsul de a o lua în braţe. Ca să-şi distragă atenţia, se întoarse cu spatele şi ridică receptorul. Surprinsă de mişcarea lui bruscă, ea îl întrebă:

– Pe cine suni?

– Sun la recepţie, răspunse el pe un ton calm.

– În cazul ăsta, spuse Kate stînjenită, ai putea să comanzi şi o porţie de plăcintă cu părere de rău.

Mitchell încă mai zîmbea larg cînd de cealaltă parte cineva răspunse la apel.

Capitolul opt

Kate îl lăsă pe el să vorbească la recepție și intră în garderoba cu baie a apartamentului, ca să se aranjeze puțin. Se răsuci în fața oglinzii care acoperea unul dintre pereți și curăță firele de iarbă și bucățelele de pământ care i se lipiseră de pantaloni, însă pe o parte avea o pată mare, umedă și foarte vizibilă.

Conștientă de trecerea timpului, se apropie de dulap și își evaluă opțiunile. Holly o ajutase să-și facă bagajul, fiindcă în noaptea de dinainte de plecarea spre Anguilla avusese una dintre durerile intense de cap care o chinuiau de cînd murise tatăl ei. Holly alesese îmbrăcămintea potrivită pentru un concediu romantic cu Evan și nimic din dulap nu părea cu adevărat potrivit pentru acea ocazie.

Kate se hotărî să îmbrace o pereche de pantaloni din mătase crem, cu broderie marocană în partea de sus, și un maiou delicat, tot din mătase, cu decolteu pătrat și bretele subțiri care se legau cu funde pe umeri. Hainele păreau prea delicate și feminine pentru cina cu un necunoscut într-o cameră de hotel, dar o acopereau peste tot cu excepția brațelor, iar decolteul era modest, așa că părea alegerea cea mai potrivită din ce avea la dispoziție.

Se schimbă repede și își puse o pereche de sandale aurii. Se opri în fața oglinzii de deasupra chiuvetei din alamă, destul

cît să-şi treacă o perie prin păr şi să se dea cu ruj. Era hotărîtă să-şi răscumpere toate greşelile faţă de Mitchell făcînd restul serii să fie cît se putea de plăcut, iar asta însemna inclusiv să nu-l lase să aştepte singur mai mult decît era nevoie.

Telefonul sună în timp ce Kate se ruja, iar ea întinse din reflex mîna spre peretele de lîngă oglindă, apoi ezită şi îl lăsă să sune în continuare. Evan suna în fiecare seară la acea oră şi cu siguranţă că el era. Dacă suna ca să-i explice de ce nu putea să ajungă în Anguilla după-amiaza următoare, probabil că avea să fie bucuros să lase un mesaj pe robotul hotelului. În acel moment, ea avea de plătit o datorie urgentă faţă de bărbatul din sufragerie, şi nu putea să facă asta decît dacă era cea mai bună gazdă. Era singurul lucru la care se pricepea destul de bine, crescută fiind în lumea restaurantelor.

Aruncă o ultimă privire în oglinda de pe peretele din spatele ei, apoi stinse luminile şi ieşi. Se aştepta să-l găsească pe Mitchell afară, pe terasă, bucurîndu-se de noaptea caldă, la lumina lunii, dar în loc de asta el era alături de cătelul adormit, cu mîinile în buzunare şi cu o expresie nedumerită pe chip. Kate se opri în prag, surprinsă de aerul lui, încercînd să ghicească la ce se gîndea, însă după aceea altceva îi atrase atenţia şi o miră. El arăta la fel de imaculat ca şi atunci cînd ajunsese la hotel în acea seară. Părul des şi negru era frumos frezat şi pieptănat, cămaşa albă îi era netedă, la fel ca şi pantalonii cafenii, iar pantofii maro străluceau. Îşi pusese blazerul albastru închis de mai devreme pe spătarul unui scaun şi îşi suflecase mînecile cămăşii, dar în afară de asta, nu arăta deloc ca şi cum ar fi ajutat la căratul unui cîine mare, inconştient, pe o targă.

Mai devreme în acea zi, la lumina slabă din restaurant, Kate fusese prea stînjenită de faptul că pătase cămaşa cuiva ca să-şi

formeze mai mult decît o impresie fugară despre cît de chipeş era. În acea seară fusese prea ocupată cu Max ca să-l studieze pe bărbatul ce răspunsese atît de galant cererii ei de ajutor, dar în acel moment îşi dădu seama că Mitchell Wyatt nu era doar chipeş, ci de-a dreptul minunat.

Avea aproape un metru nouăzeci, umerii foarte laţi, pieptul puternic şi şolduri înguste. Chipul îi era bronzat, bărbia lată, sprîncenele groase şi drepte deasupra ochilor cu gene întunecate, ochi despre care ea ştia deja că erau de un albastru aproape indigo.

În mod normal, pe Kate nu o impresionau bărbaţii extrem de atrăgători, pentru că de obicei erau înfumuraţi, superficiali şi vag efeminaţi, dar acel bărbat era atent, blînd şi foarte masculin. Aşa cum stătea nemişcat în sufragerie, cu mîinile în buzunare, emana masculinitate, vitalitate şi sex-appeal.

Toate acele atribute, combinate cu simţul sec al umorului şi sofisticarea nonşalantă o făcură pe Kate să se gîndească la el ca la cel mai atrăgător bărbat pe care-l cunoscuse vreodată.

Era convinsă că femeile elegante şi sofisticate îi picau în braţe doar la un semn. Zîmbi în gînd. Ea, pe de altă parte, nu era nici prea elegantă, nici deosebit de sofisticată, şi se bucura din cauza asta, pentru că el nu avea să fie tentat să încerce s-o seducă din toate puterile pe una ca ea. Seara aceea fusese deja suficient de solicitantă emoţional şi fără să se vadă nevoită să refuze avansurile unui bărbat exagerat de atrăgător. Prea tîrziu îşi dădu seama că îl studiase cam mult, aşa că păşi înainte şi îşi anunţă prezenţa spunînd primul lucru care-i trecu prin minte:

– Îmi pare rău că a durat atît.

La auzul vocii ei, el se întoarse şi, în loc să răspundă, o măsură încet, din cap pînă în picioare, cu un zîmbet de apreciere masculină care o flată şi o tulbură într-atît încît Kate se văzu

nevoită să se concentreze la mers ca să nu se împiedice de propriile picioare. Cînd privirea lui urcă înapoi spre chipul ei, tînăra se pregăti să primească un compliment sugestiv.

– Ți-ai împlînzit părul în seara asta, observă el pe un ton degajat.

Temerile ei se evaporară şi tînăra rîse uşurată.

– L-am torturat cu placa de întins şi cu uscătorul de păr, spuse oprindu-se alături de el. Ce mai face pacientul? întrebă, aplecîndu-se ca să-l scarpine pe Max după urechi.

Degetele ei dădură peste o pudră care nu fusese acolo înainte. Observă că mai mult din aceeaşi substanță era pe covorul din jurul animalului. Se uită ţesigură peste umăr şi ridică degetele pudrate.

– Ştii ce e asta?

– Pudră anti-purici. I-am rugat pe cei de la curățenie să o aducă în timp ce tu te schimbai.

– Ce te face să crezi că are purici?

– Am fost de față cînd l-au dus spre uşă, spuse el sec, apucînd-o de braț ca să o ridice. În locul tău m-aş da la o parte pînă-şi face treaba praful ăsta, altfel o să stai trează toată noaptea şi o să te scarpini pe tine însăți în spatele urechilor.

Surprinsă şi impresionată că el se ocupase cu atîta eleganță de încă una dintre problemele ei, Kate se ridică şi privi curioasă la chipul lui atrăgător, bronzat. Îşi făcuse griji din cauza lui doar pentru că era atît de exagerat de chipeş. Îi veni să-i spună asta, apoi să-şi ceară scuze. În loc, alese să rostească pe un ton blînd, sincer:

– Eşti foarte drăguț.

Mitchell reacționă sexual, nu amabil, dar uitîndu-se în ochii ei verzi, luminoşi, se întrebă dacă nu cumva ideea că ochii sînt

oglinda sufletului avea ceva adevăr în ea. Atenția îi fu aproape imediat atrasă de buzele ei pline, dar cînd tocmai intenționa să o sărute, niște muzicieni de pe plajă rupseră tăcerea lansîndu-se într-o variantă la tobe a melodiei *„Jamaica Farewell"*.

Kate făcu imediat un pas înapoi, zîmbi și aplecă puțin capul în direcția muzicii care intra prin ușa deschisă a terasei.

– Iubesc muzica asta. Tot tu ai aranjat și asta cînd ai cerut pudra anti-purici?

Replica ei fusese atît de potrivită și de calmă încît Mitchell ar fi putut să creadă că ea nu-și dăduse seama ce avea să se întîmple dacă pe pielea ei foarte albă nu s-ar fi citit atît de bine emoția, trădată de pomeții îmbujorați. I se păru amuzant, dar inutil, să se prefacă. Erau adulți amîndoi, se simțeau, evident, atrași unul de celălalt, așa că era clar că aveau să sfîrșească în patul mare mai tîrziu. Mitchell nu vedea de ce ar fi trebuit ca vreunul dintre ei să pretindă că lucrurile ar fi stat altfel.

– Dacă aș fi cerut eu muzica, o asigură el glumind, le-aș fi spus că prefer un ritm mai lent. La început.

Kate făcu ochii mari la auzul dublului sens din remarca lui. Mai devreme îl acuzase că acționa repede, dar chiar și dacă era adevărat, doar nu avea de gînd să treacă în zbor de la discuția despre purici la un sărut anulat și apoi direct la sugestii sexuale, fără nici o pauză între ele.

Sau asta intenționa?

Kate se decise că își imagina prea multe lucruri și își reaminti ei însăși că în acea seară scopul era să fie o gazdă bună.

– Dă-mi voie să-ți ofer ceva de băut, spuse zîmbind repede și se întoarse spre barul bine aprovizionat al apartamentului. Ce ți-ar plăcea?

– Vodcă şi apă tonică, dacă ai gheaţă. Dacă nu, doar vodcă.

– Sînt sigură că avem gheaţă, spuse ea, confirmîndu-şi cuvintele după ce desfăcu găleata cu gheaţă. Personalul de aici se ocupă de toate. Îţi dau chiar şi prosoape răcite pe plajă.

Din frigider scoase o sticlă miniaturală de vodcă, apă tonică şi o lămîie neîncepută.

– A sunat telefonul cît te schimbai, spuse el.

Kate se uită la luminiţa roşie care licărea acuzator pe telefonul de pe masă şi deschise sticla.

– Ştiu. Ascult mai tîrziu mesajul.

– Cînd îl aştepţi?

Tonul lui conversaţional, degajat, o uimi pe Kate la fel de mult ca şi concluzia inteligentă la care ajunsese, anume că ea aştepta un bărbat, dar reuşi cumva să se uite peste umăr şi să răspundă la fel de nonşalant pe cît întrebase şi el.

– Mîine seară, probabil.

Puse gheaţă în pahar şi aşteptă ca Mitchell să facă vreun comentariu, dar cînd el nu îl făcu, se simţi obligată să umple tăcerea stînjenitoare cu informaţii în plus despre iubitul despre care nu intenţionase să îi vorbească.

– Are un caz important la judecătorie în timpul zilei şi negociază o înţelegere între părţi seara. A zburat cu mine, aici, acum patru zile, dar judecătorul a decis să închidă cazul, aşa că a fost nevoie să se întoarcă acasă. Credea că o să termine repede, dar situaţia s-a tot complicat.

Kate termină de vorbit şi îşi dădu seama că, probabil, remarcile despre Evan fuseseră o idee bună. Nu doar că îi confirmase lui Mitchell faptul că avea un iubit, dar îi dăduse şi suficiente informaţii care să-l aducă între ei, în cameră, acolo

unde avea să fie o barieră între ei doi. Dacă lucrurile pe care le spusese el mai devreme despre ritmul pe care-l prefera fuseseră într-adevăr un apropo sexual, Kate ştia că de atunci înainte n-avea să mai fie nevoită să evite astfel de comentarii. Mitchell n-avea să mai încerce să o sărute, aşa că ea nu trebuia să se mai teamă ca nu cumva să fie prosteşte tentată de el. Oricît de atrăgător şi de amabil era, el rămînea un străin cu care era singură într-o cameră de hotel.

– Sîntem împreună de ani buni, adăugă doar ca să fie, încercînd să se asigure că elimina orice alte insinuări sau tentaţii.

Îi turnă vodcă peste gheaţa din pahar, liniştită şi sigură că tot ce-i spusese despre Evan avea să-i asigure o seară plăcută, fără alte apropouri senzuale.

Mitchell se uită la ea, mulţumit pe deplin că iubitul ei avocat nu avea să fie un obstacol între ei în acea seară şi că puteau să facă dragoste. Îi era clar că ea nu-şi imagina că ar fi fost îndrăgostită de avocat. Femeile care se credeau îndrăgostite trimiteau semnale greu de interpretat greşit, mai ales cînd vorbeau despre iubiţii lor, iar Kate Donovan nu dădea nici un fel de astfel de semnal.

Iubitul ei nu era nici măcar un inconvenient enervant dacă el şi Kate s-ar fi decis să petreacă împreună încă o zi sau două. Din experienţa lui Mitchell, avocaţii care preziceau că vor încheia cu succes „un caz important" în cîteva zile fie se păcăleau pe ei înşişi, fie încercau să păcălească pe altcineva. Pe Kate, în acel caz.

Mitchell îşi imagină un avocat prosper, de vîrstă mijlocie, care reuşise să o atragă pe Kate cu ani în urmă, la puţină vreme

după ce ea terminase facultatea. Ar fi putut să-şi confirme bănuielile cu cîteva întrebări, dar era dezavantajos pentru atmosfera serii să discute mai departe despre un alt iubit. În afară de asta, simţea că ar fi fost de prost-gust ca el să fie indiscret în ceea ce privea viaţa personală a cuiva absent într-un astfel de moment. În codul lui etic sexual personal, european, să te culci cu iubita altuia era perfect acceptabil dacă doamna în cauză nu se opunea. Cu toate astea, să discuţi cu ea despre iubitul ei absent era o încălcare inutilă şi lipsită de gust a intimităţii aceluia. Era lipsit de cavalerism, iar Mitchell ura comportamentul lipsit de cavalerism.

Fără să-şi dea seama că discuţia despre Evan avusese efectul contrar celui scontat, Kate adăugă o felie de lămîie băuturii şi îi oferi lui Mitchell paharul. Cînd îl întinse, el glumi în tăcere, făcînd aluzie la Bloody Mary-ul vărsat mai devreme, păşind înapoi şi privind-o temător înainte să apuce precaut băutura din mîna ei întinsă. Dintre toate calităţile lui atrăgătoare, Kate decise că îi plăcea cel mai mult simţul umorului atît de dezarmant, pentru că era uşor să uite cît era de chipeş cînd glumeau unul cu celălalt. Zîmbi înţelegător la gluma lui şi îi puse prima întrebare care-i veni în minte:

– Unde ai învăţat olandeza?

– În Olanda, răspunse el, apoi luă o înghiţitură din pahar.

– Cînd ai fost acolo?

– Pe la unsprezece sau doisprezece ani.

Părea să nu îi placă prea mult subiectul, dar Kate rămase la el, fiindcă părea un punct bun de plecare în conversaţie.

– De ce ai fost în Olanda la vîrsta aceea?

– Am mers la şcoală cu un băiat a cărui familie locuia în

Amsterdam, iar el m-a invitat să petrec cîteva veri acolo, cu ai lui.

– Eu nu am fost niciodată în Europa, spuse Kate, întorcîndu-se spre bar, dar Amsterdamul e unul dintre locurile pe care mi-ar plăcea foarte mult să le văd. Ştii la ce mă gîndesc de fiecare dată cînd cineva îmi vorbeşte despre oraşul ăsta?

– Nu, răspunse Mitchell, studiindu-i graţia inconştientă, naturală, a mersului şi felul în care părul roşu închis îi cădea într-o cascadă strălucitoare de bucle şi onduleuri pe spate. La ce te gîndeşti de fiecare dată cînd cineva îţi vorbeşte despre Amsterdam?

Ea îi aruncă o privire amuzată peste umăr şi se aplecă în faţa frigiderului.

– La aceleaşi lucruri ca şi tine, sînt sigură.

– La marijuana şi la prostituate? speculă Mitchell încrezător.

Ea se ridică, ţinînd în mînă o sticlă de Perrier, dar în loc să-i spună că avea dreptate, încercă să desfacă dopul cîteva secunde. Intenţionînd să o ajute, Mitchell făcu un pas spre ea, apoi îşi dădu seama că tînăra rîdea şi se opri, surprins.

– Oricînd cineva se gîndeşte la Amsterdam, rosti sigur de sine, primele două lucruri care-i trec prin minte sînt restaurantele cu marijuana în meniu şi prostituatele din vitrine.

Ea rîse şi mai cu poftă, apoi clătină din cap dintr-o parte într-alta, făcîndu-şi părul să îi alunece pe umerii albi ca fildeşul precum o draperie vişinie.

– Nu la asta se gîndesc cei mai mulţi oameni, reuşi să răspundă cu glasul întretăiat, scoţînd dopul sticlei şi turnîndu-şi apă minerală în pahar.

– La ce altceva ai putea să te gîndeşti? întrebă el.

Ea se întoarse cu faţa, radiind amuzament.

– La lalele! îl informă luîndu-şi paharul şi apropiindu-se de el. Şi la canale. Toată lumea se gîndeşte la lalele şi la canale cînd se gîndeşte la Amsterdam.

– Evident, nu toată lumea, observă Mitchell.

– Se pare că nu, fu ea de acord, refuzînd însă să îşi bazeze concluzia numai pe părerea lui. Oricum, aş vrea să menţionez că atunci cînd te uiţi la fotografiile din calendare, vezi cîmpuri de lalele şi canale minunate, nu fotografii cu meniuri în care e trecută marijuana la aperitive şi nici la prostituate în vitrine.

– Varietăţile de marijuana sînt trecute într-un meniu separat, o corectă Mitchell, bucurîndu-se aproape ca un băietan, lucru pe care uitase de mult cum să-l facă, dezbătînd trivialităţi cu o fată care-l atrăgea, îl amuza şi îl contrazicea. Nu sînt trecute la aperitive.

– Dar ar trebui să fie, îl informă Kate, gîndind automat ca un patron de restaurant. Marijuana stimulează apetitul.

– Vorbeşti din experienţa personală? întrebă Mitchell zîmbind atoateştiutor.

– Am diplomă de facultate, îi spuse ea nonşalant, şi informativ, observă el.

Ca să nu o mai întrebe despre subiect, Kate ridică mîna şi încheie discuţia rîzînd.

– Nu mai spune nimic despre Amsterdam, ca să nu-mi strici imaginea înainte să apuc să văd oraşul. Ai înlocuit deja gîndurile minunate despre lalele galbene şi roşii cu imagini ale unor restaurante în care miroase puternic a iarbă, iar ideea mea despre canalele minunate a fost înlocuită de aceea a aleilor cu

prostituate de vînzare. Ca să nu mai spun, adăugă cînd se auzi o bătaie la uşă, că a venit cina.

Mitchell auzi uşurarea din glasul ei şi îşi dădu seama că ei îi fusese cu adevărat greu să discute cu el despre droguri ilicite şi sex, lucru care-l surprinse şi îl nedumeri. Pe de altă parte, cam tot ce făcea ea avea acel efect asupra lui. În minutele următoare o privi deschizîndu-le chelnerilor şi supervizînd procesul transferului felurilor elaborate de mîncare pe o masă de pe terasă de parcă ar fi prezidat în case cu ştaif şi la hoteluri asemenea toată viaţa ei.

Cu mai puţin de două ore înainte, Kate se aplecase la căpătîiul unui cîine vagabond şi se uitase la Mitchell cu lacrimi rugătoare în ochi, iar la cîteva minute după aceea, el o găsise stînd pe jos, în iarbă, lîngă o stradă aglomerată, fără să-şi facă griji pentru confort, pentru hainele pe care le purta sau pentru reacţiile celorlalţi oaspeţi ai hotelui. Cîteva momente după aceea, cînd el îi spusese că ajutorul era pe drum, îl privise zîmbind, cu o recunoştinţă care-i topise inima.

Îl plăcea cu adevărat şi nu încerca să o ascundă... Cu toate astea, Mitchell avea senzaţia că o făcea să se simtă tulburată. Era minunată, aproape exotic, intoxicant de minunată, dar cînd îi admirase îmbrăcămintea, felul în care îi veneau pantalonii de mătase şi maioul alb, ţinut de fundele de pe umeri, păruse atît de intimidată încît el preferase să-i complimenteze părul. Cu cîteva minute înainte erau cît pe ce să se sărute, dar cînd muzica îi întrerupsese, ea se retrăsese şi încercase să pretindă că nu se întîmplase nimic.

În lumina tuturor acelor lucruri, Mitchell începu să se întrebe dacă nu cumva se înşelase în privinţa sentimentelor ei

pentru avocat. Poate că rămăsese cu el atîta vreme fiindcă era implicată emoțional în relație sau pentru că era hotărîtă să nu îl înșele. Mitchell spera cu ardoare ca nici una dintre variante să nu fie adevărată, pentru că era atrasă de el și el, la rîndul lui, era atras de ea.

De fapt, era extrem de atras de ea, recunoscu în sinea sa, privindu-i pe chelneri cum plecau. În spatele lui, de pe terasă, Kate spuse pe un ton vesel:

– Cina e servită.

Mitchell se întoarse și o văzu stînd la lumina lumînărilor, lîngă masă, cu briza alintîndu-i buclele roșii de pe umeri.

Era nebunește atras de ea.

În timp ce se apropia de masă, Kate ridică mîna și dădu la o parte o șuviță de păr de pe obrazul ei moale. El privi gestul inconștient, feminin, de parcă n-ar mai fi văzut nici o altă femeie făcîndu-l vreodată.

– Te rog, ia loc, spuse amabil cînd el se îndreptă spre ea ca să-i tragă scaunul. Ai așteptat deja prea mult masa asta.

Emoțiile de mai devreme dispăruseră. Era pe un teritoriu familiar, lîngă o masă elegantă, luminată de lumînări, alături de un oaspete special pe care voia să-l facă să se simtă extrem de important în acea seară. Era un rol pe care-l stăpînea la perfecție. Studiase cu un maestru și numai el putea să facă lucrurile mai bine. Dar nu avea să-l mai vadă niciodată pe tatăl ei jucînd acel rol.

Clipi ca să alunge umezeala de pe pleoape și întinse mîna spre sticla deschisă de vin de pe o masă mică de lîngă ea.

– Îmi permiți să-ți torn un pahar de vin? întrebă zîmbind și privindu-l printre lacrimile care o împiedicau să-i vadă zîmbetul subit.

– Depinde unde ai de gînd să-l torni şi cît de bine nimereşti.

Emoţiile ei trecură brusc de la angoasă la amuzament.

– Nimeresc foarte bine, îl asigură, aplecîndu-se spre pahar.

– Un lucru pe care toate dovezile de dinainte îl infirmă, îi atrase Mitchell atenţia.

Spre dezamăgirea lui, ea se apără privindu-l în ochi şi zîmbind în timp ce turna exact cantitatea potrivită în pahar.

– De fapt, îl informă, şi atunci am nimerit exact acolo unde am intenţionat.

Înainte ca el să poată fi sigur că ea vorbea serios, Kate se întoarse cu spatele. O studie îndeaproape în timp ce se aşeza în scaunul din faţa lui, cu o expresie calmă pe chip.

– Sugerezi că ai intenţionat să mă uzi cu Bloody Mary? întrebă.

– Ştii ce se spune despre roşcatele temperamentale, răspunse Kate în timp ce-şi despăturea şervetul.

După aceea se aplecă şi îl privi de parcă o posibilitate amuzantă şi îngrozitoare în acelaşi timp tocmai îi trecuse prin minte.

– Sau crezi cumva că îmi vopsesc deliberat părul în culoarea asta imposibilă?

Mitchell era nedumerit de ideea că ea aruncase deliberat băutura pe cămaşa lui, dintr-o reacţie furioasă, copilărească şi necontrolată. Nu voia să creadă că se înşela în privinţa ei şi nu voia să se întrebe de ce devenea important pentru el ca acea femeie să fie exact aşa cum şi-o imagina el. Cu o nonşalanţă amăgitoare, spuse:

– Chiar ai făcut-o intenţionat?

– Promiţi să nu te înfurii?

El zîmbi cu bunăvoință.

– Nu.

Ei aproape că îi scăpă un chicotit la vederea contrastului dintre expresia lui blîndă şi răspunsul negativ.

– Atunci îmi promiți că nu mai aduci vorba despre asta dacă-ți spun adevărul?

Un alt zîmbet leneş îi însoți lui Mitchell răspunsul:

– Nu.

Kate îşi muşcă buza ca să nu rîdă.

– Măcar eşti sincer şi direct, într-un fel amăgitor.

Simți nevoia să-şi ferească privirea, aşa că ridică un coş de chifle din centrul mesei şi i-l întinse.

– Tu eşti sinceră şi directă? întrebă el amuzat, luînd o chiflă.

În ciuda atitudinii lui amabile, Kate avu brusc senzația unei implicații mai profunde. Se juca de-a şoarecele şi pisica, ştia, la fel cum ştia că el era o „pisică" foarte pricepută, dar simți că lui nu-i plăcea jocul cu adevărat. Pentru că scopul ei era să îl răsplătească pentru minunata lui bunătate făcînd ca restul serii să-i fie cît de plăcut se putea, încheie şarada.

Îl privi în ochi şi spuse cu sinceritate, pe un ton scăzut:

– Nu am făcut-o special. M-am prefăcut doar, ca să mă răzbun pe tine pentru că m-ai tachinat de două ori din cauza asta.

Mitchell îi auzi cuvintele, dar blîndețea din privirea ei şi expresia de pe chip îi scurtcircuitară căile spre creier, făcîndu-l să se decidă că nu conta dacă o făcuse sau nu intenționat. Atunci îşi dădu seama că nu fusese intenționat, iar acest lucru conta pentru el mult mai mult decît ar fi trebuit.

Ce fel de familie, se întrebă, din ce oraş, de pe care planetă, dăduse naştere acestei femei imprevizibile, vesele, puţin afectată, cu un simţ al umorului atît de neobişnuit, un zîmbet care-ţi oprea inima şi o pasiune aprinsă pentru cîinii fără stăpîn?

Întinse mîna după cuţitul pentru unt.

– De unde naiba eşti?

– Din Chicago, răspunse ea cu un zîmbet surprins la auzul tonului său.

El o privi atît de repede şi cu atît de multă neîncredere încît Kate se simţi obligată să reafirme şi să completeze răspunsul.

– Din Chicago, repetă. M-am născut şi am crescut acolo. Dar tu?

„Din Chicago". Mitchell reuşi să îşi atenueze dezgustul la auzul răspunsului ei, ascunzîndu-l, dar avea deja garda ridicată.

– Nu am locuit niciodată suficient într-un singur loc încît să fiu de acolo, spuse, dîndu-i răspunsul vag care-i mulţumea de obicei pe aceia care-l întrebau.

Oricum întrebarea era de complezenţă. Oamenii întrebau asta fiindcă era un subiect convenabil între doi străini. Nimănui nu-i păsa care era răspunsul. Din păcate, Kate Donovan nu era unul dintre acei oameni.

– Pe unde ai locuit cînd erai mic? insistă ea.

Adăugă ca să-l tachineze:

– Dar nu destul ca să consideri că eşti de acolo?

– În diferite locuri din Europa, răspunse Mitchell, intenţionînd să schimbe imediat subiectul.

– Şi acum unde locuieşti? întrebă ea înainte ca el să-şi ducă intenţia la bun sfîrşit.

– Oriunde mă duce munca. Am apartamente în mai multe oraşe din Europa şi din New York.

Ocazional, munca îl aducea la Chicago, dar nu voia să-i spună asta lui Kate, fiindcă încerca să evite inevitabila discuție despre posibilele lor cunoștințe comune. Probabilitatea ca ea să cunoască pe cineva din cercul social al familiei Wyatt era mică, dar numele era cunoscut oricărui localnic care citea ziarele. Cum numele lui de familie era tot Wyatt, se putea ca ea să-l întrebe dacă erau rude, iar ultimul lucru pe care el dorea să-l facă era să recunoască asta, darămite să mai și discute despre care anume era acea legătură de rudenie.

Kate așteptă ca el să-i dea un indiciu despre orașele la care se referea sau despre munca lui. Cînd el nu făcu asta, ea presupuse că Mitchell dorea să evite respectivele subiecte. Acest lucru i se păru ciudat. Din experiența ei, bărbaților le plăcea să vorbească despre munca și realizările lor. Nu voia să fie indiscretă, dar nici nu putea să treacă elegant direct la un alt subiect, așa că spuse:

– Nu ai rădăcini nicăieri?

– Absolut nicăieri.

Cînd ea îi aruncă o privire nedumerită, el spuse:

– După expresia de pe chipul tău înțeleg că ți se pare neobișnuit?

– Nu atît neobișnuit, cît greu de imaginat.

Plecînd de la presupunerea că, dacă ea i-ar fi oferit informații despre sine, și el avea să facă la fel, Kate spuse:

– Eu am crescut în cartierul irlandez în care m-am născut. Tata avea un restaurant mic acolo, și mulți ani am locuit în apartamentul de deasupra. Noaptea, cei din cartier se adunau la restaurant ca să mănînce și să vorbească. În timpul zilei, mergeam la școala Sf. Mihail împreună cu alți copii din cartier.

Mai tîrziu am fost la universitatea Loyola. După ce am absolvit, m-am angajat în apropiere de cartierul vechi, cu toate că se schimbase mult de cînd eram mică.

Simțind ceva rudă cu neîncrederea și amuzamentul, Mitchell își dădu seama că era atras nebunește de o fată catolică, drăguță, irlandeză și cu părul roșcat, din clasa medie a Americii. Foarte atipic pentru el. Nici nu era de mirare că tînăra i se părea o enigmă.

– Ce ai muncit după facultate?

– M-am angajat la departamentul de servicii sociale ca asistent social.

Mitchell se abținu să nu rîdă în hohote. De fapt era atras de o roșcată din clasa de mijloc, catolică, irlandeză, cu o conștiință socială puternică.

– De ce ai decis să faci asistență socială și nu să intri în afacerea cu restaurante? Presupun că îți ajunsese după o copilărie petrecută acolo? adăugă, răspunzîndu-și singur la întrebare.

– Nu era chiar un restaurant, ci mai mult un pub irlandez care servea un meniu limitat, format din feluri de mîncare irlandeze și sandviciuri, iar eu am iubit totul la acel loc și mai ales serile în care se cînta la pian și oamenii intonau cîntece irlandeze. Karaokele, recunoscu zîmbind, a fost o formă de distracție în astfel de localuri timp de sute de ani, doar că nimeni nu-i spunea așa.

Mitchell cunoștea termenul de „karaoke" și îi erau foarte familiare cîteva pub-uri din Irlanda, așa că știa bine la ce se referea ea.

– Continuă, o îndemnă, întinzînd mîna după paharul cu vin. Îți plăcea muzica…

Kate îşi dădu seama că el era un ascultător atent. Convinsă încă de posibilitatea ca şi el să vorbească mai mult despre sine dacă ea vorbea liber despre viaţa ei, continuă:

– Îmi plăcea muzica, dar nu o auzeam foarte bine din dormitorul meu şi nu aveam voie să cobor după ora cinci seara, aşa că mă strecuram în sufragerie după ce adormea dădaca şi ascultam de acolo. La şapte ani ştiam deja toate cîntecele pe de rost – pe cele triste, pe cele revoluţionare şi pe cele deochiate. Nu înţelegeam cuvintele, dar puteam să le pronunţ cu accentul unui irlandez get-beget. Adevărul este, îi destăinui gustînd din salată, că m-am uitat la multe musical-uri la televizor şi voiam să ajung cîntăreaţă într-un club de noapte şi să port rochii frumoase, precum femeile din acele filme. Mă prefăceam că masa de la noi din bucătărie era un pian mare şi exersam diferite poziţii pe ea în timp ce cîntam la un microfon improvizat, de obicei dintr-o coadă de mătură.

Mitchell rîse puţin la imaginea pe care o descria ea.

– Ai ajuns vreodată să cînţi în faţa publicului din restaurant?

– Da. Am debutat oficial acolo la şapte ani.

– Şi cum a mers?

Povestea era amuzantă, dar în ea apărea şi tatăl lui Kate, iar tînăra îşi mută privirea spre grădină, încercînd să se hotărască dacă putea să o spună fără să se întristeze.

– Hai să spunem numai că nu a mers chiar aşa cum îmi imaginasem eu, spuse pînă la urmă.

Lui Mitchell îi era greu să fie atent la cină. Kate fusese atît de sinceră pînă în acel moment încît expresia ezitantă de pe chipul ei la gîndul debutului muzical la pub îl intrigă şi îl

determină să încerce să scoată detalii de la ea. Pentru că bunacreştere cerea să îi dea ocazia să mănînce puţin, îşi ţinu în frîu curiozitatea şi amînă puţin întrebarea.

Bucătarul de la *Island Club* era renumit în toată lumea, iar salata de creveţi şi avocado pe care Mitchell o comandase pentru ei amîndoi venea cu un sos minunat de capere şi parmezan. Peştele pe care-l comandase pentru sine era gătit perfect şi venea cu garnitură de muguri de pin şi sparanghel, dar roşcata din faţa sa era mai pe gustul lui, aşa că abia dacă simţea gustul mîncării.

Aşteptă pînă cînd ea apucă să mănînce puţin din salată şi din felul principal, apoi întinse mîna spre paharul cu vin şi spuse, numai pe jumătate serios:

– Nu am de gînd să-ţi dau voie să-mi ignori întrebarea despre debutul tău în lumea muzicii.

După tăcerea dintre ei, sunetul subit al vocii sale de bariton avu un efect electrizant asupra simţurilor lui Kate, care tresări şi ridică brusc privirea. Încercă să-şi mascheze reacţia şi-l privi cu o expresie, spera ea, de amuzament îngîmfat.

– Refuz să-ţi spun povestea asta pînă nu-mi spui şi tu ceva ce te face pe tine să pari ridicol.

În loc să fie de acord sau să cedeze, el se sprijini de spătarul scaunului, jucîndu-se cu piciorul paharului, şi o privi într-o tăcere prelungă, căzut pe gînduri. Kate încercă să îl privească nonşalant la rîndul ei, dar ajunse să rîdă şi să se predea.

– Renunţ. La ce Dumnezeu te gîndeşti?

– Încerc să mă hotărăsc dacă să recurg la mită sau la coerciţie.

– Alege mita, îl sfătui Kate, fiindcă miza era doar o poveste pe care avea de gînd să i-o spună după o ofertă neînsemnată.

– În acest caz, mîine o să aduc cu mine o lesă şi o zgardă...

Ea dădu ochii peste cap, prefăcîndu-se îngrozită.

– Ori eşti un bărbat foarte tulburat, ori nu ai deloc talent la accesorii. Rămîi la cravate...

– Şi o să te ajut să-l duci pe Max pe insula St. Maarten, continuă el, ignorîndu-i împunsătura.

Kate înţelese, iar amuzamentul îi dispăru. Îl privi cu recunoştinţă şi un sentiment clar că ei doi aveau să ajungă cei mai buni prieteni şi că acest lucru era, cumva, predestinat. El îi întoarse privirea, zîmbind şi privind-o cu ochii lui albaştri... nu cu căldură, înţelese Kate. Ci intim! Se grăbi să-i distragă atenţia glumind.

– E o mită isteaţă. Ce aveai de gînd să spui ca să mă constrîngi?

El ridică sprînceana într-un gest gînditor şi începu să zîmbească.

– Îmi eşti datoare? sugeră.

Lui Kate îi venea să-şi acopere obrajii şi urechile ca să nu-l mai vadă şi să nu-l mai audă. Chiar şi aşa, relaxat pe scaunul lui, emana o vitalitate şi o sexualitate foarte puternice. Cînd rîdea, era sexy. Cînd zîmbea, părea periculos de ademenitor, iar cînd tăcea, căzut pe gînduri, cum făcuse cu un moment înainte, părea interesant şi... minunat. Era atît de atrăgător fizic, atît de inteligent şi de sofisticat, atît de uşor de plăcut încît ea avea tendinţa permanentă să aibă încredere în el şi să şi-l facă prieten, chiar dacă era, probabil, ultimul bărbat din Caraibe în care să te încrezi şi căruia să-i devii prietenă într-o cameră de hotel, mai ales dacă erai ca ea. Mitchell semăna cu un magnet

puternic, de nouăzeci de kilograme, iar ea se simțea precum o mică agrafă de birou ce se străduia să nu fie atrasă inexorabil, centimetru cu centimetru, spre el, pe deasupra mesei.

Îi era mai ușor să-i distragă atenția și să glumească decît să petreacă trei secunde în tăcere încercînd să-i reziste, își dădu seama, așa că decise să cedeze și să-i spună povestea.

El văzu pe chipul ei decizia, imediat.

– Ce te-a convins? întrebă cu o satisfacție amuzată. Mita sau coerciția?

– Nu sînt permeabilă la mită, răspunse Kate pe un ton superior, pregătindu-se să adauge că nici nu putea fi convinsă.

Înainte să vorbească, însă, el spuse:

– Foarte bine. Vin să te iau mîine dimineață, la ora zece. Acum hai să auzim povestea debutului tău în lumea muzicii.

Kate oftă și începu:

– Era Sfîntul Patrick, așa că înainte să se facă ora șapte seara, restaurantul era plin de oameni care cîntau și beau cu poftă. Știam că tata era plecat în oraș, pentru că venise mai devreme sus, ca să-și ia portofelul, așa că m-am strecurat în pub, cu toate că regula spunea să nu cobor indiferent de oră atunci cînd el nu era acolo. Și barmanul știa regula, dar locul era atît de aglomerat, iar eu atît de mică, încît nimeni nu m-a observat. La început am stat pur și simplu pe treapta de jos, cîntînd pentru mine însămi, dar cum de acolo nu vedeam nimic, am avansat puțin, apoi din ce în ce mai mult, pînă cînd am ajuns aproape de capătul barului. Pianul era în spatele meu, la stînga, și în dreapta stătea, la o masă, un cuplu de vîrstă mijlocie. Nu mi-am dat seama că mă priveau cîntînd pînă cînd bărbatul nu s-a aplecat spre mine, zîmbind, ca să mă întrebe care era

cîntecul meu preferat. I-am spus că era „Danny Boy", pentru că pe tata îl chema Daniel...

Kate întinse mîna după paharul cu vin ca să-şi ascundă reacţia emoţională acută la gîndul legat de cîntecul pe care i-l cîntase tatălui ei pentru ultima dată stînd la mormîntul său, cu lacrimile curgîndu-i pe obraji, înconjurată de cei adunaţi acolo, care plîngeau în batiste.

– Nu te-am lăsat deloc să mănînci, se scuză Mitchell.

Kate luă o midie şi puţin orez din farfurie, ca să îşi revină, dar Mitchell abia dacă se atinse de mîncare. Un bărbat mare ca el, puternic, ar fi trebuit să fie mort de foame deja, dar el nu mînca prea mult.

– Oricînd eşti pregătită să continui... spuse el după cîteva minute.

Zîmbetul lui o binedispuse, iar Kate îi zîmbi la rîndul ei şi continuă povestea fără să mai simtă durerea de mai devreme.

– Bărbatul de la bar s-a ridicat şi cred că i-a dat nişte bani celui de la pian, pentru că următoarea melodie a fost chiar „Danny Boy". Imediat ce a început, el m-a ridicat de pe podea, m-a aşezat în picioare pe scaunul lui şi le-a strigat tuturor să facă linişte, fiindcă eu voiam să cînt.

Kate se opri din nou, de această dată ca să-şi stăpînească rîsul la amintirea acelui moment.

– Aşa că iată-mă acolo, în clipa cea mare. Eram atît de emoţionată încît a fost nevoie să-mi strîng mîinile la spate ca să nu tremure încît să-mi iasă din încheieturi, iar cînd am încercat să cînt, vocea mi-a fost doar o şoaptă scîrţîită.

– Şi aşa s-a terminat?

Ea rîse şi clătină din cap.

– Din păcate, nu.

Dornic să afle povestea mai departe, Mitchell încercă să ghicească:

– Ai reuşit pînă la urmă să cînţi mai tare şi n-a fost bine?

Zîmbetul îi dispăru cînd îşi dădu seama cît de cruzi ar fi putut să fie nişte bărbaţi beţi cu un copil în acele circumstanţe, dar Kate clătină din cap şi spuse, prefăcîndu-se ofensată:

– Îmi place finalul meu mai mult decît al tău.

– Şi care este acela?

– De fapt, după ce am reuşit într-un sfîrşit să cînt, n-a fost rău. A fost destul de bine, în aşa fel, încît toată lumea să tacă şi să mă asculte cîntînd. Au tăcut cîteva momente în plus şi după aceea, apoi au început aplauzele.

– Au aplaudat mult?

– Foarte mult. Bineînţeles că m-am simţit încurajată, aşa că am mai cîntat un cîntec pentru ei, ceva mai vesel, ce mi s-a părut mie că o să arate cît de bine ştiu irlandeză. În timp ce cîntam, cineva mi-a dat o pălărie verde de spiriduş şi o pipă falsă. Acela, încheie ea începînd să rîdă, a fost momentul în care a intrat tata. Vai de capul meu.

– S-a supărat, speculă Mitchell, gîndindu-se că tatăl ei n-avusese de ce să se supere, pentru că, evident, fiica lui cîntase foarte bine.

– A fost puţin supărat, confirmă ea rîzînd mai tare. Vezi tu, cînd a ajuns el eu nu mai eram în picioare pe scaun, ci pe bar, ca să mă vadă toată lumea. Aveam pe cap pălăria verde şi mergeam de colo, colo cu pipa mea falsă, cîntînd din toţi rărunchii o versiune plină de veselie a melodiei „Veniţi la mine fetelor uşoare". Dacă n-ai ghicit deja, cîteva dintre versuri sînt

destul de deochiate, iar eu ajunsesem exact la acea parte cînd chipul tatei a apărut deodată în fața mea.

– Şi ce s-a întîmplat?

– Am amuțit la mijlocul cuvîntului.

– Şi tatăl tău ce-a făcut?

– M-a luat de pe bar, iar a doua zi l-a rugat pe unchiul meu să-şi folosească influența ca să mă înscrie imediat la şcoala Sfîntul Mihail, unde călugărițele să participe la creşterea mea. Pînă atunci mersesem la şcoala publică, fiindcă era mult mai aproape, şi făceam cursuri de catehism la Sfîntul Mihail, în week-end.

Ridicîndu-şi paharul de vin la gură, Mitchell spuse:

– Şi aşa s-a încheiat cariera ta de cîntăreață?

– Da. De atunci încolo am mai cîntat numai în corul bisericii.

La cuvîntul „cor", Mitchell se înecă.

– Slavă Domnului că nu te-au ademenit călugărițele să mergi la mănăstire şi să devii una dintre ele, spuse el cu voce tare, cu toate că nu ținuse neapărat să-şi exprime gîndurile.

Ea rîse încet.

– Să mă ademenească? Nu m-ar fi lăsat să mă convertesc nici dacă le-aş fi implorat! Nu exista nici o regulă pe care eu să n-o fi încălcat şi întotdeauna eram prinsă, la fel cum m-a prins şi tata cîntînd la bar. Am petrecut următorii ani stînd la şcoală după ore, pentru vreo ofensă sau alta, şi am uzat toate tablele scriind lucruri ca „îmi place să ascult de reguli" şi „nu o să fiu nerespectuoasă" de cîte o sută de ori fiecare. Călugărițele ar fi crezut că sînt o cauză pierdută dacă nu aş fi cîntat „ca un înger" la cor.

Mitchell încă se străduia să asocieze imaginea unei fete angelice din cor cu roşcata atrăgătoare ce stătea cu el la masă, cînd ea adăugă nonşalant:

– De fapt, probabil că influenţa unchiului meu, nu capacităţile mele vocale, a fost aceea care a făcut să nu fiu dată afară din clasa a patra.

– Unchiul tău dona bisericii bani mulţi?

– Nu, dar dona mult timp. Unchiul meu era preotul parohiei.

Mitchell o privi amuzat şi îngrozit. Kate înclină capul şi îi studie expresia.

– Pari dezamăgit.

– Sînt mai puţin dezamăgit decît dacă mi-ai fi spus că eşti călugăriţă.

– De ce să fi fost dezamăgit dacă eram călugăriţă?

Răspunsul ar fi trebuit să fie de la sine înţeles. Cum nu era, Mitchell decise să-l facă să fie. Îşi lăsă privirea să alunece intenţionat spre buzele ei voluptuoase, spre sîni, apoi înapoi spre ochii ei.

– Tu de ce crezi, Kate?

Înţelesul cuvintelor lui era greu de ratat, iar Kate simţi un fior senzual pornind din capul pieptului, ca un fulger fierbinte, în jos spre picioare şi vîrfurile degetelor. Reacţia trupului său fusese atît de puternică şi de neaşteptată, încît tînăra se înecă, rîse nervos şi se ridică. Încercînd să pară calmă şi amuzată, rosti pe un ton aspru:

– Întotdeauna eşti atît de direct?

– Vreau să mă asigur că sîntem pe aceeaşi lungime de undă.

– Nu sînt sigură că sîntem nici măcar în aceeaşi arie de acoperire, spuse Kate, trecîndu-şi tulburată mîna prin păr, ca să-l dea la o parte de pe frunte.

Privirea lui alunecă de la chipul ei la mînă, apoi admirativ la păr, într-un fel atît de flatant şi de seducător încît degetele lui Kate se opriră din ce făceau, iar ea simţi cum se îmbujora.

Mitchell observă şi el şi zîmbi.

– Eu cred că sîntem.

Încercînd să evite subiectul cu totul, Kate îl privi cu un amuzament tolerant.

– Eşti destul de sigur pe tine.

– Nu neapărat, răspunse el imperturbabil. S-ar putea ca pur şi simplu eu să mă fi amăgit spunîndu-mi că eşti şi tu aproape la fel de atrasă de mine pe cît sînt eu de tine. Dacă e aşa, sînt vinovat că am visat cu ochii deschişi, nu că am prea multă încredere în mine.

De parcă nu ar fi tulburat-o deja suficient, el ridică o sprînceană şi adăugă:

– Astea sînt posibilităţile. Alege-o pe aceea care îţi place mai mult.

Nu sîntem pe aceeaşi lungime de undă. Nu sîntem în aceeaşi arie de acoperire. Te amăgeşti. Numai atît trebuia să spună, îşi dădu ea seama, însă cu ochii lui albaştri, pătrunzători, şi cu zîmbetul atotcunoscător pe care i-l arunca, Kate nu mai era sigură că ar fi putut să fie convingătoare, nu cînd ea însăşi avea îndoieli. Încercînd să scape dintr-o poziţie periculoasă, îi ignoră instrucţiunea, nu alese nici o opţiune şi spuse rîzînd:

– Nu-mi plac întrebările cu răspunsuri la alegere. Te limitează.

Înainte ca el să mai poată să spună ceva sau să o ademenească într-o altă capcană, sau la el în braţe, Kate rosti în grabă:

– Vreau să văd ce mai face Max şi să aduc nişte gheaţă pentru noi. Te rog să îţi continui cina.

Cu asta, se întoarse şi fugi în apartament. În loc să se oprească la găleata cu gheaţă, Kate merse direct în baie, aprinse lumina şi închise uşa. Îşi sprijini palmele pe dalele complicate ale măsuţei de toaletă şi îşi lăsă capul să cadă înainte, respirînd lent, ca să se liniştească şi să-şi recapete echilibrul, însă nu putu decît să se gîndească la cum ar fi fost ca Mitchell să o sărute şi să o strîngă în braţe.

Frustrată de direcţia în care o apucaseră gîndurile ei, Kate ridică privirea şi se încruntă la sine însăşi în oglindă. Cum de putea să se gîndească serios la o legătură sexuală scurtă cu un străin cînd nu mai făcuse niciodată în toată viaţa ei aşa ceva? Răspunsul era evident: străinul care o aştepta pe terasă era o fantezie... inteligent, fermecător, sofisticat, atent, blînd şi, o, da, atît de atrăgător şi de sexy încît i se tăia răsuflarea. Chiar şi contextul era idilic – erau pe o insulă tropicală, luau cina la lumina lunii, înconjuraţi de parfumul ameţitor al florilor şi legănaţi de sunetul tobelor de pe plajă. Momentul era şi el perfect, îşi dădu ea seama, pentru că tocmai se pregătea să pună capăt lungii relaţii cu Evan.

Toate acele lucruri o împingeau direct în braţele lui Mitchell Wyatt, tentînd-o să ia o decizie probabil nefericită, pe care avea s-o regrete după aceea. Nu avusese niciodată o aventură de o noapte, nici măcar în facultate, cu băieţi pe care îi cunoştea. Dacă ar fi avut o aventură în acel moment, dacă nu se stăpînea, mîndria şi respectul de sine i-ar fi fost zdrenţe a doua zi.

Kate se îndreptă şi se mai gîndi o dată. Era o femeie matură şi se putea să nu simtă deloc aşa a doua zi. Ştia că, dacă ar fi

hotărît să nu se culce cu el, probabil că s-ar fi întrebat luni întregi după aceea cum ar fi fost.

Neputincioasă, decise să nu se decidă. Întinse mîna spre întrerupătorul de pe perete, de lîngă telefon. Becul roşu care o anunţa că avea un mesaj clipea imperativ, insistent, şi fie că din vină, fie că din precauţie, ei i se păru deodată necesar să afle de ce sunase Evan. Ridică receptorul şi apăsă butonul pentru mesaje.

– Aveţi un mesaj neascultat, rosti robotul, iar un moment mai tîrziu se auzi vocea familiară, spilcuită, a lui Evan. Kate, eu sînt. Probabil că ai ieşit la cină.

Părea frustrat, chinuit, aşa că ea ştiu ce urma înainte să-l audă spunînd:

– Îmi pare foarte rău, dar nu o să ajung la tine mîine. Fac tot posibilul să închei cazul ăsta, dar ştiu că ştii asta. Nu are cum să dureze mai mult de mîine, aşa că poimîine ajung. Contează pe asta.

Kate contase pe diferite momente de trei zile deja. Puse receptorul în furcă.

Capitolul nouă

În sufragerie, se opri ca să-l verifice pe cățelul adormit. Se aplecă şi îi atinse nasul. Părea mai umed şi mai rece decît înainte, iar respirația îi era egală. Mîngîindu-l pe cap, îi spuse încet:

– Cum te mai simți, Max?

Spre surpriza şi bucuria ei, animalul întredeschise ochii şi dădu puțin din coadă.

– O să te faci bine, îi şopti scărpinîndu-l după urechi. Dacă îți revii în următoarele cîteva minute, şi dacă eşti un bun cîine de pază, simte-te liber să ieşi pe terasă. Am nevoie să fiu păzită în seara asta, pentru că sînt tentată să fac ceva prostesc. Sau poate nu chiar atît de prostesc.

Simți o senzație ciudată în ceafă şi se uită peste umăr. Mitchell o privea.

– Cum se mai simte?

Lui Kate îi bătu inima mai tare.

– Mai bine, spuse ridicîndu-se. Vin imediat. Doar să mă spăl pe mîini de pudra împotriva puricilor.

În baie, Kate se spălă repede pe mîini. Cînd trecu prin sufragerie, privirea îi căzu asupra barului, îşi aminti de găleata cu gheață şi profită de ocazie ca să mai tragă de timp puțin, aşa că merse şi o luă, împreună cu o sticlă de coniac, ca să fie.

– Am venit cu daruri, glumi, aşezînd găleata şi sticla pe masa mică, lîngă vin. Mai vrei vin?

– Am turnat eu pentru noi amîndoi cît te-am aşteptat.

Kate se uită spre farfuria lui şi îşi dădu seama că el nu-şi atinsese mîncarea de cînd plecase ea, preferînd să o lase să se răcească decît să mănînce fără ea. Peste toate celelalte, bărbatul acela avea şi maniere impecabile. Încercînd să îşi răscumpere greşeala de a-l fi lăsat singur atîta timp, ea ridică furculiţa, ca el să o ridice pe a lui, şi îi dădu voie să aleagă subiectul conversaţiei şi ritmul acesteia. Spre uşurarea, şi puţin spre dezamăgirea ei, el păstră un ton impersonal, vorbind despre hotel, despre vreme şi povestindu-i amuzat despre două cupluri care închiriaseră o barcă din St. Maarten, pentru trei ore, şi se pierduseră pe mare trei zile.

După zece minute, singurul lucru semnificativ pe care-l aflase Kate despre el era că omul se pricepea să vorbească despre mici nimicuri.

Muzicienii terminaseră de cîntat sau luaseră o pauză, însă ocazionalele hohote de rîs care se auzeau dinspre plajă le spuneau că oaspeţii încă mai petreceau. Kate se uită spre grădinile din partea ei dreaptă, ascultînd sunetul valurilor care loveau ritmic malul şi întrebîndu-se cum să-l facă să îi vorbească despre el însuşi fără să pară indiscretă. Era mai mult decît curioasă în ceea ce-l privea şi simţea nevoia insistentă să îl cunoască, să îl înţeleagă.

În ciuda aparenţei de farmec relaxat şi bunăvoinţă indulgentă, Kate avea impresia din ce în ce mai clară că Mitchell Wyatt era un bărbat foarte complex. Ceva din felul în care se ferea să vorbească despre sine însuşi o ducea cu gîndul

la o persoană reținută, detașată. Evident, lui nu îi era dificil să accepte intimitatea sexuală, dar ea începea să se întrebe dacă era disponibil emoțional pentru oricine, și mai ales dacă ar fi fost pentru ea. Oftînd în sinea ei, se certă pentru că gîndea, și simțea, precum o adolescentă îndrăgostită și nerăbdătoare, care abia aștepta să afle totul despre cel din fața ei.

Mitchell ridică paharul și se sprijini de spătarul scaunului, mulțumit pentru moment să-i privească profilul frumos și gura ademenitoare, atît de romantică. Zîmbi imaginîndu-și-o la șapte ani, cu o claie mare de păr lung, roșu și cîrlionțat, așezîndu-se pe masa din bucătărie și imaginîndu-și că o coadă de mătură îi era microfon.

Încercă să o vadă cu ochii minții îmbrăcată într-o uniformă de școală catolică, probabil o bluză albă, cu fustă plisată, în carouri, șosete albe și pantofi cafenii. Cînd se gîndi la ea ridicîndu-se pe vîrfuri și scriind la tablă „nu o să fiu lipsită de respect" de o sută de ori, în colțurile ochilor îi apărură urmele unui surîs. Călugărițele considerau că ea cînta precum un înger, își aminti, și o imagine nouă îi apăru în minte. Aceea a unei fetițe mici, îmbrăcată într-o robă lungă de cor, cu ochii mari, verzi, ridicați spre cer, cu o carte de cîntece în mînă.

Mitchell nu era străin de corurile Bisericii Catolice. În Italia, locuise la familia Callioroso pînă la vîrsta de cinci ani, cînd plecase la primul internat din viața lui. La scurt timp după aceea, Sergio Callioroso și soția sa își dăduseră seama că, probabil, el nu fusese botezat, și cum amîndoi erau catolici dedicați, aleseseră pentru el respectiva religie. Mitchell își amintea ziua de iulie în care fusese botezat, pentru că în biserica mică, de țară, era foarte cald, iar Rosalie Callioroso îi călcase

şi îi apretase cămaşa albă pînă cînd aceasta ajunsese tare precum o platoşă.

Ca să adauge la disconfort, preotul în vîrstă alesese sfîntul botez ca subiect pentru o predică interminabilă şi, în timp ce el vorbea fără oprire, Mitchell nu se putea gîndi decît cît de bine avea să se simtă cu apa rece turnată pe cap, aşa cum îi explicase Rosalie că avea să se întîmple. Cînd venise momentul, însă, apa se dovedise a fi călduţă, nu rece. La fel ca efectul ceremoniei asupra sa.

După ce fusese botezat catolic băiatul nu se simţise sfînt sau pios. Nici măcar nu îi plăcuse mai mult religia respectivă. La toate şcolile cu internat la care fusese după aceea era obligatoriu să mergi la biserică, aşa că imediat ce îşi dădea seama care dintre slujbe erau mai scurte, Mitchell decidea să se „convertească" la religia respectivă. Cînd avea paisprezece ani şi singurul rabin disponibil se îmbolnăvise prea tare ca să mai ţină predici la şcoala lor, Mitchell anunţase prompt că dorea cu patimă să se convertească la iudaism, reuşind astfel să evite orice fel de slujbă religioasă pentru aproape jumătate de an.

Cumva, lui Kate îi mersese bine în ciuda atmosferei parohiale sufocante în care fusese crescută. Mitchell mai luă o înghiţitură de vin şi se miră de felul natural, neafectat, în care se purta ea, cu toate că avea un chip şi o siluetă pe care majoritatea femeilor le-ar fi invidiat. El se bucurase de compania multor femei elegante şi inteligente, ba chiar cunoscuse şi un număr de femei mai puţin frumoase care erau delicios de amuzante şi de isteţe, şi se bucurase şi de compania acestora, dar Kate Donovan era prima femeie pe care el o cunoştea care avea din abundenţă toate aceste trăsături, şi în plus o inimă

blîndă şi o urmă de timiditate amuzantă. Combinaţia era aproape irezistibilă, atîta timp cît nu ducea sfiala parohială prea departe în seara aceea.

Nu îi spusese nimic despre mama ei sau despre vreun frate sau o soră, iar Mitchell era curios în legătură cu familia ei, dar nu avea de gînd să o întrebe nimic. Ştia că, dacă ar fi întrebat-o mai multe despre subiect, ea s-ar fi aşteptat să poată să-l întrebe la rîndul ei despre familia lui. Cu toate că era pregătit să-i spună aproape orice ca să o aducă în pat, nu dorea să satisfacă nimănui curiozităţi legate de copilăria sau de familia sa.

Kate se uita absentă spre liziera pădurii şi spre tufişurile de la marginea grădinii, probabil încercînd să găsească o listă de întrebări pe care să i le pună, presupuse Mitchell cu umor sec, dar ea se încordă deodată şi întrebă:

– Ai văzut?

– Ce să văd? spuse el, deja ridicîndu-se pe jumătate din scaun.

– S-a mişcat ceva printre copaci, şi am văzut ceva reflectîndu-se în lumina lunii, doar o secundă.

Clătinînd din cap la reacţia ei neobişnuită, de fată născută şi crescută la oraş, la vederea unui animal nocturn nepericulos, Mitchell se hotărî să se ridice în loc să stea înapoi jos.

– O pisică sau un cîine, o asigură apropiindu-se de partea ei de masă. Ochii le strălucesc atunci cînd prind lumina lunii.

– Atunci pisica sau cîinele ăsta avea aproape doi metri.

– Pentru că e în copac, spuse Mitchell.

Cînd văzu că ea continua să se uite cu îndoială spre copacii din spatele lui, adăugă:

– Să nu te aştepţi să încep să caut prin pădure. Am trecut deja în seara asta de limita de acte eroice pentru anul ăsta.

Kate hotărî că el avea dreptate, probabil că animalul era într-un copac, aşa că se lăsă atrasă într-o dispoziţie amuzată, similară cu a lui.

– Unde ţi-e simţul cavaleresc? îl dojeni.

Vocea lui profundă căpătă un ton deliberat, cu subînţeles:

– Cavalerismul meu expiră după ce se termină desertul.

Stătea atît de aproape, încît pantalonii lui cafenii îi atingeau lui Kate genunchii, aşa că ea se văzu nevoită să aplece mult capul pe spate ca să poată să-l privească, însă făcu tot posibilul să pară amuzată şi nonşalantă, în ciuda avantajului lui fizic.

– Nu am luat desertul, îi atrase atenţia.

– Hai să-l luăm acum, spuse el încet, implacabil, întinzînd mîna spre ea.

Kate îşi simţi inima lovindu-se de capul pieptului. Cu încetinitorul, ridică mîna spre mîna lui şi îşi strecură degetele în strînsoarea sa caldă. El întinse şi mîna cealaltă şi, cînd ea o acceptă, simţi că Mitchell o trăgea în sus. Braţul lui drept i se strecură pe după mijloc, forţîndu-i sînii să intre în contact cu pieptul puternic şi, cînd ea se îndepărtă de masă, el îi strînse mîna dreaptă în palmă şi i-o duse la inimă.

Aşteptîndu-se la un sărut, Kate începu să ridice privirea, dar el făcu un pas în lateral şi o răsuci pe ea uşor spre stînga. Cu o clipă înainte să se dezechilibreze, împiedicîndu-se de picioarele lui, Kate îşi dădu seama că muzicanţii cîntau „The Girl from Ipanema" şi că el nu încerca să o sărute, ci să danseze cu ea. Şi mai rău, nu prea reuşea, înţelese ea, stăpînindu-şi un chicot stînjenit de rîs. Se văzu nevoită să facă doi paşi repezi, nefireşti, într-o parte, ca să nu-l calce, şi încă doi înainte ca să prindă ritmul.

– Cum merge? glumi el.

Cu numai cîteva momente înainte, ea se temuse să-l atingă, ca nu cumva să ia foc. Acum îşi sprijini fruntea de pieptul său puternic, care îi făcuse sînii să vibreze, şi rîse neputincioasă.

– Ai fi putut să-mi spui că intenţionai să dansezi cu mine, nu să mă săruţi.

– Dar am de gînd şi să te sărut, o avertiză el repede, cu buzele atît de aproape de creştetul ei încît răsuflarea îi răvăşi cîteva fire de păr.

Surîsul dispăru de pe buzele ei, iar simţurile i se ascuţiră deodată. Cu melodia senzuală de samba pulsînd în noapte şi cu picioarele lui lungi atingîndu-le pe ale ei, trecu un minut întreg înainte ca tînăra să-şi dea seama că Mitchell dansa la fel cum făcea toate celelalte lucruri, fără efort, cu graţie şi pricepere. Fără îndoială că era la fel de expert şi în pat, se gîndi – la fel de pretenţios, tandru şi irezistibil de masculin cum era şi în afara lui.

Trupul trădător îi devenise cald şi ascultător, iar Kate se luptă împotriva tentaţiei copleşitoare de a ceda presiunii subtile a mîinii lui pe mijlocul ei şi de a se apropia mai mult. Ce ar fi urmat după ce ajungeau în pat, se întrebă aspru. El era atît de nonşalant în ceea ce privea sexul încît fără îndoială că uita femeile la fel de repede pe cît le seducea. Dacă era adevărat, atunci i-ar fi fost de două ori mai uşor să o uite pe ea. Pe de altă parte, ei i-ar fi fost teribil de greu să-l uite pe el acum, chiar dacă nu ajungeau în acelaşi pat. Dacă făcea dragoste cu el, era posibil să nu poată să-l mai uite luni întregi sau chiar ani.

Încercînd să se concentreze pe acel gînd, care o ajuta să-şi ţină firea, Kate se uită drept înainte, doar ca să constate că astfel îi vedea de aproape gîtul bronzat şi gulerul în V al cămăşii albe, desfăcute, acolo unde mici fire negre de păr se distingeau,

ademenitoare, chiar deasupra nasturelui. În grabă, tînăra îşi mută privirea spre dreapta, unde se trezi că se uita la degetele lui lungi, lipite de ale ei. Avea mîini frumoase, cu unghii scurte, îngrijite. Mîini puternice şi pricepute, care ar fi căutat şi ar fi explorat locurile cele mai intime ale corpului ei dacă l-ar fi lăsat să... Kate se declară învinsă. Avea de gînd să accepte. Indiferent de consecinţe, trebuia să afle ce o aştepta în braţele lui. Trebuia să ştie. Trebuia să înţeleagă de ce reuşise el să trezească în ea o combinaţie atît de arzătoare de dorinţă şi prietenie caldă, la numai cîteva ore după ce se cunoscuseră.

Sprijinindu-şi obrazul de pieptul lui, Kate închise ochii şi dansă cu el fără efort, de parcă ar fi făcut asta de cînd lumea.

Mitchell aplecă puţin bărbia şi zîmbi cînd îi simţi obrazul pe piept, trupul relaxîndu-i-se cu totul lîngă al lui, anticipînd în tăcere ce avea să urmeze curînd. Îndoindu-şi puţin încheietura mîinii stîngi, se uită la ceas. Era ora 11:25. În următoarele cinci minute, personalul eficient al hotelului trebuia să sosească şi să strîngă masa, presupunînd că aveau să respecte ora pe care le-o indicase ea. Poate că tînăra uitase de sosirea lor, însă Mitchell îşi amintea, aşa că nu voia încă un sărut întrerupt, ca mai înainte. În plus, nu se grăbea prea mult. Învăţase din experienţă că anticiparea oricărui act intim, inclusiv a unui sărut între doi oameni care aveau să fie în curînd amanţi, era adesea la fel de plăcută ca şi actul în sine. Ba chiar, în ultima vreme, anticiparea fusese pentru el mai plăcută decît actul în sine.

Pe plajă, muzicienii terminară de cîntat şi făcură pauză pentru o rundă de aplauze din partea micului lor public. În braţele lui, Kate se opri şi îl privi în ochi, cu lumina lunii şi cu acceptare în privire.

Se aştepta să fie sărutată, înţelese Mitchell, şi răzgîndindu-se brusc din ceea ce-şi propusese mai devreme, decise că era momentul potrivit pentru un sărut tandru, scurt, care promitea

mult.

Imediat ce se aplecă spre ea, Kate se pregăti pentru un asalt senzual, dar sărutul lui fu surprinzător de blînd, abia o atingere prietenoasă, tandră, cu buzele. Îşi dădu seama că el zîmbea şi surîse la rîndul ei, cuprinzîndu-l cu braţele pe după gît şi sărutîndu-l şi ea la fel, ca de „bine te-am găsit".

După aceea sărutul începu să se schimbe, el îşi mişcă buzele înainte şi înapoi peste buzele ei, din ce în ce mai apăsat, subtil, cu fiecare mişcare, pînă cînd ea deschise gura. În acel moment degetele lui se înfundară în părul ei, la ceafă, ţinînd-o strîns, iar cu mîna liberă îi prinse şoldurile şi o lipi de trupul lui aprins.

Kate era atît de pierdută în sărutarea fierbinte, apăsată, încît bătaia care se auzi i se păru ca venind din ea pînă cînd Mitchell îşi luă buzele de deasupra buzelor ei şi se încruntă peste umăr.

– Personalul hotelului, spuse pe un ton chinuit.

Lăsă mîinile jos.

– Le-ai spus să vină înapoi şi să strîngă resturile de la cină la 11:30.

Kate înţelese într-un final ce îi spunea el şi se întoarse repede cu spatele, îndreptîndu-se spre uşă ca să-i primească pe chelneri.

Mitchell o privi cum se îndepărta şi înjură încet, încercînd să-şi ţină sub control impulsul pasional. Cînd dovada fizică a acestuia nu dispăru nici măcar puţin, se întoarse pe călcîie şi ieşi de pe terasă, forţat să se retragă în întunericul grădinii ca să-şi ascundă pasiunea ce n-ar fi trebuit să se trezească aşa după numai un sărut relativ nevinovat. Şi nici după şase astfel de săruturi.

Capitolul zece

Kate deschise uşa. În faţa ei stăteau doi chelneri zîmbitori, unul dintre ei la aproape treizeci de ani, celălalt la aproape cincizeci.

– Cum a fost cina, domnişoară? întrebă chelnerul mai tînăr, împingînd un cărucior în cameră.

– Minunată.

Nu-şi amintea ce mîncase şi avea răsuflarea tăiată.

– Vinul a fost pe placul dumneavoastră? întrebă chelnerul mai în vîrstă, păşind atent pe lîngă cîinele adormit.

– Da, spuse Kate. Foarte pe placul meu, adăugă zîmbind repede şi încercînd să-şi recapete echilibrul.

Se asigură că Max se simţea bine, apoi îşi aranjă părul puţin şi ieşi din nou pe terasă. Mitchell stătea în grădină, cu mîinile în buzunare, uitîndu-se spre apa luminată de lună de parcă ar fi fost pierdut în gînduri.

Muzica începuse din nou şi, cînd Kate ocoli masa, chelnerul mai tînăr se opri din încercarea de a pune dopul sticlei neterminate de vin.

– Acolo, jos, e o petrecere privată, spuse el. Sper că muzica nu v-a deranjat pe dumneavoastră şi pe soţul dumneavoastră.

– Noi... Mi-a plăcut muzica foarte mult, spuse Kate.

Cuvîntul „soţ" o făcuse să ezite, nu pentru că Mitchell nu era soţul ei, ci pentru că îşi dăduse seama cît de stînjenitoare

avea să fie situația în seara următoare, sau în cea de după ea, dacă aceeași chelneri aveau să le servească vreo masă ei și lui Evan.

Își dădu seama că aceeași posibilitate îi trecuse prin minte și lui Mitchell și că de asta se retrăsese la întunericul din partea îndepărtată a grădinii.

Kate se forță să uite de grijile despre viitor și păși afară de pe terasă, pe iarbă. Curînd avea să fie nevoită să dea piept cu orice ramificații ar fi avut decizia ei de a petrece seara cu Mitchell, dar în acel moment, hotărîrea era luată. Nu putea să mai dea înapoi. Nu voia să dea înapoi. Nu după sărutul lor. Nu mai avusese niciodată parte de un sărut ca acela și avea sentimentul că Mitchell fusese la fel de surprins și de luat pe sus ca și ea, lucru care-i dădea fiori.

El se întoarse spre ea, iar Kate căută să vadă pe chipul lui vreun semn că sărutul îl afectase pe cît credea ea. Voia să creadă că nu fusese un simplu sărut pentru el. Avea nevoie să creadă asta, dar cu toate astea, în lumina palidă a lunii el parcă se încrunta. Era prea departe, totuși, ca ea să-și dea seama bine ce se întîmpla pe chipul lui, așa că îi zîmbi timid și încercă să aleagă ceva de spus cînd el avea să fie suficient de aproape. Mitchell nu-i zîmbi la rîndul său, iar Kate se întrebă de ce.

El nu zîmbea fiindcă o studia atent pe femeia care reușise să-l facă să simtă o dorință fizică aproape de necontrolat, posesivă, cu numai un sărut, și nu se simțea prea bucuros să vadă ce vedea. Cu mîinile la spate și cu briza care îi mîngîia părul lung și marginea pantalonilor, îi amintea de o fată de cor din Irlanda, iar hainele pe care le purta, pe care el i le dăduse jos în imaginație în timpul cinei, i se păreau acum prea albe, prea inocente.

Kate Donovan nu era stilul lui de femeie, şi nici reacţia aceea fizică profundă nu-i stătea în caracter. Mai devreme, cînd ea îl stropise cu Bloody Mary, dorinţa să o vadă din nou fusese un răspuns banal la un chip atrăgător, încadrat de un păr frumos şi roşu.

În acea seară, însă, atracţia pe care o simţea se intensificase mai mult pe măsură ce ea vorbea şi acţiona, într-o astfel de măsură, încît, cu un singur sărut pe care el îl voise a fi doar o expresie a dorinţei ce avea să le fie îndeplinită curînd, devenise ceva foarte diferit, anume un sărut pasional, urgent.

O privi cum se opreşte să culeagă o floare albă dintr-un tufiş. Duse bobocul la nas şi îi inhală parfumul, privind spre apă.

Deodată, Mitchell se trezi catapultat cu zece ani în urmă, la o petrecere a unui om de afaceri grec la care fusese invitat. Plictisit de petrecere, îşi luase băutura afară, unde pînă la urmă ajunsese să se plimbe pe o potecă ducînd la intrarea spre o grădină mică, luminată de torţe, pe marginea unei stînci. În centrul grădinii era o statuie în mărime naturală a unei tinere cu păr lung, ce ţinea în mînă o floare. Bazîndu-se pe hainele pe care le purta aceasta, statuia era de dată recentă, dar ceva din ea îl captivase.

– Te superi dacă îţi ţin companie? o întrebase în timp ce-i studia trăsăturile.

Întrebarea fusese prostească, îşi dădu seama Mitchell, ca şi faptul că ajunsese să o compare pe o fată roşcată din Chicago cu o statuie grecească sculptată în alabastru. Răspunsul lui la prezenţa lui Kate Donovan nu era numai una de plăcere, ci şi una neprevăzută, şi cu toate că Mitchell nu avea idee de ce ea

îl afecta într-atît sau încotro se îndreptau, deodată deveni bănuitor legat de direcția pe care o luaseră lucrurile. Își propuse ca restul călătoriei împreună să fie făcută mai atent și să fie condusă mai mult de el.

Kate se opri în fața lui și se uită peste umărul său, spre plajă, acolo unde muzicienii începuseră să cînte o nouă samba.

– Avem muzică din nou, remarcă pe un ton degajat, încercînd să nu se simtă tulburată de faptul că el o privea cu un zîmbet cam rece și că își ținea mîinile în buzunare. Chelnerul mi-a spus că e o petrecere privată, adăugă.

Mitchell își mută privirea în direcția în care arătase ea și rosti numele melodiei pe care o cîntau muzicienii.

– Corcovado.

Nu o invită la dans, iar Kate decise că explicația pentru comportamentul lui ezitant era prezența chelnerilor pe terasă.

Cum nu putea să refacă atmosfera de dinaintea sosirii personalului, se hotărî să încerce să îi vorbească prietenește, așa cum făcuseră în timpul cinei, și să spere că avea să afle mai multe despre bărbatul cu care intenționa să se culce.

– Știu că îți place muzica, rosti amical. Îmi dau seama după cum dansezi. Care-i stilul tău preferat de muzică?

– Jazz-ul.

Kate oftă exagerat, prefăcîndu-se exasperată.

– Bărbații preferă jazz-ul pentru că nu e nevoie să te obosești să asculți versurile. La jazz nici măcar nu trebuie să pretinzi că le asculți. Și al doilea gen preferat de muzică?

– Muzica clasică, răspunse Mitchell.

– Care nu are versuri deloc, rosti ea pe un ton atît de îngîmfat încît îl făcu să zîmbească fără voia lui.

– Şi al treilea? întrebă ea.

– Opera, veni răspunsul.

– Care are versuri pe care nu le pricepe nimeni, observă Kate pe un ton sec, ridicînd palmele de parcă răspunsurile lui nu făcuseră decît să-i dovedească punctul de vedere.

Un aer ezitant care-i traversă repede chipul lui Mitchell o făcu să lase mîinile jos şi să-l studieze mai atent.

– Înţelegi italiana?

Italiana era limba lui maternă, nu engleza, dar în loc să-i spună asta şi să o facă să pună şi mai multe întrebări, rosti un „Da" scurt, ce nu admitea drept la replică.

– O vorbeşti la fel de bine? Eşti fluent în italiană aşa cum eşti în engleză şi olandeză?

– Nu vorbesc fluent olandeza, îi aminti el.

Din replica lui, Kate deduse că vorbea fluent italiana şi păru pe cît de impresionată, pe atît de fascinată.

– Cîte limbi vorbeşti?

– Nu le-am numărat niciodată.

– Hai să facem asta acum, glumi Kate ridicînd mîna ca să numere pe degete.

– Mai bine nu, răspunse Mitchell scurt, făcînd surîsul să-i dispară de pe buze lui Kate şi entuziasmul să i se topească.

Fusese atît de eficient încît simţi un val de neplăcere faţă de sine însuşi şi făcu un efort rapid, neîndemînatic, să îşi răscumpere nepolitetea, ajungînd să-i dea o explicaţie care mai mult o nedumeri şi care cerea clarificări.

– Majoritatea europenilor vorbesc mai multe limbi, spuse.

– Vorbeşti ca un american, încît nici nu mi-a trecut nici o clipă prin cap că eşti european.

– Nu sînt.

– Atunci ce eşti? întrebă ea, privindu-l cu ochii ei verzi.

– Nici una, nici alta, răspunse Mitchell scurt. Sînt hibrid, adăugă, pentru că exact aşa se gîndea la sine însuşi.

După aceea îşi dădu seama că fusese ademenit de o voce blîndă şi de doi ochi strălucitori şi spusese ceva ce nu recunoştea niciodată cu voce tare, lucru care-l făcu să aibă un sentiment neplăcut.

Nerăbdător, se uită spre terasă, apoi o apucă de cot pe Kate şi o răsuci în acea direcţie.

– Au plecat chelnerii. Hai înăuntru, spuse, intenţionînd să se culce cu ea şi să nu mai discute atît.

Cînd tînăra dădu aprobator din cap şi merse ascultătoare lîngă el, Mitchell presupuse că ea era de acord cu planul lui, însă cum păşiră pe terasă, ea îl ului, intenţionat sau fără voie, aşezîndu-se pe balustrada de piatră.

– Mitchell...

Îi spusese numele pentru prima dată, pe un ton scăzut, adorabil, apoi se uită în jos şi se opri, de parcă simţise acelaşi fior plăcut de surpriză rostindu-l pe cît simţise el cînd îl auzise.

Mitchell se sprijini cu şoldul de balustrada opusă şi îşi încrucişă braţele la piept.

– Da? rosti, resemnîndu-se să fie nevoit să numească măcar cîteva dintre limbile pe care le vorbea înainte să o convingă să intre în apartament alături de el.

Ea ridică privirea şi zîmbi întrebător.

– De ce ai spus că eşti „hibrid"?

– Fiindcă sînt american din naştere, dar european datorită educaţiei.

Ea dădu mulțumită din cap.

– Ai frați sau surori?

Surprins și iritat de neașteptatul interogatoriu, Mitchell spuse scurt:

– Nu, nu tocmai.

– Nu tocmai, repetă ea.

Apoi, pe jumătate glumind:

– Dar mamă și tată?

– Nu.

– Nu ai familie nicăieri, asta îmi spui?

– Ce dracu' de diferență ar fi dacă așa avea?

– Nici una, presupun, spuse ea pe un ton puțin trist, puțin resemnat, care-i dădu lui Mitchell impresia că, dintr-un motiv sau altul, dacă refuza în continuare să-i răspundă avea să cîntărească greu împotriva lui în orice decizie se străduia Kate să ia.

– Am o cumnată, un nepot și o strămătușă, îi oferi el pe un ton sec, refuzînd să recunoască existența bunicului său.

– Cum poți să ai o cumnată și un nepot dacă nu ai frați sau surori?

– Unde o să ajungă conversația asta? întrebă el nerăbdător.

– Lucrezi la CIA sau la MIA sau așa ceva?

Dacă n-ar fi fost atît de iritat, Mitchell ar fi rîs.

– Nu, la nici una dintre ele.

– Nu, sigur că nu, spuse ea pe un ton vesel, ridicîndu-se. Dacă ai lucra pentru ei, ai avea o poveste mult mai bine gîndită.

Mitchell se ridică și el și răspunse cu o întrebare scurtă, nerăbdătoare:

– Întotdeauna ești atît de curioasă?

Era o dojană prea puțin mascată și un avertisment ca ea să se retragă, iar Kate se retrase nu doar figurativ vorbind, ci și la propriu. Se întoarse cu spatele la el și privi situația într-o lumină rece, reală, și nu ideală ca mai înainte. Nu voia să împartă cu ea decît o oră în pat, iar singurul lucru pe care îl căuta era o parteneră de sex ușor de găsit. O clipă ea se gîndi să se mulțumească și cu atît, dar avea deja suficientă nesiguranță și durere de înfruntat la Chicago și nu avea nevoie să adauge la ele și umilința sau vina.

Limbajul trupului ei era greu de confundat, iar Mitchell decise deodată că era mai bine ca seara să se încheie exact așa. Mult mai bine. De fapt, se simți ușurat să încheie astfel.

A doua zi, cînd aveau să fie în St. Maarten, putea să se bucure de ea după placul inimii, și mintal, și fizic.

– Se face tîrziu, spuse pe un ton calm, egal. Trec să te iau mîine la zece.

În loc ca ea să fie de acord, așa cum se așteptase, Kate clătină din cap, apoi își drese glasul și rosti:

– Nu. Mă descurc singură mîine, dar mulțumesc.

Se supărase, decise Mitchell, și pentru că el nu putea să sufere femeile care se supărau din orice, simți o plăcere perversă descoperind că ea făcea parte din acea categorie. Doar că atunci cînd Kate se răsuci ca să-l privească, el își dădu seama că tînăra nu se supărase deloc. Zîmbind blînd, ea spuse:

– La revedere, Mitchell. Mulțumesc pentru o seară minunată, memorabilă. Nu mi-aș fi dorit să o pierd pentru nimic în lume.

Expresia și cuvintele ei îl dezarmară într-atît încît își schimbă părerea despre cum trebuia să se încheie acea seară.

– Nu e nevoie să ne oprim, îi atrase atenția.

– Ba da.

Cu toate că Mitchell era dispus să se răzgîndească, nu voia să fie prins la colț și forțat să facă un compromis.

– Pentru că nu vreau să-ți spun povestea vieții mele? speculă impasibil.

– Nu. Pentru că ai insistat să auzi povestea vieții mele, dar nu-mi oferi nimic în schimb.

– Nimic? o luă el peste picior ridicînd din sprîncene.

Îi amintea că îi oferise trupul său în loc de o biografie, iar Kate se luptă cu un nou val de tentație și acel sentiment că prietenia dintre ei era predestinată. Fără să-și dea seama ce făcea, îi puse mîna pe obraz și zîmbi, privindu-l în ochii cu gene lungi.

– Ce-mi oferi ar fi destul pentru orice femeie, știu, îl tachină ea, dar problema e că eu trăiesc senzația că tu ești mult mai mult decît un băiat chipeș...

La acea remarcă, în ochii lui apăru o luminiță de amuzament și în colțul gurii îi tresări un mușchi, iar legătura caldă dintre ei crescu odată cu senzația de pierdere din sufletul lui Kate.

– Adevărul este că mi se pare că ești foarte profund și, dacă ar fi să ne vedem din nou mîine, aș tot încerca să ajung mai adînc și să aflu ce ascunzi.

Cînd el nu răspunse, ea o făcu în locul lui:

– Dar nu m-ai lăsa să fac asta și nu ți-ar plăcea dacă aș încerca. Așa e?

Prins între șocul pe care i-l provocase candoarea ei și admirația pentru curajul de care dădea dovadă, Mitchell îi oferi tributul unui răspuns sincer:

– Nu mi-ar plăcea.

– Ştiam, şopti ea zîmbind din nou şi luîndu-şi mîna de pe obrazul lui, lăsînd-o să alunece spre umăr şi la final forţîndu-se să se retragă cu totul. Acum pleacă, înainte să mă răzgîndesc.

Mitchell observase felul în care ea îşi retrăsese mîna, zăbovind, auzise tremuratul din vocea ei şi ştiuse fără îndoială că putea să o strîngă în braţe şi s-o facă să se răzgîndească. Simţi chiar că, pe undeva, ea voia ca el să facă exact aşa, aproape la fel de mult cum îşi dorea el însuşi.

În loc de asta, hotărî să acţioneze aşa cum spusese ea că voia, în parte fiindcă îşi dădea seama că era decizia cea mai înţeleaptă. Oricum, ca să nu încheie conversaţia pe o notă tristă, glumi în timp ce se pregătea să plece:

– O să-ţi pară rău, prezise prefăcîndu-se serios.

Ea dădu din cap şi îi răspunse exact pe acelaşi ton:

– Fără îndoială, îl asigură.

Privirea îi strălucea puţin mai mult decît ar fi fost normal. Atent acum la orice expresie de pe chipul ei, Mitchell presupuse că lacrimile îi făceau ochii să strălucească.

– Dacă te răzgîndeşti pentru mîine...

– N-o să mă răzgîndesc, îl întrerupse ea pe un ton scăzut. La revedere, adăugă, întinzînd mîna ca să o strîngă pe a lui, aşa cum făcuse cu douăsprezece ore înainte, cînd se prezentase după ce îi vărsase băutura pe cămaşă.

El se uită în jos la mîna ei şi, fără nici un avertisment şi nici un motiv, simţi impulsul ascuţit să o facă să se răzgîndească şi să petreacă noaptea cu ea. Ignorîndu-i mîna întinsă, el îi apucă bărbia între degetul mare şi arătător, îi ridică privirea spre el şi îi zîmbi.

– În Europa, după ce un bărbat şi o femeie petrec o seară împreună, se obişnuieşte ca ei doi să se sărute de la revedere.

Dacă ea s-ar fi uitat în altă parte sau ar fi încercat să-şi elibereze bărbia din strînsoare, Mitchell ar fi forţat-o să-l sărute şi i-ar fi astupat restul obiecţiilor cu mîinile şi cu gura. În loc de asta, ea îl privi confuză, inocentă.

– În ce parte a Europei se face aşa? În Franţa? În Suedia? Belgia?

Mitchell se încruntă.

– Eşti al naibii de încăpăţînată, aşa e?

– Spania? Transilvania? insistă ea.

Mitchell îşi retrase mîna, supărat, apoi făcu un pas în spate.

– Te conduc, rosti ea politicos, întorcîndu-se ca să-l urmeze.

El refuză, rostind plictisit, nerăbdător:

– Nu te deranja. O să merg pe aleea de lîngă clădire.

Străduindu-se să nu plîngă, Kate îl privi cum ieşea de pe terasă şi făcea stînga, mergînd încet de-a lungul vilei. Cînd băgă mîna în buzunar ca să-şi scoată cheile, Mitchell se opri o clipă, înclinînd capul, gînditor, apoi se întoarse spre ea. Kate simţi un val de speranţă cînd îi văzu zîmbetul fugar, însă cuvintele pe care el le rosti o readuseră la realitatea dureroasă:

– Ai ales bine.

Pe interior, Kate tresări din cauza durerii pe care i-o provocară zîmbetul lui de complezenţă şi cuvintele indiferente, dar îşi forţă muşchii îndureraţi ai figurii să zîmbească drept răspuns.

– Ştiu, îl minţi ea.

El dădu din cap aprobator, ca şi cum ar fi fost pe deplin mulţumit de felul în care stăteau lucrurile între ei, apoi se

plimbă agale pe alee şi dispăru după colţul vilei. Ieşi din viaţa ei.

În copacii de la marginea grădinii, în spatele ei, ceva scoase un sunet, un foşnet, dar de această dată Kate nu se mai alarmă şi nici nu se întoarse. Ştia că nu era Mitchell şi nu-i păsa ce altceva ar fi putut să fie. Închise strîns ochii şi îşi lăsă capul să cadă înainte, învinsă de îndoieli şi de ruşine.

Motivele pe care i le dăduse lui Mitchell ca să încheie abrupt seara nu erau decît jumătăţi de adevăr. Cînd se hotărîse iniţial să se culce cu el nu avusese nevoie să ştie cîte limbi străine vorbea sau cîţi fraţi avea.

Motivele pe care şi le dăduse ei înseşi ca să bată în retragere erau logice, dar jalnice şi nesincere. Ştiuse tot timpul că mai tîrziu ar fi putut să se simtă vinovată sau stînjenită dacă făcea sex cu el în acea seară şi se pregătise să îşi asume acel risc şi să accepte lucrurile aşa cum aveau să vină. Nu se pregătise, însă, să se întoarcă la Chicago şi să se tortureze singură cu mai multe întrebări fără răspuns. Motivul morţii tatălui ei era un mister. Viitorul restaurantului căruia el îi dedicase întreaga sa viaţa era un mister la rîndul său cu Kate la cîrmă. Cînd Mitchell refuzase să-i vorbească despre sine însuşi, pe ea o speriase să-şi dea seama că avea în faţă un alt mister neelucidat. Unul care o privea cu ochi de dormitor şi îi zîmbea nonşalant, provocînd-o să încerce să afle ce era în spatele lor.

Ceea ce o făcea să se simtă foarte furioasă pe sine însăşi şi atît de stînjenită că ar fi putut să afle. Avea diplomă de master în psihologie şi mai mulţi ani de experienţă cu oameni crescuţi în familii disfuncţionale. La cină, în acea seară, îşi dăduse aproape imediat seama că Mitchell avea bariere emoţionale

atent clădite, despre care presupusese că se aflau acolo de mult, mult timp. Probabil chiar din copilărie.

În loc să-i lase dreptul la limite şi să admire căldura şi puterea pe care le avea, în loc să-l lase să folosească sexualitatea aceea irezistibilă şi încrezătoare pe care o avea, aşa cum intenţionase să facă, ea se concentrase pe probabilele fundaţii ale barierelor lui şi începuse să sape acolo cu întrebări despre membrii familiei lui.

Pînă la urmă el îi puse întrebarea de un milion de dolari: „Ce dracu' de diferenţă ar fi dacă aşa avea?", iar răspunsul la ea, recunoscu tînăra în sinea ei, cu durere, era „nici o diferenţă". Fiecare bărbat adult avea un fel sau altul de barieră emoţională folositoare. Uneori le lăsau jos pentru cîte o femeie la care ţineau mult, dar niciodată doar pentru că o femeie pe care abia dacă o cunoşteau voia să-i oblige să facă asta, imediat!

Înghiţindu-şi lacrimile, Kate ieşi de pe terasa unde rîsese, glumise şi dansase cu el... ca apoi să se topească într-un sărut de neuitat. Ridică palma şi îşi masă muşchii gîtului, care începuseră să o doară, apoi lăsă mîna să-i cadă. Cu mai puţin de o jumătate de oră înainte, îşi aminti cu părere de rău, degetele lui lungi o atinseseră acolo, se afundaseră în părul ei, iar el o sărutase cu sete.

Muzica se terminase odată cu plecarea lui, îşi dădu ea seama îndreptîndu-se fără direcţie spre plajă. Noaptea murise la plecarea lui.

Se gîndi la felul în care se întorsese el la jumătatea distanţei, de parcă atunci cînd scosese cheile din buzunar îşi amintise de altceva ce trebuia să facă.

„Ai ales bine", îi spusese zîmbind scurt. Pentru prima dată, Kate înţelese comportamentul lui aparent neobişnuit. El îşi

asumase, politicos, întreaga vină pentru că seara se terminase prost. Ca un adevărat domn. Manierele sale nu erau doar excelente, își dădu ea seama, ci impecabile. Fie că pe el cineva vărsa un pahar cu o băutură rece sau că era trimis acasă cu așteptări sexuale neîndeplinite, el nu-și pierdea cumpătul și calmul.

Se opri, încercînd să lege acel comportament vag familiar cu vreun lucru cunoscut de ea, apoi își aminti despre ce era vorba: se presupunea că membrii claselor superioare ale societății britanice se purtau de parcă ar fi fost impermeabili la haos. Orice expresie exterioară de frustrare era privită drept semn de proastă-creștere. Evident, Mitchell își dobîndise manierele în înalta societate britanică.

Nu avea cum să fie sigură vreodată fiindcă, din cauza propriei lașități și a nerăbdării să afle totul despre el, stricase unica ocazie să descopere mai multe despre el. Să știe asta o făcea atît de nefericită încît era aproape o consolare gîndul că lui nu-i păsase de ea nici cît negru sub unghie. Cel puțin nu putea să se învinovățească pentru că distrusese șansele să fie cu el.

Capitolul unsprezece

Dezolată, Kate se plimbă pe marginea grădinii. Plină de regret şi de dor neputincios, se uită la spuma strălucitoare a apei, care se vărsa pe nisip pentru ca apoi să fugă de unde venise, în marea luminată de lună.

Era atît de pierdută în gînduri încît nu auzi paşii de pe iarba din spatele ei pînă cînd o umbră nu ajunse direct sub ochii ei. Încremeni, temîndu-se că, dacă avea să se întoarcă, ar fi descoperit că era numai un oaspete de-al hotelului ieşit la plimbare pe plajă. După un moment în care nici nu respirase, teama i se transformă într-o explozie de fericire cînd Mitchell o cuprinse pe după talie şi se apropie atît de mult în spatele ei încît cămaşa lui îi atingea spatele şi braţele. Cîteva momente, Kate nu auzi decît bătăile propriei inimi şi foşnetul palmierilor din faţă. După aceea, el spuse pe un ton solemn:

– Numele fratelui meu era William.

Timpul verbului îi spuse lui Kate că fratele lui murise, iar ea aplecă ruşinată privirea pentru că îl forţase să vorbească despre asta. Parcă încercînd să o liniştească, el continuă:

– Abia dacă ne cunoşteam. Am avut acelaşi tată, dar mame diferite. Eu am crescut în Europa, iar Bill a crescut în State, cu familia tatălui lui.

– Îmi pare rău că am întrebat, şopti Kate, dar îţi mulţumesc că mi-ai spus.

El o mîngîie pe braţe ca să o aline şi, cînd vorbi din nou, ezită după fiecare propoziţie, de parcă ar fi găsit dificil să articuleze ce avea de spus.

– Nici unul dintre noi nu a ştiut de existenţa celuilalt pînă acum cîteva luni, cînd el a descoperit din întîmplare că avea un frate. M-a găsit la adresa mea din Londra şi mi-a scris o scrisoare în care îmi spunea cine este. Săptămîna următoare m-a sunat de mai multe ori. Săptămîna de după aceea le-a făcut bagajul soţiei şi fiului său şi au venit toţi trei, neanunţaţi, la uşa mea.

Kate observă curioasă că tatăl lui nu avusese, aparent, nici un rol în acea reuniune, dar ultimul lucru pe care voia să-l facă era să fie şi mai indiscretă. În loc de asta, ea alese partea cea mai frumoasă a poveştii şi zîmbi, întorcîndu-se spre el ca să spună:

– Fratele tău a fost un bun strateg.

– De ce zici asta?

– Pentru că venind cu soţia şi cu fiul lui a demonstrat că familia sa era în complet acord cu dorinţa lui să te cunoască.

– De fapt, i-a adus cu el ca să îmi fie mie mai greu să-l dau afară.

– De ce să se aştepte la aşa ceva?

– Probabil pentru că nu îi răspunsesem la scrisoare şi nici nu-i acceptasem apelurile telefonice, rosti el sec.

– Nu?

– Nu, răspunse el.

Pe chip avea o expresie suficient de blîndă încît Kate îşi permise să aventureze o bănuială:

– După ce l-ai cunoscut, l-ai plăcut, aşa e?

El se uită în altă parte înainte să răspundă, cu privirea pierdută pe deasupra capului ei, spre mare.

– Da, răspunse după mai multe secunde. L-am plăcut foarte mult, adăugă pe un ton scăzut.

Kate simți lacrimi în ochi cînd auzi bogăția de emoție ascunsă în acea ultimă propoziție. El aplecă privirea spre ea.

– Ce altceva ai mai vrea să știi?

Singurul lucru pe care Kate mai voia să-l afle era cum să depășească împreună subiectul dureros de serios. În ciuda faptului că mai devreme crezuse că era insignifiantă pentru el, adevărul era că el se întorsese ca să-i spună orice ar fi dorit să știe. Se întorsese. Numai asta conta. După o clipă de gîndire, îi veni o idee jucăușă de răspuns, care, spera ea, avea să schimbe starea de spirit. Încercînd să pară extrem de solemnă, spuse:

– Mai am o singură întrebare urgentă. E foarte personală, dar e extraordinar de important pentru mine să aflu răspunsul.

El ridică întrebător din sprîncene, dar expresia lui era atît de tristă și lipsită de entuziasm încît Kate rîse cînd puse întrebarea „extrem de importantă":

– Cîte limbi vorbești tu?

Rîsul lui surprins se transformă încet într-un zîmbet leneș, senzual, cît timp Mitchell se prefăcu a contempla serios răspunsul.

– Nu sînt sigur, spuse mîngîind-o pe spate și trăgînd-o mai aproape. Eu o să le numesc, iar tu poți să le numeri.

Îi privi buzele și se aplecă.

– Vorbesc fluent italiana...

Buzele lui calde le atinseră pe ale ei și alunecară languros dintr-un colț într-altul, apoi de la capăt, într-o explorare lentă a formei și texturii lor, făcînd-o pe Kate să-și piardă stăpînirea de sine.

– Şi spaniolă...

Adînci sărutul, apăsîndu-i gura cu gura lui şi strîngînd-o în braţe. Limba îi alunecă pe deasupra liniei care-i despărţea lui Kate buzele, iar ea simţi cum inima îi bătea mai repede.

– Şi franceză...

Îi cuprinse capul în palmă şi deschise încet gura deasupra gurii ei, pătrunzînd scurt cu limba, atingînd-o blînd, iar Kate îi răspunse la fel, cuprinzîndu-l cu braţele pe după gît şi lipindu-se de contururile dure ale trupului lui. Spre surpriza ei, răspunsul său îl făcu să se oprească brusc. O sărută tandru pe frunte şi şopti:

– Vorbesc şi puţină germană, ceva greacă...

Îi atinse tîmpla cu buzele şi adăugă:

– Puţină rusă şi puţină japoneză.

O sărută pe obraz, lăsîndu-şi buzele să alunece spre ureche, iar răsuflarea lui caldă o făcu să se înfioare şi să se aplece spre el cînd Mitchell tocmai îi şoptea jucăuş:

– Dar nu vorbesc aproape deloc olandeză.

În ciuda tonului său vesel, fiorul ei trezi în el dorinţa să o facă să tremure din nou, dar mai mult, şi se văzu nevoit să se străduiască să ridice privirea. Nu înţelegea de ce sărutările ei aveau un efect atît de puternic asupra lui şi se simţi uşurat că reuşise să numească toate limbile pe care le vorbea fără să-şi piardă controlul.

Kate se mişcă în braţele lui şi ridică privirea.

– Ai uitat să menţionezi engleza, spuse zîmbind.

În interesul conformităţii, Mitchell simţi deodată că engleza trebuia menţionată în contextul unui sărut, la fel ca şi celelalte.

– Chiar aşa? întrebă, atingîndu-i uşor buza de jos cu degetul mare.

Se uită la ce făcea şi lucrurile îi scăpară de sub control. Apăsă cu degetul mare, desfăcîndu-i buzele, apoi o sărută brusc, însetat, parcă vrînd s-o devoreze. Limba îi pătrunse în gura ei, iar sărutul deveni pasional. Ea îl sărută înapoi, cu degetele apăsîndu-i spatele, strîngîndu-l mai aproape, în timp ce el îi mîngîie sînii pe lateral, apoi îi cuprinse şoldurile în palme şi o trase mai aproape de erecţia lui.

Cînd Mitchell ridică într-un sfîrşit capul, focul îi alerga prin tot corpul, iar ideea să meargă spre vila ei într-o astfel de stare i se păru de-a dreptul distractivă. În loc de asta o ţinu în braţe, cu obrazul lipit de pieptul lui şi cu părul roşu acoperindu-i braţul într-o cascadă dezordonată. Îşi ridică privirea de la creştetul ei şi se uită la marea schimbătoare, cu emoţiile prinse undeva între entuziasm, amuzament şi surpriză. Ea se sprijinea de el ca să nu-şi piardă echilibrul, cu palma desfăcută deasupra inimii lui, care bătea într-un ritm nebunesc, cu degetele mişcîndu-se încet, ca într-o tandră mîngîiere. Lui Mitchell îi plăcea felul în care îl atingea ea. Ştia că, la fel ca şi el, Kate era într-o stare emoţională şi fizică tulbure. Îi plăcea şi asta. De fapt, îi plăcea totul la ea. Îi plăceau umorul ei, căldura şi senzualitatea. Îi plăceau curajul, candoarea şi mîndria ei. Îi plăceau zîmbetul şi rîsul ei muzical. Îi plăceau chipul, părul şi felul în care-i cuprinsese obrazul mai devreme, cînd îi spusese că i se părea că el era mai mult decît un băiat chipeş.

Îi plăcea felul în care trupul ei se potrivea cu al lui şi felul în care sînii ei îi ocupau palmele. Mitchell surprinse direcţia în care i se îndreptau gîndurile şi aplecă bărbia, pregătit să-i dea drumul din braţe şi să o conducă înapoi la apartament.

– Cîte limbi am spus că vorbesc? întrebă zîmbind larg.

Ea ridică privirea de la pieptul lui, se aplecă în spate, susținută de brațele sale, și se uită la el un moment fără să priceapă, apoi îi zîmbi cu regret fermecător.

– Nu știu. Am pierdut șirul după ce ai spus franceză.

– Atunci trebuie să o luăm de la capăt.

– Doamne! spuse ea rîzînd și înecîndu-se, apoi ascunzîndu-și fruntea la pieptul lui.

– Dar nu aici, rosti Mitchell, amuzat și flatat de reacția ei.

O cuprinse pe după talie și începură să se îndrepte spre vilă. În timp ce mergeau pe iarbă, el încercă să-și amintească ultima dată cînd o femeie îl mai făcuse să simtă treceri atît de puternice, de frecvente și de repetate de la rîs la dorință și de la frustrare la fascinație. Nu credea că i se mai întîmplase vreodată așa ceva. Experiența era surprinzătoare, provocatoare și încîntătoare. Nu voia să facă nimic ca ea să fie atenuată sau ca femeia care o provoca să se oprească. Se uită la ușile deschise ale terasei și se întrebă dacă nu cumva ar fi fost o greșeală să se culce cu ea în camera de hotel a iubitului ei. După aceea se întrebă pe cine ar fi deranjat. Pe ea? Pe el? Pe amîndoi?

Posibilitatea ca pe el să-l supere ideea părea ridicolă, pentru că făcuse lucruri similare în trecut fără să aibă vreun scrupul. În lumina acestui fapt, Mitchell se hotărî că grija lui avea legătură numai și numai cu ea. Asta pînă cînd intrară în apartament și el își văzu jacheta bleumarin lăsată pe spătarul scaunului din sufragerie.

Kate reacționă afirmînd surprinsă evidența:

– Ți-ai uitat jacheta cînd ai plecat.

– Cred că ar fi fost dificil să-i explici asta avocatului, răspunse Mitchell fără să fi avut intenția să spună așa ceva.

Avocatul era un subiect tabu în acele circumstanțe, iar lui nu-i venea să creadă că fusese suficient de prost, sau de necioplit, încît să aducă vorba despre el într-un astfel de moment.

– Aș fi văzut-o și...

– Și ce? întrebă Mitchell, cu toate că nu făcea decît să adauge pe deasupra remarcii de mai devreme, lucru care-l enervă și mai tare.

Kate îi oferi un zîmbet temător și se aplecă să vadă ce făcea animalul adormit. Nasul lui Max era rece și umed, iar el deschise ochii cînd ea îl atinse, dădu puțin din coadă și adormi la loc. Mulțumită, tînăra se ridică și își șterse palmele pe pantaloni.

Încerca să se gîndească la ce ar fi făcut cu jacheta lui Mitchell și își dori ca subiectul să nu fi fost deschis, pentru că o făcea să se simtă parșivă și vinovată că avea de gînd să se culce cu el în camera lui Evan, cu toate că la numai puțin timp înainte abia aștepta.

– Cred că aș fi lăsat-o la recepție, într-o pungă cu numele tău pe ea.

Mitchell știa că ar fi fost o soluție logică, dar dintr-un motiv sau altul ideea i se păru deodată extrem de neplăcută, de parcă ar fi fost vorba de el, nu de jachetă. De parcă lui i s-ar fi pus o pungă pe cap și ar fi fost lăsat la recepție.

– Sau aș fi putut să o bag în dulap și să aștept să mă suni ca să-mi spui ce să fac cu ea.

Mitchell își stăpîni impulsul stupid să o întrebe dacă el și avocatul purtau aceeași măsură la sacou, apoi se uită la telefon și și-l imagină pe avocat stînd acolo, răspunzînd la apelul lui

sau ascultînd mesajul despre jachetă. În timp ce se uita la telefon, îi trecu prin minte că becul roşu care anunţa un mesaj neascultat nu mai licărea, ceea ce însemna că ea îl ascultase deja la un moment dat în acea seară.

Îi aruncă o privire lui Kate, aşteptîndu-se ca şi ea să se uite la telefon, dar ea se uita spre pat cu o expresie vinovată pe chip şi nu cu aceea blîndă şi potolită de mai devreme. Cu toate că avocatul nu era în cameră, devenise un adevărat obstacol în calea bucuriei lor, îşi dădu Mitchell seama cu dezgust.

– Încă mai plănuieşte să sosească mîine?

Kate clătină din cap.

– Poimîine, spuse.

Conversaţia despre Evan o făcuse să se simtă atît de prost încît nici nu putea să se uite la pat fără să se simtă îngrozitor pentru că era acolo cu Mitchell. Etic vorbind, aceea nu era camera ei de hotel, iar acela nu era patul ei. Evan plătea pentru ele. *„Hotărăşte-te”*, îi spunea mintea. *„Ia o decizie”*. Angajată în propria ei luptă cu etica şi logistica, tînăra se întoarse şocată cînd îl văzu cu coada ochiului pe Mitchell îmbrăcînd jacheta bleumarin.

– Pleci? întrebă pe un ton nefericit, aşa cum de altfel se simţea.

El dădu afirmativ din cap, apoi îi alungă parţial temerile legate de motivele sale prinzînd-o de încheietură şi trăgînd-o ferm în braţele sale. Părea amuzat, nu iritat, observă ea.

– Dar de ce?

– Pentru că, spuse el pe un ton sec, ceva îmi spune că fetele irlandeze care au cîntat în corul bisericii cred că nu e frumos să te culci cu un bărbat în camera altuia.

Kate făcu ochii mari de surpriză la isteţimea de care dăduse el dovadă, dar expresia „fetele care au cîntat în corul bisericii" părea atît de nepotrivită în acea situaţie încît nu putu să se ascundă în spatele ei.

– Nu mă comport ca o fată din cor.

– Am greşit în legătură cu camera? răspunse el zîmbind.

– Nu chiar, însă...

– Şi mai cred că, dacă te culci cu mine „de la prima întîlnire", unul dintre noi o să se hotărască mîine că am avut un comportament de prost-gust făcînd sex fără discernămînt.

– Te referi la tine? întrebă Kate ameţită, făcîndu-l să rîdă scurt.

– Nu la mine. La tine.

Kate se gîndi la ce îi spunea el şi nu se strădui să-şi ascundă dorinţa sau nedumerirea.

– Nu mi-am dat seama niciodată că sînt atît de mironosiţă.

Drept răspuns, el îi cuprinse obrajii în palme şi îi ridică faţa spre a lui, pentru un sărut apăsat care se încheie cu o comandă rostită aspru:

– Să-ţi treacă pînă mîine.

Kate încercă să se gîndească la o replică inteligentă, dar în loc de asta spuse pierdut:

– O să-mi treacă.

Mulţumit că lucrurile se aranjaseră, el îi dădu drumul şi se întoarse spre uşile terasei, intenţionînd, aparent, să iasă pe acolo şi să ocolească din nou clădirea.

– Avem uşă la intrare, să ştii, îi atrase ea atenţia.

– Dacă trec cu tine pe lîngă pat, te bag sub aşternut în mai puţin de treizeci de secunde.

– Eşti foarte încrezător în forţele tale, îl tachină ea.

El îşi dădu capul pe spate, închise ochii şi spuse:

– Te rog, provoacă-mă să ţi-o dovedesc. Dă-mi numai o scuză. Doar de atît am nevoie în momentul ăsta – de o scuză infinitezimală, iar scrupulele mele şi aşa fragile n-or să mai conteze.

Kate decise, înţelept, să nu facă asta, iar el deschise ochii.

– Vă iau pe tine şi pe Max la ora zece. Îl ducem la veterinar pe insula St. Maarten şi petrecem ziua acolo. Şi noaptea, adăugă cu înţeles.

Cînd văzu că ea nu obiectează, continuă:

– Îţi place să rişti?

Kate îl privi pe bărbatul cu care acceptase să petreacă noaptea deşi îl cunoştea de numai cîteva ore şi spuse, surîzînd fermecător:

– Evident.

El înţelese sensul cuvintelor ei şi zîmbi larg.

– Atunci să-ţi iei un schimb de haine de seară. Ceva frumos.

Se răsuci pe călcîie şi dispăru prin uşile terasei.

Capitolul doisprezece

Aşezat pe puntea iahtului lui Zack Benedict cu o cană de cafea, o farfurie de pîine prăjită şi un ziar pe masă, în faţa lui, Mitchell se uită spre balustradă în timp ce căpitanul vasului înjură pentru sine şi se uită urît la o ambarcaţiune care se apropia.

Îmbrăcat numai în alb, de la gulerul apretat al cămăşii cu mîneci scurte şi pînă la vîrfurile picioarelor încălţate în pantofi imaculaţi pentru punte, căpitanul Nathaniel Prescott era înalt, grizonat, cu o postură dreaptă şi o aură de competenţă.

– Ţine-te bine, îl avertiză pe Mitchell. Vine încă una.

În timp ce el vorbea, un feribot în drum spre una dintre insulele vecine, încărcat de turişti, pluti pe lîngă iaht la mai puţin de cincizeci de picioare, iar vocea căpitanului tună un anunţ prin portavocea de la bord:

– Doamnelor şi domnilor, la tribord, în dreapta dumneavoastră, este iahtul de patruzeci de metri al starului de cinema Zack Benedict, numit *„Julie"*, după soţia acestuia. Pregătiţi-vă aparatele de fotografiat, iar eu o să mă apropii. Văd pe cineva la bord. Ar putea să fie chiar Benedict.

Mitchell înjură încet şi ridică ziarul, ascunzîndu-şi chipul.

– Nu ştiu cum suportă Zack aşa ceva. Eu aş începe să-i aştept cu puşca.

Pînă cu o zi înainte, *Julie* fusese andocată liniştit într-un port din St. Maarten, dar un fan înfocat al lui Zack văzuse iahtul

şi îşi dăduse seama cui aparţinea. Zvonul se răspîndise precum un incendiu pe insulă şi în numai cîteva ore portul devenise o atracţie turistică. Fanii lui Zack veneau în preajma ambarcaţiunii, sperînd să primească autografe, să facă fotografii şi devenind sursă de iritare. Unii dintre ei încă mai erau acolo cu o seară înainte, cînd Mitchell se întorsese de la întîlnirea cu Kate, şi, ca să-i dea un răgaz, căpitanul vasului mutase vasul din port imediat după ce Mitchell urcase la bord.

Acum, iahtul era ancorat aproape de port, lucru care-i ferea de pietonii enervanţi, dar nu-i apăra de turiştii de pe feribot şi vasele turistice.

– Verific în alte porturi ca să văd dacă nu au un loc liber, destul de mare ca să încăpem, spuse Prescott pe tonul resemnat al unuia care făcuse de multe ori acel lucru. Din păcate, pentru moment o să fie nevoie să folosim acest port.

– Nu-i nimic, spuse Mitchell. În dimineaţa asta am puţină treabă în St. Maarten.

– Îi spun lui Yardley să fie gata de plecare în...

Se opri, aşteptînd răspunsul lui Mitchell. Acesta se uită la ceasul de la mînă. Era 8:15.

– Într-o jumătate de oră.

– Te sun pe mobil şi-ţi spun unde ne-am oprit, ca să ne găseşti diseară, se oferi Prescott.

– Nu mă întorc în seara asta. O să rămîn la un hotel.

– Probabil că o să ai parte de mai multă linişte şi pace aşa, rosti Prescott, oftînd cu părere de rău.

Dădu să plece, apoi se întoarse şi spuse zîmbind puţin.

– A sunat domnul Benedict din Roma, puţin mai devreme. I-am spus că am fost nevoiţi să plecăm din port aseară. Mi-a

spus să-ți transmit că totul e minunat de liniştit acolo unde el chiar este.

Mitchell zîmbi scurt la gluma lui Zack. Prietenul său stătea în apartamentul lui Mitchell din Roma, acolo unde avea de terminat filmările la cel mai nou film al lui. După aceea, el şi Julie aveau să ia avionul spre St. Maarten, ca să li se alăture.

După ce plecă Prescott, Mitchell se sprijini de spătarul scaunului său şi se uită la un stol de pescăruşi care zburau în cercuri pe deasupra vasului, iar gîndurile i se îndreptară la comportamentul neobişnuit pe care-l avusese cu o seară înainte, la Kate.

De dimineață, la lumina strălucitoare a zilei, se simți amuzat şi puțin stînjenit de felul în care se străduise să-i facă pe plac. Cînd îi ceruse să ajute un cîine vagabond, el chemase imediat o ambulanță şi un medic, apoi se oferise să o ajute să ducă animalul la veterinar. Mai tîrziu, cînd ea refuzase să se culce cu el sau să îl revadă dacă nu îi povestea despre sine însuşi, îi dăduse un ultimatum, iar el ştiuse asta. Ştiuse, refuzase să se lase manipulat şi plecase, exact aşa cum trebuia să facă. Însă după aceea, împins de cea mai aprinsă pasiune pe care o simțise vreodată, se întorsese ca să-i răspundă la întrebări. Şi dacă asta nu era destul de ciudat, după aceea suferise un atac de cavalerism comic fără precedent şi se hotărîse să nu facă sex cu ea în camera de hotel a iubitului ei, ci să aştepte pînă a doua zi şi să o ducă la un hotel de pe insula St. Maarten.

Acea decizie era şi mai bizară în lumina faptului că fusese inutil şi şocant de direct cu ea toată seara şi îi spusese clar că avea de gînd să o convingă să vină în patul lui. Gîndindu-se înapoi, mare parte din comportamentul lui îl nedumerea, dar

parcă nu cu totul. La cîteva minute după ce ajunsese la hotelul ei cu o seară înainte, tot ce ținea de ea parcă rezonase cu el. Sau cel puțin așa simțise atunci.

Acum, a doua zi, fără lumina lunii și fără muzică, fără circumstanțele care făcuseră noaptea de dinainte să pară cumva foarte importantă, se putea ca „magia" să fi dispărut. În acel moment, Mitchell nu era cu totul sigur ce ar fi preferat. De cînd sosiseră la Londra fratele lui și familia sa, Mitchell simțise din cînd în cînd că se „înmuia" pe interior, o senzație necunoscută, tulburătoare. Primul care ajunsese la inima lui fusese William, după care îi dăduse voie mătușii sale, Olivia, să-i intre pe sub piele, apoi ajunsese chiar să dea mîna cu bunicul său. Acum era fermecat de o irlandeză roșcată.

În mijlocul acestui gînd, Mitchell observă încă un feribot care se îndrepta direct spre iaht. În loc să întindă mîna după ziar, el luă o felie de pîine prăjită, rupse o bucată și o aruncă peste bord. Pescărușii țipară și se repeziră în jos. Mai aruncă alte patru bucăți de pîine, și păsări mari și albe apărură de peste tot.

– Doamnelor și domnilor, se auzi vocea căpitanului feribotului, dacă sînteți fani ai starului de cinema Zack Benedict...

Mitchell mai aruncă două bucăți de pîine peste bord, iar pescărușii se repeziră în jos, strigînd și plonjînd.

– Pregătiți aparatele de fotografiat...

Mitchell ridică restul pîinii și aruncă feliile pe rînd, una după alta. Sute de pescărușii coborîră precum o cortină de alb și gri.

– Atenție la pescărușii.

Mitchell se uită la ceas şi se ridică. Mai avea încă de făcut bagajul pentru acea seară. Ascuns de vederea celor de pe feribot de stolurile de pescăruşi înnebuniţi, merse încet de-a lungul punţii.

* * *

Geanta bleumarin de voiaj a lui Kate stătea la piciorul patului, pregătită de plecare. Stînd pe canapeaua albă din sufragerie, ea îl mîngîia pe Max şi se uita la bagaj, încercînd tulburată să regăsească emoţiile din seara trecută, emoţii care făcuseră să pară perfect normal şi corect să fie de acord să petreacă noaptea cu el. În acea dimineaţă tot ce plănuise să facă i se părea puţin nebunesc.

Se gîndi la cît de bucuroasă fusese cu o seară înainte, cînd Mitchell se apropiase de ea, din spate, şi îi spusese că pe fratele lui îl chema William. Gîndindu-se înapoi, i se părea că se îndrăgostise de un bărbat numai pentru că el nu prea fusese dispus să-i spună ceva despre fratele lui şi să-i enumere limbile pe care le vorbea. Nu avea sens deloc.

Evident, fusese absurd de afectată de cadrul în care erau. Acesta, alături de faptul că Mitchell era atrăgător, fermecător, o seduseseră, lucru pe care el îl intenţionase exact aşa. Încă de la începutul serii lăsase să se înţeleagă foarte clar că dorea să o seducă: *„Sînt mai puţin dezamăgit decît dacă mi-ai fi spus că eşti călugăriţă... Vreau să fiu sigur că sîntem pe aceeaşi lungime de undă... Dar chiar am de gînd să te sărut".*

Chiar şi felul în care o sărutase era deliberat seducător. Acele atingeri lente, tulburătoare, care deveneau fierbinţi şi

cereau atît de mult, felul sugestiv în care-i trăsese şoldurile şi le lipise de coapsele lui cînd o săruta... Erau săruturile cuiva cu un scop clar, bine definit. Oricum, Kate nu-şi pierduse uzul raţiunii pînă într-atît încît să se simtă obligată să se culce cu el numai pentru că fusese de acord cu o seară înainte.

După plecarea lui fusese prea tulburată şi entuziasmată ca să doarmă, aşa că se uitase printre hainele pe care le avea la ea şi încercase să aleagă combinaţii perfecte indiferent ce ar fi decis el să facă în timpul pe care aveau să-l petreacă împreună. Cînd terminase, era aproape trei dimineaţa, şi cîteva articole de îmbrăcăminte erau frumos aşezate lîngă geanta de voiaj, inclusiv pantofi, genţi, brăţări şi cercei. Singurul lucru pe care nu-l hotărîse era cu ce să se îmbrace cînd avea el să vină să o ia, şi cum să-şi prindă părul.

În acea dimineaţă fusese prea preocupată ca să-şi facă griji pentru felul în care arăta. În loc să-şi aranjeze părul, îl ridicase într-o coadă de cal şi alesese primele articole de îmbrăcăminte pe care le văzuse cînd deschisese dulapul: o pereche de blugi, un tricou alb cu mîneci scurte şi sandale din piele.

Oftînd emoţionată, Kate se aplecă şi îl mîngîie pe Max.

– E numai vina ta, glumi. Doar pentru că m-a ajutat să te salvez şi a cerut pudră anti-purici, mă simt obligată să mă culc cu el...

Se întrerupse cînd trei ciocănituri scurte, apăsate, se auziră la uşa de la intrarea în vilă. Max se ridică şi merse alături de ea, trăgînd după sine „lesa" improvizată pe care o crease legînd două cordoane de la halatele de baie oferite de hotel.

Se uită la ceas. Era exact ora zece.

Capitolul treisprezece

Cu mîna pe clanță, Kate ezită, pregătindu-se emoționată să dea ochii cu aproape străinul cu care fusese de acord, într-un moment de evidentă nebunie, să petreacă noaptea. Arboră un zîmbet luminos și, în eventualitatea în care el ar fi avut de gînd să o sărute în loc de salut, făcu trei pași mari în spate în timp ce deschidea ușa.

Silueta înaltă, cu umeri lați, a lui Mitchell umplea spațiul. Îmbrăcat în pantaloni de zi, negri, și un tricou negru cu guler care-i scotea în evidență bronzul și îi făcea ochii să pară albaștri ca oțelul, arăta letal de chipeș și incredibil de sexy.

Kate mai făcu un pas temător în spate.

– Ai ajuns exact la timp, spuse cu veselie.

El rămase o clipă nemișcat, măsurînd distanța pe care ea o pusese cu atîta grijă între ei, apoi ridică spre ea o privire care spunea că înțelesese și păși încet înăuntru.

– Punctualitatea e una dintre puținele mele virtuți, răspunse ridicînd din umeri și uitîndu-se prin cameră cu un aer relaxat.

Kate îl văzu observînd valiza ei albastră de lîngă pat, apoi îndreptîndu-și atenția spre cîinele care era chiar în fața lui.

– Cum se mai simte Max?

– Mie mi se pare că bine, răspunse ea, uitîndu-se la punga din mîna lui. Sper că ai o lesă și o zgardă acolo. A fost nevoie să leg două cordoane de la halate ca să-l duc afară azi dimineață.

– Am observat. Parcă ar fi scăpat de la sauna pentru căței, glumi întinzîndu-i punga.

Amintirea amuzamentului pe care-l simțiseră amîndoi cu o seară înainte apăru în mintea lui Kate, liniștindu-i puțin emoțiile tulburi.

– Încui eu uşile, se oferi Mitchell îndreptîndu-se spre terasă.

– A rămas multă mîncare de la micul dejun acolo. Serveşte-te, spuse Kate spre spatele lui, în timp ce desfăcea partea de sus a pungii uşoare şi plate din hîrtie.

– N-am găsit un magazin care să vîndă lese şi nu mai aveam timp, aşa că am adus astea în loc, spuse el, ieşind pe terasă ca să se uite la farfuriile acoperite de pe masă.

Kate scoase din pungă două dintre cele mai țipătoare cravate pe care le văzuse vreodată, una cu palmieri, alta cu „St. Maarten" inscripționat cu galben neon pe un fundal de un albastru electric. Zîmbind în sinea ei, se aplecă în fața lui Max, ascunzîndu-l vederii lui Mitchell în timp ce-i scotea lesa din prosop. Învățase să facă nod la cravată în facultate, cînd lucra la *Donovan's,* iar degetele ei lucrară repede ca să înfăşoare cravata cu palmieri la gîtul lui Max şi să repete operațiunea. Se uită peste umăr, la Mitchell, care tocmai ridica un capac de deasupra farfuriei.

– Poți să spui că sînt prea pretențios, dar refuz să fiu al doilea care mănîncă din acelaşi os de friptură.

Cîteva clipe mai tîrziu, Kate îl auzi închizînd şi încuind uşile terasei în timp ce ea strîngea cravata cu o mişcare expertă. După aceea îşi luă ochelarii de soare de pe cap şi îi puse pe capul lui Max, mîngîindu-l încurajator, ca el să nu-i scuture.

– Nu sînt sigură dacă felul în care arată acum, ca un turist, e mai potrivit decît cel dinainte, de la saună, spuse Kate cînd Mitchell veni şi se opri chiar în spatele ei.

Răsucindu-se pe călcîie, îi făcu loc să-l vadă pe cățel.

– Cel puțin cravatele sînt uşoare, începu el, apoi rîse şi se uită la Kate cu o privire caldă, zîmbind lent, apreciativ.

– Foarte isteț din partea ta.

Kate se ridică încet, zîmbindu-i la rîndul ei, privindu-l în ochi. Simți cum vraja din noaptea de dinainte începea să-i învăluie din nou. Şi el simțea la fel, era evident, pentru că o cuprinse tandru de talie, iar vocea lui profundă căpătă o notă intimă, puțin răguşită.

– Bună, îi spuse zîmbind şi privind-o în ochi.

– Bună, şopti ea drept răspuns.

Sună telefonul, iar Kate tresări, apoi se uită vinovată spre aparat. Mitchell aruncă numai o privire spre telefon, făcînd o grimasă în sinea lui fiindcă avocatul suna în momente foarte nepotrivite. În loc să o sărute, aşa cum avea de gînd, lăsă mîinile să-i cadă şi spuse:

– Hai să plecăm.

Kate dădu aprobator din cap şi se aplecă să îi lege lui Max cravata de cealaltă, cea din pungă, făcînd astfel o lesă lungă.

– Nu prea i-a plăcut să fie legat cînd l-am scos în grădină de dimineață, îi spuse ea lui Mitchell în timp ce mergeau pe aleea de la vile spre intrarea principală a hotelului, dar nu a încercat să fugă de mine.

– Ceea ce dovedeşte că recunoaşte o friptură bună cînd o vede, răspunse Mitchell, dar observă că animalul mare era mulțumit să meargă aproape de ea şi nu încerca să testeze lungimea lesei.

I se păru ciudat că un cîine vagabond mergea din proprie inițiativă la picior. Evident, decise amuzîndu-se în sinea sa, Kate Donovan avea același efect asupra tuturor masculilor fără stăpîn, fie că era cîini, fie că erau oameni.

– Să sperăm că o să fie la fel de docil și în mașină și pe iaht, adăugă.

Mitchell ridicase deja prelata decapotabilei, în așa fel încît cîinele să nu poată să sară afară, dar oricît a încercat să-l împingă sau să-l tragă, Kate nu reuși să-l urce înăuntru. După ce îi puse valiza în portbagaj, Mitchell merse la portiera din dreapta ca să o ajute pe ea să urce, dar se opri ca să se bucure de priveliște. Ea era aplecată deasupra cîinelui și încerca să-i pună picioarele din față pe podeaua din spate. Pentru prima dată, Mitchell își dădu seama că, din spate, Kate Donovan arăta adorabil îmbrăcată în blugi strîmți.

– Dacă te urci tu prima, îi sugeră într-un final, s-ar putea ca Max să fie dispus să te urmeze.

Complotul dădu roade, iar Mitchell închise portiera în spatele cîinelui, apoi merse în jurul mașinii și deschise portiera șoferului pentru Kate, ca ea să poată să se urce în față.

* * *

În parcare, de cealaltă parte a intrării, detectivul Childress se uită cum mașina lui Wyatt ieșea, apoi aruncă o privire la ceas. Întinse mîna după carnetul de supraveghere, așezat pe bancheta din spate a mașinii albe, închiriate, și notă ora exactă a plecării, în timp ce detectivul MacNeil ieșea de la recepția hotelului și se grăbea prin parcare.

– Ai aflat cine e roşcata? întrebă Childress, băgînd maşina în viteză în clipa în care colegul lui închidea portiera.

– Încă nu. Portarul mi-a răspuns la fel ca şi managerul de azi-noapte şi ca portarul celălalt pe care l-am întrebat, anume că e împotriva politicii hotelului să divulge numele oricăruia dintre oaspeţi.

MacNeil pufni în rîs.

– I-am dat zece dolari, nu cinci, şi ăsta e răspunsul pe care mi l-au cumpărat banii ăştia. Oricum, asistentul managerului, domnul Orly, se ocupă astăzi de hotel, iar Orly pare foarte tulburat. Cît am fost eu la recepţie, un cuplu pe nume Wainwright s-a cazat, iar el nu reuşea să le găsească rezervarea. După ce au rezolvat, a trimis un valet ca să îi conducă la vila lor şi li s-a adresat cu „domnul şi doamna Wrainright". Nu l-am întrebat pe Orly despre roşcată cît au fost acolo, fiindcă nu mi-ar fi spus, dar poate că domnul Wrainright ar putea să scoată informaţia de la el.

În timp ce vorbea, MacNeil scoase telefonul mobil din buzunarul cămăşii, apoi sună la *Island Club*.

– Cu domnul Orly, vă rog, îi spuse centralistei.

După o aşteptare semnificativă, asistentul managerului răspunse apelului lui MacNeil, părînd atît de agitat încît propoziţiile sale aproape că nu aveau pauze între ele.

– Sînt domnul Orly. Îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi. Cum vă pot ajuta?

– Sînt Philip Wrainright, minţi MacNeil, încercînd să pară autoritar şi în acelaşi timp dispus să treacă peste gafele de mai devreme ale asistentului, dacă acesta ar fi cooperat acum.

– Cînd eu şi soţia mea ne îndreptam spre restaurant, pentru micul dejun, am cunoscut o tînără care şi-a amintit de noi de

cînd am mai fost pe aici. Amîndoi, şi eu, şi soţia mea, ne amintim că am petrecut o seară plăcută în compania ei, primăvara trecută, şi ne-ar plăcea să o invităm la un cocteil pe plajă, dar nu ne amintim deloc numele ei. Are părul roşcat şi spunea că locuieşte în vila şase. Cum naiba o cheamă?

– Îmi pare foarte rău, domnule Wainwright, dar e strict împotriva politicii hotelului să dezvăluim identitatea oaspeţilor oricui altcuiva.

– Eu nu sînt oricine, sînt şi eu oaspete aici! exclamă MacNeil indignat.

– Politica hotelului se aplică şi în cazul acesta, nu doar celor din afară.

– Dă-mi-l pe Maurice la telefon, ceru MacNeil, ştiind că managerul nu era la serviciu. Îl cunosc de ani buni şi el o să-mi spună fără întîrziere cine e domnişoara!

Asistentul managerului ezită.

– Maurice este plecat... Oricum, dacă sînteţi sigur că v-ar spune...

MacNeil zîmbi pentru sine cînd auzi paginile registrului răsfoite, dar următoarele cuvinte ale lui Orly se dovediră frustrante mai mult decît informative.

– Vila numărul şase e înregistrată pe numele unui domn, iar aici nu apare nici o indicaţie cu privire la vreun nume de femeie. Îmi pare rău, dar am un alt apel...

– Cum se numeşte domnul din vila şase? întrebă repede MacNeil. Poate că ne amintim aşa.

– Numele lui e Bartlett, şi nu vreau să fiu nepoliticos, dar chiar trebuie să răspund la alt apel.

– Ei bine? întrebă Childress.

MacNeil închise telefonul şi-l băgă înapoi în buzunar.

– Vila numărul şase e înregistrată pe numele unui domn, un oarecare Bartlett, răspunse el, repetînd ce auzise de la Orly. Nu există nici un nume de femeie.

Traficul de pe insulă era lent, iar decapotabila neagră mergea încet, la vreo două sute de metri înaintea lor.

– Pun pariu că Wyatt se duce la Blowing Point, prezise Childress referindu-se la docul unde mergeau feriboturile şi ambarcaţiunile private ca să ia pasageri şi să-i aducă înapoi pe insulă.

Un minut mai tîrziu, semnalul dreapta al decapotabilei negre se puse în funcţiune.

– Fir-ar al dracului, am avut dreptate! Wyatt se duce la Blowing Point şi asta înseamnă că noi iar trebuie să mergem cu barca. Mi se face rău doar cînd mă gîndesc.

– Ia o pastilă.

– Nu pot să le iau, că mă ameţesc.

– Ar fi trebuit să iei una aseară, în loc să atîrni pe marginea bărcii şi să-ţi verşi minţile.

– Cînd o să vorbeşti azi cu procurorul general, să-i spui că, dacă trebuie să dorm pe barcă în seara asta pentru că iahtul pe care e Wyatt pluteşte în mijlocul portului, atunci avem nevoie de o barcă mai mare. Nu mă deranjează să am rău de mare jumătate de oră, cît îl urmărim de pe o insulă pe alta, dar nu pot să-mi fac treaba dacă stau treaz toată noaptea şi vomit.

Ultima remarcă îl făcu pe MacNeil să nu se mai amuze la fel, pentru că, într-adevăr, Childress se pricepea de minune la supraveghere dintr-un vehicul. În spatele volanului, colegul lui putea să depăşească orice fel de obstacole în trafic, să se

strecoare încolo şi încoace fără să atragă atenţia. Avea un talent aproape nefiresc să ştie cînd trebuia să se apropie de vehiculul lui Wyatt ca să îşi dea seama încotro se îndrepta acesta şi cînd era în regulă să rămînă în spate, ca urmăritul să nu-l vadă în retrovizoare.

Din cauza asta, Childress conducea cel mai adesea pe pămînt uscat, iar MacNeil naviga pe apă. Ca precauţie, închiriau maşini şi bărci diferite în fiecare zi, dar MacNeil avea mult mai mare încredere în capacitatea colegului său de a se descurca în meseria lui decît avea în abilitatea sa proprie de a naviga pe o ambarcaţiune mai mare ca vasul de pescuit pe care-l aveau în acea zi.

– Cît de mare e iahtul lui Wyatt? întrebă Childress dînd semnal dreapta.

– Nu ştiu. Vreo patruzeci de metri, cred.

– Dacă trebuie să mai dorm pe vreo barcă, vreau una de mărimea aia.

Aşteptă ca Mac să se uite la el, apoi spuse:

– Nu glumesc.

MacNeil deschise gura ca să glumească, dar se abţinu. Pe fruntea colegului său apăruseră deja broboane de sudoare, doar la gîndul că trebuia să meargă iar pe apă, şi pe sub bronzul său nou, pielea îi căpătase o culoare gri-verzui. Decît să recunoască adevărul, anume că nu se descurca să navigheze cu o ambarcaţiune atît de mare, MacNeil spuse:

– Wyatt şi-a lăsat bagajul la un hotel din St. Maarten în dimineaţa asta. Nu cred că are de gînd să doarmă pe iahtul lui Benedict diseară.

Capitolul paisprezece

Pe pontonul de la Blowing Point era aglomerație. Două catamarane cu steaguri puternic colorate, încărcate cu turiști, plecau din port, și mai mulți turiști așteptau să urce pe feribotul care făcea drumuri între Anguilla și St. Maarten la intervale de jumătate de oră.

Mitchell găsi un loc de parcare aproape de capătul docurilor, acolo unde era legată ambarcațiunea pe care o închiriase. Căpitanul era la pupa, fumînd o țigară.

– Sper că Max o să fie la fel de dispus să te urmeze și pe barcă, spuse deschizîndu-i portiera lui Kate și ajutînd-o să coboare.

Se aplecă spre bancheta din spate și ridică lesa improvizată a cățelului.

– Tremură din toți rărunchii.

– Are emoții, spuse Kate cu înțelegere.

Bătu cu palma pe picior și strigă:

– Vino aici, Max. Hai să...

Cîinele cel mare se repezi afară de pe banchetă, cu un salt disperat care aproape că o dărîmă din picioare. Rîzînd, Kate făcu un pas în spate, își regăsi echilibrul și întinse mîna după lesă.

– Dă-mi mie voie să îl țin pînă-l urcăm pe vas, spuse Mitchell.

Înfăşurînd capătul cravatei în jurul braţului, ca să o controleze mai bine, strînse pumnul. Nu avea, însă, de ce să se îngrijoreze, fiindcă odată ce picioarele cîinelui ajunseră pe pămînt, Max se grăbi lîngă Kate şi începu să meargă fericit pe lîngă ea.

– Ai avut întotdeauna talent la îmblînzit bestii sălbatice sau Max e o excepţie? întrebă Mitchell pe jumătate serios.

– Max nu e sălbatic cu totul, spuse Kate mîngîind animalul în spatele urechilor. Poate că a fost liber toată viaţa, dar îi plac oamenii, ceea ce înseamnă că a trăit în preajma cuiva care s-a jucat cu el şi l-a îngrijit cînd era căţelandru. Dacă nu ar fi adevărat, dacă nu ar fi avut parte de „socializare" cînd era mic, atunci n-ar vrea să aibă de-a face cu noi acum.

Îi aruncă lui Mitchell o privire stînjenită şi explică:

– Prietena mea cea mai bună e veterinar.

Ajunseseră la ambarcaţiunea închiriată de Mitchell, iar atenţia lui Kate se îndreptă spre sarcina urcării lui Max la bord.

– Lasă-mă să urc eu prima, spuse.

Acceptă mîna căpitanului şi păşi de pe ponton pe punte, apoi se întoarse şi se bătu pe picior, chemînd căţelul.

– Vino aici, Max.

Acesta făcu un pas înapoi, tremurînd speriat, dar tocmai cînd Kate se hotărîse să îl ridice la bord, el făcu un salt uriaş înainte şi ateriză chiar lîngă picioarele ei, făcînd-o să se lovească de căpitan, care o prinse de braţe ca să o ajute să-şi recapete echilibrul.

– Pînă acum a mers mai uşor decît mă aşteptam, remarcă Mitchell coborînd în barcă.

– Pentru tine, nu şi pentru mine, rîse Kate, scuturîndu-şi blugii de părul cîinelui.

Mitchell rîse şi se apropie de balustradă, ca să stea lîngă ea, prinzînd cîinele între ei. Căpitanul porni motorul, iar Mitchell se aplecă într-o parte, privindu-i lui Kate părul prins în coadă, care flutura în bătaia brizei în timp ce pontonul se îndepărta, iar barca prindea viteză.

– De ce te uiţi aşa la mine? întrebă ea.

Mitchell se uita fix la ea pentru că avea ochii cei mai verzi, pielea cea mai fină şi gura cea mai frumoasă pe care o văzuse el vreodată. Iar dacă afecţiunea tandră pe care i-o arăta căţelului fără stăpîn era un semn pentru asta, ea avea şi cea mai bună inimă. Era fermecat de toate calităţile ei, mai puţin de cea din urmă. Din nu ştia ce motiv, aceea îl făcea să se simtă, inexplicabil, puţin împovărat.

– Mă gîndeam că ai un zîmbet frumos, răspunse, apoi se întoarse spre balustradă şi îşi sprijini palmele de ea, privind înspre urma în V pe care o lăsa vasul pe apă.

Complimentul neaşteptat îi făcu mare plăcere lui Kate, dar cum el nu păruse cu totul mulţumit cînd îi răspunsese, decise să nu mai spună nimic.

Zece minute mai tîrziu, cînd se apropiau de St. Maarten, căpitanul rupse tăcerea în sfîrşit.

– Este vreunul dintre voi fan al lui Zack Benedict, actorul de cinema? strigă el.

Cînd Mitchell nu răspunse, Kate se uită peste umăr la căpitan.

– Eu sînt o fană înfocată a lui.

– Acela e iahtul lui, acolo, îi spuse căpitanul arătînd spre stînga, la ambarcaţiunea ancorată în port. Se numeşte *„Julie"*.

– Înseamnă că şi-a primit numele după soţia lui, îi explică ea lui Mitchell, admirînd liniile elegante ale iahtului actorului ei preferat.

– Unii turişti mi-au spus că l-au văzut pe Benedict la bord în dimineaţa asta, citind ziarul, continuă căpitanul. Vreţi să vă duc acolo? Putem să mergem foarte aproape şi puteţi să-l vedeţi, dacă e pe punte.

– Nu, spuse Mitchell apăsat.

Kate rosti politicos, în acelaşi timp:

– Nu, mulţumesc.

Surprinsă de răspunsul lui dur, îl privi curioasă.

– Nu eşti fan Zack Benedict?

El se încruntă şi un zîmbet inexplicabil îi apăru în colţul gurii cît timp păru că se gîndea la ce să-i răspundă.

– Nu pot să spun, cu conştiinţa împăcată, că sînt fan Zack Benedict, spuse într-un final. Cu toate astea, adăugă, m-ar interesa să aflu de ce eşti tu o fană atît de înfocată a lui.

Lui Kate i se păru că Mitchell o trata condescendent, dar refuză să îşi retragă afirmaţia.

– Îl admir mai mult ca om decît ca star de cinema, îi explică pe un ton ferm. Bărbaţii au crezut că a fost foarte dur cînd a evadat din închisoare acum cîţiva ani şi a luat-o ostatică pe Julie Mathison, dar femeile din întreaga lume s-au îndrăgostit de el nebuneşte cînd el a iertat-o pentru că l-a ademenit într-o capcană şi a fost prins din nou. Cînd s-a întors în oraşul mic în care locuia ea şi a cerut-o de nevastă, jumătate din femeile din America au plîns cînd au citit articolul despre cum s-a întîmplat.

– Tu ai plîns? întrebă Mitchell întorcîndu-se cu totul spre ea.

– Bineînţeles.

– Mi se pare că eşti o romantică incurabilă.

– Probabil că sînt, recunoscu ea.

– Dar l-a trădat, îi aminti Mitchell. Dacă nu ar fi fost găsit adevăratul criminal, Zack Benedict ar fi putrezit în închisoare fiindcă a avut încredere în ea cînd a evadat, iar ea l-a trădat.

– Nu eşti prea tolerant, aşa e?

– Hai să spunem numai că nu sînt un romantic.

Deşi păruse foarte sigur de ce spusese, Kate îi privi chipul frumos, se gîndi la cîteva dintre lucrurile pe care le făcuse cu o seară înainte şi ajunse la propria ei concluzie. Zîmbind puţin, se întoarse cu spatele la el şi se uită la iahtul lui Benedict.

– Ce-a fost asta? întrebă el, amuzat şi curios.

– Mă hotăram dacă te consider sau nu romantic.

– Şi ce părere ai?

– Cred că eşti romantic.

– Crezi că poţi să ghiceşti lucruri despre mine doar privindu-mă în ochi?

Kate dădu afirmativ din cap, dar răspunse pe un ton puţin emoţionat:

– Da, sper asta din tot sufletul.

Mitchell se stăpîni să nu zîmbească auzindu-i emoţia din glas şi se jucă puţin în minte cu ideea de a o surprinde a doua zi cu o vizită pe puntea iahtului lui Zack, unde să-i spună că îl cunoştea şi pe acesta, şi pe soţia sa, Julie, şi că o plăcea. În acea clipă, însă, nu era dispus să vorbească despre nimic ce ar fi putut duce la o discuţie lungă despre eroul ei romantic preferat şi nu voia să îşi asume alt plan în afară de acela de a face dragoste cu ea.

Capitolul cincisprezece

– Cabinetul veterinarului e la cîteva străzi de aici, spuse Mitchell ajutînd-o să coboare de pe vas, la docul căpitanului Hodges din Philipsburg, un orăşel aglomerat, pitoresc, pe partea olandeză a insulei St. Maarten.

– Am putea să mergem pe jos, dar cu bagajul tău şi cu valiza, e mai bine să luăm un taxi.

– Probabil că ai dreptate, începu Kate, dar mobilul îi sună, aşa că se văzu nevoită să se oprească din ce spunea, să îl scoată din geantă şi să se uite la numele apelantului. Trebuie să răspund. I-am lăsat un mesaj unui asociat ca să mă sune la numărul asta.

– Eu iau cîinele şi bagajul şi caut un taxi, spuse Mitchell, îndreptîndu-se deja spre stradă.

Kate duse telefonul la ureche şi îşi acoperi urechea cealaltă cu mîna, dar traficul de pe stradă era atît de zgomotos, la fel ca şi acela naval, încît pînă la urmă luă telefonul de la ureche şi mări sonorul.

– Nu te auzeam, Louis, dar acum te aud. S-a întîmplat ceva ieri ce ar trebui să ştiu?

Urmîndu-l încet pe Mitchell, Kate ascultă cum Louis Kellard îi spunea ce s-a întîmplat la restaurant în ziua de dinainte: furnizorul de legume livrase numai jumătate din comanda lor, aşa că antreul bucătarului a trebuit schimbat la

jumătatea serii. Barmanul refuzase să mai servească alcool unui client ameţit, care cauzase o întreagă scenă şi care trebuise condus afară. De dimineaţă sunase avocatul acestuia, ameninţînd că dă în judecată restaurantul pentru că îl făcuse de rîs pe clientul lui. Pivniţa de vin trebuia aprovizionată înainte de întoarcerea ei...

Kate se aşează pe bancheta din spate a taxiului, iar Max sări înăuntru după ea, aşa că tînăra se mută la mijlocul banchetei în timp ce-i dădea instrucţiuni lui Louis:

– Dacă mai sună avocatul, să nu-i spui nimic, doar să-i dai numărul avocatului nostru. Care barman a fost implicat?

Cînd Louis îi spuse că Jimmy, ea răspunse:

– Spune-i să fie mai politicos de acum înainte. Tata mi-a spus că Jimmy se cam transformase într-o primadonă şi că se gîndea să-l dea afară. Ai vorbit cu furnizorul de legume, ca să aflăm de ce au livrat numai jumătate din ce am comandat?

În timp ce taxiul îşi croia drum încet de-a lungul străzii principale, pe marginea căreia erau magazine şi care era aglomerată de turişti, Kate ascultă restul litaniei de probleme a lui Louis, făcu tot ce putea ca să-l ajute să le rezolve, dar de cele mai multe ori nu reuşea decît să-i răspundă la întrebări cu propriile ei întrebări:

– Tata ce ar fi făcut?

Cînd Louis termină de vorbit, Kate se simţea panicată şi neajutorată.

– Sună-mă iar în dimineaţa asta, imediat ce afli ce s-a întîmplat cu legumele noastre şi de ce avem deodată atît de puţine feţe de masă, îi aminti înainte să închidă.

Închise telefonul şi îl băgă în geantă, apoi se uită la Mitchell şi descoperi că şi el o privea, cu sprîncenele întunecate apropiate într-o expresie nedumerită.

– Îmi imaginez că te întrebi ce-a fost cu telefonul ăsta.

– N-am putut să nu aud. Aveam impresia că tu eşti asistent social şi că tatăl tău conduce un restaurant. Adineauri mi s-a părut că tu te ocupi de afacere în locul lui.

Kate trase aer în piept, întretăiat, dar reuşi să-şi păstreze tonul calm:

– Tata a murit. A fost ucis pe drumul spre casă de la restaurant, cu trei săptămîni în urmă. Era tîrziu în noapte, iar poliţia crede că a fost vorba despre un atac la întîmplare. Cineva a tras un foc de armă dintr-o maşină. Mai avusese loc ceva similar în acelaşi cartier cu cîteva zile înainte.

– Şi tu o să te ocupi de restaurant în locul lui? Ăsta e planul?

Kate dădu aprobator din cap.

– Am demisionat de la slujbă ca să încerc tot ce pot. Am lucrat la restaurant cu jumătate de normă în liceu şi în facultate, dar nu sînt sigură că ştiu cum să-l conduc la fel ca tata. Eu sînt...

Se opri şi se uită în jos, dîndu-şi prea tîrziu seama că Max stătea cu capul pe genunchiul ei şi o fixa îngrijorat. Mitchell încheie pe un ton scăzut fraza pe care ea nu reuşise să o termine:

– Te temi că o să eşuezi.

– Sînt îngrozită din cauza asta, recunoscu ea.

– Te-ai gîndit vreodată să încerci să vinzi afacerea?

– Nu e un lucru atît de simplu pe cît pare. Tata a iubit restaurantul şi i-a dedicat toată viaţa lui. M-a iubit şi pe mine şi, pentru că el şi-a petrecut majoritatea timpului acolo, cele mai multe amintiri frumoase pe care le am cu el sînt acolo. Restaurantul face parte din noi amîndoi, iar acum e tot ce mai am de la el şi ce-a mai rămas din „noi". Mi-e greu să-ţi explic...

Surprinsă de dorința neașteptată de a îi spune lui Mitchell despre viața ei cu tata, Kate întinse mîna ca să-l mîngîie pe Max, încercînd să reziste impulsului. După cîteva momente de indecizie, aruncă o privire fugară spre Mitchell, așteptîndu-se pe undeva ca el să pară preocupat sau plictisit. În loc de asta, el o privea atent.

– Continuă, spuse.

Kate încercă să se gîndească la un exemplu bun de amintire din restaurant, pe care o avea despre viața cu tatăl ei, dar se mulțumi să povestească despre primul lucru care îi veni în minte.

– În mod normal, restaurantul era închis după-amiaza, între trei și cinci, așa că atunci cînd eram mică obișnuiam să-mi fac temele stînd alături de tata, la bar, în timp ce el muncea. Stătea lîngă mine ca să poată să mă ajute la teme oricînd aveam nevoie. În realitate stătea lîngă mine pentru că numai așa putea să fie sigur că-mi făceam temele. Oricum, îi plăceau matematica, istoria și științele, dar nu putea să sufere gramatica limbii engleze și nu-i plăcea să lucreze cu mine la scris.

Zîmbind amuzată, Kate încheie:

– Eu nu puteam să sufăr temele în sine, așa că îl făceam să mă ajute la gramatică și la scris în fiecare zi, numai ca să mă răzbun pe el.

În loc să spună ceva, Mitchell ridică din sprîncene, invitînd-o în tăcere să continue. Puțin surprinsă de interesul lui sincer, Kate încercă să se gîndească la încă un exemplu pe care să i-l dea.

– Cînd eram într-a patra, spuse după un moment, am hotărît că vreau să iau lecții de patinaj pe rotile. Tata nu era de acord

ca eu să petrec timp cu genul de copii care veneau acolo, aşa că m-a înscris la balet, deşi eu nu voiam să fac balet. Şcoala respectivă a ars a doua zi după ce m-a înscris pe mine acolo – eu n-am avut de-a face cu asta, dacă te întrebai.

– Nici nu mi-a trecut aşa ceva prin minte, spuse Mitchell.

Kate îşi dădu seama că el era serios şi îşi controlă rîsul văzînd că el o credea un mic îngeraş şi nu obrăznicătura care fusese în realitate.

– Cînd a ars şcoala de balet, pentru că alta era abia la cîteva staţii de autobuz distanţă, am ştiut că tata n-avea să-mi dea voie să merg acolo, aşa că am tot spus cît de rău îmi părea pentru profesoară şi că nu puteam să mai fac balet...

– Şi? întrebă Mitchell cînd ea trase aer în piept, rîzînd.

– Aşa că tata a invitat-o pe profesoară să ţină lecţiile la restaurant. Doamne, cît era de amuzant să-l vezi încercînd să nu se strîmbe cînd treizeci de balerine în tutu-uri mici făceau piruete în sala lui de mese de două ori pe săptămînă, în timp ce o femeie masivă cînta apăsat la pian.

Kate tăcu, zîmbind... gîndindu-se la petrecerile de ziua ei pe care tata le dăduse pentru ea la *Donovan's*. Cînd Mitchell păru să aştepte ca ea să mai spună ceva, Kate îi vorbi despre ce-şi amintise:

– În fiecare an, de ziua mea, el dădea o petrecere „surpriză" mare la restaurant, unde-i invita pe colegii de la şcoală. Atîrna baloane peste tot şi comanda un tort frumos, mereu de ciocolată, decorat cu fondant roz, pentru că eram fetiţă. Cu multe săptămîni înainte încerca să mă convingă că în acel an nu dădea petrecerea. Îmi spunea ba că restaurantul era închiriat, fiindcă aveam nevoie de bani, ba că o să fie plecat în acea zi. Voia să

fiu surprinsă cînd ajungeam la restaurant de la şcoală şi vedeam pe toată lumea acolo.

– Şi erai?

Kate clătină din cap.

– Niciodată. Cum se aştepta să nu observ oala mare de fondant din bucătărie care apărea cu o zi înainte de ziua mea sau toate containerele cu îngheţată de ciocolată din congelator sau cele două sute de baloane de la maşina cu heliu, din spate? În plus, întotdeauna îi întreba pe unul sau doi dintre prietenii mei, ca să se asigure că îi invita pe toţi colegii, aşa că bineînţeles că aflam de la unul dintre ei.

– Înţeleg de ce nu te-a păcălit niciodată, spuse Mitchell zîmbind larg.

Kate începu să zîmbească la rîndul ei, apoi deveni serioasă şi spuse:

– De fapt, m-a păcălit cînd am împlinit paisprezece ani.

– Cum?

– S-a hotărît să nu dea deloc petrecerea.

Ca să îl determine să nu o întrebe despre acea aniversare nefericită, Kate încheie discuţia despre amintiri şi reveni la întrebarea lui iniţială, aceea despre vinderea restaurantului.

– Chiar dacă m-aş decide să vînd, ar trebui oricum să-l ţin deschis, aşa că acum nu prea am de ales. Trebuie să-l conduc, dacă mă descurc.

În loc să-i ofere cuvinte goale de încurajare despre cum ea sigur ar fi putut să facă asta, lucru la care Kate se aştepta, el o luă pe după umeri şi îi cuprinse mîna cu palma, mîngîind-o încet ca s-o aline. Kate se sprijini de el, lăsîndu-se liniştită de mişcarea mîinii lui şi uitînd de grijile despre viitor, cel puţin pentru moment.

– Îmi pare rău că tatăl tău a murit, spuse el după o clipă. M-am întrebat de ce citeai o carte despre doliu la restaurant, ieri.

Kate îi aruncă o privire surprinsă.

– Nu-ți scapă nimic, așa e?

– Dacă mă concentrez la ceva, nu. Sau la cineva, adăugă, privindu-i buzele cu înțeles.

Kate își dădu seama că flirta cu ea intenționat, încercînd s-o binedispună și să îi distragă atenția. Zîmbi și îi făcu pe plac.

– Ieri erai concentrat la cămașa ta, nu la mine.

– Am o însușire rară. Pot să mă concentrez la două lucruri în același timp.

– La fel și eu, îl tachină ea, motiv pentru care îmi dau seama că taxiul s-a oprit și că șoferul așteaptă să ne dăm jos din mașina lui.

Capitolul şaisprezece

Cabinetul veterinarului era într-o casă îngustă, trandafirie, iar camera de aşteptare era, evident, în sufragerie. Mitchell găsise numele doctorului mai devreme în acea dimineaţă, într-o carte de telefoane, şi sunase pentru o programare, dar chiar şi aşa se văzură nevoiţi să aştepte patruzeci şi cinci de minute, timp în care Kate completă informaţiile despre Max pe o fişă, iar căţelul mirosi fiecare centimetru din camera aglomerată, inclusiv pisica nemulţumită, un pudel timid şi un canar galben, speriat de moarte, închis într-o colivie, toţi deja acolo, cu stăpînii lor, cînd ajunseseră Mitchell şi Kate.

Cînd veterinarul ieşi în sfîrşit şi întrebă de „Mary" Donovan, Kate îşi lăsă geanta pe scaunul de lîngă Mitchell, ca să aibă ambele mîini libere, să se ocupe de Max cît timp îl vedea veterinarul.

Mitchell o privi cum dispărea pe uşă, apoi luă un ghid turistic scris în olandeză, pentru că în camera de aşteptare nu era nimic altceva de citit. Telefonul lui Kate sună la scurt timp după aceea, iar el lăsă apelul să ajungă la căsuţa vocală şi nu răspunse în locul ei.

Cîteva minute mai tîrziu, telefonul sună din nou. Şi acest apel ajunse la mesagerie.

Zece minute mai tîrziu, Kate primi un alt apel. Mitchell se încruntă la poşetă, întrebîndu-se dacă nu cumva iubitul-avocat încerca să îi vorbească. Dacă da, atunci era insistent, decise el,

sau un al şaselea simţ îl avertizase că iubita lui îi ignora apelurile pentru că îl înşela cu altul. Uitîndu-se la poşetă, Mitchell îşi imagină un avocat prosper, de vîrstă mijlocie, care probabil că fusese atrăgător cînd îl cunoscuse Kate, cu ani în urmă, dar care acum se îngrăşase, nu mai era în formă şi devenea disperat să păstreze o femeie cu mult mai tînără, care, se temea el, se săturase să-i fie jucărie.

Mitchell văzuse acel scenariu de suficiente ori în trecut ca să fie sigur că avea dreptate, dar de această dată îşi aminti sieşi să dea dovadă de puţină compasiune cavalerească pentru avocat. Pînă la urmă, amărîtul cheltuise o mică avere ca să o ducă în vacanţă într-un loc de prim rang din Caraibe, iar, cît timp el era blocat în Chicago, Mitchell avea să se culce cu ea.

Ridică privirea cînd Kate ieşi alături de veterinar, care o bătea încurajator pe braţ într-un fel care lui i se păru nepotrivit.

– O să-i fac cîteva radiografii la cap şi la umăr, ca să fim siguri, promise acesta. Îl curăţ de purici şi îi fac vaccinurile. Dacă vreţi să-l ţin aici din nou şi mîine seară, daţi-mi un telefon. Între timp, adăugă în timp ce Mitchell se ridica în picioare, o să pregătesc toate hîrtiile necesare ca să-l luaţi cu dumnea-voastră înapoi în State.

Mitchell o privi amuzat, nevenindu-i să creadă, apoi ridică valiza de lîngă scaunul pe care stătuse şi îi întinse ei poşeta.

– În loc să chem ambulanţa pentru Max aseară, mai bine îi cumpăram un bilet de avion, glumi el deschizîndu-i uşa.

Kate acceptă împunsătura zîmbind scurt şi explicîndu-i decizia pe care o luase:

– Trebuie să-l iau cu mine acasă, altfel îl eutanasiază.

– Aşa ţi-a spus veterinarul? întrebă Mitchell păşind pe trotuarul crăpat din faţa casei şi făcîndu-i semn unui taxi care tocmai venea de la colţ.

Kate dădu aprobator din cap.

– A spus că nu are cum să-i găsească un cămin aici sau în Anguilla. Max e cîine fără stăpîn şi, pentru că e mare, hrana pentru el e scumpă.

Un Chevrolet vechi, cenuşiu, pe care scria „taxi" se opri în faţa lor, şi după ce urcară împreună, Kate continuă povestea, iar Mitchell îi dădu instrucţiuni şoferului.

– Am sunat-o pe prietena mea, Holly, veterinarul din Chicago, de dimineaţă, îl lămuri ea. Holly mi-a spus că tratamentul pentru rabie nu mai e atît de complicat, dar că, în rare ocazii, injecţia are efecte grave, chiar letale, pentru unii oameni. Medicul de aseară era deja panicat, cu toate că rabia nu e o problemă pe insulă. În loc să-l punem pe Max în carantină zece zile, doctorul poate să-l omoare chiar acum şi să afle dacă e sau nu bolnav. Cred că el ar hotărî să facă exact aşa.

Probabil că avea dreptate, Mitchell ştia, aşa că schimbă subiectul.

– Ai primit mai multe apeluri cît ai fost cu veterinarul.

– Probabil de la Louis şi de la Holly, spuse Kate, întinzînd deja mîna după poşetă.

Uitînd că dăduse volumul la maximum, apăsă pe butonul de ascultare a mesajelor, în timp ce Mitchell scoase politicos o broşură pentru turişti din buzunarul de pe spatele scaunului şoferului şi se uită prin ea.

Primul mesaj nu era de la Louis, ci de la Evan, care părea atît de îngrijorat încît Kate simţi un fior de vinovăţie.

– Kate, de ce nu m-ai sunat înapoi aseară, scumpa mea? Te-am sunat din nou la hotel azi dimineaţă şi ţi-am lăsat un mesaj, dar tot n-am primit nici un semn de la tine. Încep să mă sperii. Nu te simţi bine? Te doare iar capul?

Al doilea lui mesaj o făcu să se simtă şi mai prost.

– Iubita mea, tocmai am vorbit cu Holly, iar ea mi-a spus că a vorbit cu tine ieri şi azi de dimineaţă şi că te simţi bine. Evident, eşti aşa de supărată pe mine pentru că nu sînt acolo că nici nu îmi mai răspunzi la telefon. Mi-e foarte dor de tine, Kate, şi am obosit să fiu nevoit să plec din ţară cu tine ca să putem să ne petrecem zilele şi nopţile împreună. Ar trebui să putem să facem asta aici, în Chicago. Sîntem împreună de atîţia ani şi ştiu că ne facem fericiţi unul pe celălalt. Amîndoi vrem aceleaşi lucruri – un cămin, copii şi unul pe celălalt. Ce altceva contează? Eu...

Fiindcă nu mai suporta să audă vreun cuvînt, Kate închise telefonul fără să mai asculte şi mesajul următor. Îi aruncă o privire cu coada ochiului lui Mitchell, uşurată că el părea atent la broşura pe care o avea în mînă, cu toate că se încruntase şi parcă strîngea din dinţi. După un moment de tăcere încărcată, Kate spuse:

– Totul e în regulă.

Drept răspuns, el îndesă broşura înapoi de unde o luase şi o privi ridicînd dintr-o sprînceană.

– Iubitul tău nu pare să fie de acord.

– Ai auzit?

– N-am avut de ales.

– E căsătorit?

– Nu, bineînţeles că nu! De ce ai crede aşa ceva?

– În primul rînd că tu ai spus că sînteţi împreună de mulţi ani, dar din ce l-am auzit zicînd, se pare că nu locuiţi împreună. Cîţi ani are?

– Treizeci şi trei. De ce...

Kate înțelese şi se întoarse cu totul spre el.

– Ai cumva impresia că sînt un fel de...

Ezită, apoi alese descrierea cea mai puțin îngrozitoare la care se putea gîndi.

– Ai impresia că sînt o femeie întreținută?

– Nu m-am gîndit prea mult la posibilități, dar asta era cea mai probabilă variantă, bazîndu-mă pe ce ştiu despre situații similare.

– Şi ai multă experiență în situații „similare"?

El se sprijini de spătarul banchetei, întinse picioarele, apoi ezită. O privi şi spuse scurt:

– Da.

Înainte ca ea să apuce să-şi revină, el schimbă subiectul.

– De ce ți-a spus veterinarul „Mary"?

– Pentru că am completat fişa cu numele meu legal, adică Mary Katherine. Pînă în adolescență, cînd am reuşit să-i conving să se oprească, toată lumea îmi spunea Mary Kate. Tata mi-a spus mereu aşa.

– Mary Kate, repetă el pe un ton cam supărat. Foarte simpatic. Perfect, dacă stau să mă gîndesc bine, pentru o fată irlandeză care cînta în cor.

Uimită de tonul lui, Kate spuse:

– N-am fost niciodată genul de fată de cor la care te gîndeşti tu. De fapt, am fost un copil foarte obraznic.

– Bine, rosti el apăsat.

Kate întoarse capul şi se uită la dealurile de la poalele munților din dreapta, încercînd să găsească o explicație pentru atitudinea lui. Ceva ce auzise în ultimele cîteva minute îl supăra, dar ea nu reuşea să-şi dea seama ce anume.

Capitolul şaptesprezece

După alte cîteva minute, Kate îl privi cu coada ochiului. Era încruntat, gînditor. Suprimîndu-şi impulsul să-şi aranjeze părul pentru că se simţea prost, ea rupse tăcerea cu primul subiect nefericit care-i veni în minte.

– Vremea e cu siguranţă frumoasă aici în perioada asta.

– Aşa e.

– Am crezut că o să plouă astăzi, dar nu e nici un nor pe cer.

– Dacă ar ploua fără nori, ar fi surprinzător, căzu el de acord pe un ton solemn, dar îi venea să zîmbească, iar Kate se simţi atît de uşurată încît îi zîmbi jucăuş.

Privirea lui Mitchell coborî de la ochii ei verzi, strălucitori, la buzele moi, iar nevoia să o sărute deveni atît de puternică încît se văzu nevoit să se întoarcă în altă direcţie. Conştiinţa lui dobîndise voce deodată, după decade de tăcere în legătură cu subiectul eticii sexuale, şi striga la el despre imaginea pe care tocmai şi-o formase despre Mary Kate Donovan. În taxi, pe drumul spre veterinar, ea îi povestise despre tatăl ei şi viaţa lor împreună. Pe măsură ce vorbea, devenea din ce în ce mai clar, chiar şi pentru Mitchell, care nu avea prea mare experienţă cu familii iubitoare, că tînăra îl iubise foarte mult pe tatăl ei şi că era în doliu după el. Era, aşa cum recunoscuse de altfel, speriată de responsabilitatea pe care o avea, anume să conducă afacerea

lui din Chicago. Iubitul absent, despre care Mitchell presupusese la început că era un fustangiu bătrîn, bogat, care o folosise pe Kate ca pe o jucărie, avea în realitate un an mai puțin decît Mitchell și nu doar că ținea la ea, dar voia să o ia de soție. O dusese la un hotel minunat, pe o insulă verde, tropicală, fără îndoială ca să o ajute să-și revină. Cînd fusese nevoit să se întoarcă la Chicago, lăsase în urmă, în acel peisaj seducător, o femeie frumoasă, îndurerată, care probabil că nu-l mai înșelase niciodată, dar care era atît de slăbită de singurătate și durere încît era gata să-i pice lui Mitchell în brațe.

Săptămîna viitoare, luna viitoare poate, avea să înceapă să regrete că se culcase cu el, și atunci va avea de suportat și vinovăția peste toate celelalte poveri ale ei. Era atît de blîndă încît, în toiul propriei nefericiri cauzate de moartea tatălui său, se hotărîse să ducă acasă la ea un cîine fără stăpîn, doar ca să-l apere. Avea să ajungă să se tortureze singură din cauză că făcuse ceva atît de „crud" cum era să-și înșele iubitul.

Conștiința lui Mitchell îi atrase atenția că, dacă o plăcea pe Kate pe cît de mult i se părea că o place, ar fi făcut bine să o scutească de consecințele unei nopți petrecute cu el, spunîndu-i taximetristului să-i ducă înapoi în Philipsburg. El nu era potrivit să-i fie iubit. Printre altele, nu avea deloc intenția să rămînă în Chicago mai mult de o săptămînă cînd se întorcea. Trecerea lui pe la petrecerea lui Cecil fusese observată de un ziarist de la ziarul *„Tribune"*, iar dacă ar fi continuat să fie văzut prin oraș, cineva avea să înceapă să sape și, mai devreme sau mai tîrziu, istoria lui de viață avea să ajungă bîrfă suculentă pentru oameni cu care n-ar fi petrecut seara din proprie inițiativă, darămite să le împărtășească povestea sordidă a vieții

sale. Mai mult, simțea o aversiune intensă, inexplicabilă, chiar și la gîndul să recunoască legătura pe care o avea cu ilustra familie Wyatt, însă în orașul în care locuia Kate, nu mai avea de ales.

Logica lui Mitchell intră în luptă și îi spuse că ea era destul de mare ca să ia singură decizii legate de ce voia să facă și de ce era mai bine pentru ea. Ba mai mult, să facă dragoste mult și cu pasiune s-ar fi dovedit o cale foarte potrivită de distragere a atenției, chiar dacă una temporară.

Ultima parte, ce-i drept, nu venise din vreun proces logic de gîndire, ci din dorință fizică, îi atrase atenția conștiința.

Taximetristul alese exact acel moment să se uite peste umăr și să-i ceară instrucțiuni lui Mitchell.

– Cît mai avem pînă la intersecția cu pricina?

Pierdut în gînduri, Mitchell ezită, apoi spuse scurt:

– Cîțiva kilometri.

Dorința și logica aveau mai puține argumente, dar strigau mai tare, decît conștiința. Kate se aștepta ca el să se întoarcă spre ea și să-i spună unde mergeau, dar el se uită din nou pe geam și nu spuse nimic. Uimită de tăcerea sa, ea întinse mîna după broșura pentru turiști pe care se uitase el mai înainte. Luase deja una similară de la recepția hotelului *Island Club*, iar acea broșură reitera cam aceleași informații: St. Maarten era o insulă mică, ocupînd numai patruzeci de kilometri pătrați. Era împărțită între două guverne – partea de nord era franceză, partea de sud, olandeză.

Pe spatele broșurii era o hartă pe care Kate o despături, sperînd să-și dea seama unde erau. Călătoreau pe o autostradă și, conform hărții, exista una singură acolo, care ocolea insula.

Îşi aminti că trecuseră pe lîngă indicatoare de ieşire de pe autostradă spre golful Simpson şi spre aeroportul *Prinţesa Juliana* curînd după ce părăsiseră Philipsburgul, ceea ce însemna că mergeau spre est. Bazîndu-se pe ce văzuse pînă atunci, în acel moment mergeau spre nord, de-a lungul coastei franceze, cu marea Caraibelor în stînga şi cu muntele în dreapta.

Destinaţia lor era, evident, secţiunea franceză a insulei, aşa că tînăra începu să citească despre viaţa de noapte aprinsă de acolo, despre magazinele minunate, despre pieţele în aer liber şi despre plajele încîntătoare, unele speciale pentru nudism. Era mai simplu să se concentreze la ce citea decît să se întrebe ce-l deranja pe bărbatul de lîngă ea. În felul acela putea, de asemenea, să evite să se gîndească la mesajele lui Evan.

Ajunsese la a treia broşură cînd taxiul luă o curbă, încetini şi făcu dreapta pe o stradă spiralată, mărginită de pereţi ornamentali din piatră. Pentru cîteva minute, drumul urcă în jurul unui deal acoperit de o pădure tropicală deasă, apoi maşina făcu o curbă strînsă şi se opri în faţa unei clădiri mici din piatră, unde un paznic în uniformă aştepta lîngă o poartă din fier pe care scria cu litere din alamă *„The Enclave"*.

Mitchell se aplecă şi îi spuse paznicului numele său, porţile se deschiseră, taxiul intră, luă încă o curbă, iar Kate tresări de plăcere cînd văzu pentru prima dată destinaţia: un hotel cu patru etaje, complicat, în stil mediteranean, ascuns în spatele unui deal şi cu vedere la marea Caraibelor, cu mai multe scări din piatră ce duceau jos, la o plajă semicirculară cu nisip alb. În sus şi în jos pe scări umblau chelneri ducînd tăvi cu mîncare şi băutură pentru cei care făceau plajă jos, ascunşi vederii de umbrele mari, albastre, ataşate şezlongurilor.

– Ce loc frumos! exclamă Kate.

Un portar îi deschise, iar ea coborî din taxi şi ridică privirea spre partea de sus a hotelului. Acoperişul avea ţigle turcoaz, iar pereţii erau vopsiţi în alb şi decoraţi cu balcoane elegante, rotunde, deschise, pe faţadă şi altele mai mari, închise, pe laterale.

Înăuntru, hotelul era rece, elegant, cu podele din piatră lustruită şi uşi franceze care se deschideau spre o terasă cu restaurant lîngă poalele unui deal. Kate merse alături de Mitchell mai departe de biroul de la recepţie, unde un cuplu comanda echipament de scufundări şi o barcă, dar cînd trecură de lift şi ajunse la un alt birou, cu un semn pe care scria „înregistrare oaspeţi", ea îl privi nesigură.

– Nu m-am cazat încă, explică el.

– Nu aici stai?

El clătină din cap.

– Locuiesc pe barca unui prieten, dar m-am gîndit că aici o să fie mai confortabil pentru noi doi.

În loc să-l însoţească la birou, Kate făcu semn spre un grup de scaune din apropierea lifturilor, cu o masă între ele, pe care era aşezat un teanc de broşuri.

– Aştept acolo.

Mitchell merse spre biroul de înregistrare şi în acel moment două femei foarte atrăgătoare ieşiră dintr-unul dintre magazinele de la parter. Amîndouă îl priviră, se opriră din rîs, apoi se întoarseră ca să se uite în urma lui. Se abţinură să comenteze pînă cînd ajunseră aproape de lifturi, lîngă Kate.

– Nu e cel mai frumos bărbat pe care l-ai văzut vreodată? îi spuse una dintre ele celeilalte.

– Este ceea ce se numeşte un zeu! aprobă prietena ei, cu un accent franţuzesc pronunţat, după care se întoarse ca să-l mai vadă o dată.

Kate se uită automat în direcţia privirii ei. Mitchell semna, la recepţie, formularele de cazare. Din spate umerii îi păreau laţi de un metru, îşi dădu ea seama. După aceea îi veni o altă idee, care îi distrase cu totul atenţia de la fizicul lui masculin: „zeul" nu avea bagaj la el!

Singura explicaţie pe care o găsi era că Mitchell avea de gînd să fie gol cu ea pînă la plecare, a doua zi, iar concluzia îi făcu inima să i se strîngă. Seara trecută îi spusese să ia la ea ceva frumos de îmbrăcat pentru că intenţiona s-o ducă să parieze, dar nu adusese nici o haină, nici măcar un costum de baie, pentru că probabil plaja şi piscina erau pentru nudişti!

Conform broşurii pe care o citise în taxi, unele plaje din secţiunea franceză a insulei erau pentru nudişti, iar acel hotel se afla, cu siguranţă, în secţiunea franceză. Ideea să fie pe o plajă pentru nudişti, darămite să fie ea însăşi goală, îi trimitea un fior de oroare pe şira spinării. Se ghemui în fotoliul pe care se aşezase. Nu avea cum să meargă goală, nici măcar fără sutien, în faţa unor străini. Nu putea şi gata.

Managerul hotelului i se alăturase lui Mitchell cînd acesta terminase procedura de cazare şi acum se îndreptau împreună spre ea.

– Mă bucur mult că am putut să vă oferim apartamentul pe care l-aţi dorit, spuse managerul dînd mîna cu Mitchell. A fost nevoie de ceva delicateţe, dar cealaltă parte a fost foarte mulţumită de oferta dumneavoastră. De fapt, au fost foarte uşuraţi.

Kate îl privi pe Mitchell cum caută nonşalant în buzunar înainte să îi strîngă mîna managerului şi se întrebă cîți bani trecuseră prin ea. Apoi se întrebă care fusese oferta şi cine era partea cealaltă.

– Diederik este sus, vă aşteaptă, continuă managerul. S-a ocupat deja de toate nevoile dumneavoastră.

Kate spera că acele nevoi includeau şi un costum de baie pentru Mitchell. Ideea era atît de puțin probabilă încît ajungea pe tărîmul absurdului, iar ea se uită în jos, ca să-şi ascundă tulburarea, şi simți nevoia să rîdă, speriată. Pantofii lui Mitchell apărură curînd sub privirea ei.

– Gata? întrebă el.

Kate ridică privirea de-a lungul picioarelor lui, spre talia îngustă, peste tricoul negru care-i acoperea umerii şi pieptul puternic şi ajunse pînă la urmă la chipul bronzat şi ochii albaştri, pătrunzători.

– De ce fel de nevoi de-ale tale s-a ocupat Diederik? întrebă ridicîndu-se, pe un ton amuzat.

Expresia lui se îmblînzi cînd o văzu zîmbind.

– Sper că e vorba de prînz.

Capitolul optsprezece

Apartamentul ales de Mitchell se dovedi a fi la ultimul etaj al hotelului, la capătul coridorului. Una dintre uşile sale duble era întredeschisă, iar Kate trecu pe lîngă el şi intră în foaierul spaţios, apoi făcu stînga şi i se tăie răsuflarea. Pereţii exteriori ai încăperii erau cu totul din sticlă şi ofereau o panoramă neîntreruptă a mării Caraibelor, şi la nord, şi la vest. Covorul era de aceeaşi culoare ca şi apa, mobila era albă şi din loc în loc stăteau glastre cu flori tropicale, oferind privirii pete de culoare.

În apropiere de foaier era o masă pentru cine formale, cu şase scaune. În centrul apartamentului, cu faţa la ferestre, fusese aşezat un pat enorm, acoperit cu o pătură moale, albă, şi cu munţi de perne. Poziţia sa era potrivită ca oaspeţii să se aşeze şi să se bucure de privelişte. Pe tavan, aplice discrete luminau un contur de forma patului, scăldîndu-l într-o lumină palidă. Aplicele permiteau celor din pat să vadă ce îşi făceau unul celuilalt... Kate îşi luă privirea de la pat şi făcu un pas în spate.

Mai departe, în cealaltă parte a camerei, în faţa ferestrelor, era un grup de canapele şi fotolii albe, cu perne moi, aranjate în formă de U, astfel că toate erau orientate spre mare.

– E absolut minunat, spuse Kate.

– Mă bucur că-ţi place, răspunse Mitchell, apropiindu-se de balconul mare, închis, care dădea spre vestul apartamentului.

Un bărbat despre care tînăra presupuse că era Diederik aştepta acolo, la o masă de sub o umbrelă turcoaz, turnînd vin în pahare.

– Uită-te puţin pe aici cît verific eu dacă Diederik ne-a adus şi ceva de mîncare.

– Mi se pare că eşti înfometat, îl tachină ea.

El se întoarse, iar Kate simţi întreaga forţă a zîmbetului său leneş şi a privirii directe.

– Am un apetit sănătos, Kate.

Sensul cuvintelor lui era clar, iar trupul ei se crispă din cauza emoţiei şi a nerăbdării. Fusese atît de preocupat şi de distant în taxi încît ea se întrebase dacă nu cumva Mitchell se răzgîndise şi nu mai voia să se culce cu ea. După ultima lui remarcă, însă, se întrebă dacă nu cumva avea de gînd să ia prînzul şi s-o includă în meniu, doar ca să nu mai piardă vremea. Prea tîrziu îşi dădu seama că rămăsese pe loc, de parcă ar fi prins rădăcini în covor, aşa că merse încet pe urmele lui.

Un bar mare cu patru scaune era poziţionat în apropierea uşilor deschise ale balconului. În peretele din dreapta barului era intrarea arcuită spre o altă cameră care se dovedi a fi o baie cu garderobă, decorată cu un mozaic frumos ce înfăţişa o scenă de pe insulă. În centrul camerei, sub fereastra care dădea spre cer, patru trepte coborau într-o cadă imensă, scufundată, mărginită de mozaic şi înconjurată de coloane. Un duş destul de mare cît să încapă în el patru persoane era închis de sticlă pe trei părţi şi avea capete de duş la diferite înălţimi, plus o mulţime de robinete pe perete.

Kate îşi lăsă jos poşeta pe marginea uneia dintre chiuvetele înşirate pe aproape toată lungimea a doi pereţi, apoi folosi

toaleta. Se usca pe mîini cînd se uită la geantă şi mesajul de la Evan se îi reveni în minte ca să o bîntuie.

Ştiuse mereu că el ţinea mult la ea, dar nu-şi imaginase că, împins de teamă şi de îngrijorare, ar fi fost în stare să o ceară de soţie printr-un mesaj înregistrat pe telefon! Ce lucru înduioşător şi total necaracteristic pentru el. Pînă atunci îi dăduse voie să evite subiectul căsătoriei, iar Kate presupusese mereu că el făcuse asta pentru că, în secret, se bucura de felul în care stăteau lucrurile – avea o viaţă plină, o slujbă care îi plăcea, o femeie care îi plăcea şi toate jocurile de golf pe care putea să le strecoare între cele două.

Dar poate că toate astea nu erau deloc adevărate. Poate că ţinea la ea atît de mult încît fusese dispus să amîne căsătoria pe care şi-o dorea din tot sufletul doar ca să nu o împingă pe ea să-şi asume o responsabilitate pentru care nu era încă pregătită.

Ce comportament generos, altruist şi tandru...

Kate scutură din cap, încercînd să scape de vinovăţia pe care o simţea. Ridică poşeta şi o duse cu ea în sufragerie. O lăsă pe unul dintre scaunele de la capătul barului şi se îndreptă spre uşile de la balcon, apoi se opri şi se întoarse.

Mai devreme, cînd îşi verificase mesajele, văzuse că avea trei neascultate, dar le auzise numai pe două dintre ele. Al treilea mesaj era, probabil, de la Louis. Dacă avea dreptate, atunci chiar ar fi trebuit să-l asculte. Cu spatele la balcon, căută în geantă, apucă telefonul, apoi îi dădu drumul.

Dacă mesajul era de la Evan, ştia că n-ar fi suportat să-l audă. Nu atunci. Nu cînd tocmai se cazase la un hotel cu un străin de care era atît de atrasă, din atîtea puncte confuze de vedere, încît nici nu ştia prea bine ce se întîmpla cu ea. Nu era

sigură decît că simțise ceva magic și profund cu o seară înainte și voia să experimenteze din nou acel lucru, tot acel lucru: dorul disperat pe care i-l provocau sărutările lui Mitchell, bucuria extraordinară pe care o simțea în brațele lui, cînd trupurile li se atingeau, sentimentul inexplicabil de profundă intimitate cînd îl privea sau îl asculta vorbind.

Nu putea să nege, însă, că îl cunoștea de numai o zi, motiv pentru care toate planurile și gîndurile ei păreau teribil de pripite. Total lipsite de chibzuială. Puțin nebunești.

Tensiunea și nehotărîrea o făcură să se încordeze. Gîndindu-se că era în pericol să se aleagă din nou cu o migrenă, în ciuda pastilelor pe care le lua, Kate ridică palma și își masă ceafa, apoi își scoase elasticul din păr și își scutură capul.

Pe balcon, Mitchell îi privi părul des cum îi cădea pe umeri într-o cascadă roșu închis și deodată cuvintele majordomului se topiră în neant. Kate se străduia să ia o decizie, își dădu el seama, apoi scutură din cap și se îndreptă spre el. Mitchell duse paharul de vin la buze, ca să-și ascundă zîmbetul apreciativ, și o privi ieșind pe balcon – o americancă directă, neafectată, care părea feminină într-un fel nestudiat, cu tricoul ei alb și blugii... o irlandeză credincioasă, cu principii înalte, inimă exagerat de bună și un viitor logodnic prosper, bine educat, care locuia în același oraș cu ea.

Mitchell n-avea dreptul să se culce cu ea și să pună în pericol toate astea.

Kate ieși pe balcon și se apropie de el zîmbind – o femeie sexy, cu niște buze provocatoare, făcute să fie sărutate, cu ochii verzi, care-l cuceriseră, umbriți de gene dese și cu un trup subțire pe care el abia aștepta să-l mîngîie și să-l lipească de al lui.

Mitchell se hotărî că avea tot dreptul să se culce cu ea, atîta timp cît era sincer cu ea dinainte şi se asigura că tînăra nu-şi făcea iluzii şi nu avea aşteptări nerealiste.

Luă un pahar de vin alb şi i-l întinse.

– Diederik îmi povestea despre cei care au stat aici înainte.

Expresia de pe chipul lui îi spuse lui Kate că nu-i păsa deloc de subiect, dar că făcea conversaţie politicoasă cît timp era celălalt bărbat acolo.

Diederik avea patruzeci şi ceva de ani, chelie, o mustaţă îngrijită şi anticipase dorinţa lui Mitchell să mănînce. Masa era plină deja cu tăvi cu fructe şi brînză, o salată proaspătă, imensă, o farfurie cu sandviciuri mici, un castron cu supă şi două boluri acoperite, şi chiar în acel moment aranja cîteva felii de lămîie şi nişte frunze de pătrunjel pe marginea unui platou cu creveţi.

Îi vorbise lui Mitchell în olandeză, dar trecu imediat la engleză, pentru că aceea era limba în care Mitchell îi vorbise lui Kate.

– Cei dinainte erau proaspăt căsătoriţi, nu ştiau prea multe despre călătoriile în străinătate şi au ajuns aici ca să stea la noi patru zile, explică Diederik. În prima zi au vizitat cîteva plaţe din cealaltă parte a insulei şi au mîncat ceva care nu era proaspăt. A doua zi dimineaţă le-a fost atît de rău încît medicul hotelului le-a prescris tratament medicamentos pentru intoxicaţie alimentară şi de atunci n-au mai putut să se dea jos din pat decît ca să meargă la baie.

Kate îşi aminti de scurta discuţie pe care o purtase Mitchell la parter cu managerul şi îi aruncă o privire acuzatoare însoţitorului ei, întrebîndu-l în acelaşi timp pe Diederik:

– Şi unde sînt acum proaspeţii însuraţei?

– I-am scos de aici cu forța și i-am aruncat de pe o stîncă, răspunse Mitchell.

– Sînt într-un alt apartament, spuse Diederik în același timp, pentru care domnul Wyatt s-a oferit, generos, să plătească. Tînărul era foarte îngrijorat de costul apartamentului acestuia, de care nu se puteau bucura.

Mulțumit de aranjamentul platoului cu creveți, se uită la Kate și spuse:

– O să despachetez pentru dumneavoastră înainte să plec. Doriți să călcăm ceva?

– Nu, mulțumesc, răspunse tînăra și ridică jumătate de sandvici cu salată, apoi se apropie de marginea balconului, ca să vadă mai bine jos.

În spatele ei, Diederik spuse:

– V-am călcat hainele, domnule Wyatt, și le-am atîrnat în dulap.

Fără să-și dea seama că Mitchell o urmase, Kate se întoarse brusc și aproape că își strivi sandviciul la pieptul lui.

– Ai cu ce să te îmbraci? exclamă bucuroasă.

Așezîndu-și palmele pe perete, de-o parte și de alta a ei, el o prinse în capcană și o privi cu o expresie de fascinație amuzată:

– Pari gata să strigi de bucurie.

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, Diederik spuse politicos:

– Pot să vă mai ajut și cu altceva după ce termin de despachetat?

Cu privirea zîmbitoare încă la Kate, Mitchell răspunse:

– Te rog să desfaci patul înainte să pleci și să te asiguri după aceea că nu sîntem deranjați.

Kate îl privi îngrozită.

– Ai putea să fii şi mai direct decît atît?

– Acesta este un hotel, pînă la urmă, îi atrase el atenţia pe un ton rezonabil.

– Ştiu, dar în ultimele cinci zile m-am cazat la două hoteluri, cu bărbaţi diferiţi. Mă simt ca o femeie uşoară.

El rîse auzind-o descriindu-se astfel şi o mîngîie pe braţe cu o mişcare lentă.

– Credeai că nu am adus nici un schimb de haine la mine?

– În taxi nu aveai nici o valiză, spuse Kate, încercînd să pară mai puţin afectată decît era de atingerea pielii lui.

– Am adus bagajul de dimineaţă, cînd am venit ca să închiriez apartamentul ăsta sau unul mai bun decît îmi oferea recepţionerul.

Îi mîngîie umărul, apoi conturul bărbiei, lucru care-i făcu degetele să ajungă lîngă gulerul tricoului şi să alunece pe deasupra unei porţiuni de piele descoperite de la baza gîtului ei.

– De curiozitate, ce te-ai gîndit că o să fac aici fără haine?

– Mi-a fost teamă că te-ai decis să nu fii îmbrăcat, spuse Kate pe un ton tremurător, încercînd să fie atentă la cuvintele lui şi nu la mînă. Broşurile pentru turişti spun că unele dintre plajele din St. Maarten sînt pentru nudişti.

– Dar cazinourile nu sînt.

– Nu, sigur că nu. M-am gîndit că poate vrei să nu mai mergem.

– Şi ce să facem în loc de asta?

– Nu ştiu.

– Ba ştii.

Stăpînindu-şi rîsul, Kate aruncă o privire spre uşă.

– Mai încet. Diederik e aici şi o să te audă.

– Cui îi pasă?

– Mie. Poate că o să ţi se pară extrem de nesofisticat, dar nu m-am mai cazat niciodată la un hotel cu singurul scop să mă culc cu cineva, şi sînt puţin intimidată de asta. Presupun că tu ai făcut de multe ori lucrul ăsta. Nu-i aşa?

– Acum mă simt eu intimidat de idee.

– N-ar fi trebuit să te întreb, spuse Kate amuzată.

– Probabil că nu, şopti el.

Kate se crispă la auzul implicaţiei, dar înainte să se poată gîndi la o replică potrivită, el îşi împleti degetele în părul ei şi-i trase puţin capul pe spate. Buzele lui calde le atinseră pe ale ei într-un sărut lung, lent, curios, plin de o sete potolită. Pînă la urmă sărutul se termină, iar Mitchell spuse:

– Hai înăuntru.

Kate dădu aprobator din cap. În acel moment ar fi fost de acord şi dacă el i-ar fi sugerat să sară de la balcon, cu capul înainte, însă odată ajunşi înăuntru, tonul şi cuvintele lui o scoaseră din ceaţa senzuală în care se pierduse.

– Trebuie să vorbim, Kate. Stai jos.

Surprinsă de vocea lui fermă, Kate se aşeză pe braţul uneia dintre canapele şi îl privi curioasă cum se îndrepta spre fereastră. Mitchell îşi băgă mîinile în buzunare şi se uită în jos mai mult timp, de parcă ar fi încercat să-şi adune gîndurile. Cînd se întoarse spre ea, expresia de pe chip îi era prietenoasă, dar hotărîtă.

– Înainte să ajungi în patul acela cu mine, vreau să mă asigur că nu ai iluzii despre ce se întîmplă între noi. Îţi spun

asta pentru că nu vreau să te uiți în urmă la timpul petrecut cu mine și să regreți ceva.

– Continuă, îl îndemnă ea cînd el se opri ca să o lase să-i înțeleagă vorbele.

– Tu însăți ai recunoscut că ești romantică, iar aseară am fost într-o situație care poate să fi părut mai... semnificativă decît a fost de fapt. Ce încerc să spun e că între noi este foarte multă chimie, dar aseară, pe plajă, la lumina lunii, acele cîteva săruturi pot să fi părut... care e cuvîntul?

– Magice? sugeră Kate, folosind termenul care se potrivea cel mai bine cu impresia ei despre seara de dinainte.

Mitchell păru de acord.

– Magice e destul de potrivit. Nu doar pe tine te-au influențat cadrul și momentul. Am fost și eu suficient de luat de val încît să mă întorc și să-ți răspund la întrebări, ceva ce nu aș fi făcut într-o situație obișnuită. Chiar și așa, asta a fost aseară, și seara trecută a fost ceva... foarte neobișnuit pentru mine.

Străduindu-se cu disperare să nu tragă concluzii pripite și să pară calmă, Kate înclină capul într-o parte și întrebă zîmbind discret:

– Încerci cumva să mă îndepărtezi?

– Deloc. De cînd ne-am așezat să mîncăm, aseară, aștept cu nerăbdare să ajungem în pat.

– Atunci încerci să stabilești niște reguli?

– Nu cred.

– Spune-mi tu despre ce e vorba, în cazul ăsta.

– Am un atac de scrupule, rosti el dezgustat, și încerc să-l rezolv.

– E ceva ce ți se întîmplă foarte rar?

– În astfel de circumstanțe e ceva ce nu mi s-a mai întîmplat niciodată, recunoscu el direct.

– În cazul ăsta, sînt flatată, răspunse Kate.

Dar nu era flatată. Era nedumerită și încordată, iar starea i se accentua odată cu trecerea clipelor.

– Încerc să-ți explic că am nevoie să știu că ești aici cu mine, acum, din motivele potrivite. Pînă dimineață nu știam că tatăl tău a murit de curînd. Voi doi ați fost foarte apropiați, evident, și te simți puțin pierdută și singură. Pe deasupra, ai de înfruntat dificultatea să îi conduci singură afacerea. Ești îngrijorată și speriată. Toate aceste emoții ar putea să-ți întunece judecata legat de ce facem noi doi.

Se opri și aşteptă un răspuns din partea ei. Fiindcă nu dorea să spună nimic, Kate dădu din cap a înțelegere, deși nu pricepea. Nu cu totul. Nu încă.

– Pînă acum o oră, continuă el, am crezut că iubitul tău din Chicago e un nemernic de vîrstă mijlocie căruia îi place să te arate lumii și să călătorească alături de tine. Mă urmărești?

Ea dădu încet din cap.

– Bine. Dar realitatea e alta: în Chicago te aşteaptă un bărbat potrivit pentru tine, care vrea să te ia de soție. Aici, în camera asta, e un bărbat care vrea să te aducă în patul lui și să facă dragoste cu tine pînă cînd nici unul dintre noi nu mai are putere să se mişte. Însă lucrurile nu pot să meargă mai departe decît atît, pentru că ar deveni mult prea complicate.

– Iar ție nu-ți plac complicațiile?

– Nu, spuse Mitchell. Mai ales nu de felul celor care ar apărea între noi.

– Îți mulțumesc pentru avertisment, spuse Kate, străduindu-se să privească situația fără emoție și fără să se simtă rușinată că se implicase de la bun început în așa ceva.

Privită din perspectiva corectă, știa că era mai bine să afle mai devreme decît mai tîrziu că singurul interes pe care-l avea Mitchell pentru ea era ca parteneră pentru o partidă scurtă, recreativă, de sex. Acum, că înțelegea, știa și că avea să se simtă vinovată și dezgustată de sine însăși pentru că îl trăda pe Evan pentru ceva ieftin și lipsit de profunzime ca legătura pe care i-o propunea Mitchell.

Mai mult, rezumatul pe care el îl făcuse stării ei de spirit era, probabil, corect: se simțea distrusă din cauza morții tatălui ei și nu gîndea rațional. Slavă domnului că Mitchell avea mintea limpede și se purta onorabil spunîndu-i ce simțea. Ca să-i acorde și mai mult credit, nici măcar nu încerca să o convingă să se mulțumească și să accepte ce îi oferea el. Ba dimpotrivă.

Kate trase aceste concluzii și se simți ușurată, cu mintea limpezită și, undeva în adîncul sufletului, dureros de dezamăgită și nefericită. În acel moment, însă, nu avea de ales, așa că decise să adopte o atitudine filozofică, înțelegătoare, și să se ocupe de emoțiile ei tulburate mai tîrziu, cînd avea să fie singură.

– Ai dreptate, fără îndoială, să presupui că sînt prea emotivă din cauza morții tatălui meu. Probabil că judecata mi-e afectată, de asemenea.

Chiar în timp ce spunea asta, instinctul și inima insistau că „legătura" pe care o simțea cu el era specială, chiar dacă se putea ca ea să se fi înșelat din celelalte puncte de vedere. Fir-ar să fie, și el simțea asta cu siguranță! Hotărî să își asume un risc

mic şi să îi spună. Nu avea ce să facă, decît poate să o ia peste picior, dar Kate nu îl credea în stare de aşa ceva. Ridică privirea spre el şi spuse încet:

– Mi se pare că soarta ne-a împins să ne întîlnim aşa cum ne-am întîlnit şi să devenim prieteni. Mi se pare predestinare.

În momentul în care ea rosti cuvîntul, Mitchell o privi sceptic, se sprijini cu umărul de fereastră şi îşi încrucişă braţele la piept.

Limbajul său corporal vorbea despre o respingere clară a oricărei influenţe supranaturale asupra lor, dar Kate refuză să-i dea voie să ia în rîs teoria ei înainte să o înţeleagă.

– Te plac foarte mult, continuă repede, şi cred că şi tu mă placi pe mine...

– Aşa este. Foarte mult, recunoscu el, zîmbind cald, sincer.

– La asta m-am referit cînd am vorbit despre soartă şi predestinare. De obicei nu mă grăbesc cu evaluările şi îmi ia ceva timp să-mi placă un om, ca să nu mai spun că iniţial am fost predispusă să nu te plac...

– De ce?

Ea chicoti.

– Te-ai uitat vreodată în oglindă, la chipul tău?

– Îl bărbieresc în fiecare dimineaţă.

– Ei bine, e prea frumos ca să fie al unui bărbat blînd, de onoare şi atît de profund.

Pentru că rămăsese fără cuvinte care să explice, Kate îi dădu singurul exemplu care-i veni în minte:

– Cel mai bine pot să ilustrez aşa ce încerc să spun...

Ridică palmele în sus, zîmbi trist şi continuă:

– Uită-te la noi acum. Sîntem într-o cameră de hotel, subiectul discuţiei este sexul, şi vorbim despre asta de parcă am

fi prieteni dintotdeauna. Fără supărare, fără prefăcătorie, ne hotărîm dacă să facem dragoste sau nu.

Kate se opri şi aşteptă ca el să-i spună că era de acord. El o privi pierdut în gînduri, apoi dădu din cap de parcă ar fi ajuns la o concluzie care-l surprindea şi-i displăcea.

– Înţeleg. Deci asta am făcut?

Pentru că părea că se întreabă şi pe el însuşi acelaşi lucru, Kate nu văzu nici un motiv pentru care să răspundă. Ba mai mult, era o întrebare ciudată dată fiind situaţia, iar ea nu prea mai avea idei istețe şi raţionale. În loc să vorbească, se ridică şi se apropie de balcon.

– Acum, dacă tot nu l-am înşelat pe iubitul meu, spuse calm, şi cum nici unul dintre noi nu a făcut ceva ce să regrete mai tîrziu, ce-ar fi să acţionăm ca doi prieteni pe o insulă atît de frumoasă? Hai să mergem să vizităm locurile. Cînd o să mă întorc la Chicago, iar tu o să fii pe unde o să fii, hai să ne trimitem vederi de prin locurile pe unde călătorim, pe care să scriem lucruri mici ca „mai ştii cafeneaua aia drăguţă din St. Maarten". După ce terminăm de vizitat insula, ai putea să mă duci la veterinar, dacă nu te deranjează, iar eu o să-l iau pe Max şi o să-l duc înapoi în Anguilla.

Cînd Mitchell nu răspunse cîteva clipe, Kate se uită peste umăr şi îl văzu nemişcat, în acelaşi loc. Încă mai stătea sprijinit cu umărul de fereastră, cu braţele încrucişate, doar că acum o privea încruntat. Îi studie trăsăturile frumoase, expresia greu de citit, şi îşi dădu seama că n-avea idee la ce se gîndea el.

– Pot să te întreb ceva? spuse ezitînd.

El dădu din cap. Pentru că nu putea să-l privească în ochi, Kate se întoarse înapoi spre balcon, masîndu-şi absentă braţele.

– Eşti dezamăgit că n-a fost magie adevărată între noi aseară? Că a fost doar din cauza peisajului şi a momentului?

Cînd el nu răspunse imediat, ea îndrăzni să-i arunce o privire peste umăr. Mitchell nu se mai uita la ea şi înclinase capul spre dreapta, de parcă ar fi studiat covorul.

– Nu, răspunse scurt, apoi ridică privirea şi o aţinti spre ea. Nu, repetă.

Kate simţi cum înţelegerea o loveşte ca un şoc electric. I-o spusese clar, iar ea ştia că era adevărat. Surpriza o împinse să se întoarcă spre el.

– Nu eşti dezamăgit că ne lipseşte magia fiindcă tu n-ai vrut de la bun început să existe, aşa e?

– Tu ai folosit cuvîntul „magie" ca să descrii seara trecută, nu eu, spuse el îndreptîndu-şi poziţia.

Porni încet spre ea şi îi oferi un discurs nerăbdător despre realitatea sa:

– Eu nu cred în magie, în evenimente magice din experienţa umană. Nu cred nici în poveşti, în miracole, vrăji, vrăjitorie, zîne sau spiriduşi.

– Ai grijă cum vorbeşti, încercă ea să glumească.

O parte din tensiunea de pe chipul lui dispăru cînd o auzi glumind.

– Doar nu crezi cu adevărat în prostiile astea, nu?

Dezamăgirea pe care o simţise Kate mai devreme se transforma în durere, pentru că îşi dădea seama că el era mulţumit de felul în care stăteau lucrurile între ei în acea zi, ba chiar cauzase starea de fapt într-o anumită măsură. Străduindu-se să-şi păstreze tonul neutru, spuse:

– Deci deja nu mai contează ce cred eu.

– Hai să ne prefacem că ar conta.

– Bine. Nu cred în Moş Crăciun şi în Iepuraşul de Paşti, dar ştiu că e magie cînd simt asta, şi am simţit aşa aseară. Sînt dispusă să accept că nu tu ai fost cauza, dar...

El o întrerupse pe un ton provocator, batjocoritor:

– Presupun că o să încerci să mă convingi că există magie între tine şi iubitul tău avocat?

Kate deveni serioasă.

– În primul rînd, nu încerc să te conving de nimic. În al doilea, dacă răspunsul la întrebarea ta ar fi da, n-aş fi fost cu tine aseară şi n-aş fi aici, acum. În al treilea rînd, şi cel mai important, te rog să nu-l mai aduci în discuţie, îl avertiză pe un ton implacabil. Nu ai dreptul să vorbeşti despre el, şi nici eu nu îl am.

Acea primă replică în favoarea iubitului ei îl avertiză pe Mitchell că ajunsese la capătul frînghiei cu ea şi că era foarte aproape de marginea unei prăpastii periculoase. Kate era prea mîndră şi se respecta pe sine prea mult ca să accepte puţinul pe care i-l oferea el. Ea dorea magie şi, în absenţa acesteia, avea de gînd să-i rămînă fidelă iubitului ei. De fapt, deja se hotărîse să rămînă cu el.

– Ce e important, continuă ea pe un ton adorabil, parcă cerîndu-şi scuze, este că tu refuzi să crezi în magie, iar eu refuz să nu cred în ea. Asta e distanţa dintre noi pe care nu putem s-o traversăm, nici în camera asta, nici oriunde altundeva.

Mitchell simţi cum cade în gol, aruncat de o roşcată frumoasă, tînără, cu chip de înger şi cu mîndria încăpăţînată a unui rebel irlandez. Chiar şi aşa, încercă bărbăteşte să-şi oprească alunecarea sugerînd:

– Ce-ar fi să mergem în pat şi să vedem ce se întîmplă acolo?

Ea clătină din cap şi zîmbi cu surîsul ei de madonă.

– De ce? Ca eu să încerc să te fac să simţi magie şi tu să încerci să dovedeşti că aşa ceva nu există? O singură persoană nu poate să facă o astfel de vrajă. E nevoie de doi oameni. Inevitabil, tu ai avea cîştig de cauză, iar eu aş ajunge să fiu dezamăgită, recunoscu ea cu o candoare blîndă. Nu vreau să mi se întîmple asta cu tine. Nu ştiu de ce, dar e foarte important pentru mine.

Se întoarse şi ieşi pe balcon, uitîndu-se spre mare.

– Hai să mergem să vizităm insula şi să încercăm să ne cunoaştem puţin înainte să-l iau pe Max şi să mă întorc în Anguilla. Aştept aici, afară, dacă vrei să te schimbi.

Mitchell simţi din nou, cu toată forţa, căderea în prăpastie, cu o senzaţie de gol în stomac şi cu aerul şuierîndu-i în timpane. Respiră adînc, liniştitor, şi se uită la umerii subţiri ai femeii căreia îi permisese să-l aducă acolo. Îşi recăpătă echilibrul şi simţi podeaua sub tălpi. Pe balcon era o irlandeză minunată, care-i atinsese inima, îi încingea sîngele şi-l făcea să rîdă. Era pasională şi adorabilă, sinceră şi inteligentă, mîndră şi imprevizibilă. Cîntase în cor, zîmbea precum un înger şi adopta căţei urîţi şi puricoşi. Era o poveste, iar el... Se trezi complet fermecat.

Se apropie de ea din spate, o cuprinse pe după mijloc şi o trase la pieptul său.

– Hai să ne complicăm, Kate, spuse zîmbind.

– Mulţumesc pentru ofertă, rosti ea politicos, dar e mai bine să lăsăm lucrurile aşa cum sînt.

Ignorîndu-i cuvintele, Mitchell o sărută pe creştet şi şopti:

– Rosteşte-ţi incantaţiile şi scoate amuletele, vrăjitoare minunată. Ţese-ţi vraja în jurul meu.

– Te rog, opreşte-te, ca să putem să fim prieteni, îl avertiză ea.

– Sîntem deja prieteni, murmură el, aducîndu-şi buzele la urechea ei. Sîntem pe cale să devenim iubiţi.

Ea se cutremură cînd răsuflarea lui îi atinse urechea, dar refuză să cedeze.

– Ţi-am spus. Nu vreau.

– Ba vrei, şi la fel şi eu, spuse el sărutîndu-i tîmpla. Ia-mă în braţe şi învăluieşte-ne pe amîndoi în magia ta. Nu pot să fac asta fără tine.

– Pentru Dumnezeu! izbucni ea. Ce crezi că...

Mitchell trecu de la tandreţe la acţiune şi îi acoperi gura cu palma înainte ca ea să poată să continue.

– Kate, rosti pe un ton ameninţător, implacabil, pentru următoarea oră, singurele sunete pe care vreau să le aud de la tine sînt gemete de plăcere şi cuvintele „dă", „mai mult" şi „te rog".

Îi luă mîna de la gură numai jumătate de centimetru, iar ea spuse:

– Termină!

– Cuvîntul greşit, rosti el, răsucind-o în braţele sale. Uită-te la mine, Kate!

Ochi verzi, în care se citea supărarea, îl priviră de sub sprîncenele elegante, roşcate, încruntate. Mitchell luă aminte la expresia de pe chipul ei şi îşi îmblînzi tonul:

– Încerc să cedez. Adevărul e că şi eu am simţit la fel ca şi tine aseară, iar tu ştii bine asta.

Uitîndu-se în ochii lui precum cobaltul, ascultîndu-i timbrul puțin răgușit, Kate simți că Mitchell spunea adevărul și îi dădea voie să vadă în adîncul sufletului lui, lucru care îi făcu inima să tresară. Explicația lui era destul de revelatoare:

– Lucrurile descurajante pe care ți le-am spus mai devreme au fost rezultatul dorinței sincere să te protejez de mine...

Se opri, înclină capul într-o parte și, după ce se gîndi o clipă, recunoscu amuzat, pe un ton ironic:

– De fapt, poate că opusul e adevărat.

Încercînd să nu rîdă, Kate își mușcă buza și se uită spre umărul lui, dar nici asta nu o ajută. Era atît de atrasă de el încît nu avea unde să se ascundă. Mirîndu-se de propria neajutorare, clătină puțin din cap. Mitchell înțelese greșit mișcarea ei, crezînd că avea de gînd să-i spună că nu-l credea, și o avertiză aspru:

– „Nu" nu e pe lista de cuvinte pe care ți-am spus-o.

Cuprinsă de amuzament și tandrețe, Kate cedă. Îl privi zîmbind, îi puse palmele pe piept și rosti încet, parcă oftînd, un alt cuvînt care nu era pe lista lui:

– Mitchell...

Văzu plăcerea din ochii lui la auzul numelui rostit așa.

– Poți să adaugi și cuvîntul ăsta pe listă.

Kate se ridică pe vîrfuri, privindu-l amuzată, cu glasul tremurînd de dorința care se trezea în ea, și îl cuprinse cu brațele pe după umeri.

– Te rog, șopti, aproape atingîndu-i buzele cu buzele ei.

– O alegere excelentă, decretă Mitchell, atingîndu-i gura încet, ademenitor.

– Mai mult, murmură Kate cînd el se opri.

– O alegere şi mai bună, spuse Mitchell zîmbind larg.

O strînse în braţe, pregătindu-se să-i exploreze şi să-i savureze în tihnă gura. Îl făcea să treacă de la amuzament la însetare în cîteva minute.

O aduse, fără opoziţie, la marginea patului, şi îi dădu drumul cît îşi scoase tricoul. Cînd îl lăsă să cadă pe podea, ca să o ajute să se dezbrace şi ea, Kate îi zîmbi şi clătină puţin din cap, de parcă ar fi spus că voia să facă singură asta, pentru el. Scoase bluza din blugi, prinzînd-o de tiv, şi o trase peste cap. Cînd termină, rămase în faţa lui îmbrăcată numai în sutienul alb, cu dantelă, iar Mitchell se trezi că-i zîmbea cald şi jucăuş, poate chiar puţin provocator.

Îşi luă privirea de la ochii ei verzi şi duse mîinile la curea. Kate trebuia să-şi scoată sandalele înainte să poată să-şi dea jos blugii, aşa că se aplecă. În faţa ochilor ei coborîţi, pantalonii şi lenjeria lui atinseră podeaua. Cu degetele tremurînd, Kate se concentră să descheie mai întîi o sanda, apoi pe cealaltă. Păşi într-o parte şi se îndreptă. La jumătatea mişcării, privirea îi ajunse la membrul lui rigid şi îşi feri în grabă ochii. Era mai puţin tulburător să se uite la pieptul lui minunat decît să-i vadă pentru prima dată şoldurile goale. El îi cuprinse umerii în palme şi îi trase la o parte bretelele, lăsîndu-le să-i cadă în jos pe braţe, apoi îi descheie sutienul cu uşurinţa cuiva care făcuse de multe ori acelaşi lucru.

Gîndindu-se la asta, ea ridică privirea. Pe chipul lui se citi înţelegerea chiar înainte ca Mitchell să coboare privirea şi să-i scoată sutienul de tot. Kate îşi scoase blugii, iar el o privi lent, languros, examinîndu-i sînii, talia şi abdomenul, apoi peticul de păr creţ dintre coapse. În felul acela în care ea simţea ce

gîndea el, ştiu că Mitchell se aştepta să fie evaluat la fel, dar, cu toate că era pregătită să-l atingă şi să fie atinsă, Kate nu era tocmai gata să privească intenţionat acolo unde mai devreme îi fugise fără intenţie privirea.

Vocea lui era gravă şi sigură cînd în sfîrşit întinse mîna spre ea, dar nu ca s-o atingă în vreunul dintre locurile la care se aştepta ea. Mitchell o apucă de bărbie şi o privi în ochi.

– Te-ai intimidat? întrebă.

Ea îl privi la rîndul ei şi răspunse:

– Nu. Sînt doar puţin... nesigură.

El înţelese greşit sensul cuvintelor ei.

– Nici să nu te gîndeşti să nu fii sigură acum.

Kate îşi muşcă buza, încercînd să-şi ascundă zîmbetul, puse palmele pe pieptul lui şi apăsă în timp ce el o cuprindea pe după mijloc, apoi îi mîngîie sfîrcurile şi desfăcu degetele, lăsîndu-şi mîinile să coboare şi privindu-i focul din ochi.

– Nu în sensul ăsta nesigură, îi şopti la rîndul ei.

Stăteau goi, faţă în faţă. Kate avea sîni frumoşi, nu mari, dar plini, şi cînd ridică mîinile, Mitchell închise ochii de plăcere la atingerea pielii ei. Îi prinse un sfîrc între degete şi strînse pînă cînd ea oftă de plăcere. Îşi sprijini palmele pe umerii lui cînd îl sărută pe buze şi se lipi cu totul de el.

Plăcerea lentă de mai devreme explodă într-o cascadă de dorinţă, iar Mitchell o luă în braţe şi se întoarse, aterizînd pe pat. Şoldurile lui ajunseră fără greşeală lipite de părul creţ dintre coapsele ei, iar mîinile i se întoarseră pe sîni. Kate îl privi, ademenitoare şi jucăuşă, zîmbind. Mitchell nu-şi amintea cînd mai simţise atîta plăcere intimă numai uitîndu-se la cineva şi ştiind că acea femeie îl privea la rîndul ei.

Ea îl mîngîie pe spate şi pe fese, strîngîndu-l mai aproape, apoi desfăcu picioarele, iar Mitchell se văzu nevoit să-şi amintească sieşi că era încă prea devreme, că abia începuseră, dar îşi lăsă trupul să atingă intrarea în trupul ei, bucurîndu-se să constate că ea era deja umedă. O pătrunse numai puţin, zîmbind cînd o văzu pierdută. Îşi împleti degetele în părul ei şi, coborînd încet buzele peste ale lui Kate, o forţă să deschidă gura, în timp ce şoldurile lui îi desfăceau coapsele. Avea de gînd să o pătrundă doar puţin mai adînc, să se lase cuprins de căldura ei, dar chiar atunci ea îşi apăsă mîinile pe fundul lui, îşi arcui şoldurile atît cît putea sub greutatea corpului său şi şopti apăsat, imperativ:

– Te rog.

El se retrase, opunîndu-se deliberat invitaţiei.

– Te rog...

Atunci Mitchell cedă şi o pătrunse cu totul, îngropîndu-se în trupul ei dornic, şi începu să se mişte fără să vrea, capturînd-o şi obligînd-o să-i urmeze ritmul. Cu ultima fărîmă de voinţă pe care o mai avea, se rostogoli pe spate şi o trase pe ea deasupra lui, ca să încetinească ritmul. Kate îşi sprijini palmele pe pieptul lui, ca să-şi păstreze echilibrul, şi se ridică, iar părul în dezordine îi căzu pe umeri. Începu să se mişte într-un ritm care curînd deveni şi ritmul respiraţiei lui, al sîngelui care-i curgea prin vene. Ar fi putut să-i facă ei plăcere ridicînd şoldurile, doar că ea ridică privirea şi se uită la el. Părea la fel de aprinsă ca şi Mitchell, dar şi puţin nedumerită.

– Nu te grăbi, îi şopti el altruist, aproape letal pentru starea în care era.

Răspunsul ei explică nedumerirea din privire:

– Nu pot, şopti.

Gemînd, învins, Mitchell o aruncă pe spate şi începu să facă dragoste cu ea cu mişcări prelungi, adînci, lente. Kate îl strînse în braţe şi îşi ascunse chipul în curbura umărului său, zgîriindu-l pe spate, agitată, mişcîndu-se odată cu el. Scoase un ţipăt şi se agăţă mai tare de el în timp ce valuri de plăcere o legănară, iar Mitchell îşi împinse trupul înainte şi se lăsă pradă orgasmului în acelaşi timp cu ea.

După aceea, Kate rămase în braţele lui, privindu-l în ochi, mîngîindu-i tîmpla.

– Mai mult? întrebă cu speranţă.

Mitchell rîse şi o strînse mai aproape.

– Ăsta e cuvîntul meu preferat.

Capitolul nouăsprezece

Detectivul Childress aruncă valiza într-unul dintre paturile din camera 102 a hotelului *Enclave.*

– Ai văzut cum încerca valetul acela să-mi ia bagajul?

– Sper să-i dai un bacşiş de zece dolari, răspunse MacNeil în timp ce scotea un laptop subţire din propria geantă de voiaj.

– Ştii ce mă enervează la faptul că sîntem aici?

Cînd MacNeil nu răspunse, Childress îi explică:

– Sîntem înconjuraţi de femei superbe, care se plimbă în bikini pe plajă, şi noi părem un cuplu de homosexuali.

MacNeil se uită la partenerul său, a cărui dorinţă să pară turişti obişnuiţi se traducea printr-o pereche de pantaloni scurţi, un tricou ce avea scris pe piept „St. Maarten", printre cîţiva palmieri, o şapcă de baseball, ochelari de soare şi un aparat de fotografiat atîrnat la gît.

– Din cauza pantalonilor tăi scurţi, spuse MacNeil.

Gîndurile lui Childress se îndepărtaseră deja de la acel subiect.

– Nu-mi place să fiu atît de aproape cînd supraveghez pe cineva. Triplează probabilitatea ca Wyatt să ne depisteze.

În timp ce vorbea se apropie de uşă şi studie preţurile afişate acolo.

– O noapte în locul ăsta costă mai mult decît avansul pentru maşina mea. Procurorul o să facă infarct cînd o să vină factura.

– Îi spun adevărul: nu aveam unde să parcăm pe strada principală sau pe drumul privat spre locul ăsta ca să putem să petrecem zi şi noapte aşteptînd să plece Wyatt. Paznicul de la poartă n-a putut să ne dea decît un permis de o oră şi, după ce a expirat, un angajat al hotelului a venit şi a încercat să ne dea afară. Am fost nevoiţi să ne cazăm aici.

– Da, ştiu asta, dar mă bucur că tu trebuie să-i explici lui Elliott.

MacNeil se uită la ceas şi întinse mîna după celular. Era momentul să dea raportul.

* * *

– Domnule Elliott?

Gray Elliott ridică privirea de la fotografiile întinse pe dulapul din biroul său din Chicago, încruntat.

– Da?

– La telefon detectivul MacNeil.

– Închide uşa, te rog, spuse Gray.

Se răsuci cu scaunul şi aşteptă ca uşa să se închidă în urma secretarei înainte să ridice receptorul.

– Salut, Mac, spuse.

– Ai primit raportul cu fotografiile pe care ţi le-am trimis aseară pe e-mail? începu MacNeil.

Prea agitat ca să rămînă aşezat, Gray se ridică şi se întoarse spre dulap.

– Le-am primit, spuse scurt.

– Wyatt a luat-o pe roşcată de la hotel azi-dimineaţă şi tocmai s-au cazat într-un hotel din St. Maarten. Încă nu ştim cine este, dar camera ei din Anguilla era închiriată pe numele unui tip, Bartlett. Mai devreme sau mai tîrziu o să folosească

un card de credit aici sau o să scoată un permis de conducere şi aflăm cine...

– Nu te obosi, îl întrerupse crispat Gray, uitîndu-se la o fotografie mărită a cuplului care se săruta în apropierea unei plaje.

Fotografia fusese făcută noaptea, cu o cameră cu infraroşu. Era puţin neclară, dar cei doi erau uşor de identificat.

– Numele ei este Kate Donovan.

– Ar trebui să-mi spună ceva? întrebă Mac. Mi se pare cunoscut.

– Tatăl ei a fost Daniel Donovan.

– Proprietarul de restaurant? Acel Daniel Donovan?

– Chiar el, rosti Gray pe un ton sarcastic. Daniel Donovan care a murit acum cîteva săptămîni şi despre care s-a presupus că a fost împuşcat la întîmplare, dintr-o maşină în trecere.

MacNeil se aşeză pe marginea patului, făcînd deja legătura între piesele de puzzle şi ajungînd la aceeaşi concluzie ca şi Elliott.

– Trei oameni cu care Wyatt are legătură şi care au murit înainte de vreme, în ultimele cîteva luni.

– Exact.

– Care e rolul lui Bartlett în toate astea?

– Kate Donovan e iubita lui Evan Bartlett, se răsti Gray. Sau cel puţin aşa credeam eu. Îl cunosc pe Evan de cînd eram copii. E avocat, dintr-o familie de avocaţi, toţi cu reputaţii impecabile. Sînt destul de sigur că el nu ştie nimic despre lucrurile în care este implicată ea.

În loc să îl contrazică, MacNeil spuse calm:

– N-am văzut nici un semn de prezenţă din partea lui Bartlett aseară, dar el apare pe rezervarea de la hotelul din Anguilla unde stă ea.

– Înseamnă că se foloseşte de numele lui, dar Evan nu e acolo. L-am văzut ieri la judecătorie, are un caz.

Ca să nu-i dea de înţeles detectivului că lăsa emoţiile să-i întunece judecata, ceea ce se întîmpla de altfel, Gray spuse pe un ton sec:

– Să nu-i scapi din ochi pe Wyatt sau pe Donovan. Trebuie să intru într-o şedinţă. Încă un lucru, adăugă. Dacă iahtul lui Benedict iese în ape internaţionale, vreau să-mi spui imediat. Acelaşi lucru e valabil dacă avionul lui Wyatt se pregăteşte să plece din St. Maarten.

– Avem cîţiva mecanici la aeroportul *Prinţesa Juliana,* care supraveghează nava. L-am urmărit pe Wyatt la hotelul din St. Maarten de dimineaţă, cînd şi-a lăsat bagajul aici. Nu cred că are de gînd să se întoarcă în seara asta pe iahtul lui Benedict, dar dacă el şi femeia asta, Donovan, se despart, nu putem să-i urmărim pe amîndoi, şi iahtul pe deasupra.

– Bugetul meu nu se poate extinde mai mult decît a făcut-o deja pentru cazul ăsta. Dacă trebuie, ignoraţi iahtul. Dacă iese în ape internaţionale, nu avem ce să facem ca să-l luăm pe Wyatt de acolo, dar putem să facem presiuni foarte neplăcute asupra lui Benedict ca să ni-l predea pe Wyatt.

– Te aştepţi ca Wyatt să ne conducă la un cadavru, să se vadă cu un complice sau ce?

– Nu ştiu nimic despre vreun complice, dar poţi să pariezi toată pensia că trupul lui William e undeva la ferma familiei. Sînt cinci sute de hectare de pădure acolo şi noi îi ajutăm pe localnici să caute. Pămîntul e îngheţat, mai e zăpadă pe jos, dar găsim cadavrul curînd. Cînd se întîmplă, vreau să ştiu exact unde să-l găsesc pe Wyatt. Nu mă întreba de unde ştiu că el e criminalul sau că trupul e la fermă. După ce îl găsim, martorii or să iasă la lumină şi or să depună mărturie. Pînă atunci le-am promis anonimitate absolută.

Capitolul douăzeci

Pe balcon, cu coatele sprijinite de balustradă, Mitchell se uita la luminile unui vas de croazieră din depărtare, care plutea încet spre nord, în timp ce Kate se termina de îmbrăcat pentru plecarea la cazinou.

După ce făcuseră dragoste prima dată, luaseră prînzul, după care se întorseseră în pat, mai făcuseră dragoste o dată şi adormiseră, epuizaţi. Soarele apusese deja cînd Mitchell se trezise cu Kate în braţe. Se simţise mulţumit şi total relaxat acolo, şi încă se mai simţea aşa.

– Îmi pare rău că a durat atît, spuse ea din spatele lui.

Mitchell se ridică şi se întoarse, iar surîsul relaxat i se transformă într-un zîmbet larg de apreciere. Îmbrăcată într-o rochie scurtă, neagră, fără barete, cu decolteul decupat în formă de inimă, tivit cu dantelă, şi încălţată în sandale cu toc înalt şi barete subţiri, Kate Donovan arăta minunat, avea rotunjimi voluptuoase, pielea albă, părul des şi picioare lungi, lungi. Privirea lui se opri din nou asupra lor, apoi Mitchell lăsă capul pe spate, uimit de reacţia sa la vederea celei mai frumoase perechi de picioare pe care le văzuse probabil vreodată.

– Zîmbeşti pentru că arăt surprinzător de bine sau pentru că e ceva în neregulă cu rochia mea? îl tachină ea, părînd totuşi puţin nesigură.

– Zîmbesc pentru că tocmai mi-am dat seama ce picioare frumoase ai, răspunse el amuzat. Şi că nu le-am văzut pînă acum.

– Le aveam pe amîndouă la mine şi mai devreme, spuse ea rîzînd. De fapt, îmi aduc clar aminte că erau ataşate la corpul meu şi cînd eram în pat.

– Eram prea aproape de tine ca să te văd întreagă.

Kate se apropie de el şi se întoarse.

– Vrei, te rog, să-mi ridici fermoarul ultimii cîţiva centimetri? întrebă dîndu-şi părul la o parte. Nu ajung.

Mitchell făcuse acelaşi lucru pentru alte femei, de nenumărate ori în trecut, dar uitîndu-se în jos, spre gîtul ei expus, simţi plăcere şi apropiere asociate cu acea simplă acţiune, lucru care îl uimi. Găsi cheiţa fermoarului şi o ridică, iar ea glumi pe seama reacţiei lui de dinainte:

– Dă-mi voie să ghicesc, spuse. Eşti genul de bărbat căruia îi plac picioarele, nu-i aşa?

În mod normal, Mitchell ar fi răspuns afirmativ fără să ezite sau să se gîndească de două ori, dar, din nu se ştie ce motiv obscur, întrebarea părea greşită, mai ales venind din partea ei. Îi cuprinse umerii în palme, se aplecă şi o sărută pe obraz.

– Hai să nu vorbim despre asta, îi şopti.

Kate se întoarse încet şi îl privi. Nu îi răspunsese la întrebare din acelaşi motiv pentru care ea regretase imediat că întrebase – nu voia să ştie care părţi ale corpului feminin îi plăceau lui mai mult. De fapt, în acel moment, voia să creadă că o plăcea pe ea, cu totul.

– Frumos răspuns, rosti zîmbindu-i şi privindu-l în ochi.

– Aşa mi s-a părut şi mie.

Cazinoul la care o duse era în secţiunea olandeză şi era un club privat mare, ai cărui membri vorbeau o uimitoare varietate de limbi străine iar limitele de la mese erau foarte înalte.

Pe drum într-acolo, Mitchell îi descrisese cazinoul ca avînd „un aer european", iar ea își dădea seama acum că asta însemna o atmosferă elegantă, sofisticată și deloc pretențioasă, care lui i se potrivea perfect. Îmbrăcat într-un costum perfect croit, cenușiu, cu o cămașă petrol și o cravată gri deschis, Mitchell era imaginea vie a bărbatului sofisticat și sigur de sine.

Singura asemănare între acel loc și cazinourile în care fusese ea în State era că în toate pariurile erau legale. De fapt, Kate mai văzuse locuri asemănătoare numai în filmele a căror acțiune se desfășura la Monaco.

Încercînd să nu dea de înțeles că nu mai fusese niciodată într-un astfel de loc sau în compania unor oameni ca aceia, tînăra se uită mai departe de mesele de joc și de ruletele la care stăteau bărbați cu teancuri de jetoane în față și femei aranjate, cu bijuterii strălucitoare la încheieturi și la gît.

– Cauți ceva anume? întrebă Mitchell.

– Da, răspunse ea privindu-l amuzată. Pe James Bond.

– În seara asta trebuie să te mulțumești cu mine.

– Pot să fac asta, răspunse ea fără să ezite, făcîndu-l să zîmbească.

– Întrebarea mea inițială se referea la ce joc preferi, îi explică Mitchell, suprimîndu-și impulsul adolescentin să o ia pe după talie în timp ce mergeau.

– Prefer orice joc la care pot să cîștig bani.

– În cazul ăsta trebuie să plecăm imediat, glumi el.

– Am destul de mult noroc la cărți, rosti Kate cu sinceritate. Și aparatele mă plac, iar zarurile sînt adesea prietenoase cu mine.

– Dar la 21 cum te descurci?

– Depinde.

Găsiră două locuri la o masă la care se juca 21 şi, cu toate că ea se cutremură în sinea ei cînd văzu că miza cea mai mică era de o sută de dolari, deschise poşeta şi scoase hotărîtă cinci sute de dolari în cecuri de călătorie înainte să se aşeze.

– Trebuie să schimb astea înainte.

– Intenţionez să plătesc eu, altfel nu te-aş fi adus aici.

– Nu pot să pariez cu banii tăi. Unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat de la tata a fost că o doamnă joacă întotdeauna pe banii ei sau nu joacă deloc.

– Tatăl tău avea nişte principii foarte inovatoare, răspunse Mitchell sec cînd ea se întoarse şi se îndepărtă, îndreptîndu-se spre casierie.

Zîmbind fără să-şi dea seama, el o privi cum mergea, îi admiră graţia naturală şi felul în care părul ei roşu ca focul se transforma în onduleuri strînse sub umeri, după buclele de deasupra.

– Belle femme, remarcă bărbatul din dreapta lui Mitchell, urmărind-o la rîndul lui cu privirea pe Kate.

– Da, aşa este, răspunse Mitchell.

Îi făcu semn dealerului şi semnă formularul necesar ca banii să fie retraşi din contul lui de credit.

– Ai grijă ca doamna să nu rămînă fără jetoane, îl instrui pe acesta cînd omul îi întinse jetoanele sale.

– Sigur, domnule Wyatt.

O oră mai tîrziu, Kate avea cu două mii patru sute de dolari mai mult decît el, iar Mitchell se opri din joc ca să se aplece şi s-o privească pe ea jucînd. Fusese evident de la început că ştia cînd să ceară altă carte, cînd să păstreze ce avea şi cînd să

renunțe. Dacă urmărea procedura standard, cîștiga mereu, dar ce îl fascina pe el era că, după cum avea inspirație, din cînd în cînd ea făcea opusul a ceea ce ar fi fost bine și cu toate astea continua să cîștige.

Din nefericire, acele intuiții ale sale îi făceau pe ceilalți jucători să ghicească mai greu ce mișcare avea să facă ea și își stricau propriile mîini de cărți din cauza asta. Mitchell tocmai se întreba dacă ea își dădea seama de asta cînd Kate îi împinse dealerului grămăjoara ei de jetoane și spuse:

– Aș vrea să încasez contravaloarea, vă rog.

Apoi se uită la cei patru bărbați așezați la masă și spuse cu eleganță:

– Îmi cer scuze că v-am stricat mîinile. Din cînd în cînd mi-e greu să-mi ignor intuiția.

Francezul care-i vorbise mai devreme lui Mitchell îi zîmbi larg, îi ridică mîna și o sărută, recunoscător.

– Elle este une très belle femme! îi spuse lui Mitchell.

Nehotărîtă dacă să rîdă sau să fie uluită, Kate își adună cîștigurile în timp ce bărbatul îi vorbea aprins lui Mitchell în franceză, iar acesta răspundea la fel.

– Despre ce-a fost vorba? întrebă Kate cînd se îndepărtau.

– A observat că ești nu doar foarte frumoasă, dar și foarte norocoasă la 21.

– A spus mai mult decît atît. Ți-a pus și o întrebare, fiindcă ai clătinat din cap și i-ai răspuns pe un ton destul de rece.

Mitchell îi zîmbi larg.

– Am folosit un ton „rece"? A fost nepoliticos din partea mea, iar eu sînt foarte rar nepoliticos.

– Ce te-a întrebat? insistă Kate.

– M-a întrebat dacă sînt dispus să-ți dau voie să stai lîngă el, ca să se bucure nu doar de frumusețea, dar, poate, și de norocul tău la cărți.

Kate pufni fără delicatețe și clătină din cap.

– E un tartor bătrîn și asta a fost o replică nepotrivită.

Mitchell se scutură de rîs auzindu-i cuvintele și își stăpîni un alt impuls adolescentin să o ia în brațe și să se lase pradă unei dovezi publice de afecțiune.

– Tu ce i-ai răspuns?

– E greu de tradus corect.

– Încearcă oricum.

– Tradus liber, i-am spus că e un tartor bătrîn și că replica lui a fost total nepotrivită.

Kate rîse, dar nu-l crezu.

– Nu asta ai spus.

Mitchell se aplecă și îi șopti, cu buzele lipite de obrazul ei:

– I-am spus să-și găsească singur o fată, pentru că eu n-am de gînd să o împart pe a mea.

După aceea se ridică și continuă să meargă de parcă nici nu i-ar fi trecut prin cap că tocmai o atinsese cu buzele pe obraz.

Lui Kate îi tresări inima cînd îl auzi spunînd că era „fata lui", cu toate că știa că fusese numai un fel de-a spune, și încercă să nu se gîndească la un alt înțeles. Tot restul serii se distră de minune, cu toate că ajunse să piardă jumătate din ce cîștigase.

Mitchell paria cu aceeași competență degajată cu care făcea toate celelalte lucruri, dar ce o fascină pe Kate fu reacția lui la avansurile cîtorva femei. De fapt, lipsa lui de reacție. Se purtă pur și simplu de parcă acele femei erau invizibile. Fie era atît

de obişnuit cu avansuri de acel gen încît nici nu le observa, fie nu îi făcea plăcere să fie privit ca un delicios festin sexual. Kate preferă să creadă că varianta a doua era cea adevărată.

La scurt timp după miezul nopţii, cînd terminară de jucat, merseră într-un restaurant mic, intim, de la etajul cazinoului, unde o trupă formată din cîţiva muzicieni era condusă de un solist. Găsiră o masă liberă şi, în timp ce cîntăreţul începea melodia „The Way You Look Tonight", Kate îl privi pe Mitchell aşezîndu-se, descheindu-se la sacou, sprijinindu-se de spătar şi întinzîndu-şi picioarele lungi. Acea imagine a lui, relaxat, chipeş şi fără nici o grijă într-un cazinou exclusivist, privat, se imprimă în inima ei, iar versurile cîntecului încadrară tabloul. Încercînd să-şi ascundă zîmbetul admirativ, ea puse coatele pe masă şi aplecă bărbia spre mîinile împreunate, privindu-l pe sub gene.

O clipă mai tîrziu, evident simţind că un chelner ar fi trebuit să vină la ei, el ridică privirea şi se uită spre dreapta, puţin încruntat. Doi chelneri se materializară din direcţii opuse, aproape lovindu-se unul de celălalt în graba lor să răspundă chemării lui, iar Kate se abţinu să rîdă. În restaurantul tatălui ei observase toate semnalele posibile ale clienţilor bărbaţi ca să atragă atenţia chelnerilor, de la cele mai directe pînă la cele mai timide, şi îi dădu în gînd lui Mitchell scor maxim, atît la stil cît şi la eficienţă.

– Ce zici despre un pahar de coniac? întrebă el cînd chelnerul îi ajunse alături.

– E bine, mulţumesc, răspunse Kate, ştiind că n-avea să ia decît o înghiţitură.

Încă amuzată de observaţiile pe care le făcuse, întoarse capul şi se uită la trupă, zîmbind. Mitchell comandă băuturile, apoi înţelese greşit expresia de pe chipul ei.

– Îți place în mod special melodia asta?

Kate dădu afirmativ din cap.

– Din vreun motiv anume?

Cum nu putea să-i explice motivele din acel moment, Kate coborî privirea și îi dădu un răspuns alternativ, la fel de adevărat:

– Cînd aveam treisprezece ani, Michael Bublé și bunicul lui vizitau Chicago, și, din întîmplare, au ales restaurantul nostru ca să ia cina. Bunicul lui Michael i-a spus tatei, foarte mîndru, că Michael urma să se lanseze în Canada, așa că tata s-a oferit să-i permită acestuia să debuteze în State la noi la bar. Pe atunci Michael avea numai șaisprezece ani, dar a cîntat atît de uimitor încît tata m-a adus jos ca să-l ascult.

– Și? o îndemnă Mitchell să continue cînd ea tăcu, stînjenită.

– Și Michael a cîntat melodia pe care o ascultăm acum. De fapt, a cîntat pentru mine.

– Este cazul să fiu gelos?

– Bineînțeles, glumi Kate zîmbind fermecător. M-am îndrăgostit nebunește de el chiar în acel moment. Data următoare cînd l-am văzut cîntînd, încheie ea, a fost la Carnegie Hall.

Simțindu-se puțin stînjenită pentru că îi spusese încă o istorioară din viața ei, cu toate că nu știa aproape nimic despre el, Kate se uită la masă și își dădu seama că Mitchell își pusese mîna lîngă mîna ei, la mai puțin de un centimetru. Imaginea degetelor lui lungi atît de aproape de ale ei o fascină. Își spuse că era naivă și prostuță și mută privirea.

Mitchell aplecase capul și se uita la mîinile lor, la fel ca și ea. Încet, ridică palma și o puse peste mîna ei. Kate simți un fior traversîndu-i tot corpul. Înghiți în sec și se uită la el, să vadă ce reacție avea. Mitchell îi strînse mîna.

Capitolul douăzeci şi unu

Uitîndu-se la suprafaţa apei, după vreun semn de la Mitchell, Kate îşi scutură cu un gest absent nisipul de pe picioare şi luă unul dintre halatele pe care le aduseseră din cameră. Noaptea era caldă, dar ea începea să tremure în costumul ud de baie, mai mult din cauza alarmei decît de frig.

După ce plecaseră de la cazinou, Mitchell se oferise să o ducă în golful Maho, ca să-şi cheltuiască banii într-unul dintre buticurile scumpe care era deschis pentru clienţii cazinourilor şi ale cluburilor de noapte. Kate sugerase să se întoarcă la hotel şi să meargă să înoate. Asta făcuseră, dar cînd ea era pregătită să iasă din apă, Mitchell îi spusese că o să mai înoate puţin, ca să facă mişcare.

Aşa cum descoperise curînd, atunci cînd înota ca să facă mişcare, el folosea multă forţă şi îşi mişca trupul prin la viteză maximă, de parcă l-ar fi urmărit nişte demoni. La început, Kate îl privise cu admiraţie, dar la cîteva minute după ce nu-l mai văzuse deloc începuse să se îngrijoreze.

Încercînd să nu intre în panică, ea continuă să se uite la apa luminată de lună şi îşi băgă mîinile în mînecile halatului, apoi legă cordonul. Pînă la urmă distinse o pată pe suprafaţa mării şi se aşeză într-un şezlong, uşurată.

Liniştită în privinţa lui Mitchell, îşi strînse genunchii la piept şi îi cuprinse cu braţele, apoi lăsă capul pe spate şi se uită

la cerul negru, de satin, încrustat cu stele sclipitoare, iar senzația că tatăl ei îi era alături o cuprinse. Simți cum acea prezență o înconjoară, caldă și puternică, tandră de parcă ar fi fost o îmbrățișare celestă. Kate se bucură de senzație și se agăță de ea în timp ce lacrimi fierbinți îi făcură ochii să o usture și îi curseră pe obraji.

Într-un final își șterse chipul și se uită înspre mare, după Mitchell. El înota în linie dreaptă, direct spre ea, iar umerii și brațele i se vedeau la suprafață. În acel moment înțelese deodată. Înțelese tot, de parcă tatăl ei ar fi fost alături de ea pe șezlong, privindu-l pe Mitchell și zîmbind.

Era predestinare. Ei doi erau meniți să fie împreună. De aceea simțise atîta apropiere magică de la bun început. Își aminti cum și el recunoscuse apăsat: *„Am simțit și eu aceleași lucruri ca și tine aseară"*. Le fusese destinat să se întîlnească și să se îndrăgostească, dar soarta capricioasă nu trăgea sforile.

Ștergîndu-și încă o lacrimă, Kate ridică privirea spre cer și șopti:

– Mulțumesc, tati. Mi-e dor de tine.

Senzația de apropiere scăzuse, dar era încă acolo cîteva minute mai tîrziu, cînd Mitchell se ridică în picioare, în apă. Trecîndu-și mîinile prin păr, el se îndreptă spre ea, cu apa curgîndu-i pe umerii puternici și pe picioarele lungi, cu pantalonii scurți de baie, închiși la culoare, lipiți de coapse. Era atît de nespus de chipeș încît Kate scutură din cap. Zîmbind, se uită din nou spre stele și spuse încet:

– Ce-a fost în mintea ta cînd ai hotărît că merit pe cineva atît de frumos?

Mitchell întinse mîna după prosopul pe care ea i-l întinse și își înfrînă pornirea să-i mîngîie părul ondulat, ud, care-i cădea

pe umeri şi-i încadra chipul. Cu părul aşa, arăta delicios. De fapt, arăta exact ca atunci cînd o cunoscuse, la restaurant.

– Bună, îi spuse zîmbind.

Ea îi zîmbi la rîndul ei.

– Cum a fost în Jamaica? Ai trecut pe lîngă vreun rechin?

Rîzînd, Mitchell începu să se şteargă pe braţe şi pe piept.

– Am lenevit aici o săptămînă. Aveam nevoie să fac mişcare, îi explică el.

– Înoţi de obicei cînd vrei să faci mişcare?

El clătină din cap.

– Un bărbat care lucrează pentru mine e specialist în arte marţiale. De cele mai multe ori cu el mă antrenez.

– Ce lucrează pentru tine?

– E şoferul meu.

– Şoferul tău, repetă Kate, gîndindu-se puţin. Şi garda ta de corp?

– El aşa crede, răspunse Mitchell, aplecîndu-se ca să se şteargă pe picioare.

Kate aşteptă ca el să arunce prosopul deoparte şi să ia un halat înainte să-l întrebe ceva ce o supăra puţin:

– Ce fel de afaceri faci dacă ai nevoie de gardă de corp?

– În Europa e destul de normal ca şoferii să fie gărzi de corp.

Fie din greşeală, fie intenţionat, nu-i spusese cu ce se ocupa, îşi dădu seama Kate, şi nici cu o seară înainte nu vorbise despre asta. Făcuseră dragoste şi se îndrăgostea din ce în ce mai mult de el, cu fiecare clipă. Murea de curiozitate să afle mai multe despre el, să-l înţeleagă mai bine. Mergeau pe plajă, spre treptele terasate care duceau la hotel, iar ea spuse:

– Cu ce te ocupi?

– Mă ocup să fac bani, răspunse el, dîndu-i din obişnuinţă acelaşi răspuns pe care-l dădea majorităţii.

Imediat după aceea se simţi vinovat că o tratase ca şi cînd ar fi fost un străin indiscret.

– Nu am o afacere a mea, clarifică. Şi dacă aş dori să am una, nu cred că am talent la asta. Investesc bani în ideile şi geniul altora, care au talent la afaceri.

Kate îşi băgă mîinile în buzunarele halatului şi se gîndi la întrebarea următoare.

– Cum decizi în care idei şi în cine să investeşti?

– Mă bazez în parte pe informaţii şi în parte pe instinct, ceea ce înseamnă că fac alegeri oarecum informate.

Intenţiona să încheie subiectul, îşi dădu ea seama din tonul său. Atentă la felul în care vorbea, ca să pară că făcea o observaţie amuzantă şi nu că încerca să-l convingă să-i spună mai multe, rosti:

– Cînd cineva are instinctiv intuiţie legată de un anume lucru, mi se pare că asta se numeşte talent.

– În cazul meu e mai mult o abilitate învăţată decît un talent.

– Cum ai învăţat abilitatea asta?

El se opri şi o studie cu o încruntătură puţin nerăbdătoare.

– Am avut un mentor. Pe Stavros Konstantatos.

Kate făcu ochii mari la menţiunea numelui afaceristului discret, de mare succes, din Grecia, despre care se credea că era unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume.

– Vorbim despre bărbatul care locuieşte pe o insulă, cu paznici înarmaţi peste tot şi care şi-a echipat iahtul cu torpile?

Rezistența lui Mitchell se transformă în amuzament.

– Nu sînt torpile, ci arme antiaeriene, spuse împletindu-și degetele cu ale ei și ținînd-o de mînă cînd porniră din nou la drum. Fiul lui, Alex, mi-a fost coleg de cameră la internat. Într-un an, Alex m-a implorat să petrec vacanța de iarnă cu el, pe insula lor, ca să nu „moară singur de plictiseală" în timp ce-l asculta pe Stavros vorbind despre afaceri la fiecare masă. Ca majoritatea copiilor bogați, pe Alex nu-l interesa să facă bani,ci să-i cheltuiască.

Kate observă că Mitchell părea să se fi exclus din categoria „copiilor bogați", dar nu încercă să urmărească firul conversației aceleia. În loc de asta, spuse pe un ton neutru:

– Și tatăl lui Alex chiar vorbea despre afaceri la fiecare masă?

– Stavros vorbea fără întrerupere despre afaceri, spuse Mitchell rîzînd puțin, dar pe mine nu m-a plictisit, ci m-a fascinat. El și-a dat seama, bineînțeles, și cred că a sperat ca atitudinea mea să i se transmită și lui Alex. În vacanța următoare a insistat ca fiul lui să mă aducă pe insulă. L-am văzut des după aceea. De-a lungul anilor, m-a luat sub aripa lui și m-a învățat și m-a împins de la spate pînă am început să-i înțeleg ideile. Cînd am terminat facultatea, mi-a dat un post chiar sub el, ca să poată să-mi „completeze educația". Pînă la urmă a început să-mi dea voie să fac propriile investiții și să îmi asum o parte din cîștiguri – sau din pierdere.

– Ce om minunat și ce experiență norocoasă pentru tine.

Mitchell dădu aprobator din cap. Nu-i spusese că soția lui Stavros încercase să îl seducă de cînd avea șaptesprezece ani, și nici despre experiențele lui mai puțin „minunate" cu unele

dintre familiile bogate ale colegilor lui, părinți plăcuți, binecrescuți, pe care-i cunoscuse cînd fusese invitat să-și petreacă vacanțele alături de ei. Îl întrebaseră aceleași lucruri pe care părinții le întreabă mereu, despre locul lui de baştină şi despre rudele sale. După ce îşi dădeau seama că era un străin, fără familie şi cunoştinţe sus-puse, adesea îl tratau ca pe un oportunist care încerca să se strecoare în viețile fiilor lor din motive care li se păreau suspecte şi de nedorit.

Unii dintre ei merseseră pînă într-acolo încît să îi sune pe administratorii internatelor şi să se plîngă de calitatea îndoielnică a băiatului cu care se împrieteneau fiii lor. Drept răspuns, li se spunea că Mitchell era un elev cu bursă şi un sportiv talentat, care era susținut de o fundație americană foarte „influentă". Mitchell aflase asta de la fiii părinților care se plînseseră.

Mergînd alături de Kate, încercă să-şi amintească de cîte ori în timpul anilor de la internat fusese întrebat de familia cîte unui coleg dacă avea vreo legătură cu familia Wyatt din Chicago. Cît de ironic că el răspunsese „nu" de fiecare dată, ceea ce explica de ce abia dacă reuşea să recunoască acum că răspunsul era, de fapt, „da".

Capitolul douăzeci şi doi

Aşezată în pat, în braţele lui Mitchell, Kate se uita la cerul nopţii care făcea loc zorilor. După ce se întorseseră de pe plajă, făcuseră duş şi îşi dăduseră seama că le era foarte foame. Rămăşiţele festinului – clătite cu căpşuni şi ouă Benedict, stăteau pe măsuţa de cafea.

După aceea merseseră în pat, dar Mitchell nu avea în plan să doarmă. Urgenţa şi insistenţa de mai devreme dispăruseră, şi făcuse dragoste cu ea încet, fierbinte şi senzual, aducînd-o fără grabă spre destinaţia finală atît de plăcută, cu oprire pe rute erotice neexplorate înainte, şoptindu-i instrucţiuni şi încurajări la fel de plăcute pentru ea ca şi acţiunile în sine. Cînd o lăsase într-un final să atingă apogeul, Kate se zbătea cu forţă în braţele lui, şoptind agitată „Te rog", din nou şi din nou.

Cînd şi ultima urmă de plăcere dispăruse, el schimbase ritmul, iar trupul relaxat al lui Kate se arcuise deodată, ca un arc bine întins, străduindu-se să ajungă la el din proprie iniţiativă, în timp ce Mitchell îşi găsea propria plăcere în ea. Kate se auzise gemînd şi se agăţase de el, prinsă într-un moment nu doar tulburător de sexual, ci şi aproape spiritual.

Mai tîrziu, cînd avea să se gîndească la tot ce se întîmplase, ar fi putut să se vadă ca pe o elevă naivă, educată de un maestru sofisticat, poate ceva mai puţin implicat emoţional, dacă el nu ar fi strîns-o în braţe şi nu ar fi rămas aşa, cu faţa ascunsă în

curbura umărului ei, pentru foarte mult timp, de parcă şi el ar fi fost profund afectat de întîlnirea intimă dintre ei.

Chiar şi în acel moment, cînd se uitau la cum răsărea soarele, mîna lui era pe braţul ei şi cu degetul mare Mitchell îi mîngîia pielea. Erau amîndoi ameţiţi, tăcerile deveneau din ce în ce mai lungi, dar pe măsură ce se lumina, ziua îi alunga lui Kate starea de euforie şi o făcea să se simtă vinovată şi anxioasă din cauza lui Evan.

Aşteptase pînă înainte de plecarea la cazinou ca să-i returneze apelul, cu o zi înainte, pentru că ştia că el era la tenis atunci. Îi lăsase un mesaj în care-l asigura că nu era deloc supărată pe el, că se simţea bine, în vizită pe insulele din vecinătate şi că nu era nevoie să îşi facă griji sau să se simtă vinovat. Tot ce-i spusese era adevărat, dar lucrurile pe care le omisese făceau mesajul să fie o păcăleală impardonabilă. Pe de altă parte, nu putea să se despartă de el la telefon, nu după toţi anii pe care-i petrecuseră împreună şi mai ales nu după ce el tocmai pomenise de căsătorie. Mai erau patru zile din vacanţa de zece zile pe care o plănuiseră. Dacă obligaţiile lui mai durau o zi sau două, cu siguranţă că ar fi decis să nu mai zboare spre Anguilla.

Simţindu-i schimbarea de dispoziţie, Mitchell se uită la femeia responsabilă pentru cea mai plăcută şi mai satisfăcătoare experienţă sexuală din viaţa lui. Buclele roşcate era dezordonate, căzîndu-i pe umeri şi pe sîni, iar obrajii de porţelan purtau încă îmbujorarea dragostei lor, dar expresia de pe chipul ei era foarte gînditoare. Mitchell presupuse că se gîndea la iubitul ei şi se întreba dacă acesta avea să ajungă pe insulă în acea zi. Şi el se gîndea la acelaşi lucru.

– Gînduri care te tulbură?

Ea întoarse capul pe pernă.

– Nu chiar. Nu legate de tine, oricum, preciză.

După o clipă, zîmbi şi spuse:

– Ai fost vreodată însurat?

În mod normal, întrebarea într-un astfel de loc l-ar fi făcut pe Mitchell să se întristeze, dar stătuseră acolo şi îşi puseseră întrebări indiscrete din cînd în cînd după ce terminaseră de făcut dragoste. Erau, pînă la urmă, doi oameni care se cunoscuseră intim, aveau sentimente unul pentru celălalt, dar nu ştiau mare lucru. Pentru că deja vorbiseră despre pasiuni, mîncăruri preferate, politicieni pe care-i displăceau şi aşa mai departe, întrebarea ei i se păru cu totul îndreptăţită.

– Da. Tu?

– Nu, răspunse ea.

Acest răspuns, spre deosebire de celelalte, avea evident nevoie de amănunte, pentru că tînăra ridică din sprîncene şi îl privi aşteptînd.

– Am fost însurat cu fiica lui Stavros, Anastasia, timp de trei ani, adăugă Mitchell ca să o mulţumească.

Doar că răspunsul nu o satisfăcu pe Kate. Răsucindu-se pe o parte, cu faţa la el, îi apăsă un deget peste buzele strînse.

– Dacă mor de curiozitate în patul ăsta, îl avertiză, o să ai multe explicaţii de dat la recepţie.

Mitchell încercă să se uite urît la ea, dar o şuviţă din părul ei moale îi atingea obrazul, degetul ei îi atingea buzele, iar zîmbetul îi era irezistibil.

– Anastasia este cel mai mic copil al lui Stavros şi singura lui fiică, explică el învins. A ţinut-o sub aripa lui şi sub ochii lui şi nu i-a dat niciodată bani.

– Credeam că moştenitoarele grecoaice sînt nişte desfrînate.

– Aşa credea şi Stavros, răspunse Mitchell sec. Cînd a împlinit douăzeci şi unu de ani ajunsese atît de disperată să aibă parte de puţină libertate şi să-şi „trăiască viaţa" încît aproape că ţi-era milă de ea. Căsătoria era singura ei scăpare din legături, dar Stavros nu lăsa nici un bărbat să se apropie în afară de cîţiva care-i plăceau lui, dar nu şi Anastasiei. Ne cunoşteam de mici şi ne înţelegeam unul pe celălalt. Ne şi plăceam, aşa că am făcut un tîrg. Ne-am căsătorit ca ea să poată să adune toată experienţa de viaţă pe care şi-o dorea.

– Şi ce n-a mers? întrebă Kate privindu-l curioasă.

– Anastasia s-a decis să experimenteze singurul lucru pe care eu nu i l-am permis, unul la care fusese în mod explicit de acord să renunţe cînd am decis să ne căsătorim.

– Care a fost acel lucru?

– Maternitatea.

– Ai divorţat de ea pentru că voia să aibă copii cu tine?

– Nu. I-am dat ei voie să divorţeze de mine.

Avertizată de tonul lui că subiectul se încheiase, Kate lăsă privirea în jos şi se întrebă dacă era cazul să ceară mai multe detalii. Decise că probabil n-ar fi avut noroc în acel moment, plus că nu voia să strice atmosfera mai mult.

Căută să-i pună o întrebare fără încărcătură emoţională prea mare şi după o clipă se gîndi să întrebe despre cicatricea micuţă de pe braţul lui drept.

– De unde ai asta? întrebă atingînd locul cu degetele.

El se uită în jos, ca să vadă despre ce era vorba, iar tonul i se îmblînzi.

– M-am lovit de o frapieră cînd aveam cincisprezece ani.

– Primul lucru la care m-aş fi gîndit.

În ochii lui apăru o expresie amuzată şi pe buze, un zîmbet larg. Ridică mîna şi o atinse pe obraz, apoi îşi trecu degetul mare peste ceea ce crezuse că era o gropiţă în bărbia ei şi întrebă:

– Tu de unde ai adîncitura asta adorabilă?

– La treisprezece ani m-am lovit de o cutie poştală.

Mitchell rîse, crezînd că ea glumea, şi începu să-i sărute bărbia, dar Kate clătină din cap şi spuse:

– Vorbesc serios.

El se retrase amuzat, surprins.

– Cum naiba s-a întîmplat aşa ceva?

– Chiar înainte să împlinesc paisprezece ani m-am hotărît să fac o excursie neautorizată în Cleveland, să vizitez pe cineva cu care nu mă văzusem de multă vreme, aşa că am convins un băiat de cincisprezece ani să mă conducă acolo cu maşina. Travis a împrumutat automobilul fratelui lui de dimineaţă şi la prînz am plecat de la şcoală. După patru kilometri, Travis a pierdut controlul volanului, maşina a ratat o curbă şi a intrat într-o cutie poştală. Iar eu m-am lovit cu bărbia de bordul maşinii.

– Copiii de cincisprezece ani au voie să conducă?

– Nu legal. Ăsta a fost unul dintre motivele pentru care am fost arestaţi cînd a ajuns poliţia la locul accidentului.

– Care au fost celelalte?

– Furt de autovehicule, absenţe nemotivate, posesie de marijuana şi distrugerea proprietăţii guvernului.

Mitchell rîse pînă cînd tot corpul i se ridică de pe pat.

– Au fost acuzații nemeritate, protestă Kate ridicîndu-se în coate, la care el rîse din nou. Așa este. Travis a „uitat" să-i spună fratelui lui că-i ia mașina, așa că omul a declarat-o furată. Iar marijuana nu era a noastră, era a lui.

– Imaginea mea despre tine se schimbă radical.

– Astea au fost zilele mele de copil neastîmpărat. Oricum, totul s-a terminat în aceeași zi.

– Cum așa?

– A trebuit să fiu dusă la spital ca să-mi pună copci la bărbie și, normal, cei de acolo l-au sunat pe tata, care s-a speriat și s-a înfuriat într-atît încît m-a certat tot drumul înapoi spre restaurant. Cînd am ajuns acolo, m-a trimis sus și mi-a spus că sînt pedepsită timp de două luni. A spus că-mi anulează petrecerea surpriză și că o să mai urmeze și alte pedepse cînd se calma suficient ca să gîndească limpede. După aceea a intrat la el în birou și a trîntit ușa atît de tare încît s-a deschis la loc.

– Săraca fetiță neastîmpărată, o tachină Mitchell, atingîndu-i cu degetul mare gropița din bărbie. Pedepsită două luni întregi.

– Nu voiam să fiu pedepsită nici două ore. Eram așa de furioasă pe el că m-a pedepsit și că a țipat la mine cînd eu tocmai fusesem cusută la bărbie! Am rămas sus cîteva minute, după care m-am strecurat jos, cu intenția să mă duc acasă la o prietenă o vreme. Cînd mă strecuram pe scări spre ușa din spate, am auzit un sunet din biroul lui, sunet care m-a făcut să rămîn pe loc.

– Ce sunet?

– Plîngea, spuse ea. Îi vedeam reflecția în oglinda din fața biroului. Stătea la masă, cu fața ascunsă în palme, și plîngea din toată inima. Era un bărbat atît de puternic și de feroce încît

nici nu-mi trecea prin cap că aş putea să-l fac să plîngă. A fost cel mai dureros moment din viaţa mea.

– Şi ce ai făcut?

– M-am întors la etaj şi m-am pedepsit eu însămi pentru două luni. Nu am mai lipsit de la şcoală şi n-am mai făcut nimic rău, cel puţin nimic major, de atunci înainte.

Mitchell tăcu, gîndindu-se la ce auzise, încercînd să-şi imagineze viaţa ei aşa cum era ea, însă nu cunoscuse pe nimeni cu un trecut cît de cît asemănător.

– Despre mama ta nu vorbeşti, spuse într-un sfîrşit.

Ridicînd din sprîncene, Kate rosti:

– Nici tu despre a ta.

– Trăieşte? insistă Mitchell.

– Refuz să-ţi spun dacă nu-mi spui tu mai întîi despre mama ta.

– Eu cred că o să-mi spui oricum.

– N-ai putea să scoţi informaţia de la mine nici cu ranga.

– Pot să o scot cu două degete, îi promise el absolut sigur, strecurîndu-şi mîna sub aşternut.

– Să nu îndrăzneşti...îl avertiză Kate, strîngînd pulpele.

Deodată devenise important ca el să nu aibă secrete în timp ce o manipula pe ea cu atîta uşurinţă să le dezvăluie pe ale ei. Degetele lui Mitchell alunecară prin triunghiul de cîrlionţi dintre coapsele ei.

– Desfă picioarele, Kate.

– Nu.

În acel moment îşi dădu seama că logica ei era greşită şi că ar fi fost o prostie să se opună. Relaxă picioarele, tresărind cînd el o pătrunse cu un deget şi o mîngîie cu degetul mare, apoi se linişti şi îl lăsă să-i împrăştie căldură şi plăcere în trup.

– Vrei să-mi spui ceva? o întrebă el crescînd presiunea şi schimbînd ritmul mişcării.

– Încă nu, şopti Kate pierdută, ducîndu-şi mîinile pe umerii lui şi închizînd ochii.

O adusese atît de aproape de plăcerea absolută, încît ea abia dacă mai putea să se stăpînească şi să rămînă nemişcată.

– Vrei să-mi spui ceva?

Agăţată de el, cu inima gonind, îşi înfipse unghiile în spatele lui.

– Nu, rosti întretăiat, dar trupul aproape că îi vibra.

Mitchell se opri.

– Dar acum?

Kate era pe marginea unei stînci, disperată, iar el ştia. Intenţionase să îi refuze orgasmul tocmai cînd era atît de aproape şi să nu i-l ofere decît dacă ar fi cedat. Cumva, ea se înşelase crezînd că el dorea să scoată un răspuns de la ea oferindu-i plăcere, pe cînd intenţia lui fusese să îi refuze plăcerea.

Trupul o implora să cedeze, dar inima nu-i dădea voie. Îşi luă mîinile de pe umerii lui şi se lăsă înapoi pe perne, uitîndu-se la el rănită, tăcută şi dezamăgită.

El o privi înapoi, cu pleoapele grele, cu o expresie indescifrabilă pe chip. Deodată o luă în braţe, căutînd cu degetele locurile pe care le părăsise mai înainte, ducînd-o la orgasmul pe care i-l refuzase mai devreme.

Kate se agăţă de el în timp ce fiori de plăcere o traversau ritmic, iar după ce aceştia se topiră, ea se întinse pe perne şi ridică o mînă ca să-i mîngîie lui obrazul şi să-i dea la o parte părul des, negru.

– Mama mea locuieşte în Cleveland, îi şopti, recunoscîndu-i victoria, dar una obţinută în termenii ei.

Emoţii necunoscute îl traversară pe Mitchell, desfăcîndu-se, desfăşurîndu-se. Era menită să fie cu el. Erau predestinaţi să ajungă împreună, dar mai tîrziu în acea zi sau mîine, un alt bărbat avea să vină să o ia cu el. Un bărbat care avea mai multe drepturi decît el...

În minte, Mitchell auzi trîmbiţe şi vestitori strigîndu-i numele, chemîndu-l la Coloseumul angajamentului, în faţa audienţei, precum un gladiator, fără sabie şi fără scut, înarmat numai cu secrete şi cu speranţele sale fragile. Trîmbiţele sunaseră deja, iar el se îndrepta spre soartă, fără apărare, dar nemător.

Mîna lui Kate i se oprise pe obraz, iar degetele ei îi mîngîiau bărbia, şi ochii verzi îl chemau spre ea. Zîmbind, Mitchell îşi răsuci capul în palma ei şi o sărută, apoi şopti.

– Noi, cei care vom muri, te salutăm.

Capitolul douăzeci şi trei

Aşezat pe un fotoliu din faţa ferestrei camerei 102, cu picioarele ridicate pe pervaz şi cu un binoclu în poală, MacNeil căscă, se întinse şi se uită plictisit şi sătul la dungile trandafirii care apăreau pe cerul de deasupra apei strălucitoare ale mării Caraibelor. El şi Childress dormiseră pe rînd, iar Mac tocmai intrase în tură.

Angajaţii hotelului se mişcau deja pe plajă, aranjînd mesele pentru micul dejun şi ştergînd şezlongurile, iar mai multe taxiuri stăteau aliniate la intrarea din faţă, pregătite să-i ducă pe cei care se trezeau devreme la destinaţiile alese de ei. Dacă Wyatt se hotăra să plece, trebuia să treacă pe sub fereastra lui MacNeil ca să ia un taxi. Din punctul lui de observaţie, Mac folosise binoclul ca să-i urmărească pe Wyatt şi pe Donovan cu o noapte înainte, pe plajă, pînă cînd urcaseră în sfîrşit în camera lor.

La ora unsprezece, Childress şi cu el făcură schimb de locuri la fereastră, iar colegul lui îşi turnă o cană de cafea de la room service cît timp MacNeil stătea la pîndă.

– Sîntem aici de prea multă vreme, observă Childress, amestecînd o linguriţă de zahăr în cafea. Aseară am citit broşura de la hotel şi am început să mă gîndesc că unghiile mele de la picioare au nevoie de atenţie şi că nu mai pot să trăiesc încă o zi fără aromaterapie.

Puse cafeaua pe măsuţa de lîngă scaun şi ridică binoclul pe care Mac îl lăsase deoparte. Îl ridică şi privi prin el spre plajă, căutînd o blondă anume.

– Uite-o, pe şezlongul ei preferat. Mă îndrăgostesc, să ştii. Uită-te la... are un tatuaj mic pe fesa stîngă. Cum de nu l-am văzut ieri?

Se opri ca să mărească imaginea şi să ajusteze focalizarea.

– E o gărgăriţă. Nu-i drăgălaş?

– Mă duc să fac un duş, răspunse Mac, apoi, citînd din aceeaşi broşură, şi să mă scufund în luxul oferit de şamponul cu aromă de flori.

Childress se uită scurt peste umăr şi strigă:

– Să-mi laşi şi mie.

MacNeil chicoti, se opri la şifonier ca să ia un tricou curat şi o pereche de pantaloni, pe care le întinse pe pat fiindcă telefonul mobil îi vibra pe dulap.

Vocea lui Gray Elliott era serioasă şi tăioasă:

– Tocmai am găsit cadavrul lui William Wyatt, cu o rană de glonţ de puşcă în piept, într-o fîntînă veche de la o fermă din vecini, proprietatea familiei Udall. De fapt, se corectă el, nu „noi" l-am găsit. Constructorul care a cumpărat ferma acum cîteva luni l-a găsit, cînd s-a împiedicat de un capac ruginit al fîntînii, îngropat sub zăpadă. În timp ce se ridica, a observat ceva blocat sub capac şi i s-a părut ciudat. Ştia că William a dispărut cînd trebuia să fie la ferma de alături, aşa că a tras la o parte capacul ca să se uite dedesubt. Poliţia locală a răspuns apelului lui şi ne-au predat nouă cazul. Cadavrul lui William şi arma cu care a fost omorît au venit cu elicopterul, acum puţină vreme. Cei de la balistic verifică acum puşca.

– Vreo amprentă rămasă pe ea?

– Nici măcar una, răspunse Gray, părînd surprinzător de netulburat.

MacNeil ghici imediat motivul:

– Ce era sub capacul fîntînii?

– Un nasture din piele neagră, de mărimea unuia de la un palton bărbătesc, cu aţă legată de el.

– Un nasture? repetă MacNeil încruntîndu-se şi aşezîndu-se pe marginea patului său.

– Un nasture foarte special, făcut la comandă, adăugă Gray, cu un model interesant ştanţat pe faţă şi cu un simbol pe spate, semnul celui care l-a creat.

– Înţeleg că poţi să afli cine l-a făcut?

– Ar trebui să putem să facem chiar mai mult decît atît. Se pare că nasturi ca ăsta sînt comandaţi numai de croitorii europeni care păstrează registre atente cu toţi nasturii destinaţi clienţilor lor, ca să poată să facă rost de alţii atunci cînd e nevoie.

– Europa e mare. Cît crezi că o să dureze să găseşti croitorul sau producătorul de nasturi?

– Cei de la criminalistică spun că pielea şi vopseaua folosite sînt englezeşti, aşa că o să ne concentrăm mai întîi pe croitorii din Londra. În momentul ăsta, problema mea e timpul. E chestiune de ore pînă cînd media o să afle că a fost găsit cadavrul lui William, şi dacă aude Wyatt, avionul ăla particular al lui o să-l ia din St. Maarten şi o să se îndepărteze de jurisdicţia din State cît poate de mult. Dacă pot să-l ademenesc înapoi la Chicago, am suficiente motive să-l reţin pentru interogatoriu şi să-l forţez să cedeze paşaportul. Aşa o să avem timp să găsim croitorul care i-a făcut nasturele sau, şi mai bine, haina în sine. Odată ce avem ori una, ori alta, pot să fac rost de un mandat de arestare pe numele lui. Am aranjat deja cu poliţia

din New York să caute în apartamentul lui din oraş, astăzi, mai tîrziu, cînd le spun eu. Are apartamente şi la Roma, în Londra, în Paris, şi încerc să aranjez o inspecţie simultană, dar autorităţile din Europa nu vor încă să-mi facă pe plac. O să încep să trag nişte sfori personale după ce terminăm noi convorbirea.

– O să ai nevoie de o nadă destul de mare ca să-l atragi departe de Donovan.

– Am un plan, spuse Gray. Te sun înapoi peste puţin timp. Pînă atunci nu-l pierde şi nu o urmări pe Kate Donovan dacă se despart. Mă ocup eu însumi de ea imediat ce-l aduc pe Wyatt în jurisdicţia noastră.

– Rămînem cu ochii pe el, spuse MacNeil.

– Mac?

– Da?

– Am şi un martor care l-a văzut pe Wyatt îmbrăcat cu o haină cu nasturi exact ca acela găsit în fîntînă.

Capitolul douăzeci şi patru

Telefonul lui Kate începu să sune pe bar exact cînd Mitchell ridicase spuma de ras din baie. Scuturînd absent recipientul, se uită cu coada ochiului să vadă cum ea intră din balcon şi ia telefonul ca să vadă cine suna. Ezită, muşcîndu-şi buza, apoi ridică aparatul la ureche şi răspunse.

Cu apa caldă curgînd în chiuvetă, el nu auzea ce spunea ea, dar avea umerii încordaţi, capul aplecat şi îşi masa ceafa cu mîna liberă. Limbajul ei corporal vorbea despre tensiune şi crispare. Mitchell deduse că avocatul îi spunea ori că pleca spre St. Maarten, ori o certa pentru că nu-i răspunsese la telefon. Cîteva minute după ce începuse, apelul se termină, iar Kate lăsă jos telefonul.

Nu durase suficient pentru o ieşire nervoasă, nu din partea unui avocat. Avocaţii îşi construiau carierele amînînd, iar acel telefon nu fusese destul de lung nici măcar ca avocatul să devină iritat. Singura concluzie logică era că iubitul ei îi spusese că venea spre Anguilla şi, tot bazîndu-se pe lungimea apelului, Kate nu încercase să-l descurajeze să facă asta. Nu era comportamentul la care Mitchell se aşteptase din partea ei.

Cînd intră în baie, el stătea la chiuvetă, cu un prosop în jurul şoldurilor, se bărbierea. Surprinsă de intimitatea momentului, ea se sprijini de măsuţa de toaletă şi se uită în oglindă cît timp el se termină de bărbierit în zona gîtului. Avea

obrazul acoperit de spumă şi nu i se vedeau decît sprîncenele negre, ochii albaştri cu gene lungi şi gura fină, senzuală.

Clăti lama sub apa care curgea şi se uită la ea în oglindă, zîmbind în colţul gurii cînd o văzu atît de fascinată, apoi îşi reluă activitatea. Cu fiecare mişcare priceputa a aparatului de ras, chipul lui bronzat, cu maxilarul sculptat şi cu pometii parcă ciopliţi, apărea de sub spuma de ras.

Kate se uita la el, dar gîndurile la apelul pe care-l primise de la secretara lui Evan o făcea să se încrunte. Patricia spunea că ea şi Evan lucraseră pînă tîrziu duminică seara, iar Evan reuşise să scoată de la partea adversă o înţelegere acceptabilă. Încercase să o sune pe Kate de la birou, ca să-i spună că lua un zbor la ora 2:30 a.m. care ajungea la 12:35 în St. Maarten, dar nu îi răspunsese decît robotul, şi la vilă, şi pe mobil. Nu voise să lase un mesaj, trîntise telefonul şi o instruise pe Patricia să înceapă să o sune pe Kate luni dimineaţa şi să insiste pînă cînd avea să-i audă vocea. „În locul tău", o avertizase rîzînd secretara, „l-aş aştepta la uşă cu un zîmbet liniştitor şi cu un martini în după-amiaza asta. E supărat că n-a putut să dea de tine două zile". Evan avea să se simtă şi mai rău, Kate ştia, cînd ea avea să-l întîmpine la uşă cu bagajul făcut.

Mitchell îi observă expresia în oglindă.

– Arăţi ca o femeie cu probleme, observă pe un ton de conversaţie.

– Vine spre Anguilla.

– Atunci cu siguranţă că ai o problemă.

– O să trebuiască să mă întîlnesc cu el la vilă şi să încerc să-i explic acolo lucrurile. Nu ştiu ce să fac şi ce să spun...

– Asta e o problemă şi mai mare.

Surprinsă şi puţin jignită de răspunsurile lui isteţe şi atitudinea aparent lipsită de consideraţie pentru o situaţie care avea să fie foarte dificilă pentru ea, Kate spuse pe un ton scăzut:

– Pari a avea toate răspunsurile. Ai vreun sfat pentru o situaţie ca asta?

– Dacă e deja în drum spre încoace, scenariul e scris şi e prea tîrziu să-l mai schimbăm, răspunse el clătind din nou aparatul de ras. Presupunînd că eu şi cu el sîntem amîndoi nişte domni, rolurile noastre sînt acum stabilite şi există reguli clare de urmat. Presupunînd că vrei să fii cu mine de acum încolo, nu să rămîi cu el, acelaşi lucru e valabil şi pentru tine.

Vag surprinsă de faptul că el folosise o frază nu foarte clară, anume „presupunînd că vrei să fii cu mine", Kate îl privi cum îşi bărbierea buza de sus, apoi spuse:

– Şi care e, mai exact, rolul tău în calitate de domn?

– Sînt obligat să-mi exprim dorinţa să mă dau la o parte pentru o vreme, ca el să poată să petreacă atît cît a mai rămas din vacanţă cu tine, şi să aibă ocazia să se lupte pentru relaţia voastră.

– Rolul lui care e?

Trecînd lama de pe obraz pe pomete, Mitchell spuse:

– Imediat ce înţelege că tu chiar vrei să fii cu altcineva, e obligat să accepte cu eleganţă înfrîngerea şi să-ţi dorească numai bine, impresionîndu-te astfel cu manierele lui de prinţ şi făcîndu-te să te simţi vinovată şi să ai îndoieli, apoi să se dea naibii la o parte din calea mea.

– Şi rolul meu care este?

– Să-l convingi că nu mai vrei să fiţi împreună în cel mai scurt timp posibil, măsurat în ore, nu în zile, şi să eviţi să-l laşi să se apropie cu tine de patul acela mare şi frumos cît timp îi explici şi îl convingi.

Kate înțelese motivele pentru care el vorbea pe tonul acela tăios și pentru care se referise la pat și îl privi fix.

– Ești cumva gelos?

– Încă nu, dar într-acolo mă îndrept, spuse el bărbierind cu mișcări scurte și rapide sub urechea stîngă.

– Dar de ce? spuse Kate, încercînd să ascundă ce ruşinos de încîntată era. Nu pot să mă despart de el la telefon sau să-l aştept la aeroport şi să-i spun acolo. Trebuie să merg la vilă, ca să-i vorbesc şi să nu-l dezamăgesc prea tare.

În loc să răspundă, Mitchell îşi clăti faţa şi puse la rîndul lui o întrebare:

– Cît durează zborul din Chicago pînă aici?

– Cam opt ore, pentru că nu există rută directă.

– Mi se pare că să-l încurajezi să zboare opt ore pînă aici, crezînd că o să fie cu tine pentru restul vacanței, e o cale curioasă să nu-l dezamăgești prea tare.

Kate înțelese în sfîrşit că el avea o impresie greşită şi clarifică repede situația:

– Telefonul n-a fost de la el. Era secretara lui. A pus-o să mă sune şi să-mi spună că avionul lui a decolat la ora două şi jumătate azi-noapte şi că aterizează la douăsprezece treizeci şi cinci. Nu credeam că o să mai vină, pentru că au rămas doar patru zile din vacanța noastră. Dacă aş fi avut ocazia să îi vorbesc înainte să plece, nu l-aş fi lăsat să vină încoace crezînd că totul e la fel între noi.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să ştiu.

Kate îi zîmbi, disipîndu-i îngrijorarea, dar o intrigă să descopere puterea feminină pe care o avea asupra lui şi o fascinară regulile de conduită pe care el i le recitase cu atîta siguranță. Se hotărî să-şi dea ei înseşi, dar şi lui, un test nevinovat, doar ca să se amuze, aşa că îşi încrucişă braţele la piept, înclină capul într-o parte şi se uită la unghii.

– Despre regulile de care-mi spuneai... Ce ar trebui să faci tu, ca un domn ce eşti, dacă eu n-aş prea vrea să mă despart de iubitul meu?

Nonşalanţa studiată din glasul ei îi dădu imediat de înţeles lui Mitchell care era jocul, aşa că se stăpîni să zîmbească şi întinse mîna după un prosop. Nu era străin de jocurile care înclinau balanţa delicată a puterii între femei şi bărbaţi.

– Într-o astfel de situaţie, spuse calm, regulile sînt foarte clare şi foarte simple. Tu ar trebui să-mi dai un telefon şi să-mi spui asta, şi atunci eu aş schimba rolul cu el.

– Ai accepta cu eleganţă înfrîngerea, mi-ai dori tot binele din lume şi te-ai da la o parte din calea lui? întrebă Kate dezamăgită.

Din spatele prosopului, zîmbetul lui Mitchell se lăţi.

– Eşti sigură că vrei să joci jocul ăsta cu mine, iubito?

– Nu prea cred, spuse ea tristă, făcîndu-l să rîdă.

Bucuroasă că el folosise un nume de alint pentru ea, Kate adăugă aspru:

– Doar să nu laşi cumva imaginea mea de Annie cea orfană, cu bucle şi care a cîntat la cor, să te păcălească. Mă descurc să-ţi ţin piept.

– Ai dosar la poliţie, aşa că imaginea ta e deja distrusă.

Kate rîse şi clătină din cap, prefăcîndu-se dezgustată. El ridică din sprîncene, aşteptînd o replică, dar cînd ea nu avu nici una, îi zîmbi băieţeşte, superior şi mulţumit, apoi se întoarse la chiuvetă ca să se pieptene.

Kate se uită la ceas.

– Nu vreau să mă vadă cum îmi fac bagajul, aşa că trebuie să termin înainte de ora unu, cînd o să ajungă el la vilă. E puţin trecut de ora unsprezece acum, aşa că ar trebui să plec în cincisprezece minute.

Se uită la cămaşa albastru aprins pe care şi-o înnodase la mijloc, deasupra pantalonilor scurţi, albi, şi se hotărî să îmbrace o pereche de pantaloni lungi pentru ceea ce o aştepta.

– Cred că o să mă schimb, spuse tare în timp ce se îndrepta spre şifonier.

Scoase o pereche de pantaloni albi şi văzu că rochia neagră şi încălţămintea pe care o purtase cu o seară înainte nu erau acolo.

– Ştii tu ce s-a întîmplat cu hainele mele de aseară?

Mitchell se opri din ce făcea, cu pieptenul în mînă, şi se încruntă nevenindu-i să creadă în timp ce ea se apropie din spate.

– Dacă asta vrei să porţi cît îi explici, de teamă să nu îl dezamăgeşti prea tare, nu cred că ai înţeles cu totul regulile despre care am discutat.

Kate reacţionă cu groază, apoi se amuză că Mitchell îşi imaginase aşa ceva, dar coborî repede privirea şi se aşeză liniştită pe scaunul de la măsuţa de toaletă de vizavi de chiuvetă, ca să-şi aranjeze părul.

– Iar vorbeşti pe tonul ăsta, rosti ca pentru sine. Oare a fost... Da, cred că a fost tonul unui bărbat puţin gelos, care susţine că ar renunţa la mine fără să protesteze dacă m-aş răzgîndi astăzi, la vilă.

Închizînd puţin ochii, amuzat şi resemnat, Mitchell recunoscu că îl învinsese şi continuă să se pieptene.

– Încep să înţeleg de ce-a plîns tatăl tău.

Adevărul era exact pe dos. În timp ce o privea aranjîndu-şi părul roşcat, lucios, nu-şi amintea dacă se mai simţise vreodată atît de bucuros şi de împăcat.

– Diederik ne-a luat hainele de aseară cît erai tu la duş. O să ne aducă totul curăţat şi călcat în scurtă vreme.

Kate i se alătură pe balcon zece minute mai tîrziu. El stătea la perete şi se uită spre mare.

– Trebuie să plec.

Mitchell se întoarse spre ea, observă geanta de voiaj pe care o ducea, iar imaginea îl făcu să tacă puţin înainte să-şi dea seama că era nevoie ca ea să-şi strîngă lucrurile de la vilă.

Atmosfera veselă de mai devreme deveni sumbră cînd Kate lăsă geanta cu haine pe masă şi se apropie de el ca să-şi ia la revedere.

– Eşti sigură că nu vrei să vin cu tine în Philipsburg? întrebă Mitchell cuprinzînd-o cu mîinile pe după talie.

Ea îşi sprijini palmele de pieptul lui şi clătină din cap. Sub tricoul său polo, alb, îi simţea inima bătînd într-un ritm lent, stabil, şi acest lucru îi dădea putere şi ei.

– Am nevoie să fiu singură o vreme înainte să-l văd, să mă separ emoţional şi mintal de noi doi şi să mă concentrez pe el. Ne vedem la docul Captain Hodges la patru, acolo unde ne-am dat jos de pe vas ieri.

– În funcţie de reacţia lui, s-ar putea să ajungi acolo în mai puţin de trei ore după ce îi dai vestea.

– Atunci o să folosesc timpul acela ca să mă separ de el şi să mă concentrez asupra noastră.

Mitchell îi zîmbi şi o privi în ochi, admirîndu-i etica şi nevoia de echitate. Kate surîse la rîndul ei, cu briza în păr, cu degetele desfăcute deasupra inimii lui, atingîndu-l tandru, aşa cum el se obişnuise deja din partea ei.

Avea absolută dreptate, Mitchell ştia. Era înţelept să uite de „ei doi" cîteva ore.

– Sărută-mă de la revedere, îi spuse, pregătit să o sărute scurt, cast.

Ea, însă, îl cuprinse cu braţele şi îşi lipi buzele desfăcute de buzele lui, sărutîndu-l lung, fierbinte, făcîndu-l să o strîngă mai aproape.

Pe plaja de dedesubt, detectivul Childress ridică aparatul de fotografiat şi o îndreptă nonşalant spre faţada hotelului, apoi o ridică şi o îndreptă spre stînga şi mai făcu o poză cu cei doi tineri de la balconul etajului patru.

Mitchell rămase pe loc, nu o conduse la uşa apartamentului. Cu toate astea, de la balcon se vedea şi intrarea principală a hotelului, aşa că o văzu în cîteva minute, cînd portarul chemă un taxi pentru ea şi îi puse valiza pe bancheta din spate. Cînd taxiul trecu pe sub balconul lor, ea îi zîmbi şi îi făcu semn cu mîna prin fereastra deschisă.

– Să vii repede înapoi, strigă el, iar ea dădu aprobator din cap.

Taxiul întoarse şi merse pe aleea privată, spre strada principală, iar Mitchell îl privi cum dispărea. După aceea se întoarse spre plajă şi se sprijini cu mîinile de balustradă, uitîndu-se după un vas de croazieră care plutea încet la orizont. A doua zi, hotărî el, avea să o ducă pe Kate la plimbare pe iahtul lui Zack. În cîteva zile, prietenul lui şi soţia sa, Julie, aveau să sosească din Italia, iar Mitchell avea de gînd să le-o prezinte. Voia să-i arate casa pe care o construia în Anguilla – prima lui casă, aşezată într-un pîlc de palmieri, pe o plajă virgină, superbă, cu vedere care-ţi tăia răsuflarea, spre mare.

Dintre toate locurile din lume unde ar fi putut să-şi construiască o casă, alesese la întîmplare acea insulă mică din marea Caraibelor, unde o roşcată cu ochi verzi strălucitori şi un zîmbet care-ţi oprea inima avea să-l împroaşte cu un cocteil, să-i bucure toate simţurile, să-i încălzească sufletul şi apoi să-i fure inima. Şi toate în mai puţin de patruzeci şi opt de ore.

Capitolul douăzeci şi cinci

Uşa procurorului general, din centrul Richard J. Daley, de pe strada Washington, era închisă. Afară, atmosfera era neobişnuit de liniştită, iar Paula Moscato, secretara lui Gray Elliott, avea grijă de asta, încruntîndu-se la oricine se apropia de biroul ei şi ducînd un deget la gură.

Înăuntru, doi asistenţi stăteau aproape de peretele îndepărtat al biroului, uitîndu-se la Gray Elliott care-l pregătea pe martorul cheie în investigaţia uciderii lui William Wyatt. Martorul era aşezat la biroul lui Gray, în scaunul lui comod. În faţa lui erau un creion şi un blocnotes cu cîteva fraze pe care trebuia să le spună în timpul apelului pe care se pregătea să-l facă, apel care avea menirea să-l atragă pe Mitchell Wyatt înapoi în jurisdicţia Cook.

Mama martorului stătea în faţa biroului lui Gray, împăturind în poală o batistă, iar pe chipul ei frumos se citea durerea. Cadavrul soţului ei fusese găsit. Tulburată, se uită la fiul ei care întindea o capcană pentru ucigaşul soţului ei. Lily Reardon, una dintre oficialii prezenţi la procedură, dădu din cap spre Caroline Wyatt şi îi şopti colegului său:

– Îţi imaginezi cum o fi să afli că ucigaşul soţului tău ţi-a fost oaspete încă de la moartea acestuia?

Jeff Cervantes clătină din cap.

– Dacă Gray nu termină treaba destul de repede, doamna arată de parcă o să leşine sau o să i se facă rău.

Gray se sprijini cu şoldul de un colţ al biroului.

– Te simţi bine, Billy?

Adolescentul chipeş, de paisprezece ani, se uită la el, înghiţi în sec şi dădu aprobator din cap. Era înalt, subţire şi bine făcut pentru vîrsta lui. Era îmbrăcat într-un costum negru, cu cămaşă albă şi cravată cu model, şi avea aerul relaxat al unui copil privilegiat, obişnuit să poarte costume aşa cum alţii purtau blugi. În această privinţă nu era cu nimic deosebit de Gray la vîrsta lui.

– Mai bea o gură de apă cît îţi mai spun eu o dată ce trebuie să faci. Bine?

– Bine, domnule Elliott.

– Te rog, spune-mi pe nume. Crezi că eşti pregătit să dai telefonul ăsta?

În ciuda anxietăţii evidente a băiatului, acesta aprobă din cap, apoi din nou, şi mai convins.

– L-a omorît pe tata. Fac orice trebuie ca să-l aduc aici.

– Ştiu, răspunse Gray, zîmbind puţin pentru că în acel moment, cum stătea la biroul său lustruit, în scaunul lui de director, Billy era la fel de plăcut ca şi tatăl său şi la fel de hotărît ca şi Cecil. Bine. Hai să mai trecem o dată prin ce ai de făcut. Nu e nevoie decît să-i spui lui Mitchell că a fost găsit trupul tatălui tău şi că avem mărturia criminalului...

– Am înţeles.

– După aceea îi spui că bunicul şi mama ta au primit vestea foarte prost şi că ai nevoie să se întoarcă aici, pentru că eşti foarte, foarte speriat.

– Bine, spuse Billy. Ştiu că pot să fac ultima parte, Gray, pentru că sînt într-adevăr foarte, foarte speriat, adăugă cu un aer ingenuu care-l atinse pe procuror.

– Încearcă să fii cît poţi de convingător.

– Aşa o să fac.

Mulţumit, Gray se aplecă peste birou, spre telefon, şi apăsă pe butonul care îi făcea legătura la secretariat.

– Dă telefonul, Paula.

Încercînd să nu facă nimic care să-l tulbure şi mai mult pe adolescent, procurorul duse lent mîna la spate şi apăsă butonul reportofonului, apoi se uită la ceas. Era unu şi jumătate în St. Maarten, şi. după spusele lui Childress, Mitchell Wyatt era în apartamentul său de la hotel.

* * *

Încercînd să facă timpul să treacă mai repede şi să îşi distragă atenţia de la încercarea prin care trecea Kate, Mitchell telefonase la biroul său din New York şi o rugase pe asistentă să-i trimită prin fax nişte documente pe care Stavros îl rugase să le verifice.

Cînd îi sună mobilul, el continuă să citească actele din mîna dreaptă şi întinse absent mîna stîngă spre telefonul de pe măsuţa de cafea.

– Unchiule Mitchell, sînt eu, Billy, spuse băiatul, deşi nu era nevoie, pe un ton atît de tulburat, încît aproape că se bîlbîia.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Mitchell ridicîndu-se încet, aşteptînd veşti foarte proaste.

– E vorba de tata...

Mitchell închise ochii şi aşteptă să audă ce ştia că i se va spune într-o bună zi.

– Au găsit cadavrul într-o fîntînă de lîngă fermă.

– Îmi pare foarte rău, spuse Mitchell răguşit, apoi deschise ochii şi scutură din cap, ca să se limpezească. O fîntînă? A căzut într-o fîntînă?

– Nu, n-a căzut. A fost omorît. Împuşcat în piept.

Temîndu-se să nu spună ceva nepotrivit, Mitchell aşteptă neajutorat ca băiatul să continue.

– Spune, Billy. Sînt aici, te ascult.

– Îngrijitorul de la ferma familiei Udall l-a împuşcat. A... A mărturisit. E un beţiv împuţit şi bătrîn, şi a recunoscut totul la poliţie, cînd l-au interogat mai insistent. Nefericitul acela bătrîn l-a împuşcat pe tata! Te rog, unchiule, poţi să vii acasă? Mama s-a încuiat la ea în cameră şi nu ştiu cum se simte, iar bunicul Cecil... îl duc la spital cu un atac de angină.

– O să vin acasă, promise Mitchell.

– În seara asta? Te rog, spune-mi că vii în seara asta. Încerc să fiu curajos şi să fiu bărbatul în familie, cum mi-a spus bunicul Cecil să fac pînă vii tu şi te ocupi de tot.

Copilul tăcu, iar Mitchell simţi o strîngere de inimă plină de compasiune.

– Unchiule, mi-e frică pentru mama. Are pastile de dormit în camera ei şi nu-mi răspunde.

– O să vin.

– Pleci imediat?

Mitchell se uită la ceas.

– Plec în jur de cinci, adică trei la ora voastră. Ar trebui să ajung pe la opt.

– Bine, spuse băiatul pe un ton pierdut. Unchiule?

– Da, fiule? întrebă Mitchell.

– Tata te-a iubit mult. A spus că tu îl faci să se simtă mîndru că e din familia Wyatt.

Mitchell înghiți în sec, fiindcă un nod nefamiliar i se pusese în gît, şi se uită spre fereastră.

– Mulțumesc că mi-ai spus asta.

* * *

În Chicago, Billy se sprijini de spătarul scaunului lui Gray şi zîmbi larg spre publicul fascinat.

– Cum a fost? întrebă, bătînd cu creionul în blocnotes, de parcă ar fi bătut la tobă. Am spus numai minciuni, dar cred că l-am convins, nu? Mi s-a părut că am improvizat frumos despre beţivul bătrîn.

De cealaltă parte a camerei, Lily Reardon îşi stăpîni un fior şi evită să se uite la colegul ei.

– Eşti uimitor, Billy, spuse Gray cu mîndrie, apoi se ridică. Eşti absolut uimitor.

Capitolul douăzeci şi şase

Cîteva minute după ce termină de vorbit cu Billy, Mitchell rămase în picioare, lîngă măsuţa de cafea, nemişcat, cu capul aplecat, încruntat, încercînd să facă faţă durerii apăsătoare la pierderea fratelui vitreg pe care abia dacă-l cunoscuse şi a cărui moarte abia ajunsese să o accepte.

Pînă cu opt luni înainte, nici nu ştia cum era să ai o rudă, darămite să pierzi una. Acum înţelegea cîte puţin din fiecare, iar emoţiile care-l încercau erau ascuţite şi dureroase.

În minte, îl văzu pe William în sufrageria sa din Londra, cu Caroline şi Billy în urma sa.

– Înţeleg de ce nu mi-ai răspuns la scrisori şi la telefon, Mitchell, îi spusese acesta zîmbindu-i cînd el intrase furios în cameră, intenţionînd să-i dea afară o dată pentru totdeauna, dar nu poţi să-ţi alegi familia, aşa că mă tem că o să rămîi cu noi.

În ciuda faptului că fusese hotărît să nu accepte acea prezentare din sufrageria sa, căreia îi trecuse de mult termenul, Mitchell simţi o undă de şoc atunci cînd se văzu faţă în faţă cu un bărbat care îi semăna într-un fel difuz, dar greu de negat.

– Nu mă interesează să am un frate, se răstise el.

– Pe mine mă interesează, răspunsese William cu acea combinaţie de căldură, prietenie şi voinţă surprinzător de puternică, atît de caracteristică lui. Ne dai voie să stăm jos?

Lui Mitchell îi venea să spună „nu", dar Billy era acolo, îl privea atent, iar Caroline îi zîmbea de parcă ar fi spus „știu cum te simți. Și pentru noi e stînjenitor".

Înainte să-și dea seama ce făcea, acceptase să-i vadă a doua zi, apoi următoarea și următoarea.

William voia să-l cunoască personal, cu toate că știa mai multe despre el decît știa Mitchell despre sine însuși. În afară de faptul că știa adevărul legat de conceperea și nașterea sa, căutase și prin dosarele vechi pe care le descoperise în seiful lui Cecil, inclusiv prin scrisorile și rapoartele de la școlile la care mersese Mitchell, nici unul deschis, recunoscuse William sincer.

Ce nu aflase din acele dosare, fratele său vitreg căutase pe internet. Știa despre diplomele lui Mitchell de la Oxford și Cambridge, despre Stavros Konstantatos și despre căsătoria lui cu Anastasia. Ba chiar îl tachinase pentru cele cîteva aventuri publice pe care le avusese de-a lungul anilor.

Mitchell nu fusese dispus să audă nimic despre tatăl sau bunicul lui, care nu luaseră deloc legătura cu el, iar William păruse să accepte asta la început, dar, așa cum descoperise Mitchell curînd, fratele lui mai mare era ca o locomotivă silențioasă, care nu putea fi deturnată și a cărei sosire nu putea fi anticipată.

Într-o noapte, cînd era în Chicago ca să se vadă cu Matt Farrell, luase cina cu William și familia sa, iar fratele lui jucase ceea ce spera să fie o carte bună ca să-l atragă pe Mitchell să exploreze relația cu Cecil.

– Sînt mulți bani la mijloc...

– Ai mei sau ai lui? răspunsese Mitchell sarcastic, deși știa deja că Wyatt era un om extrem de bogat.

Caroline îşi ascunsese repede zîmbetul, dar William izbucnise în rîs, apoi redevenise serios.

– Jumătate din moştenirea mea îţi aparţine de drept.

– Nu am nevoie de ea.

– Nu te întreb dacă ai nevoie, îţi spun că eu nu pot să accept altceva. Ca frate mai mare, deşi poate nu mai înţelept, îmi rezerv dreptul să am grijă de tine.

Zîmbise larg, stînjenit, apoi adăugase:

– M-am tot gîndit la cum ar fi fost dacă am fi crescut împreună, şi în mintea mea te văd ţinîndu-te după mine şi pe mine apărîndu-te de băieţii mai mari şi tu, ei bine, ştii...

– Nu, nu ştiu, răspunsese sincer Mitchell.

Caroline încheiase fraza în locul lui, zîmbindu-i blînd lui Mitchell:

– Şi tu l-ai fi admirat pe fratele tău mai mare şi i-ai fi cerut sfatul şi altele asemenea.

Mitchell se uitase la „fratele mai mare" care stătea în capătul unei mese elegante din conacul său din Chicago. Era cu cîţiva centimetri mai scund, cu cîţiva ani mai în vîrstă şi cu multe, multe kilograme mai greu decît Mitchell. Era, de asemenea, cel mai bun şi mai generos om pe care-l cunoştea. *„Chiar te admir"*, gîndise amuzat, *„dar, dacă ai de gînd să-ţi dai jumătate din avere, atunci eu trebuie să-ţi dau ţie sfaturi"*.

Nu la multă vreme după aceea, Caroline deschisese subiectul tatălui lor, cînd ea şi Mitchell rămăseseră singuri, şi îi explicase de ce Edward tot nu voia să aibă de-a face cu el.

– Tatăl lui William, tatăl tău, e cel mai egoist bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Trece prin viaţă ascunzînd adevărul despre sine însuşi de el şi de ceilalţi, şi bea ca să se asigure că nu e vreodată nevoit să afle. Nu i-a dat niciodată vreo atenţie

lui William cînd era mic, şi de asta fratele tău a fost atît de hotărît să construiască o relaţie cu tine, încheiase ea. William e furios că voi doi aţi crescut simţind că nimănui nu-i pasă, cînd aţi fi putut să vă aveţi unul pe celălalt, şi e hotărît să recupereze timpul pierdut.

Se ridicase, pentru că se servea cina, şi îl luase de braţ ca să-l conducă în sufragerie.

– Apropo, i se confesase, în caz că nu ştii, te iubeşte, te consideră genial şi este din cale-afară de mîndru de tine.

În loc să-i spună ce sentimente avea pentru William, aşa cum ştia că sperase ea, Mitchell zîmbise şi răspunsese:

– E foarte norocos să te aibă.

– Şi eu sînt norocoasă să-l am pe el, rostise ea simplu.

Acum, cînd Mitchell stătea în apartamentul de la *Enclave,* simţi regret pentru că nu-i spusese măcar lui Caroline cît de mult îl plăcea şi îl admira pe William, ca ea să-i fi spus soţului său, aşa cum îi spusese lui despre sentimentele lui William. De ce nu putuse să rostească vorbele acelea? De ce nu le spusese pur şi simplu, ca William să ştie înainte să moară?

Oftînd din greu, Mitchell se forţă să revină în prezent şi să se concentreze pe ce avea de făcut. Billy nu avea de ce să se teamă că mama lui ar fi luat o supradoză de somnifere. Mitchell ştia. Caroline ştiuse de la bun început că William nu dispăruse din proprie iniţiativă, indiferent ce spunea poliţia. Ştiuse şi că nimic nu l-ar fi ţinut departe de familia lui, cu excepţia morţii. Vorbiseră adesea despre asta de la dispariţia sa încoace. Mai mult, ultimul lucru pe care îl voia Caroline ar fi fost ca Billy să fie singur pe lume, aşa că nu exista nici un risc ca ei să-i treacă prin minte să-şi ia viaţa.

Pe de altă parte, nu încăpea îndoială că Mitchell trebuia să plece imediat şi să le ofere tot sprijinul moral de care era în

stare, cel puțin în următoarele cîteva zile. Atîta lucru simțea că este nevoit să-l facă pentru fratele pe care-l... iubise.

După ce îi explica lui Kate de ce trebuia să fie în Chicago, ea avea să înțeleagă și să-l ierte, știa fără urmă de îndoială. Era atît de blîndă și avea o inimă atît de bună încît n-ar fi suportat să abandoneze nici un cîine vagabond rănit, așa că avea să înțeleagă imediat că el nu putea să-i lase singuri pe Caroline și pe Billy.

Putea să zboare între Chicago și St. Maarten pentru următoarele cîteva zile. Erau numai patru ore dus și patru ore întors, și putea să doarmă în avion. Oricum, ideea să o lase singură, la alt hotel, la fel cum făcuse și iubitul ei, era de neacceptat. Kate îi spusese că-i plăceau iahturile, își amintea, și soluția cea mai bună care-i veni în minte era că ar fi putut să aranjeze ca ea să se plimbe pe insule, cu iahtul lui Zack, în timpul zilei, cînd el era plecat. I-ar fi plăcut. În cîteva zile, Zack și Julie cu Matt și Meredith aveau să vină pentru o croazieră mai lungă, iar ei i-ar fi plăcut să-i cunoască, hotărî Mitchell, deja întinzînd mîna după telefon.

Primul apel fu către piloții lui, pe care-i instrui să fie gata de plecare de pe aeroportul *O'Hare* la ora cinci. Al doilea apel merse către recepția hotelului, unde anunță că avea să plece imediat. După aceea îl sună pe Zack, la Roma.

Capitolul douăzeci şi şapte

La fereastra apartamentului lui Mitchell din Roma, din Piazza Navona, Julie Mathison Benedict se uita la fîntîna spectaculoasă a lui Bernini, *Fîntîna celor patru rîuri.* Era seară, iar opera era scăldată în lumină. În cafenelele mici care înconjurau piaţeta se servea cina, şi iubiţi sau turişti se plimbau agale pe stradă. În sufrageria din spatele ei, soţul său stătea într-un fotoliu baroc de secol şaptesprezece, citind notele despre ziua de filmare care tocmai se încheiase. Erau acolo de două săptămîni, în locaţie, şi terminaseră în Roma, dar Zack dorea să mai rămînă cîteva zile ca să filmeze cîteva cadre cu exteriorul.

– O să-mi lipsească locul ăsta, spuse Julie uitîndu-se peste umăr. O să-mi fie dor chiar şi de Giovanni.

Zack ridică privirea şi zîmbi larg.

– Chiar? Cînd te-ai decis că nu e doar un sălbatic în costum de şofer?

– Ieri, recunoscu ea, cînd aproape că m-a aruncat în maşină şi a fugit după hoţul care-i furase geanta unei bătrîne.

Zack ridică imediat privirea spre ea.

– Cînd aveai de gînd să-mi spui despre asta?

– Cam acum, recunoscu ea calm. Cînd sîntem gata de plecare şi tu n-ai de ce să-ţi faci griji că o să se repete povestea. Ştiai că Giovanni îl cunoaşte pe Mitchell de cînd erau mici şi el a locuit în Italia?

– Nici nu ştiam că Giovanni vorbeşte mai mult de cîteva cuvinte în engleză, începu Zack, dar sună telefonul şi el se opri ca să răspundă.

Cînd închise, la cîteva minute după aceea, pe chip avea o expresie ciudată, îngîndurată.

– Mitchell era. Evident, a cunoscut o femeie în insule şi trebuie s-o lase ca să se întoarcă la Chicago. M-a rugat să-l sun pe Prescott şi să aranjez ca ea să urce pe vas şi să meargă în croazieră pe insule cît e el plecat.

Julie îi studie expresia amuzată.

– Ce nu-mi spui?

– Ce e mai frumos. Mitchell are de gînd să zboare între oraş şi insule în fiecare zi, ca să fie cu ea pe iaht.

– Vorbeşti seriós?

– Foarte serios. Mi se pare că la fel şi el.

Zack redeveni serios şi adăugă:

– Motivul pentru care merge la Chicago e că au descoperit cadavrul fratelui lui.

Se uită la ceas şi luă telefonul, ca să-l sune pe Prescott.

– E unu şi jumătate în St. Maarten, spuse, iar Mitchell mi-a zis că o duce la bord pe la cinci.

– Îi ştim numele? întrebă Julie.

– Kate Donovan.

Capitolul douăzeci şi opt

Kate îşi închise valiza şi o duse în sufragerie, unde o puse alături de geanta cu haine. Repetase de atîtea ori ce voia să-i spună lui Evan încît se temea ca nu cumva cuvintele să-i sune precum un discurs bine învăţat, cu toate că nu era deloc liniştită pentru că trebuia să-l rănească.

Fiindcă nu avea ce altceva să facă, ieşi pe terasă, unde o cuprinse nostalgia şi o senzaţie de bine. Cu numai trei zile înainte stătuse chiar în acel loc, vorbind cu Holly la telefon şi hrănindu-l pe Max cu feliuţe de bacon. Viitorul i se păruse tare sinistru în acea dimineaţă, iar în acel moment părea strălucitor şi plin de promisiuni plăcute. Totul se schimbase în numai trei zile scurte. Kate era îndrăgostită.

Zîmbind, merse înainte şi mîngîie cu degetele balustrada din piatră a terasei în timp ce amintiri dulci îi pluteau prin minte. La marginea grădinii, aproape de plajă, era un pîlc de palmieri unde stătuse ea cînd Mitchell cedase şi venise să-i răspundă la unele întrebări...

„Pe fratele meu îl chema William."

Pe terasă, exact în locul în care era ea, dansaseră împreună prima dată, iar ea crezuse că el voia să o sărute şi ajunsese să rîdă şi să-l certe: *„Trebuia să-mi spui că aveai de gînd să dansezi cu mine, nu să mă săruţi". „Dar am de gînd să te sărut"*, îi şoptise el.

Fusese din cale-afară de sincer legat de intenţiile sale în acea seară, dar o dorise destul cît să se răzgîndească şi să se întoarcă la ea, în grădină. Fusese la fel de sincer şi a doua zi, în apartamentul de la *Enclave,* îşi aminti Kate zîmbind...

„În Chicago te aşteaptă un bărbat potrivit pentru tine, care vrea să te ia de soţie. Aici, în camera asta, e un bărbat care vrea să te aducă în patul lui şi să facă dragoste cu tine pînă cînd nici unul dintre noi nu mai are putere să se mişte. Însă lucrurile nu pot să meargă mai departe de atît, pentru că ar deveni mult prea complicate."

Cîteva minute mai tîrziu făcuse un compromis, iar cînd Mitchell făcea un compromis, era cu totul irezistibil.

„Hai să ne complicăm, Kate... Adevărul e că şi eu am simţit la fel ca şi tine aseară, iar tu ştii bine asta."

– Kate?

Vocea lui Evan o făcu să se răsucească pe călcîie la timp ca să-l vadă închizînd uşa. Era înalt, în formă, atrăgător, cu părul şaten şi cu ochi cenuşii care făcuseră parte din viaţa ei timp de patru ani. Un bărbat bun pe care ea avea să-l rănească.

– Nu credeam că ai cheie ca să intri, spuse ea, simţind un nou val de nostalgie, de data aceasta dureroasă.

– Pentru că tu nu eşti niciodată aici, rosti el îndreptîndu-se spre ea, m-am oprit la recepţie şi am...

Se opri cînd dădu cu ochii de valize.

– Ce se petrece?

Frecîndu-şi temătoare mîinile de pantaloni, Kate încercă să zîmbească şi făcu semn cu capul spre canapea.

– Vino aici şi hai să stăm jos. Trebuie să vorbim.

– Hai să trecem direct la subiect, spuse el cu răceală. Eşti supărată pentru că te-am lăsat aici, şi eu sînt la fel de supărat pentru că te-ai răzbunat ignorîndu-mi apelurile şi făcîndu-mă să trec prin lungi perioade insuportabile, în fiecare zi, pentru că mă temeam că migrenele te ţineau la pat şi ca nu cumva să ai o tumoare. Aşa e? întrebă aspru.

Fără să aştepte răspunsul ei, se întoarse şi se îndreptă spre bar. În acel moment bizar, cînd Kate ştia că între ei totul se terminase, îl privi şi înţelese de ce îl plăcuse de la început – pentru că era inteligent, sigur de sine şi pentru că reuşea să ajungă la centrul problemei şi să o vadă din amîndouă punctele de vedere, pentru că îşi păstra calmul cînd toţi ceilalţi şi-l pierdeau pe al lor. Acele însuşiri îl făceau un avocat foarte priceput şi un prieten minunat.

Îl privi cum bea din pahar, cum îl lasă apoi din mînă şi o priveşte încruntat, şi zîmbi puţin, dorindu-şi ca el să găsească pe cineva grozav imediat.

– De ce zîmbeşti?

– Sper să ai parte de femeia pe care o meriţi.

– Nu-ţi stă bine cînd eşti sarcastică, observă el sec. Pare că eşti sinceră şi cuvintele îşi pierd din duritate.

Neştiind dacă să plîngă sau să rîdă, Kate îşi muşcă buza şi coborî privirea. Fusese mai mult decît iubitul ei. Îi fusese prieten. Pierdea un prieten, şi pe deasupra era pe cale să-l rănească. Ridică privirea, trase aer adînc în piept şi spuse încet:

– Nu eram sarcastică, Evan. Sper asta din tot sufletul pentru tine.

El se opri în mijlocul gestului de a duce paharul la gură. Cu privirea aţintită spre ea, lăsă băutura pe bar.

– Ce spui?

– Am cunoscut pe cineva aici şi între noi e ceva special. Vreau să văd unde ajungem.

El rămase atît de nemişcat încît o tulbură.

– Cînd s-a întîmplat asta?

– Acum două zile. Două zile şi jumătate, se corectă Kate, încercînd să facă lucrurile să pară mai puţin nebuneşti şi impulsive.

– Cine este?

– Nu îl cunoşti. Locuieşte în Europa şi la New York.

– Unde l-ai cunoscut?

– Evan, te rog...

– Ajută-mă să înţeleg cum poate să te facă un bărbat pe care l-ai cunoscut acum două zile să renunţi la o relaţie de patru ani. Dă-mi cîteva detalii!

– L-am cunoscut într-un restaurant de aici.

– Cu ce se ocupă?

– Eu... nu ştiu sigur.

– Cum îl cheamă?

– Nu contează.

– Ba pentru mine contează. Vreau un nume pe care să-l blestem în sinea mea. Asta fac bărbaţii, Kate. Ne prefacem că totul e bine, că n-avem inima frîntă, după care ne îmbătăm şi îl blestemăm pe nenorocitul care a furat-o pe femeia pe care o iubeam.

Lui Kate îi dădură lacrimile.

– Te-ai culcat deja cu el, nu-i aşa? concluzionă el amar. Mi-a luat două luni să te conving, iar el a reuşit în două zile.

– Cred că e mai bine să plec, spuse Kate ridicînd valiza.

– Spune-mi numele înainte să pleci.

– Mitchell Wyatt.

O expresie cu totul uluită apăru pe chipul lui.

– Mitchell Wyatt? repetă el. Te-ai culcat cu Mitchell Wyatt aici?

– Îl cunoşti?

– Îl cunosc, răspunse el scurt. E nepotul din flori al lui Cecil Wyatt.

În afară de faptul că o uimi să afle că ei doi se cunoscuseră la vreun eveniment social, Kate nu dădu alt sens cuvintelor lui Evan. Ştia din experienţa plicticoasă că oamenii din cercurile înalte în care se învîrtea Evan aveau legături extinse, în multe oraşe, că aveau fiecare dosare întregi despre ceilalţi şi că bîrfeau fără oprire. Renunţase de mult să-l mai însoţească pe Evan la multe dintre acele evenimente. Ea era doar asistent social şi fiica proprietarului unui restaurant, şi cum relaţia ei cu el nu era clar definită, oamenii aceia nu ştiau cum să se poarte cu ea, deşi erau politicoşi de dragul lui. Kate făcea acelaşi lucru cu ei, din aceleaşi motive. Ocazional, Evan încerca să-i povestească despre cîte unul dintre acele evenimente, dar imediat ce începea să-i spună cine fusese prezent şi cine era rudă cu cine şi aşa mai departe, mintea ei schimba canalul înainte ca el să ajungă la subiect. Nu ştia sigur cine era Cecil Wyatt, aşa că revelaţia că Mitchell ar fi putut să fie nepotul lui „din flori" nu avu nici un efect asupra ei.

– E o a naibii coincidenţă, spuse el de parcă de fapt n-ar fi fost nici o coincidenţă.

– La ce te referi? întrebă Kate, uşurată că avea ceva care să-l distragă de la durere.

– Cînd l-am cunoscut, la aniversarea lui Cecil Wyatt, i-am spus în mod expres că noi doi veneam aici, la *Island Club*. El a spus că o să fie în acelaşi timp pe insulă, dar că stă pe iahtul

unui prieten. Iartă-mă dacă sînt paranoic, dar mi se pare doar puțin ciudat că le-a ignorat pe toate femeile de la petrecere, care i se aruncau în cale, dar n-a găsit nici una potrivită aici pe insulă pînă cînd nu „s-a întîmplat" să te cunoască pe tine, la un hotel unde nu e cazat, cînd eu eram plecat. Toată afacerea asta mi se pare mai mult decît o coincidență. Mi se pare că se răzbună.

– Habar nu are că te cunosc, îl opri Kate. Nu i-am spus cum te cheamă.

– Vila la care stai e închiriată pe numele meu, răspunse Evan.

Lui Kate nu i se păru important să se contrazică din acel motiv lipsit de relevanță, dar o ului faptul că plecarea ei îl făcea să tragă concluzii atît de pripite și de greu de înțeles.

– Răzbunare pentru ce? întrebă calm.

– Ți-a povestit ceva despre trecutul lui?

– Nu mă interesează nici pedigriul lui, nici cît e de legitim.

– Să te intereseze, Kate, ordonă el aspru. E o poveste mică și sordidă, și ne implică și pe mine, și pe tata.

– Bine, oftă ea. Te ascult.

– Pînă acum cîteva luni, Mitchell Wyatt credea că a fost abandonat la naștere și că numele i-a fost ales de cineva, din cartea de telefon. A mers la cele mai bune internate din Europa, împreună cu tinerii cei mai bogați din lume, dar a fost făcut să creadă că s-a întîmplat așa pentru că i-a fost cuiva milă de el.

În sinea ei, Kate se simți îngrozită, dar nerăbdătoare să se încheie povestea.

– Ce legătură are asta cu tine?

– Tata a creat și a menținut întreaga minciună, iar Wyatt a descoperit adevărul cu opt luni în urmă. Acum Cecil l-a scos deodată din obscuritate, la Chicago, și îl prezintă tuturor ca

moştenitorul lui. Numai eu şi tata ştim adevărul despre trecutul lui patetic, iar el e foarte supărat că tata a pregătit totul pentru Cecil. La petrecere, Wyatt a venit să ne vorbească şi ai fi putut să tai ostilitatea cu cuţitul, atît era de apăsătoare. Am intervenit eu şi am încercat să domolesc spiritele discutînd despre vacanţa noastră în Anguilla. I-am povestit despre tine, i-am spus că tatăl tău tocmai murise şi că trebuia să vin la priveghi.

– Adică i-ai spus cum mă cheamă? întrebă Kate tulburată.

– Da. În momentul acela nu aveam idee ce-l rodea. N-am aflat decît a doua zi dimineaţă ce i-a făcut tata cînd era copil. Acum, spuse el zîmbind solemn, înainte să pleci, vrei să-mi răspunzi la o întrebare?

Kate îşi dădu seama că el avea de gînd să încheie chinul fără să o oblige să admită că se putea să aibă dreptate în ceea ce-l privea pe Mitchell, şi îl iubi pentru asta. El credea că avea dreptate, ştia, dar nu îl cunoştea pe Mitchell aşa cum îl cunoştea ea. Ba mai mult, indiferent cît de direct încerca el să fie, adevărul era că ea îl părăsea pentru altul, iar asta îi schimba, normal, opinia despre adversarul său. Nu voia să-l rănească luîndu-i partea lui Mitchell, lăudîndu-l sau făcînd pe avocatul diavolului în favoarea lui. Voia să termine cît mai repede discuţia, rănindu-i orgoliul cît mai puţin lui Evan, apoi voia să meargă la Mitchell şi să nu dea deloc de înţeles că i-ar cunoaşte povestea tristă. Avea să i-o spună el însuşi cînd era pregătit. Începuse deja, de altfel. Ca să-i răspundă lui Evan, Kate dădu aprobator din cap şi întrebă:

– Ce vrei să ştii?

– Te cunosc de multă vreme şi nu eşti uşor de păcălit, Kate. Sau poate că nu am încercat eu metoda potrivită. Nu mi s-a părut niciodată că ţi-ar păsa de statutul social, de bani sau de

altele asemenea, lucruri pe care eu puteam să ţi le ofer. Aşa că întrebarea mea e asta: cum naiba a reuşit el în două zile ceva ce eu nu am reuşit în patru ani?

– Evan, te rog, nu face asta, spuse Kate cu ochii în lacrimi.

Nu-şi imaginase că el o iubea destul încît să se umilească astfel.

– Spune-mi. Am nevoie să ştiu. Mătuşa lui Wyatt, Olivia Hebert, le-a spus celor de la petrecere că nepotul ei construieşte o casă în Anguilla. Ai visat în secret la o casă pe o insulă? Ţi-a arătat-o şi te-a făcut să te gîndeşti cum ar fi să locuieşti acolo?

Kate reuşi să-şi păstreze expresia chipului neutră. Nu conta că Mitchell nu-i spusese că-şi construia o casă acolo. Fuseseră prea ocupaţi să facă dragoste şi să se cunoască.

– Nu, răspunse cálm.

– Pe feribot, încoace, am auzit că iahtul lui Zack Benedict e aici şi, din ce am citit pe internet, el şi Wyatt sînt prieteni, iar Wyatt investeşte în filmele lui Benedict. Cu siguranţă că acela e vasul pe care a spus că stă aici. Te-a dus într-o croazieră şi ţi-a promis o viaţă de plăcere alături de staruri de cinema? Asta ţi-ai dorit tu mereu?

– Nu, spuse Kate încercînd să pară nonşalantă.

Înţelegea că Mitchell o lăsase să vorbească despre cît de mult îl plăcea pe Zack Benedict, după ce căpitanul le arătase vasul *„Julie"*, şi asta o făcea să se simtă puţin rău. Chiar şi aşa, nu minţise cînd îi spusese că nu era „fan" al lui Benedict. Mitchell era, aparent, prietenul lui. Şi, ca să-i acorde credit, nici nu se lăudase cu asta.

Pe Evan nu-l păcăleau răspunsurile ei. Tenul îi era prea deschis la culoare şi ochii prea expresivi ca să-i poată ascunde şocul şi dezamăgirea.

– Nu ştiai nici despre casă, nici despre iaht, aşa e?

– Mi se pare că această discuţie nu are sens şi trebuie să se încheie imediat, spuse Kate pe un ton apăsat.

– Imediat ce mai răspunzi, doar pentru tine, la încă o întrebare. Cum naiba se întîmplă să ştii că Wyatt locuieşte în Europa şi la New York, dar nu că are şi o adresă în Chicago?

– Nu ştie nimic despre oraş, rosti Kate înainte să apuce să se oprească. Am vorbit mult despre Chicago – mi-ar fi zis dacă ar fi cunoscut pe cineva acolo! Evan, nu vorbim despre acelaşi om.

– Sper că ai răbdare, iubita mea, pentru că bărbatul despre care vorbesc eu locuieşte în Chicago, la Caroline Wyatt acasă.

– Cine? rosti Kate frustrată.

– Caroline Wyatt. Anul trecut a dispărut un bărbat pe nume William Wyatt. Îţi aminteşti?

– Vag.

– Frumoasa Caroline a fost, şi mai este încă, soţia lui William. Mitchell al tău locuieşte cu soţia fratelui său vitreg, şi s-a mutat acolo imediat ce soţul ei a dispărut!

– Mi-a povestit despre fratele lui, spuse Kate repede, bucuroasă că ştia despre ce era vorba. L-a plăcut foarte mult pe William şi, dacă e adevărat că soţia lui locuieşte într-o casă de mărimea acelora ale rudelor şi prietenilor tăi, atunci locul respectiv e cît un hotel.

Ridicînd mîna, Evan îi dădu la o parte părul de pe frunte, apoi se retrase.

– Să nu-l laşi pe nemernicul ăsta să te rănească prea tare. Şi cînd o să facă asta, adăugă Evan tandru, să-ţi aminteşti că pe mine, nu pe tine, a intenţionat să mă rănească. Poate că aşa o să-ţi fie mai uşor.

Îşi luă paharul şi se uită la bagajul ei.

– Ar trebui să duc eu astea în locul tău, dar nu pot să mă conving să te ajut să pleci la el. Îmi pare rău, Kate.

Era o scuză dură, nu o împunsătură de la revedere. Tremurînd pe interior, Kate îl privi cum ieşea pe terasă, apoi în grădină. Întrebări şi dubii o asaltară cînd intră în baie ca să-şi ia poşeta şi să se asigure că nu lăsa nimic în urmă. În loc de asta, rămase la chiuvetă, încercînd să scape de ultimele cuvinte ale lui Evan despre Mitchell şi să treacă lucrurile prin filtrul propriu. În minte, îl auzi pe Mitchell şoptind: *„Am simţit şi eu la fel ca şi tine aseară, şi ştii asta"*, iar dispoziţia i se însenină. Era ceva real. Acela era Mitchell cel adevărat, nu versiunea lui Evan despre el.

Descrierea copilăriei lui explica exact de ce evitase întrebările ei în prima seară. Povestea vieţii lui nu era una pe care un bărbat să vrea s-o împărtăşească unei necunoscute. Ba mai mult, faptul că Mitchell nu inventase pur şi simplu un trecut mai impresionant, unul pe care să-l povestească liber şi cu care să impresioneze necunoscuţii, vorbea despre caracterul lui. Arăta forţă.

Cît despre celelalte lucruri pe care i le spusese Evan, Kate găsea motive şi explicaţii valide pentru fiecare. Un singur lucru nu pricepea, oricît ar fi încercat. Dacă Evan avea dreptate, iar Mitchell locuise, chiar şi temporar, la Chicago, atunci exista un singur motiv pentru care i-ar fi ascuns ei asta – nu avea nici o intenţie să se vadă cu ea după ce plecau din St. Maarten.

Avea nevoie de un răspuns în acel moment, nu mai tîrziu, cînd erau faţă în faţă şi el putea să o dezarmeze şi să-i distragă atenţia. Un răspuns simplu, direct. Pînă la urmă, Mitchell o trimisese acolo aşteptîndu-se ca ea să se despartă de Evan „în

cel mai scurt timp posibil", ca apoi să se grăbească înapoi la el. Avea dreptul să se aştepte la un răspuns sincer.

Închise uşa băii şi căută mobilul în geantă, apoi broşura de la *Enclave*. Degetele îi tremurau cînd apăsă pe butoane, iar pulsul îi crescu de fiecare dată cînd telefonul suna. În momentul în care de cealaltă parte răspunse cineva, Kate se sprijinea de măsuţa de toaletă ca să-şi ţină echilibrul, iar vocea îi tremură de emoţie cînd ceru legătura în apartamentul prezidenţial, la domnul Wyatt.

– Îmi pare rău, doamnă, spuse operatoarea un moment mai tîrziu, domnul Wyatt a plecat de la noi.

– A plecat? A lăsat vreun mesaj pentru mine, Kate Donovan?

– Un moment, vă rog.

Lui Kate începură să-i tremure genunchii cît timp aştepta.

– Nu, doamnă. Nici un mesaj, spuse operatoarea cu o voce sigură.

Kate se răsuci ca să se sprijine de măsuţa de toaletă, încercînd să rămînă în picioare în timp ce în urechi îi răsuna vocea batjocoritoare a lui Mitchell: *„Vreau să mă asigur că nu ai vreo iluzie legată de ce se întîmplă între noi... Nu poate să meargă mai departe de atît. Ar fi prea complicat... dar am de gînd să te sărut."*

Sunetul propriilor suspine acoperi vocea din minte, iar Kate căută orbeşte un prosop cu care îşi astupă chipul, încercînd să împiedice sunetul să ajungă la Evan. Cu disperare, dorindu-şi să îşi recapete controlul şi să plece înainte ca Evan să se întoarcă din grădină, aruncă prosopul jos şi se clăti cu apă rece pe faţă, apoi întredeschise uşa şi văzu că în sufragerie nu era nimeni. Cu lacrimile curgîndu-i pe obraji şi împăienjenindu-i

privirea, îşi luă valiza şi geanta cu haine şi fugi spre uşă, străduindu-se să deschidă.

Umerii îi tremurau din cauza suspinelor tăcute. Deschise uşa cu genunchiul cînd Evan intra de pe terasă.

– Kate, aşteaptă. Dă-mi voie să te ajut cu...

– Mă descurc. Stai acolo, strigă ea, ferindu-şi chipul, dar neputînd să-şi stăpînească suspinele care-o scuturau.

– Ce naiba?

Evan o prinse de braţe şi o răsuci. Se uită doar o dată la chipul ei chinuit şi o trase la piept.

– Ce s-a întîmplat, iubita mea?

– Te rog să nu fii drăguţ cu mine. Te părăseam pentru el, iar el a dispărut.

– Nu-ţi face griji, spuse el sec. N-am poftă să fiu drăguţ cu tine. Ce-ar fi să te duc acasă?

Kate dădu aprobator din cap, prea tulburată ca să vorbească.

– Trebuie să-l iau pe Max.

* * *

Max sări pe podeaua din faţa banchetei din spate a taxiului, iar Kate se mută în mijloc. Evan ocoli maşina şi deschise portiera din spate.

– O să fie cam înghesuială, spuse aşezîndu-se alături de ea.

Piciorul lui era lipit de al ei şi braţul stîng nu avea loc, aşa că îl puse pe spătarul banchetei, în spatele ei.

Stătuseră aşa de sute de ori înainte, dar în acel moment apropierea părea stînjenitoare, iar braţul lui acolo părea nepotrivit. Simţea şi el lucrul ăsta. Kate îşi dădea seama că era tensionat, rănit şi furios din cauza trădării ei. Nu merita

blîndețea și compasiunea lui, iar faptul că i le oferea pe amîndouă o făcea să se simtă atît de rușinată încît aplecă privirea și în ochi îi apărură lacrimi. Max își puse capul lui mare pe genunchiul ei, privind-o cu adorație, fără să clipească, în timp ce ea îl scărpină pe ceafă și două lacrimi îi alunecară pe obraji. Își dădu seama prea tîrziu că nici măcar nu-și ceruse scuze de la Evan, așa că înghiți în sec de două ori, încercînd să-și găsească vocea peste nodul de emoție din gît.

– Îmi pare rău, șopti.

– Știu că-ți pare.

Dorindu-și cu disperare să aibă o batistă de hîrtie, Kate căută în geantă, dar nu găsi nimic. Bagajul lui era alături de ea, pe banchetă, iar ea întinse mîna ca să desfacă fermoarul, în timp ce lacrimile începură să-i curgă mai repede.

– Ai aici șervețele sau o batistă sau ceva ce să pot să folosesc?

– Cred că da, răspunse Evan. Dă-mi mie geanta și caut.

– Nu e nevoie, spuse ea trăgînd deja de fermoar. Caut eu...

– Nu deschide! spuse el, dar era deja prea tîrziu.

Deasupra hainelor bărbătești frumos împachetate din geanta lui era o cutie mare, pătrată, de culoarea oului de rață, de la *Tiffany,* legată cu o fundă crem. Era o cutie pentru inele.

Kate se uită la ea printr-un val nou de lacrimi și, pentru a doua oară într-o oră, își acoperi fața și plînse. El ezită, apoi o cuprinse cu brațul pe după umerii care îi tremurau și îi apucă mîna în palmă, trăgînd-o mai aproape, ca să plîngă la pieptul lui.

– Eu ar trebui să-ți alin ție supărarea, șopti Kate cu o voce spartă.

– Eu nu mai pot să fiu alinat, șopti el.

– Mă urăsc, rosti ea pe un ton apăsat.

Evan se gîndi puțin.

– Şi eu te urăsc, spuse, dar în tonul lui se simţea un zîmbet.

Kate închise ochii. Nu putea să-şi dea voie să se gîndească încă la Mitchell, ca să nu cedeze nervos. Epuizată din cauza atîtor emoţii, se strădui să alunge orice gînd legat de el şi adormi în timp ce taxiul vechi îi scutura şi se legăna pe drumul scurt către aeroport.

Cînd deschise ochii, descoperi că Evan o ţinea de mînă.

– Trezeşte-te. Am ajuns, spuse el retrăgîndu-şi mîna.

În timp ce ea dormea, el îi pusese pe deget solitarul cu diamant de la *Tiffany*. Kate se uită la el, apoi începu să clatine din cap.

– Nu pot să...

– Uite ce-ţi propun, o lămuri Evan. Am nevoie de puţin timp ca să trec peste ce s-a întîmplat, şi la fel şi tu. Între timp, îţi sugerez să ne anunţăm logodna în ziar.

– De ce?

El se aplecă mai aproape şi îi şopti:

– Ei bine, în primul rînd că inelul ăsta o să arate foarte bine alături de orice rochie ai alege să porţi la cina caritabilă pentru Spitalul de Copii, de sîmbătă seara. Facem parte dintre sponsori.

Kate îl privi stupefiată cît timp el scoase din buzunar banii pentru taximetrist.

– Şi în alt rînd?

– O să fie acolo şi familia Wyatt. Acum sincer, rosti pe un ton de conversaţie, în timp ce număra banii, nu ştiu ce părere ai tu, dar, dacă aş fi în locul tău, mi-ar plăcea ca Mitchell Wyatt să fie obligat să înţeleagă că el a fost cel folosit...

– Folosit pe post de ce?

El îi aruncă un zîmbet din colţul gurii, care trăda numai puţin regret.

– Pe post de ultima ta aventură înainte de căsătorie.

Capitolul douăzeci şi nouă

La cinci şi jumătate, fluxul de turişti de pe străzile din jurul docului Captain Hodges se subţiase vizibil. Pasagerii de pe vasele de croazieră, ducînd bagaje cu bunuri de la duty-free, se întorceau la navele pregătite de plecare, iar turiştii cazaţi pe insulă se întorceau la hotelurile lor ca să tragă cîte un pui de somn înainte de noaptea lungă cu mese îndestulate, pariuri şi dans în cluburile de noapte.

Dintr-o maşină parcată, MacNeil îi telefonă lui Gray Elliot ca să-i spună din nou unde era Mitchell.

– Wyatt e tot la docuri, spuse detectivul. Asta e vestea proastă. Vestea bună e că am verificat situaţia cu omul nostru de la aeroport, care a spus că avionul lui Wyatt e pe rampă, la hangar, cu rezervorul plin şi gata de zbor. Piloţii lui aşteaptă în salon, beau cafea. Aşa că are de gînd să plece curînd.

– Bine. Ţinem legătura, răspunse Gray. Interpolul e pe poziţii, pregătit să facă inspecţii simultane în apartamentele lui din Europa, dar nu pot să le dau semnalul de pornire pînă cînd avionul lui Wyatt nu e în aer. Altfel, riscăm ca vreun portar sau vreo menajeră să-l sune, şi o să-şi dea seama că el e suspectul în investigaţia asta. Are telefon în avion, dar nu cred că le-a dat numărul servitorilor şi angajaţilor.

– Te sun imediat cum se pune în mişcare, spuse MacNeil.

Cînd colegul lui lăsă telefonul din mînă, Childress ridică aparatul de fotografiat şi îl îndreptă spre Mitchell, ca să mai facă rapid o fotografie.

– Băiatul ăsta e magnet pentru femei, remarcă Childress puţin trist, uitîndu-se prin obiectivul aparatului la o blondă drăguţă care intrase în cadru.

* * *

– Mă scuzaţi, spuse o voce feminină, dar aţi putea să-mi spuneţi cît este ceasul?

– E cinci şi jumătate, răspunse Mitchell fără să se uite la ceas sau la femeia care-i pusese întrebarea.

Tocmai verificase ora, iar acum era atent la un vas care apăruse la orizont. Pe măsură ce contururile ambarcaţiunii creşteau, el aproximă că era de mărimea potrivită şi mergea cu viteza unei bărci turistice. Coasta insulei St. Maarten era plină de porturi şi docuri, şi majoritatea vaselor păreau la început că se îndreaptă în direcţia lui, aşa că Mitchell îşi ţinu în frîu aşteptările. Cîteva minute mai tîrziu, ambarcaţiunea se îndrepta în continuare spre docul Captain Hodges, iar lui îi crescu pulsul, puţin cîte puţin, uitîndu-se la vas, dorindu-şi ca acesta să nu schimbe direcţia.

Cînd barca turistică se apropie, deveni mai mare, Mitchell începu să se uite după cineva cu părul roşu printre pasageri. Cîteva minute mai tîrziu, *Island Sun* ajunsese la doc şi ultimul pasager trecuse pe lîngă el. Mitchell se întoarse în locul său de observaţie, de cealaltă parte a pontonului, şi se uită la orizont, după altă ambarcaţiune cu turişti care să se îndrepte în direcţia lui. Evident, zborul iubitului ei avusese întîrziere, iar acesta

ajunsese cu o oră sau două mai tîrziu, lucru care o făcea şi pe Kate să întîrzie.

Zîmbind puţin, se miră din nou că nici el, nici Kate nu se gîndiseră să facă schimb de numere de telefon. În cele cîteva ore de dinainte ca ea să plece de dimineaţă, împărţiseră un răsărit de soare, rîs, mai multe poveşti, săruturi lungi şi amorul cel mai satisfăcător din viaţa lui, dar nu îşi spuseseră unul celuilalt numerele de telefon. Deloc surprinzător din partea lui,se gîndi Mitchell amuzat şi cu amărăciune, pentru că pierduse orice abilitate sau dorinţă să se concentreze pe altceva cînd ea era aproape.

După douăzeci de minute şi încă un vas sosit la mal, Mitchell nu mai zîmbea. Începea să apună soarele şi, pe măsură ce se întuneca, mintea începu să-i nască imagini de nesuportat, cu ea ghemuită într-un colţ, ferindu-se de iubitul ei furios sau zăcînd singură la vilă, rănită sau poate mai rău.

Odată ce îi trecură prin cap acele posibilităţi, nu mai reuşi să le ignore. Scoase mobilul din buzunar şi, după ce vorbi cu doi operatori, reuşi să prindă legătura la *Island Club*. În ultima clipă îşi aminti că Maurice era plecat şi ceru să discute cu oricine îi ţinea locul. Răspunse un bărbat, care se prezentă drept „domnul Orly" şi întrebă cu ce putea să îi fie de folos.

– Sînt Mitchell Wyatt, răspunse el încercînd să pară mai puţin speriat decît era. Domnişoara Donovan, de la vila şase, nu se simţea prea bine mai devreme şi nu răspunde la telefon. Te rog să trimiţi pe cineva acolo ca să verifice.

– Domnişoara Donovan? repetă domnul Orly. Din vila şase? Sînteţi sigur?

– Foarte sigur, se răsti Mitchell. Trimite pe cineva acolo imediat.

– Mă bucur să vă liniştesc, domnule Wyatt, spuse Orly cu veselie, după un moment. Nu răspunde nimeni la telefon pentru că vila şase nu este ocupată.

– Cum adică?

– Cei care au fost cazaţi acolo au plecat astăzi, la ora două. Pot să vă mai ajut şi cu...

Mitchell închise telefonul, întrerupîndu-l pe Orly în mijlocul propoziţiei, dar mintea lui refuză să înţeleagă implicaţiile evidente ale cuvintelor pe care le auzise. Paralizat de uluire, rămase unde era, uitîndu-se spre orizont fără să vadă nimic, cu telefonul atîrnîndu-i din mînă.

Nici măcar o dată, de cînd Kate îi făcuse cu mîna de dimineaţă, nu se gîndise că ar fi putut să-l lase să aştepte la docuri. Era îndrăgostită de el, iar el era îndrăgostit de ea. Sentimentele lor se adînciseră cu fiecare oră pe care o petrecuseră împreună. Erau meniţi să fie unul cu celălalt, iar ea îşi dăduse seama de asta chiar înaintea lui. Kate voia magie, şi între ei era din abundenţă, aşa cum nu era între ea şi iubitul ei. N-ar fi plecat de la *Island Club* înapoi acasă, cu el.

Răspunsul evident era că iubitul ei plecase singur. Probabil că ea era pe drum spre el chiar atunci, nerăbdătoare să-l sărute şi să fie sărutată. Exista o cale simplă să afle...

Încet, Mitchell scoase portofelul din buzunar şi din el bucăţica de hîrtie pe care o pusese acolo cu o zi înainte. Pe ea erau scrise adresa şi numărul de telefon ale veterinarului. Se uită la ea, deschise iar telefonul cu degetul mare, iar inima începu să-i bată speriată.

– Sînt Mitchell Wyatt, îi spuse veterinarului cînd acesta răspunse. Mă întrebam dacă a venit domnişoara Donovan să-l ia pe Max.

– A venit acum cîteva ore, iar el s-a bucurat foarte mult să o vadă. I-am pregătit toate documentele necesare ca să-l ia înapoi în State.

– E bine, spuse Mitchell, simțind o strîngere de inimă din cauza șocului. A venit cu cineva care să o ajute?

– Da, cu un domn amabil.

* * *

În picioare lîngă maşina lor, Childress şi MacNeil se uitau cum avionul lui Mitchell pleca din hangarul său. Cîteva minute mai tîrziu, aparatul ieşi pe pistă, apoi decolă şi dispăru în întuneric. Prezența sa pe cer era marcată doar de scurte licăriri de lumină.

Capitolul treizeci

Spre deosebire de apartamentele sale din Europa, mobilate tradițional, interiorul avionului lui Mitchell semăna cu o sufragerie decorată în stil Art Deco, iar schema de culori – argintiu, negru și crom, era însuflețită de petele de culoare ale tablourilor din stilul respectiv, pe care el le colecționase cu atenție.

O canapea elegantă, din piele cenușie, destul de lungă ca Mitchell să se poată întinde pe ea, era așezată între două mese rotunde din granit negru, pe care stăteau lămpi cromate cu profilul abrupt specific perioadei Art Deco.

Două fotolii mari, căptușite cu aceeași piele cenușie, erau de cealaltă parte a încăperii. În spatele lor era un birou Macassar din abanos și un dulap, în zona în care el lucra adesea, apoi un alt rînd de scaune și o ușă care dădea într-un dormitor compact, dar elegant, cu tot cu baie.

În mod normal, cînd zbura mai multe ore la rînd, Mitchell se așeza ori la birou, ori în pat, în funcție de momentul zilei. În acea seară mersese direct la barul din abanos de lîngă cabină și își turnă coniac într-un pahar înalt de cristal, nu într-unul mai mic, special pentru astfel de băuturi.

De pe canapea, se uită cum licărul St. Maartenului dispărea, apoi își întinse picioarele și duse paharul la buze, nerăbdător ca lichidul care ardea să-i liniștească durerea din piept.

Stinse luminile de sus şi aprinse o lampă. Încet, metodic, începu să reia în minte ultimele trei zile, căutînd un indiciu care ar fi trebuit să-i dea de înţeles că supraestimase sentimentele lui Kate pentru el.

O oră mai tîrziu nu reuşise decît să-şi trezească amintiri dureroase despre o roşcată cu un zîmbet care-ţi încălzea inima şi care-l sărutase şi-l aprinsese, amintiri care duceau, toate, la aceeaşi întrebare fără răspuns: cum putuse ea să plece cu iubitul ei, fără ca măcar să îşi ia la revedere de la Mitchell pe ponton?

Cum putuse să facă aşa ceva după ce fusese atît de sinceră şi de curajoasă? *„Cred că soarta a vrut ca noi să ne întîlnim aşa cum ne-am întîlnit şi să fim prieteni. A fost predestinare... Te plac foarte mult şi cred că şi tu mă placi pe mine... Dacă o să fiu dezamăgită, nu vreau să fiu dezamăgită acum, cu tine."*

Înghiţind ca să scape de nodul de emoţii necunoscute din gît, Mitchell trase aer în piept şi înclină capul spre spate, forţîndu-se să intre într-o amorţeală plăcută şi să se gîndească la ea fără acel sentiment dureros de pierdere pe care nu o înţelegea. În loc de asta, îşi aminti bucuria tăcută pe care o simţise în pat alături de ea, cînd priveau împreună răsăritul, şi plăcerea inexplicabilă cînd îi văzuse mîna alături de mîna lui, pe masa de la cazinou.

Hotărîse să rămînă cu iubitul ei şi, mulţumită poveştii lui trufaşe de mai devreme, despre rolurile fiecăruia, acum se vedea nevoit să accepte decizia ei despre rolul pe care-l descrisese pentru avocat: *„Imediat ce înţelege că vrei cu adevărat să fii cu altcineva, e obligat să accepte înfrîngerea cu eleganţă şi să-ţi dorească tot binele din lume, apoi să se dea naibii la o parte din calea mea."*

Ea întrebase: *„Legat de regulile astea... Ce ai face dacă eu aş decide să nu mă despart de iubitul meu?"*

„În acest caz, tu ar trebui să mă suni şi să-mi spui, iar eu aş schimba rolurile cu el."

Pe drumul spre aeroport sunase la *Enclave* ca să vadă dacă ea îi lăsase vreun mesaj acolo, dar nu era cazul. Mitchell se gîndi puţin că era posibil ca dispariţia ei să fie o încercare copilărească de a îl face suficient de gelos încît să se ducă după ea. Dacă făcuse asta, atunci nu era femeia care credea el că era.

Ştia cum să o găsească, nu o pierduse. Dacă nu avea numărul în cartea de telefon, putea să dea de ea căutînd necrologul tatălui ei, în ziar. Se gîndi de mai multe ori că poate se întîmplase ceva grav, care o determinase să plece fără un cuvînt.

De fiecare dată respinsese ideea şi tentaţia de a o folosi drept scuză în favoarea ei. Avusese timp şi prezenţă de spirit să ia un cîine fără stăpîn de la veterinar. Îl părăsise intenţionat la docuri.

Telefonul de pe masa de lîngă el începu să sune, dar Mitchell îl ignoră.

* * *

– Nu răspunde la nenorocitul ăla de telefon? o întrebă Matt Farrell pe soţia sa.

Înfundîndu-şi mîinile în buzunare, se întoarse şi se uită afară, pe geamul sufrageriei din apartamentul lor de la ultimul etaj, de deasupra Lake Shore Drive.

– Ştiu că e în avion.

Meredith lăsă deoparte programul pe care trebuia să îl pregătească pentru următoarea şedinţă a directorilor de la *Bancroft & Company,* un lanţ de magazine de lux fondat de un strămoş din familia Bancroft, pe care ea le conducea în prezent.

– Probabil că e în pat, spuse ea, dar Matt îi auzi nota de anxietate din voce şi îşi aminti ceva care făcea situaţia lui Mitchell mai puţin îngrijorătoare.

– Apropo de asta, spuse ridicînd din sprîncene şi lăsînd propoziţia neterminată.

Meredith îi studie expresia, dar nu reuşi să-şi dea seama ce voia să spună soţul ei, decît poate că era momentul ca şi ei să meargă în pat, ceea ce părea puţin probabil, fiindcă era nevoie să-l contacteze urgent pe Mitchell şi să-l anunţe că poliţia de pe două continente îi inspecta apartamentele.

– Apropo de ce? întrebă ea pînă la urmă.

– Apropo de Mitchell în pat, spuse Matt, fără să-i fie în felul ăsta de vreun ajutor.

– Da? rosti ea zîmbind exasperată cînd el nu făcu decît să ridice din sprîncene şi să nu-i dea nici o explicaţie, din nou.

Mulţumit că îi atrăsese cu totul atenţia la acel nou subiect, Matt spuse:

– Cînd a sunat Zack în seara asta şi mi-a spus că poliţia e în apartamentul lui Mitchell, mi-a mai menţionat şi că prietenul nostru l-a sunat mai devreme, din St. Maarten, ca să-i ceară ceva foarte interesant. Se pare că Mitchell a cunoscut pe cineva pe insule şi, pentru că el trebuie să vină înapoi aici ca să fie alături de Caroline şi de Billy cîteva zile, a vrut să se asigure că doamna pe care o lasă acolo se simte foarte bine în croazieră pe insule, pe vasul *Julie,* cît timp este el la Chicago.

Înclinînd capul într-o parte, Meredith îl privi nedumerită.

– Nu mi se pare deosebit de important.

– Nu asta e important. Important e că Mitchell avea de gînd să zboare înapoi în insule în fiecare seară, ca să fie cu ea pe iaht. De acolo, încheie el, mulţumit de expresia surprinsă şi

interesată de pe chipul soției sale, legătura dintre Mitchell în pat, în avion, și discuția asta. Cred că poate este și ea cu el și de asta nu răspunde la telefon. O cheamă Kate, apropo.

Zîmbetul lui Meredith dispăru, și la fel și al lui Matt, din același motiv.

– Sper că e pe iaht, nu în avion, spuse Meredith punînd în cuvinte ceea ce gîndeau amîndoi. Ar fi îngrozitor pentru el dacă e și ea acolo și poliția așteaptă să-l ridice de la aeroport, așa cum crede Zack că o să se întîmple.

– S-ar putea ca Zack să tragă concluzii pripite, răspunse Matt îndreptîndu-se spre telefon.

– Dar tu nu crezi asta, așa e?

– Nu.

Ezită, pentru că nu voia să-i dea motive de îngrijorare, dar nici să o mintă. Meredith nu știa sigur la ce să se aștepte. Cu ani în urmă, Matt îl privise pe prietenul lui, Zack Benedict, condamnat pe nedrept de uciderea soției sale, actriță, iar experiența aceea amară îi făcuse pe amîndoi să aibă foarte puțină încredere în sistemul legal. De aceea, Matt aranjase deja ca șoferul lui să fie pregătit de plecare spre aeroportul *O'Hare,* cu doi avocați de la firma de avocatură care se ocupau în Chicago atît de afacerile lui, cît și de acelea ale lui Mitchell.

* * *

Telefonul de lîngă canapea începu din nou să sune, iar Mitchell îl ignoră, însă foarte puțini oameni aveau numărul de telefon al avionului, și toți erau importanți pentru el dintr-un motiv sau altul. Cum coniacul nu-l făcuse decît să se afunde și mai mult într-o stare de dor confuz de Kate, întinse mîna spre receptor, ca să-și distragă atenția.

– Oricine ai fi, spuse cu voce tare la telefon, eşti al dracului de insistent.

– Matt sînt, răspunse prietenul lui după o tăcere uimită. M-a sunat Zack acum o oră ca să-mi spună că în apartamentul tău a intrat poliția şi caută ceva. A mai spus şi că asistenta ta din New York a sunat ca să-l anunțe că poliția din oraş caută şi în apartamentul de acolo.

Mitchell se ridică lent în capul oaselor.

– Ce caută?

– Asistenta a spus că mandatul era pentru o haină bărbătească, neagră, şi orice articol de îmbrăcăminte cu nasturi purtînd un anume simbol pe spate. Poliția are o fotografie a simbolului. Nu ştiu ce caută poliția din Italia, dar Zack mi-a făcut o copie a mandatului.

– Citeşte-mi-l, spuse Mitchell simțind cum furia înlocuia sentimentul de dezolare.

Îl ascultă pe Matt chinuindu-se să descifreze cuvintele în italiană, pronunțîndu-le greşit pe majoritatea.

– Asta caută, spuse Mitchell, oprindu-l pe prietenul lui.

– Ce?

– O haină bărbătească sau o jachetă, de culoare neagră, şi orice cu un anume simbol.

Mitchell se ridică şi îşi trecu mîna peste ceafă.

– N-am nici cea mai vagă idee despre ce e vorba.

– Eu şi Zack credem că are legătură cu faptul că i-au descoperit cadavrul fratelui tău.

Mitchell clătină din cap.

– Nepotul meu mi-a spus că poliția are deja mărturisirea unui beţiv bătrîn de la ferma vecină.

– Asta i-au spus ei nepotului tău, pentru că asta vor să crezi tu, îl contrazise Matt. Ascultă-mă foarte atent, fiindcă am mai

trecut prin asta şi ştiu cum acţionează poliţia. Inspecţiile din apartamentele tale au loc la foarte puţină vreme după ce a fost descoperit cadavrul fratelui tău ucis, ceea ce înseamnă fără urmă de îndoială că ai devenit suspect în cazul ăsta. Dacă e aşa, poliţia vrea să te întorci în Chicago, unde pot să te interogheze sau să te aresteze. Cred că o să te aştepte cînd aterizează avionul, şi Zack e de aceeaşi părere.

Aşteptă puţin, ca prietenul lui să aibă timp să înţeleagă ce-i spusese, apoi continuă:

– I-am sunat pe Levinson şi pe Pearson şi i-am pus să fie gata să te aştepte la avion. Joe O'Hara e pregătit să plece să-i ia cu maşina imediat ce-mi spui că e în regulă. Zack e de acord cu planul ăsta. El nu crede că ar trebui să aterizezi deloc în Chicago, ci în altă parte, dar în jurisdicţie americană, să angajezi mîine avocaţi de drept penal şi să-i laşi să aranjeze cu districtul Cook întoarcerea ta voluntară. Cred că Zack are dreptate.

Mitchell se ridică şi se apropie de bar, unde lăsă paharul pe o tavă.

– N-am de gînd să mă ascund. Îl sun pe Levinson ca să-i cer să afle cine se ocupă de fiascoul ăsta. După aceea poate să-i spună omului ăluia că am aflat ce se întîmplă şi că o să aterizez oricum pe *O'Hare*. S-ar putea să nu-i convingă de nevinovăţia mea, dar măcar o să-mi dea mie enorma satisfacţie să-i văd încurcaţi.

În ciuda situaţiei nefericite, Matt Farrell chicoti.

– Şi după aceea?

– După aceea poliţia poate fie să se grăbească să mă ia de la aeroport, fie pot să-l lase pe Levinson să aranjeze ca eu şi cu el să mergem de dimineaţă la ei, să purtăm o discuţie civilizată. Personal, sper să opteze pentru a doua variantă.

Mitchell îl sună pe Dave Levinson acasă şi îi spuse ce voia să facă. Închise şi se uită la ceasul care era încă potrivit după ora din St. Maarten. Cu degetul mare şi cu arătătorul, trase de rotiţă şi dădu ceasul cu două ore înapoi. Atunci îl lovi, cu o forţă dureroasă, ideea: cu mai puţin de şaisprezece ore în urmă fusese în pat, privind răsăritul peste marea Caraibelor, cu Kate lipită de el şi povestindu-i cum căpătase „gropiţa" din bărbie. Înainte să adoarmă într-un sfîrşit, el se hotărîse să ia cina pe iaht în acea seară şi să meargă într-o croazieră la lumina stelelor.

În loc de asta, ea era în Chicago cu bărbatul pe care-l preferase în locul lui, iar Mitchell încerca să evite să fie arestat pentru omorul fratelui pe care-l iubise.

Forţîndu-se să uite de Kate, se ridică şi se îndreptă spre dormitor, ca să se bărbierească şi să-şi schimbe hainele. De atunci înainte trebuia să se concentreze numai pe ce avea de făcut la poliţie şi să-i ajute pe Caroline şi pe Billy în timpul acestei încercări. Kate nu mai era. Se terminase. Gata. Ea şi scurta lor aventură trebuiau date la o parte. Mintal, Mitchell o împinse afară din conştiinţă şi într-un sertar întunecat, din care să nu poată să iasă sau să-l bîntuie. Împărţirea vieţii în mici compartimente separate era unul dintre marile lui talente, o tehnică de supravieţuire pe care o învăţase de mic şi care-i folosise foarte des.

În dormitor îşi scoase cămaşa, apoi intră în baie, deschise un dulap şi luă din el aparatul şi crema de ras. Întinse crema pe obraz, ridică lama şi începu să se bărbierească sub bărbie.

Mintea trădătoare îi livră o imagine a lui Kate din acea dimineaţă. Îl privea în oglindă, ascunzîndu-şi zîmbetul şi încercînd să nu pară bucuroasă că-l vedea pe iubitul ei cum se rădea. Sub crema de ras, şi el zîmbea, pentru că şi lui îi făcea plăcere să fie privit astfel.

Lama alunecă, iar Mitchell înjură şi întinse mîna după un şervețel.

Levinson sună înapoi cînd Mitchell se încheia la o cămaşă curată şi o băga în pantaloni.

– N-am găsit pe nimeni care să ştie despre mandate sau despre cine conduce investigația morții lui William, spuse el. Investigația a fost condusă o vreme de un anume detectiv MacNeil, dar el e plecat într-o misiune specială. Cum nimeni nu pare să ştie mare lucru, m-am hotărît să merg la vîrf şi l-am sunat pe Gray Elliott, procurorul general, acasă. Eu şi cu el am avut o conversație foarte interesantă, în care eu am vorbit şi el a ascultat. De fapt, nici n-am fost sigur că ştie despre investigație pînă la finalul convorbirii. Acum sînt convins că s-a ocupat el însuşi de ea.

– De ce? întrebă Mitchell, iritat de lipsa informațiilor concrete.

– Pentru că la final mi-a spus să-ți urez bun-venit înapoi, să ai o seară plăcută şi că abia aşteaptă să te cunoască mai bine, mîine dimineață la ora unsprezece şi jumătate.

– Înțeleg din asta că n-o să mă aştepte poliția cînd aterizez?

– Venind de la Gray, ar putea foarte bine să însemne „te rog să continui să te bucuri de falsul sentiment de siguranță şi să aterizezi naibii pe *O'Hare,* de unde eu să pot să-ți pun restricție de zbor". Oricum ar fi, poți să contezi pe faptul că o să te interogheze poliția la unsprezece şi jumătate mîine dimineață, fie că petreci noaptea în arest, fie că nu.

– În cazul ăsta, tu şi Pearson ar trebui să mă aşteptați la aeroport, spuse Mitchell scurt.

* * *

Spre surpriza sa, un singur vehicul aştepta la aterizare, lîngă hangarul lui, anume o limuzină în spatele căreia stăteau Pearson şi Levinson, condusă de şoferul lui Matt.

– Discuția mea cu Gray l-a convins, evident, că n-o să încerci să scapi de interogatoriu, spuse Levinson cînd ieşiră pe autostradă.

Din față, Joe O'Hara se uita în retrovizoare.

– Sîntem urmăriți, spuse. Două maşini. Vreți să încerc să scap de ei?

– În nici un caz! răspunse Pearson.

Capitolul treizeci şi unu

– Poartă-te frumos cu el, Lucy, murmură Kate, adormită. Max nu ştie că patul e numai pentru pisici.

Întinse mîna şi luă pisica furioasă de lîngă Max, care-i violase acesteia teritoriul fără să-şi dea seama cînd pusese capul pe pătură. Kate aşează pisica gri pe perna de lîngă ea şi se întoarse cu faţa spre noptieră. Ceasul se uită şi el la ea. Era opt treizeci.

Kate închise ochii, încercînd să se întoarcă la uitarea liniştită a somnului, dar cîteva minute mai tîrziu renunţă, dădu cuverturile la o parte şi coborî tristă din pat.

– Cum ai dormit? îl întrebă pe Max.

El dădu din coadă drept răspuns, iar ea zîmbi şi îl mîngîie.

– Trebuie să înveţi să te înţelegi cu Lucy şi cu Ethel, spuse, oprindu-se ca să o ia pe Ethel, pisica portocalie, de pe scrin şi să o îmbrăţişeze.

Max o urmă în bucătărie, iar ea îi dădu drumul în curtea îngrădită a casei pe care o închiriase într-un cartier vechi, parţial restaurat, din Chicago, în apropiere de fostul ei loc de muncă. Max ieşi pe pămîntul îngheţat şi mirosi zăpada, apoi frigul nefamiliar îi pătrunse pe sub blană, iar el se grăbi înapoi în casă.

Kate îl ignoră cît timp prepara cafeaua.

– Te rog fă să fie uşor să se înveţe afară, se rugă ea de nimeni anume.

Credința ei în puterea rugăciunilor, care oscilase mult de-a lungul vieții, era la un nivel foarte scăzut după noaptea petrecută pe plajă cu Mitchell Wyatt.

Să-l vadă venind înot spre ea, sub pătura de stele strălucitoare, și să simtă prezența tatălui ei atît de aproape, fusese cea mai tulburătoare și mistică experiență din viața ei, dovadă că exista într-adevăr o Prezență Divină, un Mare Plan, așa cum insistase întotdeauna unchiul ei, preotul. Poate că avea dreptate, se hotărî ea punînd nefericită cafea în filtru cu o lingură. Dacă era așa, atunci bazîndu-se pe experiențele ei recente, Prezența Divină avea un simț al umorului crud și pervers, iar Planul Său Măreț trebuia drastic revizuit.

În timp ce se gîndea la toate aceste lucruri profunde, cafeaua se făcea, iar Max ieși din nou în curte, unde folosi trei copaci. Kate îi dădu voie înapoi înăuntru și-l felicită pentru o treabă făcută bine, cu atîta entuziasm cît reuși să adune. După aceea își turnă o cană de cafea.

Pentru că se trezea foarte devreme de obicei, în general bea cafeaua în sufrageria ei mică, desfăcea draperiile și se ghemuia într-un fotoliu în fața ferestrei, ca să vadă cum cartierul se trezea încet la viață. În acea dimineață, însă, întîrziase trei ore la „spectacol" și nu avea poftă să facă altceva decît să se întoarcă în pat, să se ascundă sub cuverturi și să încerce să se încălzească.

După ce se opri pe hol, ca să crească temperatura pe ecranul termostatului, își duse cafeaua în dormitor, o puse pe noptieră și se băgă din nou în pat. Încercînd să se închidă în coconul sigur al cearceafurilor și al păturilor, sprijini pernele de tăblia patului, își trase genunchii la piept și îi cuprinse cu brațele. Ethel sări jos de pe dulap și se încolăci la picioarele ei, iar Lucy se ghemui mai bine în pernă, lîngă șoldul ei.

La ora nouă îşi terminase cafeaua, dar încă mai tremura pe dinăuntru din cauza tuturor lucrurilor care se întîmplaseră în Anguilla şi St. Maarten. Se hotărî s-o sune pe Holly şi să-i spună că se întorsese, că se logodise cu Evan şi, poate, să strecoare şi povestea despre Mitchell după aceea. Holly lucra marţea şi joia de la prînz la nouă seara, şi cum locuia la numai douăzeci de minute distanţă, poate ar fi putut chiar să se vadă. Întindea deja mîna spre receptor cînd sună telefonul.

– Kate, se auzi o voce cordială, dar nefamiliară, masculină, sînt Gray Elliott. Probabil că nu-ţi aminteşti de mine, dar ne-am întîlnit de cîteva ori, cînd ai mers cu Evan la cîte un eveniment.

– Ba da, sigur că-mi amintesc de tine, spuse ea, întrebîndu-se dacă într-adevăr cel mai căutat burlac din Chicago era modest sau doar se prefăcea.

– L-am sunat pe Evan în dimineaţa asta şi l-am rugat să-mi spună cum pot să dau de tine, iar el mi-a spus că v-aţi logodit. Vă doresc numai fericire.

– Mulţumesc.

– Ştiu că este din scurt, dar mă întrebam dacă ai putea să treci pe la biroul meu în dimineaţa asta, la zece şi jumătate.

Kate se ridică brusc şi coborî picioarele peste marginea patului, alungînd-o pe Ethel. Se pare că să fii logodită cu un avocat tînăr şi de succes, cu relaţiile sociale potrivite, avea ceva avantaje. Înainte abia dacă reuşea să-i convingă pe detectivii care se ocupau de cazul tatălui ei să îi returneze apelurile, iar acum o suna procurorul general, din proprie iniţiativă.

– E vorba de cazul tatei?

– Indirect.

– Ce înseamnă asta?

– Prefer să-ți explic în persoană.

Ceva din vocea lui o neliniști. La început, tonul îi fusese amabil, dar invitația la biroul lui părea neprietenoasă.

– Trebuie să vin cu un avocat? întrebă ea, încercînd să glumească.

– Poți să vii cu cine vrei, spuse el pe un ton cald, și cînd Kate tocmai începuse să se certe pentru că o speriase telefonul lui, el adăugă. Cu toate astea, nu cred că o să vrei să fie și Evan de față.

Kate închise și sună imediat la numărul lui Holly.

– Bună, spuse cînd aceasta răspunse. M-am întors aseară. Gray Elliott, procurorul general, tocmai m-a sunat și m-a rugat să merg la el la birou pe la zece și jumătate. Are legătură cu tata. Mi-ar folosi puțin suport moral, dacă ai timp.

– Îmi fac timp, spuse Holly. Te iau în patruzeci și cinci de minute și poți să-mi povestești pe drum despre vacanță.

Peste exact patruzeci și cinci de minute, Holly opri mașina ei sport în fața casei. Zîmbi cînd Kate se urcă înăuntru, apoi deveni serioasă.

– Arăți îngrozitor. Ce s-a întîmplat acolo? întrebă pornind vehiculul.

Kate se bucura atît de tare să o vadă încît reveni imediat la obiceiul lor să glumească despre orice.

– Hai să vedem? Ce s-a întîmplat? M-am îndrăgostit de altcineva și m-am logodit.

– Cu Evan sau cu acest altcineva?

– M-am logodit cu Evan, și Max e noua mea iubire.

– Înseamnă că totul e perfect, nu?

– Sigur.

– Și atunci de ce pari atît de... nefericită?

– Pentru că ți-am ascultat sfatul şi m-am culcat cu altcineva.

Holly îi aruncă o privire lungă, uimită, şi se văzu nevoită să frîneze brusc ca să nu treacă de un semn care indica oprirea obligatorie.

– Şi cum a mers?

Kate lăsă capul pe spate şi închise ochii, încercînd să se forțeze să zîmbească.

– Nu prea bine, şopti.

– Nu putea să dureze mai mult de două zile. Cît de rău poate să meargă aşa ceva în numai două zile?

– Poate să meargă foarte rău. Foarte, foarte, foarte rău.

– Hai să auzim detaliile, insistă Holly.

– Mai tîrziu, cînd ne întoarcem. Evan a fost minunat, oricum.

– I-ai povestit?

– A adus inelul cu el, spuse Kate, deschizînd ochii şi zîmbind mai natural. Uite...

Holly întinse mîna şi îi luă degetele într-ale ei. Purta o pereche de blugi uzați, cizme scîlciate, o helancă albă şi o haină groasă, bleumarin, care văzuse şi zile mai bune. Părul ei lung şi blond era prins pe creştet într-o agrafă mare, în formă de carapace de broască țestoasă, ca să nu-i cadă în ochi, şi nu era fardată.

– Foarte impresionant, spuse cu sinceritate. Puțin peste patru carate, culoarea E, proporții frumoase.

Holly era fiica înstrăinată a unor părinți newyorkezi bogați. Ştia bine cum stăteau lucrurile în materie de bijuterii. Avea un cont bancar pe care nu voia să-l atingă şi despre care spunea că era obscen de mare. Reuşea să arate delicat şi feminin cînd era

îmbrăcată precum un tăietor de lemne şi extraordinara abilitate să se transforme într-o fostă debutantă cu aere de preţiozitate într-o clipă, făcînd faţă cu succes oricărei situaţii sociale.

Vorbea foarte rar despre familia ei de la New York şi nu spunea, rîzînd, decît că ea şi sora ei se simţeau obligate de onoare să răscumpere greşelile strămoşilor lor baroni, hoţi, servindu-i pe cei mai puţin norocoşi decît ele.

Holly avea grijă de animale, iar sora ei, Laurel, era avocat şi lucra pro-bono cu cazuri în care erau implicate femei şi copii.

Capitolul treizeci şi doi

– Mulţumesc că ai venit atît de repede, Kate, spuse Gray Elliott după ce ea îi făcuse cunoştinţă cu Holly. Hai să ne aşezăm aici, adăugă, făcînd semn spre o canapea în faţa căreia era o măsuţă de cafea cu două fotolii la fiecare capăt.

Kate se aşeză pe canapea, iar Holly, alături de ea. Curioasă şi încordată, îl privi pe Gray Elliott cum ridica nişte dosare de pe birou şi le aducea spre măsuţa de cafea, ca apoi să se aşeze pe fotoliul cel mai apropiat de ea.

Îi zîmbi sociabil şi îşi sprijini braţele pe genunchi.

– Cît de bine îl cunoşti pe Mitchell Wyatt?

Kate se încordă, şocată, cu inima bătîndu-i repede şi cu stomacul în gît.

– Am crezut că e vorba despre cazul tatei.

– S-ar putea să fie. Asta încerc să aflu. Cît de bine îl cunoşti pe Mitchell Wyatt? repetă el pe un ton calm.

– Ţi-a spus Evan că îl cunosc?

– Nu, şi nu o să afle de la mine, motiv pentru care ţi-am sugerat să nu-l aduci aici cu tine.

Kate îşi dădu seama că fusese amabil cu ea şi încercă să-l reevalueze.

– Dă-mi voie să-ţi pun altă întrebare, rosti el răbdător. De cît timp îl cunoşti?

– De vreo două zile. Ne-am cunoscut în Anguilla.

– Nu-l cunoşteai dinainte?

– Nu.

– Cît de bine îl cunoşti? reveni el la aceeaşi întrebare.

– Nu prea bine, spuse Kate o jumătate de adevăr.

– Eşti sigură?

– Convinsă.

Expresia lui era una de dezamăgire, de regret. O privi şi deschise dosarul. Cu o mişcare din încheietură, aruncă fotografii mărite cu ea şi Mitchell îmbrăţişîndu-se pasional de-a lungul măsuţei de cafea.

Kate îşi stăpîni un geamăt de durere şi îşi retrase privirea de la dovada intimităţii pe care o împărţise cu el. Holly se aplecă să vadă mai bine.

– Sfinte Sisoe! rosti încet.

Ridică una dintre fotografiile cu Mitchell şi Kate pe balconul de la *Enclave*, chiar după ce se cazaseră. El stătea în faţa ei, cu palmele pe perete, de-o parte şi de alta, zîmbindu-i larg în momentul în care ea îi mărturisise că se temea ca nu cumva el să nu-şi fi adus deloc haine.

– Mi-ar plăcea şi mie o copie a pozei ăsteia, spuse Holly în tăcerea încărcată. Şi a ăsteia, adăugă, ridicînd o fotografie cu ei doi sărutîndu-se pasional pe plajă, cînd el îi spunea cîte limbi vorbea.

Mîna lui era în părul ei, la ceafă. Îi ţinea gura lipită de gura lui.

– Mi-ar plăcea să fie mai clare.

Holly ridică încă o fotografie făcută în aceeaşi seară. În ea, Mitchell îi atingea lui Kate un sîn, iar prietena ei o folosi pe post de evantai.

– Doamne, Kate, sînt impresionată. Vorbesc serios.

Neatentă la altceva în afară de explozia de furie din sufletul ei, Kate se ridică, uitîndu-se urît la Gray Elliott, printre lacrimi indignate.

– Cum îndrăzneşti?

– Acum cît de bine îl cunoşti pe Mitchell Wyatt? întrebă el pe un ton calm, care ei i se păru unul specific procurorilor.

– Răspunsul e evident. Nu era nevoie să mă întrebi nimic. Ai dovezi.

– Mi-ar plăcea o explicaţie.

Holly să aplecă pe lîngă Kate şi spuse pe un ton nepăsător:

– Du-te dracului.

După aceea se ridică şi îl privi pe cel mai dorit burlac din oraş cu o atitudine superioară, dezamăgită, de parcă el ar fi fost un gîndac de bucătărie, dar unul care ar fi trebuit, ar fi putut, să fie o insectă mai acătării.

– Sora mea e Laurel Braxton. O s-o reprezinte pe Kate în problema asta, dacă ai vreun alt scop, în afară de să fii voaior, pentru care s-o mai întrebi despre fotografiile astea.

– Chiar am un scop mai înalt, domnişoară Braxton.

– Doctor Braxton, îl corectă Holly, iar el păru suficient de resemnat şi puţin surprins.

– Doctor Braxton, căzu de acord, apoi îşi dădu seama că fusese distras şi se uită înapoi la Kate, care-şi ştergea agitată lacrimile de pe obraji. Kate, sau să-ţi spun domnişoară Donovan, pentru că nu cred că o să avem o relaţie cordială după toate astea?

Kate îi aruncă o privire glacială, iar el spuse cu o amărăciune fermecătoare:

– Mă bucur să aflu că am avut dreptate.

Kate nu se lăsă păcălită de şarmul lui superficial, pentru că avusese parte de suficient de la Mitchell.

– Ce scuză poți să ai pentru că mi-ai invadat intimitatea făcînd fotografiile astea şi apoi umilindu-mă cînd m-ai chemat aici ca să mă uit la ele?

– Moartea tatălui tău. Voiam să ştiu doar de cînd îl cunoşti pe Mitchell Wyatt, ca să pot să-l exclud din lista de suspecți. În familia Wyatt au fost două morți din cauze nenaturale în ultima vreme, iar tatăl tău ar fi al treilea caz. E puțin cam ciudat ca un singur om să aibă aşa un efect de cataclism asupra celor din jurul lor, dar Mitchell Wyatt pare să fie o astfel de persoană.

Era straniu şi inexplicabil, dar în acel moment Kate simți o dorință aprigă să-l apere pe acelaşi om pe care-l disprețuia din motive personale, să nu-l lase să fie atacat din nou pentru că era nepotul din flori al familiei Wyatt, şi nevrednic de disprețul celor ca Evan şi, aparent, Gray Elliott.

– L-am cunoscut în Anguilla acum cîteva zile. Restul poveştii e în fotografiile astea. N-avea cum să aibă de-a face cu moartea tatei şi nu există vreo posibilitate pe pămîntul ăsta ca el să-şi fi omorît fratele. Ținea foarte mult la el!

– Ți-a vorbit despre William?

– Foarte puțin. Am scos povestea cu cleştele de la el. Mi-a spus că fratele lui a murit... Nu, nu e adevărat, se corectă repede cînd văzu interesul din privirea lui Elliott. Nu ştiam că fratele lui a fost William Wyatt, dar cînd Mitchell mi-a vorbit despre el, am presupus că este mort.

– De ce?

– Mitchell a spus...

Kate se străduí să nu plîngă cînd repetă ceva ce i se păruse atît de tulburător în acel moment.

– A spus „pe fratele meu îl chema William".

– Cînd ți-a spus că William a murit?

– Nu mă asculți? spuse Kate, gata să bată din picior de frustrare. Mitchell a folosit trecutul cînd s-a referit la fratele lui, așa că am presupus că asta însemna că William e mort. Nu mi-a spus niciodată el însuși asta.

– Bine, am înțeles. Acum vrei, te rog, să-mi explici de unde știi că a ținut la William?

– Mi-am dat seama din felul în care vorbea despre el. Era evident că ținuse la el.

Gray dădu din cap, gîndindu-se.

– Bine, spuse, părînd convins. Ai făcut o presupunere, bazîndu-te pe tonul și expresia lui Wyatt, cum că ar fi ținut la fratele lui?

– Da, spuse Kate, abia așteptînd să-și ia geanta și să plece.

– Ai presupus, bazîndu-te pe comportamentul lui, că și la tine ținea?

Kate nu se așteptase și nu era pregătită pentru acea paralelă. Lăsă capul pe spate, închise ochii și înghiți în sec.

– Vezi bine că da, șopti.

– Asta e, spuse Holly pe un ton vesel, am plecat.

Scoase din geantă cartea de vizită a surorii ei și o împinse spre Gray, apoi se îndreptă spre ușă, iar Kate o urmă. Elliott se întoarse ca să le privească.

– Domnișoară Donovan? spuse.

Kate se răsuci și îi aruncă o privire supărată.

– Îmi pare rău, rosti el pe un ton solemn. Judecînd după fotografiile astea, era imposibil să-mi dau seama dacă erai implicată și emoțional, nu doar fizic. Îmi pare rău că te-ai păcălit.

Kate refuză să-l lase să scape cerîndu-și scuze, mai ales atît de nesincer, dar își păstră demnitatea și spuse calm:

– M-ai fi făcut să trec prin asta chiar dacă ai fi ştiut că eram implicată emoţional. Ce te face să crezi că eşti altfel decît el?

* * *

În maşină, pe drum spre casă, Kate îi spuse lui Holly întreaga poveste, încheind cu Evan, care se aştepta ca ea să se poarte într-un anume fel cînd avea să-l revadă pe Mitchell la cina de caritate pentru Spitalul de Copii.

– Nu ştiu cum o să dau ochii cu el după ce mi-a făcut ce mi-a făcut.

– Eu ştiu exact cum o s-o faci, o asigură Holly, şi o să te învăţ. De fapt, dacă Evan are loc şi pentru mine la masa voastră, o să vin, ca să te susţin moral.

– Facem loc.

– În primul rînd ai nevoie de o rochie fabuloasă, deci trebuie să mergem la *Bancroft.*

– De fapt, recunoscu prietena ei, Evan a sunat deja la magazin ca să aranjeze pentru un asistent care să mă ajute să aleg o rochie pentru sîmbătă.

– Evan n-are decît să plătească factura, dar eu o să fiu noua ta asistentă.

Capitolul treizeci şi trei

Stînd în faţa camerei de interogatoriu, flancat de Lily Reardon şi de Jeff Cervantes, Gray Elliott se uita la MacNeil şi la partenerul lui, Joe Torello, care se pregăteau să-l interogheze pe Mitchell Wyatt.

– Cine sînt? întrebă Cervantes.

– Pearson şi Levinson, răspunse Gray.

– Aceia foarte cunoscuţi? Împreună în aceeaşi cameră? spuse Lily, părînd impresionată fără voia ei. Mă mir că nu i-au recomandat lui Wyatt să angajeze un avocat de drept penal.

– O să facă asta la momentul potrivit.

Lily îi raporta direct lui Gray şi se ocupa de cazurile care îl interesau în mod direct. Jeff îi raporta ei şi avea să o asiste în procesul lui Wyatt.

– Am primit vreun raport legat de inspecţii? întrebă ea.

Gray clătină din cap.

– Încă nu.

– Cine l-a adus pe Wyatt în dimineaţa asta? întrebă Cervantes.

– A venit singur. Levinson m-a sunat aseară acasă, cînd Wyatt era încă pe drum. Se pare că i-a spus cineva despre inspecţii, iar el şi-a dat singur seama că presupusa noastră confesiune era o minciună şi că el era suspectul de fapt.

– Şi a aterizat oricum pe *O'Hare*?

– După cum vezi.

– Acțiunile cuiva nevinovat? sugeră Lily.

– Sau ale cuiva destul de isteț, răspunse Gray.

Scoase din buzunar un articol pe care-l găsise pe internet și care ceruse să i se traducă din greacă în engleză de dimineață.

– Acum șase ani, un reporter grec l-a convins pe Stavros Konstantatos să-i dea un interviu despre cheia succesului său și despre cum a reușit să-și întreacă adversarii.

Gray le arătă fotografia din articol, în care magnatul grec ținea mîndru pumnii ridicați. Textul de dedesubt spunea „am doi pumni cu care mă lupt. Cu dreptul mînuiesc puterea și forța să-i distrug pe cei care mi se opun. Stîngul e subtil, folosește rațiunea, manipularea și forța reținută împotriva inamicilor. Pot să lovesc cu oricare la început".

– Ce legătură are asta cu Wyatt? întrebă Lily dîndu-i pagina înapoi.

– Mitchell Wyatt era pumnul lui stîng, spuse Gray. Se referă la el ca fiind stîngul în corpul articolului.

Cervantes se uită spre geamul cu oglindă care dădea în camera de interogatoriu.

– E interesant cum stă acolo.

Masa era dreptunghiulară, cu două scaune întoarse spre oglindă, pe latura lungă, și cu cîte unul pe laturile scurte. Wyatt stătea pe un scaun cu fața spre oglindă, dar îl întorsese în unghi față de masă și ridicase un picior pe genunchiul opus, cu spatele la Pearson. Un caiet și un creion erau pe masă, aproape de cotul lui, alături de o cană neatinsă de cafea, adusă de MacNeil.

– S-a întors cu spatele la unul dintre avocați și îl ignoră pe celălalt.

– Nu crede că are nevoie de ei, speculă Gray. Cred că are de gînd să se descurce pe cont propriu.

– Cu siguranță că avocații i-au spus să nu ne dea ADN bînd din orice îi oferim, spuse Cervantes. Știe și că asta e o oglindă cu geam și, probabil, că noi sîntem aici.

Ca la un semn, Wyatt întoarse capul și se uită direct spre ei.

– Rahat, spuse Lily. Arată și mai bine în persoană. Dacă în juriu o să fie vreo femeie heterosexuală sau vreun bărbat homosexual, nu facem rost de o condamnare.

Gray îi ignoră cuvintele și înclină capul spre geam.

– Începem, spuse. MacNeil o să deschidă discuția cu fotografiile, ca să-i dea de înțeles că este posibil să-l urmărim de lungi întregi.

MacNeil căută printre fotografiile pe care le făcuseră el și Childress și alese una mărită cu Wyatt și Donovan sărutîndu-se pe balconul de la *Enclave*.

– Hai să mergem înapoi, spre ziua în care a fost omorît fratele tău.

Wyatt ridică din sprînceană și nu răspunse.

– Poți să-mi explici asta? întrebă MacNeil, aruncînd nepăsător fotografia pe masă.

Wyatt se înclină puțin spre masă, se uită la ea, apoi la MacNeil.

– Nu ești puțin cam bătrîn ca să ai nevoie de o explicație?

MacNeil trînti o fotografie similară pe masă, din seara de dinainte, de la vilă, în care Wyatt avea o mînă pe sînul lui Donovan.

– Explică-mi-o pe asta.

Wyatt abia dacă-i aruncă o privire.

– Ce nu înțelegi?

– E interesant, spuse Gray. Nu credeam că o să fie atît de ușor să-i provocăm o reacție.

– Pare cu totul netulburat, spuse Lily.

– Ba nu. A încordat maxilarul, doar o secundă. E furios şi se pricepe bine să o ascundă. Aminteşte-ţi asta la proces.

MacNeil nu se grăbi cînd puse fotografiile la loc în dosarul potrivit, dîndu-i voie lui Wyatt să vadă că existau mai multe dosare cu fotografii în teancul pe care-l adusese.

– Poate că ar fi mai bine să o luăm de la început, anunţă detectivul. Unde ai fost în ziua în care a dispărut William Wyatt?

– Nu ştiu în ce zi s-a întîmplat asta, răspunse Wyatt calm. A fost plecat mai multe zile înainte ca soţia şi fiul lui să-şi dea seama că nu era la fermă şi să anunţe că a dispărut.

– Ai fost vreodată la ferma Wyatt?

– Nu.

– Eşti sigur?

– Convins.

Detectivul Torello preluă frîiele discuţiei. Căută într-un plic, de unde scoase o pungă transparentă, specială pentru dovezi, în care era un nasture cu model şi o insignă pe una dintre feţe.

– Recunoşti ăsta? întrebă el.

Pearson şi Levinson se crispară.

– Nu trebuie să răspunzi, spuse repede Levinson.

Wyatt ignoră avertismentul.

– Pare a fi un nasture care-mi lipseşte de la o haină.

– Ştii unde am găsit nasturele ăsta, domnule Wyatt?

Cînd acesta nu răspunse, detectivul continuă:

– L-am găsit prins sub capacul fîntînii în care a fost găsit cadavrul fratelui tău. Fîntîna e la cîţiva metri de marginea domeniului Wyatt, ferma la care tu spui că n-ai fost. Vrei să te mai gîndeşti la răspuns?

– Nu. Am răspuns corect de prima dată.

– Atunci poți să ne explici cum a ajuns nasturele de la haina ta la fermă?

– Nu pot să explic.

Torello își sprijini șoldul de colțul mesei.

– Cum presupui că un nasture despre care ai recunoscut că e de la una dintre hainele tale s-a rupt în capacul unei fîntîni aflată pe domeniul unei ferme la care n-ai fost niciodată?

– Repet, spuse Wyatt cu răbdare, nu pot să explic.

Lily îi aruncă o privire satisfăcută lui Gray, dar se mira să vadă că procurorul se încrunta și că își înfundase mîinile în buzunare.

– Nu el este, spuse Gray drept răspuns la privirea ei uimită. Și e convins că are cum să dovedească asta.

– Ce vrei să spui? Cum?

– Nu știu, dar am sentimentul că se pregătește să ne spună. S-a uitat la ceas de două ori și s-a săturat.

În camera de interogatoriu, Torello îl privea atent pe Wyatt, iar cînd acesta nu mai spuse nimic, detectivul îl presă:

– Dă-mi voie să-ți spun cum credem noi că a ajuns nasturele acolo...

– Sînt convins că ar fi foarte interesant și imaginativ, dar eu nu prea am timp. Vrei să mai vorbim și despre altceva în afară de nasturele ăsta?

Cînd Torello se încruntă și nu răspunse, Wyatt rosti:

– Înțeleg că nu. În acest caz, iată ce trebuie să știți: William a dispărut în noiembrie. Haina de la care este nasturele mi-a fost făcută în Londra și livrată la Chicago în decembrie.

MacNeil păși înainte și spuse pe un ton conciliant, de „polițist bun":

– De unde ai cumpărat haina? Poate cineva să confirme data la care a fost livrată?

– Vă dau numele croitorului meu din Londra. Tot el poate să vă spună de unde vin nasturii şi să confirme că nu am alte haine cu nasturi identici.

– Şi unde e haina acum?

– I-am trimis-o înapoi, ca să comande un nasture nou şi să repare gaura lăsată. Mai este ceva sau am terminat?

– Nu încă, spuse MacNeil. Cînd ai descoperit că lipseşte nasturele?

– La mijlocul lui ianuarie. Am scos haina din dulap şi mi-am dat seama că îi lipsea nasturele. Nu ştiu unde l-am pierdut.

Gray Elliott se uită pe fereastră.

– Fie nu ştie, fie nu vrea să creadă.

Fără să-şi mute privirea, spuse:

– Zi-i lui MacNeil să vină aici.

Cervantes bătu la uşă şi o întredeschise:

– Îmi cer scuze că vă întrerup. Detectiv MacNeil, pot să vorbesc puţin cu tine?

MacNeil ieşi, închise uşa şi se uită la Gray.

– Crezi povestea lui Wyatt?

Gray dădu aprobator din cap.

– Pentru moment, da. Ia-i paşaportul şi spune-i să nu plece din Chicago pînă nu verificăm povestea la croitor şi nu ne uităm chiar noi la haina aia.

Wyatt se uită numai o dată la MacNeil cînd acesta intră din nou în cameră şi se ridică. Fără să spună nimic, îşi scoase paşaportul din interiorul jachetei şi îl aruncă pe masă, apoi luă cana de cafea, bău o înghiţitură şi o lăsă jos.

– Poftim şi ADN-ul, oferit voluntar. Încercaţi să nu-l amestecaţi cu al altuia cît finalizaţi investigaţia. Altceva? se răsti în timp ce avocaţii lui se ridicau şi îşi luau servietele.

– Da. Nu părăsi oraşul pînă nu îţi dăm de veste.

– O să ţin seama de asta, rosti el scurt. Şi acum aţi face bine să ţineţi şi voi seama de ce spun eu: dacă văd vreodată foto-

grafiile lui Kate Donovan oriunde, îl îngrop pe Gray Elliott, şi pe voi, într-un munte de procese împotriva voastră personal, împotriva oraşului Chicago şi a statului Illinois. Şi dacă tot fac asta, mă asigur şi că media află despre îndeletnicirile voastre perverse şi despre călătoriile scumpe pe insulele din Caraibe ca să vă urmaţi pasiunea, totul pe cheltuiala guvernului. Pe scurt, vă murdăresc numele în toată presa.

– Mă ameninţi cumva? rosti MacNeil crispat.

– Nu a fost clar? se răsti Wyatt. Frumos bronz, apropo, adăugă.

Se îndreptă spre uşă, urmat de avocaţii lui, care zîmbeau superior, apoi se întoarse şi îşi îndreptă următoarea ameninţare spre oglindă:

– Îţi dau restul după-amiezii ca să iei legătura cu Caroline Wyatt şi să-i explici că eu n-am avut de-a face cu moartea lui William. Dacă nu reuşeşti, o aduc de dimineaţă la tine la birou, ca să faci asta de faţă cu mine.

După plecarea lui Wyatt, Elliott deschise uşa şi intră în camera de interogatoriu.

– E a doua oară în aceeaşi zi cînd îmi se spune că sînt voaior, remarcă pe un ton calm, uitîndu-se spre uşa deschisă.

Uitîndu-se la MacNeil, spuse:

– Ne vedem mîine la zece la mine la birou. Adu toate dosarele cu tine. Ştiu cine l-a omorît pe William, dar trebuie să o luăm încet şi să construim atent cazul.

– O să fiu acolo, spuse detectivul.

Cînd ridică privirea, Elliot îi studia părul care începuse să se rărească.

– Părul tău arată diferit.

– Cum diferit? întrebă MacNeil, apoi îşi feri privirea.

– Nu ştiu exact. Este... înfoiat.

– Am schimbat şamponul, spuse MacNeil în barbă.

Capitolul treizeci şi patru

Spre deosebire de evenimentele de caritate mari, cina pentru Spitalul de Copii era o afacere anuală elitistă, cu o listă de invitaţi cu doar 350 de nume, fiecare ales în funcţie de obiceiul său de a cheltui foarte mult pentru cauze caritabile. Se servea o cină elaborată şi în timpul evenimentului avea loc o licitaţie tăcută, pentru obiecte printre care opere de artă minunate, bijuterii ca pentru muzee şi cîte o piesă de antichitate neprețuită. Licitaţia începea de la cel puţin 50.000 de dolari, iar mesele pentru zece persoane costau cel puţin 100.000 de dolari fiecare.

Anual, cîte un filantrop era sărbătorit în timpul cinei, iar prezentarea acestuia era făcută de primarul oraşului Chicago. În acel an, pentru prima dată, cel sărbătorit era Cecil Wyatt.

Locaţia aleasă pentru eveniment era *Founders Club,* care se întindea pe două etaje ale turnului *Endicott,* un octogon cu optzeci de etaje construit din piatră şi sticlă, în centrul oraşului.

Membrii *Founders Club* erau, la început, numai descendenţi bogaţi ai familiilor care puseseră bazele oraşului Chicago, dar pentru că mulţi dintre ei îşi pierduseră averile sau comiseseră infracţiuni şi mai urîte, *Founders Club* îşi relaxase regulile. În prezent, ca să fie luat în considerare ca membru, candidatul trebuia doar să aibă „o prezenţă semnificativă în zona oraşului Chicago" în ultima sută de ani şi să îşi poată

permite taxa anuală de 50.000 de dolari. Oricum, ca măsură de siguranță, puteai deveni membru numai dacă primeai invitație din partea directorilor, lucru care „prevenea ca genul nepotrivit de persoană" să nu ceară calitatea de membru și să nu devină o corvoadă atunci cînd era refuzat.

După ce deveneai membru, aveai dreptul să te bucuri de peisajele spectaculoase ale clubului, de prînzurile și cinele somptuoase și, desigur, să te lauzi cu asta.

Nici o cheltuială nu fusese prea mare pentru decorul interior al clubului, care era gîndit ca să impresioneze, lucru pe care-l reușea din plin. În acest scop, liftul privat era la etajul al doilea al clubului, o rotondă cu opt părți, mărginită de o balustradă de fier forjat, care-i ghida pe nou-veniți spre o scară în spirală care se curba elegant spre etajul întîi. Un candelabru imens, înalt cît un etaj, era suspendat din tavanul celui de-al doilea etaj, iar de rama sa cu multe părți aurite atîrnau cristale magnifice.

În partea din față a încăperii, aproape de masa lor, Matt Farrell o văzu pe soția sa cum înainta încet prin mulțimea de la primul etaj și se scuză în fața celor din jur.

– Cauți pe cineva? întrebă apropiindu-se din spatele ei cînd ea se oprise ca să se uite la rotonda de la etajul doi, acolo unde erau expuse obiectele scoase la licitație.

– Verificam că totul merge bine.

Ea se ocupa de cina din acel an și lucrase luni întregi la eveniment, dînd piept cu diferitele comitete și avînd grijă de toate detaliile, cu toate că în același timp lucra și la slujba ei dificilă de director la *Bancroft & Company*.

Matt se uită și el în sus, la oamenii de la etajul al doilea, care treceau de la o masă la alta ducîndu-și paharele de

şampanie, scriind sume pentru licitaţie, vorbind şi rîzînd în timp ce un cvartet de coarde cînta în curbura scării în spirală. La etajul principal, pe mesele luminate de lumînări erau aşezate pahare din cristal, farfurii de porţelan şi aranjamente florale spectaculoase, din trandafiri crem şi roşii din America de Sud, de mărimea mingilor de baseball.

– Mai mult de jumătate dintre cei de sus au pixuri în mînă şi o armată de chelneri oferă băuturi, ca să se asigure că toată lumea e relaxată. Succesul îţi e garantat. Şi, şopti el cu tandreţe, pe deasupra eşti şi foarte frumoasă.

Ea îi zîmbi fericită, îl luă de braţ şi îl strînse puţin, apoi făcu semn din cap spre masa principală, acolo unde oaspetele de onoare îi vorbea primarului.

Matt îşi stăpîni o grimasă.

– Numai Cecil Wyatt ar fi fost în stare să iasă din spital doar ca să aibă ocazia să meargă spre un alt podium unde să accepte încă un premiu.

Ca şi cum ar fi încercat să-şi clătească gura de un gust neplăcut, Matt bău ultima înghiţitură de şampanie din pahar. Imediat, un chelner veni să-i ofere altul de pe o tavă.

– Cît ai bugetat pentru băutură? o tachină el.

– Mult, recunoscu ea. Uite-l pe Mitchell, adăugă după o clipă.

Îl privi cum zîmbea politicos unui grup după altul de proaspeţi „prieteni de familie" care veneau să îl salute sau să i se prezinte. Cînd Cecil ajunse lîngă el şi-l trase deoparte o clipă mai tîrziu, Meredith clătină din cap de parcă ar fi încercat să-şi limpezească mintea.

– Încă nu m-am obişnuit să-l văd cu Cecil. Îl cunoaştem de atîta vreme pe Mitchell, a stat la noi de atîtea ori, încît nu-mi

vine să cred că a aşteptat şase luni ca să ne spună că este nepotul lui Cecil. Dacă nu l-am fi văzut la aniversarea sa, nu cred că am fi aflat nici pînă acum.

– Tu cît de încîntată ai fi să afli că eşti rudă cu un bătrîn autoritar şi egocentric? Stai... tu eşti deja rudă cu cineva aşa, o tachină Matt, făcînd-o să izbucnească în rîs şi să-l sărute pe obraz.

– Şşşt, îi şopti. Tata e chiar în spatele tău.

– Asta nu-i bine. Hai să facem schimb de locuri, şopti el. Nu-mi place să stau cu spatele la el.

Era pe jumătate serios legat de ultima parte, Meredith ştia, şi din motive serioase. Tatăl ei le distrusese căsnicia cînd erau tineri, iar cînd Matt intrase din nou în viaţa ei, la zece ani după aceea, tatăl ei încercase din nou să se amestece şi aproape că o pierduse pe Meredith făcînd asta. De dragul ei, Matt îl tolera pe bătrîn, dar nu-l iertase niciodată şi nici nu avea să o facă.

– Îi sînt îndatorată astă-seară pentru că i-a convins pe cei de la *Founders Club* să ne dea voie să folosim locul ăsta pentru eveniment, îi spuse ea. A fost cireaşa de pe tort.

– Nu a făcut-o pentru tine, o tachină Matt. A făcut-o ca să-mi arate mie că încă mai poate să te ajute aşa cum eu nu pot. Foştii sudori din Gary, Indiana, nu au voie să fie membri aici indiferent cît de mult succes au după aceea. Ştii de unde ştiu?

Meredith rîdea, pentru că ştia destul de bine răspunsul la întrebarea lui.

– De unde ştii, dragul meu?

– Mi-a spus tatăl tău. De cincizeci de ori doar săptămîna asta.

Meredith zîmbi, dar atenţia i se întoarse la Mitchell.

– Uite, Olivia Hebert l-a luat de braţ. Mi se pare atît de amuzant să-l văd însoţind o bătrînă mică şi nu vreo femeie superbă cu nume exotic. Şi e atît de răbdător şi amabil!

– Mitchell face totul cu amabilitate, răspunse Matt sec, şi îi e uşor să fie răbdător în seara asta, pentru că ştie că mîine pleacă în Europa. Mi-a spus că abia aşteaptă să pună un ocean între el şi Chicago.

Expresia lui Meredith deveni tristă.

– Ceva l-a supărat.

– Altceva, decît faptul că a fost acuzat că şi-a ucis fratele şi a fost nevoit să-şi predea paşaportul şi să rămînă în oraş pînă cînd Gray Elliott i-a confirmat spusele?

Meredith ignoră ironia din tonul lui şi dădu din cap cu elan.

– Ceva în afară de asta. Problemele astea s-au terminat şi, cum Caroline a venit cu el în seara asta, evident a acceptat că el n-a avut nimic de-a face cu moartea lui William. Orice îl supără nu are legătură cu asta.

– Nu mi s-a părut că ar fi diferit.

– Bărbaţii nu observă nuanţele subtile ale comportamentului altor bărbaţi, spuse ea oftînd. Ai observat că nu ne-a mai spus nimic despre Kate? Era atît de importantă pentru el încît avea de gînd să zboare între oraş şi Caraibe ca să o vadă în fiecare seară, dar de atunci nu a mai spus nimic despre ea, nici măcar o dată. Am încercat să deschid subiectul acum cîteva zile, întrebînd dacă în viaţa lui există cineva special. Mi-a spus că nu.

– Mitchell nu vorbeşte despre femeile din viaţa lui.

– Mitchell l-a sunat pe Zack la Roma ca să-i vorbească despre Kate, îl contrazise soţia sa. Mă întreb ce s-a întîmplat cu ea.

– Nu a urcat pe iaht. Cînd l-a întrebat Zack ce s-a întîmplat, Mitchell a spus că „s-au complicat lucrurile", îi reaminti Matt în timp ce un chelner cu o tavă de antreuri se opri alături de el.

– Ştiu. Ei bine, presupun că aşa a rămas calea liberă pentru Marissa.

Matt se opri cu mîna întinsă spre tavă.

– Fiica noastră, Marissa?

– Cînd am sărutat-o aseară de noapte-bună, mi-a spus că s-a hotărît să se mărite cu Mitchell cînd se face mare.

– Nu sînt pregătit pentru asta, declară el, alegînd în sfîrşit ceva de pe tavă.

Meredith zîmbi larg.

– Viitorul tău ginere vine spre noi.

* * *

– Kate, spuse Holly cu compasiune, nu putem să petrecem toată seara în salonul doamnelor. Bea asta şi hai să mergem.

În timp ce vorbea, Holly îi luă paharul gol de şampanie din mîna care-i tremura şi îl înlocui cu paharul ei.

– Dă-l pe gît, o îndemnă.

– Mitchell e acolo, jos, spuse Kate cu vocea tremurînd de emoţie. L-am văzut de la balcon.

– Ştiu. Acum hai să ne asigurăm că şi el te vede pe tine.

– Nu sînt pregătită să ies.

– Ba eşti.

Fără să se gîndească la ce făcea, Kate bău din şampanie, al doilea pahar în zece minute.

– Cum arăt?

Holly se învîrti în jurul ei pentru o inspecţie finală. Rochia lui Kate, de culoarea cositorului, amintind de rochiile

strălucitoare purtate în filmele din 1930, era croită pe diagonala materialului, cu partea de sus în formă de inimă şi cu bretele subţiri, în V între sîni. Ca să complimenteze imaginea retro a rochiei, părul îi era aranjat în bucle fine şi pieptănat într-o parte, prins cu un piepten antic, cu ametist şi diamant, împrumutat de la mama lui Evan.

– Îmi place cum îţi stă cu o coafură ca a Veronicăi Lake, decretă Holly. Pieptenul ăsta vechi o să facă pe toată lumea să creadă că cerceii sînt adevăraţi, nu bijuterii de scenă, adăugă, admirînd cerceii cu ametist şi diamante false care-i atîrnau la urechi, pînă la jumătatea distanţei spre umeri.

Ezitară amîndouă cînd două doamne care folosiseră baia din camera alăturată trecură prin salonul cu oglinzi. Cele două zîmbiră şi dădură din cap, apoi deschiseră uşa ca să iasă şi rîsete şi muzică ajunseră pînă la ele.

Holly aşteptă ca uşa să se închidă din nou, apoi îi luă lui Kate paharul gol şi îi strînse mîna.

– Ţi-am promis că o să te învăţ ce să-i spui şi cum să treci de momentul ăsta, rosti, uitîndu-se cu un aer solemn în ochii mari şi prea strălucitori ai lui Kate. Am aşteptat intenţionat pînă acum, cînd a venit clipa.

O răsuci pe Kate spre oglindă şi spuse:

– Uită-te la tine. Eşti superbă. Asta e seara ta, Kate. E debutul tău ca viitoare soţie a lui Evan, iar astăzi o să afli că pînă şi cei mai snobi dintre cei de aici o să te primească în rîndul lor. Ştiu deja că nu eşti o căutătoare de avere, eşti fiica unui proprietar de restaurant din Chicago care a fost el însuşi o mică celebritate în oraş. Eşti succesoarea lui. Ai o eleganţă şi un calm naturale, pe care oamenii le observă, şi ai o inimă bună care te face foarte plăcută. Mă urmăreşti?

Stînjenită de cuvintele de laudă, Kate zîmbi şi spuse:

– Înţeleg că în seara asta vrei să cred că sînt minunată.

– Eşti minunată. Ceea ce ne aduce la Mitchell Wyatt. La un moment dat, în următoarele două ore, o să ajungi faţă în faţă cu el...

Trei femei, rîzînd şi vorbind, intrară în salon ca să-şi verifice machiajul, iar Holly şi Kate se întoarseră spre oglindă şi se prefăcură că făceau acelaşi lucru.

Kate îşi căută rujul în poşetă, dar tot trupul îi era pregătit să fugă la gîndul că trebuia să se uite în ochii albaştri ai lui Mitchell şi să îi vadă iar chipul frumos şi dur. O făcuse să rîdă, o făcuse să geamă de plăcere, apoi o ţinuse în braţe de parcă n-ar fi vrut să-i dea niciodată drumul. Ba mai rău, mult mai rău, o făcuse să-i pese atît de mult încît crezuse că era îndrăgostită de el.

Şi după aceea o trimisese să se despartă de Evan, fără nici o intenţie să o aştepte înapoi.

Cu mintea limpede din acel moment, înţelese că tot ce făcuse Mitchell din momentul în care se cunoscuseră, chiar şi ambulanţa şi doctorul pentru Max, fusese ca să se asigure că-şi atingea scopul final. Nu încăpea îndoială în mintea ei că el trimisese Bloody Mary-ul şi că apoi intrase în restaurant ca să se prezinte. De fapt, numai gîndindu-se la felul în care o convinsese să se vadă cu el după ce ea vărsase băutura o făcea să strîngă din dinţi: *„În locul tău, m-aş oferi să iau cina cu mine..."* Dintre toate lucrurile egocentrice, îngîmfate şi prea sigure de sine...

Probabil că fusese uimit şi mulţumit cînd se prezentase, iar ea nu-i recunoscuse numele. Ignoranţa ei făcuse lucrurile mult mai simple şi mult mai distractive în timp ce-o seducea pe iubita neştiutoare a lui Evan Bartlett.

– Nu te mai gîndi atît! spuse Holly repede, în clipa în care celelalte femei plecară. Doar în seara asta, uită toate detaliile îngrozitoare şi fii obiectivă, altfel n-o să faci faţă! Realitatea simplă este asta: Mitchell Wyatt e un bărbat cu un ego atît de fragil încît a avut nevoie să te seducă pentru a se răzbuna pe Evan, fiindcă-i ştia secretul. Dacă ai fi acceptat să te culci cu el în seara aia, la vilă, s-ar fi terminat totul atunci şi nu te-ai fi implicat emoţional. În loc de asta, tu ai insistat să afli ceva despre el înainte, aşa că a fost nevoit să se întoarcă şi să-ţi povestească despre fratele lui, după care să te seducă insistent, în grădină. Cînd şi-a dat seama că nu vrei să te culci cu el în camera lui Evan, s-a văzut obligat să închirieze o cameră la un hotel din St. Maarten. Acolo, te-a avertizat să nu-ţi faci iluzii şi să nu ai aşteptări dacă te culcai cu el. Ţi-a spus că nu vrea complicaţii sau „magie", ci doar o după-amiază de sex de calitate cu tine. Din nou, i-ai refuzat oferta, aşa că a trebuit să-ţi răspundă cu „hai să ne complicăm şi simt tot ce simţi şi tu".

– Vrei să spui că a fost în parte şi vina mea?

– Dumnezeule, nu! Încerc să te fac să vezi că scopul lui nu a fost să te rănească, a fost să-l forţeze pe Evan să tacă sau să-l aducă la nivelul lui, avînd o aventură cu tine, iubita lui Evan.

Kate se cutremură din cauza răcelii logicii lui şi a metodelor sale neiertătoare.

– Îţi spun ceva ce nu ţi-am mai spus, continuă Holly. Cred că, la un moment dat, Wyatt şi-a dat seama că se simţea mai bine cu tine decît se aşteptase. Altfel ţi-ar fi dat o palmă la fund cînd ai terminat de făcut sex prima dată şi te-ar fi trimis înapoi la vilă.

– De ce să facă asta cînd eu am fost o parteneră atît de dornică şi de cooperantă? spuse Kate, incriminîndu-se pe un ton amar.

– Ai dreptate, dar de ce să te fi dus la cazinou şi, cel mai grăitor, de ce să fi privit cu tine răsăritul? Bărbaţii care vor numai sex de la o femeie se rostogolesc de deasupra ei şi adorm.

Spre ruşinea lui Kate, se trezi agăţîndu-se de acea consolare mică, nu pentru că o credea, ci pentru că avea nevoie disperată de ceva care să reducă umilirea.

– Oricum, continuă Holly cu veselie, asta nu schimbă faptul că e un nemernic calculat şi rece, cu un ego gigantic şi că tu ai dreptul la orice răzbunare meschină reuşeşti să obţii în seara asta.

– Cum să fac? întrebă Kate, sprijinindu-se de măsuţa de toaletă şi privind-o fascinată pe prietena ei.

– Trebuie să-l tratezi de parcă n-ar fi fost decît un flirt lipsit de importanţă.

– N-o să creadă. Ştia ce simt. Am plecat ca să mă despart de Evan şi i-am promis că mă grăbesc înapoi.

– Da, dar el nu poate să fie sută la sută sigur că ai făcut aşa! Mai mult, nu poate să fie sigur că nu l-ai folosit pe post de armăsar de prăsilă cît timp Evan era plecat. Adevărul e că nu poate să fie sigur nici că n-ai ştiut tot timpul cine este şi că scopul tău n-a fost să scoţi de la el cîteva detalii picante despre viaţa sa, pe care să le împărtăşeşti cu prietenele!

– Cine ar face una ca asta? întrebă Kate uluită.

– Femeile din noul tău cerc social, care este cercul social în care el s-a obişnuit, rosti Holly pe un ton sec. Crede-mă, eu ştiu cum sînt. Am crescut în templul lor ridicat umorului de proastă calitate şi inimilor de piatră. Evan înţelege şi ştie din instinct cum trebuie jucat jocul ăsta. De asta a vrut să vii aici. O să se asigure că Wyatt te vede cu el, rîzînd, vorbind şi ţinînd capul sus. Aşa o să-i arate că e atît de neimportant încît nimic din ce face n-ar putea să conteze pentru vreunul dintre voi.

– Şi cînd mă gîndesc, spuse Kate zîmbind, că eu sînt aceea despre care se presupune că are cunoştinţe de psihologie.

– Nu se scriu cărţi despre psihologia elitelor. Oricum, acum ai înţeles, nu-i aşa?

– Aşa e.

– Iată care e singura emoţie pe care ai voie s-o arăţi cînd dai peste Wyatt în seara asta. Singura care o să te răzbune puţin...

– Renunţ, spuse Kate, zîmbind cînd Holly făcu o pauză dramatică. Spune-mi care e emoţia.

– Amuzament! O să-l tratezi cu amuzament, de parcă tu ai şti un secret amuzant despre care el nu a aflat.

– Şi ce fel de secret aş putea eu să am? întrebă Kate, frustrată.

– Asta e întrebarea pe care o să şi-o pună şi el. Asta e întrebarea care o să-l sîcîie multă vreme.

* * *

Matt şi Meredith îi zîmbiră lui Mitchell cînd el încercă să o aducă pe mătuşa sa spre ei, în timp ce ea îl ţinea de braţ şi vorbea fericită, făcîndu-l să se oprească la fiecare cîţiva paşi ca să-l prezinte cuiva. Era cu aproape un metru mai înalt decît ea şi, ca să o audă, trebuia să aplece capul.

Matt se îndreptă spre bar şi comandă o vodcă pentru Mitchell. Cînd se întoarse cu băutura, amicul lui ajungea în sfîrşit la ei, alături de mătuşa sa. Întinzîndu-i paharul, Matt spuse:

– Asta e răsplata pentru că ai încheiat această călătorie lungă şi plină de peripeţii.

– Mi-ar trebui, răspunse Mitchell.

Ridicînd paharul la buze, se uită în sus... şi dădu cu ochii de Kate. Încremeni, uitîndu-se fix, încruntat, nevenindu-i să creadă că o vedea acolo, şi că fata în blugi, cu părul creţ şi roşu care-l sărutase în balconul din St. Maarten era roşcata elegantă îmbrăcată într-o rochie sofisticată, care se plimba nonşalant într-o cameră plină de oameni bogaţi, dintre care mulţi o trăgeau la o parte ca să o sărute pe obraz şi să-i vorbească.

– Aceea este Kate Donovan, îi spuse Matt urmărindu-i privirea. Tatăl ei a murit de curînd, şi înţeleg că ea o să încerce să conducă restaurantul în locul lui. Am mîncat vreodată la *Donovan's* cît ai fost tu aici?

– Nu.

– Trebuie să facem asta data viitoare cînd vii. N-am prea reuşit să fac rezervare acolo în mai puţin de două săptămîni atunci cînd sunam, pe vremea tatălui ei, adăugă sec. Poate că o să ne ajute Kate.

Olivia îşi aduse bucuroasă propria contribuţie la discuţie:

– Kate tocmai s-a logodit în insulă. Ştiaţi? îi întrebă pe Matt şi pe Meredith.

– Nu, spuse Meredith uitîndu-se la Mitchell, care o privi scurt pe Kate.

Olivia dădu din cap cu entuziasm şi-l incluse pe Mitchell în conversaţie.

– Nu ţi se pare un fel foarte romantic să te logodeşti?

– N-am de unde să ştiu, rosti el netulburat, pe un ton neutru.

– Joi au anunţat în *„Tribune"*, adăugă ea.

Se aplecă înainte şi o văzu pe Kate părăsindu-i pe cei care o opriseră ca să-i vorbească, apoi o strigă veselă:

– Kate, draga mea, vino aici!

Mulțumită cînd tînăra ridică privirea și dădu aprobator din cap, Olivia se întoarse către Mitchell și adăugă:

– L-ai cunoscut deja pe viitorul mire, Mitchell.

– Chiar așa?

– Da. E logodită cu Evan Bartlett.

Mitchell se uită fix la vodca din pahar.

– Chiar așa, cu Evan Bartlett? spuse cu un zîmbet rece, ironic.

Meredith îl privi imediat pe Matt, iar el dădu imperceptibil din cap a înțelegere. Aceea era Kate a lui Mitchell.

Lui Kate îi tremurau genunchii și își dori să fi avut mai mult decît cîțiva stropi de șampanie în pahar, ca să-i dea curaj, dar reuși să pară calmă și liniștită cînd o ascultă pe Olivia și se pregăti să dea ochii cu bărbatul care o folosise și o părăsise.

– Bună seara, draga mea, spuse bătrîna. Sper că tu și Evan o să fiți foarte fericiți, adăugă, apoi o sărută pe obraz.

Era același ritual prin care Kate trecuse deja de cincizeci de ori în aceea seară: un salut urmat de urări de bine și un sărut pe obraz. Presupuse, la o oră după aceea, că era un ritual prestabilit, pe care toată lumea din cercul lui Evan îl cunoștea. Se pregăti sufletește ca Mitchell să facă același lucru cînd Olivia adăugă formal, de modă veche:

– Dă-mi voie să ți-l prezint pe nepotul meu, Mitchell...

Cumva, Kate reuși să-și ducă planul la îndeplinire fără să tresară. Se uită în ochii lui inexpresivi de parcă ar fi știut un secret amuzant.

– Ne-am cunoscut deja, răspunse, aplecîndu-se puțin și întorcînd obrazul, așteptîndu-se automat ca el să o sărute scurt, de felicitare.

– Și ne-am sărutat deja, rosti Mitchell pe un ton rece, ignorîndu-i obrazul întins.

Mitchell păşi în faţa lui Kate, surprinzînd-o, şi îi luă braţul într-al lui, zîmbind, apoi o escortă spre masa ei.

Uluită, dar hotărîtă să pară calmă şi veselă orice ar fi spus sau ar fi făcut Mitchell, Kate înclină capul într-o parte şi îi zîmbi jucăuş.

– Nu îmi urezi nimic? îl tachină.

– Dă-mi voie să mă gîndesc ce ar fi potrivit.

Tăcu un moment, apoi ridică paharul, prefăcîndu-se că toastează, şi spuse:

– Spre succesul tău în sus pe scara socială, în continuare, Kate.

Acuzaţia lui Mitchell cum că ar fi dorit să urce pe scara socială o făcu să-şi piardă puţin din aplomb.

– Nu mă tenta să vărs pe tine altă băutură!

– Ar fi o dovadă impardonabilă că faci parte din clasa de mijloc, spuse el tăios, şi tu încerci să treci la liga profesionistă. Aici, înşelăm, mințim şi ne-o tragem în privat, dar nu ne permitem exprimări temperamentale publice.

Mitchell văzu cum focul de smarald din ochii ei se aprinde în flăcări periculoase, şi deliberat aruncă cu gaz verbal:

– Ascultă-mi sfatul şi urmează regulile data viitoare cînd agăţi un străin într-un hotel...

– Taci din gură! îl rugă Kate furioasă.

– Ca să-l înşeli pe nemernicul prefăcut cu care te măriţi!

Furia şi teama lui Kate explodară în acelaşi timp, iar ea îl făcu să tacă folosindu-se de singurul mijloc la îndemînă, adică aruncînd spre el ce mai rămăsese în paharul de şampanie. Nu era suficient lichid ca să-şi atingă ţinta, dar cîteva picături ajunseră pe pieptul cămăşii lui şi, cu un amestec de teamă, ruşine şi satisfacţie, ea se pregăti pentru o reacţie explozivă din partea lui.

– Gestului i-a lipsit spontaneitatea din Anguilla, remarcă el netulburat, începînd să-şi şteargă nonşalant stropii de pe cămaşă. Cu toate astea, culoarea e cu siguranţă mai potrivită.

Kate îl privi uluită, apoi se uită brusc spre stînga, unde un chelner amabil cobora spre ea o tavă cu pahare de şampanie. Dorindu-şi prea tîrziu să păstreze aparenţele, ea lăsă paharul gol, luă altul şi ridică un şervet cu degetele tremurînd, apoi atenţia îi fu atrasă la Mitchell, care continuă să vorbească pe acelaşi ton rece, de conversaţie:

– Dă-mi şervetul şi zîmbeşte ca şi cum ţi-ar părea rău...

Kate îi întinse automat materialul. El îl luă şi termină fraza, uitîndu-se la picăturile pe care şi le ştergea de pe cămaşă.

– Ca nu cumva să-şi dea seama Bartlett că se însoară cu o nemernică amorală cu un temperament urît.

– Te avertizez... spuse Kate agitată, dar nu avea cu ce să-l ameninţe, aşa că se uită în jur, încercînd să îşi dea seama dacă-i observase cineva, şi strînse în mînă piciorul paharului, pentru că acela părea singura realitate solidă de care să se agaţe într-o lume care o luase razna.

Cînd ea nu-şi completă propoziţia, Mitchell o privi printre gene şi îi văzu degetele strîngîndu-se pe piciorul paharului. Fără să îşi ridice privirea de la cămaşă, spuse pe un ton calm şi ameninţător:

– Dacă doar apleci paharul în direcţia mea, o să te trezeşti în fund, pe jos, înainte ca primele picături să lovească podeaua.

Înţelegîndu-i greşit nemişcarea ca fiind indecizie, el îi aruncă o privire plină de gheaţă, ameninţătoare.

– Pune-mă la încercare, Kate, o invită pe un ton scăzut. Hai, testează-mă.

Încremenirea dureroasă lăsă loc înţelegerii care îi făcu atîta rău încît vocea îi ajunse doar o şoaptă tremurată cînd spuse:

– Dumnezeule... sub farmecul prefăcut şi suprafaţa elegantă eşti... un monstru.

În loc să fie insultat sau furios, el o privi amuzat, nedumerit, apoi chicoti şi scutură din cap.

– Ce te aşteptai să găseşti aici, iubito? Un amant înşelat, cu inima frîntă?

Înainte ca ea să apuce să răspundă, el îi atinse paharul cu al lui, într-un toast batjocoritor, şi spuse pe un ton plictisit:

– La revedere, Kate.

Plecă, iar ea se trezi uitîndu-se direct în ochii acuzatori ai lui Meredith Bancroft. Fără un cuvînt, aceasta făcu stînga împrejur şi îl urmă.

Capitolul treizeci şi cinci

– Băiatul ăsta îmi dă fiori, îi spuse MacNeil lui Gray, stînd în afara camerei de interogatoriu şi uitîndu-se la Billy Wyatt, înlăcrimat, care îi povestea lui Joe Torello detaliile morţii „accidentale" a tatălui său.

Îl ridicaseră pe băiat în acea dimineaţă şi îl aduseseră la interogatoriu, însoţit de Caroline.

– Nu-mi vine să cred că încă nu l-a chemat pe avocatul familie.

Încrucişîndu-şi braţele la piept, Gray se uită la Caroline, care se purta cumva neobişnuit.

– Cred că i-a fost teamă că Billy are ceva de-a face cu moartea tatălui său din ziua aceea cînd l-a sunat pe Wyatt pentru noi, de la mine din birou. A părut şocată şi puţin scîrbită de felul în care s-a prefăcut fiul ei. Mai tîrziu, cînd i-am spus că nasturele pe care l-am găsit la fîntînă era identic cu aceia de la haina lui Mitchell Wyatt, a acceptat foarte repede ideea. Nu m-a întrebat dacă am verificat sau dacă sînt sigur că toţi ceilalţi nasturi sînt identici, nici una dintre întrebările pe care te-ai fi aşteptat să le pună. Caroline a fost pe lista celor mai bine îmbrăcate doamne din Chicago de mai multe ori şi ştie că nasturii făcuţi la comandă sînt foarte rar întîlniţi.

– Tot nu-mi dau seama cum de nu l-a sunat încă pe avocat.

Gray se gîndi un moment.

– L-a iubit pe William şi îl iubeşte pe Billy. Cred că se gîndeşte că singura şansă ca să-l scape pe fiul ei e să-l facă să recunoască adevărul şi să-şi ia asta de pe suflet. Avocatul familiei lor e Henry Bartlett, şi ştie că el o să facă orice îi spune Cecil. Cecil i-ar spune să-l convingă pe Billy să tacă şi după aceea să găsească o cale să-l scape.

– Nu ştiu cum poate suporta să fie în aceeaşi cameră cu băiatul.

– E uşor. Se învinovăţeşte pe sine însăşi că nu şi-a dat seama cît de mult rău îi face lui Billy prezenţa lui Mitchell Wyatt în familie.

În camera de interogatoriu, Torello îi întindea băiatului un pix şi un blocnotes.

– Înainte să scrii totul, mai spune-mi o dată, ca să mă asigur că e clar.

Caroline stătea în spatele fiului ei, cu mîinile pe umerii lui, într-un gest de protecţie.

– Chiar trebuie să treacă din nou prin tot? Nu poate doar să scrie?

Adolescentul de paisprezece ani se frecă la ochi şi spuse tremurat:

– Am mers cu tata la fermă, aşa cum era planificat în weekendul acela. M-am gîndit că am putea să speriem nişte prepeliţe la ferma Udall, aşa că am luat puşca de acasă. Cînd ne plimbam, tata mi-a spus că are de gînd să vîndă şi ferma noastră constructorului care a cumpărat-o pe aceea a familiei Udall. Am început să ne certăm, eu i-am spus că nu poate să facă asta, iar după aceea...

– De ce i-ai spus că nu poate?

– Pentru că ferma aia trebuia să fie a mea! rosti Billy apăsat, iar atitudinea umilă de dinainte dispăru. Bunicul meu,

Edward, a zis întotdeauna că ferma avea să fie a mea într-o bună zi, dar a uitat să mi-o lase în testament.

– Bine. Şi după aceea ce s-a întîmplat?

– Eu şi tata ne certam, iar eu eram atît de supărat că nu mă uitam pe unde merg, şi m-am împiedicat şi puşca a tras.

Întinse mîna spre cutia de batiste din hîrtie de pe birou şi îşi şterse lacrimile.

– Tata era la doar cîţiva metri în faţa mea cînd a căzut. Am încercat să-l resuscitez, dar avea o gaură mare în piept, şi m-am umplut de sînge şi m-am speriat. Mi-a fost teamă că mama n-avea să mă ierte niciodată şi că o să ajung la închisoare. Fîntîna veche era la cîţiva metri distanţă, aşa că am scos capacul şi... şi... ştiţi restul.

– Spune-mi oricum.

– L-am tras acolo pe tata şi l-am împins jos, după care am aruncat puşca după el.

Caroline ridică o mînă de pe umărul lui şi îşi acoperi pentru scurt timp chipul, cît un fior de şoc îi scutură tot corpul.

– Dar amprentele de pe armă? întrebă Torello. Ce ai făcut cu ele?

– A, da. Am şters puşca de haină înainte să o arunc în fîntînă.

– Şi după aceea?

– M-am întors la casă, dar atunci am început să mă gîndesc că am greşit. Ar fi trebuit să chem o ambulanţă şi poliţia, aşa că l-am sunat pe bunicul Cecil şi i-am spus ce s-a întîmplat. L-am întrebat ce să fac. El mi-a spus să stau unde eram şi să nu sun pe nimeni pînă nu ajungea el acolo. A durat mult, pentru că începuse să ningă.

– Ce a făcut Cecil cînd a ajuns?

– Mi-a spus că pe tata nu avea cine să-l mai ajute şi că el trebuia să se gîndească la salvarea mea şi la cum să nu sufere mama. Mi-a spus că tata nu ar vrea să ajung la închisoare din cauza unui accident şi că mama nu ar fi putut să accepte niciodată dacă ar fi ştiut cum a murit tata. A spus că o să le spună poliţiştilor că am petrecut weekendul cu el, nu că am fost cu tata la fermă.

– Dar maşina tatălui tău? Cum a ajuns abandonată, la treizeci de kilometri distanţă de fermă?

Billy tăcu, se şterse din nou la ochi, dar lui Gray i se părea că băiatul nu mai plîngea de mult.

– Bunicul Cecil a spus că ar fi mai bine dacă poliţia ar crede că tata nu era la fermă cînd a dispărut. Aşa, n-aveau să caute prea atent acolo şi să găsească fîntîna. Bunicul Cecil mi-a spus să conduc maşina tatei şi să merg după el pe autostradă, pînă cînd găseam un loc potrivit ca s-o abandonăm.

– Ai doar paisprezece ani. Ştii să conduci?

Billy îi aruncă o privire supărată.

– Conduc la fermă de la doisprezece ani. N-a fost uşor să conduc pe autostradă, pe ninsoare, dar am făcut-o la fel de bine cum ar fi făcut-o şi tata.

De cealaltă parte a oglinzii cu geam, MacNeil făcu o grimasă şi se uită la Gray.

– Copilul ăla e sociopat.

– Aproape că am terminat, Billy, spuse Torello pe un ton încurajator. Acum să vorbim despre ce s-a întîmplat două luni mai tîrziu, în ianuarie. Se renunţase la căutarea tatălui tău, nimeni nu mai investiga la fermă, dar tu ai mers să-l vezi pe domnul Elliott şi i-ai spus că l-ai auzit pe Mitchell Wyatt că se prefăcea în faţa mamei tale că nu a fost niciodată la fermă. Ştiai

că asta o să ne facă să-l suspectăm şi că o să reînnoiască interesul pentru fermă. De ce ai deschis cutia Pandorei cînd scăpaseşi deja?

– Pentru că a venit constructorul care a cumpărat ferma Udall să îi vorbească mamei despre vînzarea fermei noastre. Cît a fost el acolo, a spus că au început să sape şi că aveau de gînd să ridice un zid din piatră între proprietăţi. Ştiam că ar fi găsit fîntîna, care e chiar acolo.

– Bine, deci te-ai gîndit. Ţi-ai folosit mintea, spuse Torello de parcă i-ar fi făcut un compliment. Ţi-ai dat seama că ar fi găsit cadavrul tatălui tău, aşa că ai rupt un nasture de la haina lui Wyatt, ai condus singur pînă acolo într-o zi şi ai lăsat nasturele sînt capacul fîntînii, unde ştiai că o să fie găsit.

Billy dădu aprobator din cap, părînd flatat de comentariul lui Torello.

– Dar ce te-a făcut să-i înscenezi totul lui Mitchell Wyatt?

– Pentru că, spuse Billy furios, nenorocitul acela se purta de parcă locul lui ar fi fost în familia noastră. Îi lua locul tatei, iar mama îi dădea voie. Stătea la noi acasă, avea grijă de mama, petrecea mult timp cu ea. Eu trebuia să fiu bărbatul în familie, dar ea îi cerea lui sfatul, nu mie. Chiar a sfătuit-o să vîndă ferma. Bunicul Cecil se purta la fel ca ea cu Mitchell. Înainte eu eram preferatul lui. Începuse să mă ignore, şi după aceea l-am auzit spunîndu-i mamei că voia să-l prezinte tuturor pe Mitchell la petrecerea de ziua lui. A spus că trebuia să meargă şi ea, ca toată lumea să ştie că-l acceptase în familie.

– Bine, Billy. Sînt mulţumit că-mi spui tot adevărul şi că nu uiţi nimic. Uite aici un pix şi hîrtie. Scrie totul, aşa cum mi-ai spus. Vrei o Cola?

– Vreau un Dr. Pepper, anunţă Billy întinzînd mîna după blocnotes.

– Şi nişte Fritos cu chili şi caşcaval?

– Da, mi-ar plăcea. De unde ştii?

Torello nu spuse nimic, dar cînd se întoarse, le aruncă o privire plină de semnificaţie colegilor săi din spatele oglinzii. În ultimele două săptămîni căutaseră în fiecare benzinărie şi fiecare magazin dintre Chicago şi fermă, ştiind că Cecil fusese nevoit să se oprească la vreunul dintre ele la un moment dat. O angajată de acolo îl recunoscuse pe Billy într-o fotografie. Cecil îl trimisese pe Billy să plătească bani gheaţă pentru combustibil, aşa că nu exista înregistrarea vreunei plăţi cu cartea de credit, dar cît a fost înăuntru, Billy hotărîse să-şi cumpere un Dr. Pepper şi gustarea lui preferată. Cînd i se spusese că nu aveau decît Fritos normale, fără caşcaval, el spusese că magazinul era „o dugheană" şi vînzătoarea, „o urîtă".

– Parcă aud deja apărarea pe care o să o construiască familia pentru puştiul ăsta, spuse MacNeil cu dezgust resemnat. În primul rînd, o să ne spună că ferma nu e în jurisdicţia districtului Cook, ca atare nu avem de ce să investigăm noi. În plus, are paisprezece ani, deci o să ajungă la tribunalul pentru delicvenţi juvenili, şi după ce intră în scenă avocaţii familiei Wyatt, o s-o convingă pe maică-sa să le dea voie să spună că Billy a fost abuzat în secret de tăticul lui. La naiba, Cecil e un bărbat bătrîn, cu probleme la inimă. Dacă moare înainte să se ajungă la proces, o să răsucească povestea în aşa fel încît să pară că el l-a omorît pe William.

– Nu şi dacă reuşesc să-l fac să vadă lucrurile aşa cum sînt, spuse Gray, răsucindu-se pe călcîie şi pornind în jos pe coridor. Îi fac o vizită chiar acum, şi vreau să vii cu mine, pentru efect.

Capitolul treizeci şi şase

– Domnul Wyatt vă primeşte în cîteva minute, îi spuse lui Gray majordomul lui Cecil.

Ploua cu gheaţă, şi o peliculă fină de picături îngheţate se agăţase de haina din caşmir a lui Gray. Majordomul îl ajută să se dezbrace şi o duse spre garderobă.

Cecil îi aştepta în bibliotecă, aşezat la un birou de baron, înconjurat de tablouri ale strămoşilor săi.

– Ce mai fac părinţii tăi, Gray?

– Foarte bine, mulţumesc.

Bătrînul îi studie trăsăturile în timp ce procurorul se aşeză pe un scaun din faţa biroului.

– Înţeleg că nu e o vizită de curtoazie? concluzionă el.

– Mă tem că nu.

Cecil dădu aprobator din cap, se întoarse spre majordomul care tocmai ieşea şi îi spuse:

– Sună-l imediat pe Henry Bartlett.

– În faţă aşteaptă un detectiv pregătit să te ducă la secţie. Henry poate să vină acolo.

– Sînt arestat?

– Depinde cît de mult cooperezi în următoarele minute. Billy tocmai ne-a dat o declaraţie legată de moartea lui William.

– Ce v-a spus?

Gray nu văzu nici un motiv ca să nu-i răspundă, pentru că ştia că Henry Bartlett avea să obţină declaraţia lui Billy în

numai cîteva ore. Îi spuse pe scurt lui Cecil ce aflaseră şi, cînd termină, acesta rosti glacial:

– Şi tu crezi povestea băiatului, cum că eu am fost implicat?

– Absolut. M-a deranjat tot timpul că ai ţinut secretă existenţa lui Mitchell pînă în ianuarie. L-ai cunoscut în august şi, în luna următoare, se presupune că Edward a căzut de la balcon şi a murit. În noiembrie, William a dispărut. Cu toate astea, Cecil, tu nu ţi-ai făcut nici o grijă că aceste morţi au coincis cu reîntoarcerea nepotului tău în sînul familiei. De fapt, chiar i-ai ascuns existenţa în faţa poliţiştilor care investigau cazurile. Ştii ce mi-a spus asta?

– Că sînt un bătrîn sentimental şi încrezător, orbit de vina că l-am ţinut pe Mitchell departe de moştenirea sa în toţi aceşti ani? sugeră Cecil sarcastic.

– Nu, ci că eşti un bătrîn arogant, manipulator şi diabolic, care are nevoie de un nou moştenitor pe care să se bazeze, dar că nu voiai ca poliţia sau oricine altcineva să ştie unde a fost el în ultimii treizeci şi patru de ani.

– Mulţumesc, rosti acesta încordat, dar sincer. Ai dreptate. Ai fost mereu un tînăr inteligent.

– Cum ştim amîndoi că nu eşti nici sentimental, nici încrezător, rămînea un singur motiv pentru care nu îl suspectai pe Mitchell de moartea lui Edward sau de dispariţia lui William.

– Şi care ar fi acel motiv?

– Ştiai deja ce se întîmplase cu amîndoi şi ştiai că Mitchell nu era implicat. Bănuiam asta, aşa că redeschisesem deja investigaţia dispariţiei lui William, cu tine ca principal suspect, cînd a venit Billy la mine la birou.

– Şi ce ţi-a spus?

– Că l-a auzit pe Mitchell spunîndu-i lui Caroline că n-a fost niciodată la fermă, lucru care, zice el, era o minciună. Asta ne-a atras atenția asupra lui Mitchell. Acum spune-mi și tu mie ceva, Cecil. Cînd ai aflat ce-a făcut Billy? Cînd ai descoperit că a pus nasturele nepotului tău la fîntînă?

– Caroline a venit aici imediat după ce l-ai pus pe Billy să-l sune pe Mitchell în St. Maarten. Mi-a spus ce se întîmplase. Era foarte tulburată, pentru că se temea că avem între noi un criminal. I-am spus că sînt sigur că e o greșeală.

– Știai că Billy pusese nasturele acolo?

– Vorbim în particular sau se înregistrează la dosar?

Graz ezită, apoi dădu din cap.

– Nu se înregistrează.

– Mi-am dat seama imediat că Billy fusese. Cine altcineva ar fi făcut așa ceva? Plus că era chiar în fața mea cînd îmi povestea Caroline despre descoperirea voastră, despre bănuielile în privința lui Mitchell și despre telefonul pe care l-ați pus pe Billy să-l dea. Mi-am dat seama de pe figura lui că el era responsabil de tot. Mi-a zîmbit. Era destul de mîndru de istețimea lui.

Gray aprobă din cap, gîndindu-se la tot ce auzise, surprins că Wyatt era atît de direct, chiar dacă tot ce vorbeau rămînea în afara dosarului.

– Dacă haina i-ar fi fost livrată lui Mitchell înainte de dispariția lui William, l-am fi arestat și l-am fi judecat pentru omor. Aveai de gînd să-l lași să fie condamnat doar ca să-i salvezi pielea lui Billy?

Aplecîndu-se în față, Cecil își împreună mîinile pe birou și spuse, mîndru și apăsat:

– Mitchell n-ar fi permis niciodată așa ceva. E un supraviețuitor, ca și mine, ca și ei, spuse arătînd cu capul spre portretele strămoșilor lor, atîrnate pe peretele din fața sa.

În loc să-i combată inutil logica, Gray trecu la scopul vizitei sale.

– Ajutîndu-l pe Billy, ai comis o multitudine de infracțiuni tu însuți...

– Nu-i nevoie să le discutăm astăzi, şi nici n-o să mă arestezi din cauza asta. Henry şi Evan Bartlett m-au asigurat deja că nu ai jurisdicție în cazul ăsta. Mai mult, mărturisirea lui Billy e lipsită de valoare, pentru că nu a avut un avocat cu el. Nu aveați nici un drept să-l interogați în absența avocaților familiei.

– Mama lui era de față şi şi-a dat acordul.

– Caroline nu e într-o stare psihică potrivită ca să facă astfel de alegeri, darămite în locul lui Billy, în aşa o situație. Îți iroseşti timpul...

– Mai am numai un minut de irosit, spuse Gray cu răceală, uitîndu-se cu înțeles la ceasul de pe biroul lui Cecil. Ai fi înțelept dacă mi-ai da voie să-l irosesc şi m-ai asculta cu mare grijă, pentru că pot şi o să te iau de aici în cătuşe.

Cecil se sprijini de spătarul scaunului său, încruntat, rece, dar ascultînd.

– Henry Bartlett îți spune ce vrei să auzi. Eu o să spun că Billy, atunci cînd a plecat în acel week-end de acasă, alături de tatăl său, intenționa să-l omoare, ceea ce înseamnă că fapta a avut loc în districtul Cook. Henry poate să amîne cazul un an sau mai mult cu apeluri pentru schimbarea locației şi pentru anularea mărturisirii lui Billy, dar o să cîştig pînă la final, şi tu o să mergi la proces alături de el, în rol de complice. Între timp, media o să se repeadă la voi şi o să descopere toate secretele pe care familia asta le-a îngropat şi le-a ascuns în ultima sută de ani.

Pe chipul lui Cecil nu se putea citi nimic, dar degetele lui subțiri se încordau și se relaxau pe birou.

– Dacă-i faci lui Henry o favoare și mori înainte să ajungă cazul la tribunal, el poate, și probabil asta va face, să-l sfătuiască pe Billy să-și schimbe povestea și să susțină că tu l-ai omorît pe William și l-ai convins pe bietul băiat să își asume vina. Pînă la urmă, tu ai fi mort, iar Billy l-ar plăti pe Henry, așa că de ce să-ți mai apere reputația?

Încheie și așteptă o reacție din partea lui Cecil, uitîndu-se la pendula micuță a ceasului antic de pe birou, care se legăna dintr-o parte într-alta.

– Ce sugerezi ca alternativă?

– Nu te acuzăm de complicitate și tu lași sistemul de justiție din districtul Cook să se ocupe cinstit de Billy. E infractor juvenil, așa că o să scape oricum mai ușor decît ar merita.

– Nu-l las să meargă la proces fără apărarea cea mai bună pe care putem să i-o oferim.

– Nici nu-ți cer asta. Îți cer doar să-l lași să își asume răspunderea pentru ce a făcut acum, nu peste doi ani.

Cecil ezită din nou, apoi, într-un sfîrșit, dădu aprobator din cap.

– Încă un lucru, spuse Gray în timp ce se ridica. Spune-mi cum a murit Edward. Te-a sunat cu o oră înainte să cadă de la balcon. Ai spus că ați vorbit despre o ședință la care trebuia să mergeți împreună a doua zi dimineață, dar nu asta s-a întîmplat, fiindcă altfel te-ai fi întrebat dacă nu cumva l-a „ajutat" Mitchell să cadă.

Ridicîndu-se, Cecil puse capăt confruntării neplăcute.

– Era beat, ca de obicei, și mi-a spus că vrea să-și ia la revedere, că nu mai suporta să trăiască încă o zi. Eu i-am spus ce îi spuneam mereu cînd mă suna așa. I-am spus să-și revină. Nu știam că vorbea serios de data asta. Îl ascultam de atîta vreme cum se plîngea încît nici nu mai eram atent la el.

Capitolul treizeci şi şapte

Kate puse două căni de ciocolată fierbinte pe o tavă, alături de un bol imens de floricele de porumb cu mult unt – deliciul tradiţional al serilor de film din timpul iernii, un obicei pe care ea şi Holly îl repetau de cîteva ori pe lună.

Ducînd tava, Kate se strecură pe lîngă Max, care stătea întins pe podeaua sufrageriei, în faţa măsuţei de cafea. Holly ridică privirea de la dulapul de lîngă televizor, unde căuta printre comediile romantice la care se uitau în serile de film. Ridicînd pelicula ei preferată, spuse cu veselie:

– Ce zici de *„O aventură de neuitat"*?

– Nu, mulţumesc. Tocmai am avut una din astea şi încerc să uit.

Holly zîmbi larg şi se întoarse spre dulap.

– Tot nu-mi vine să cred ce urît s-a purtat Wyatt la cina caritabilă.

Nici lui Kate nu-i venea să creadă. În seara aceea fusese evident că Mitchell o disprețuia, ceea ce însemna că o disprețuise tot timpul, chiar şi cînd făcea dragoste cu ea în St. Maarten.

– E bolnav, spuse Holly, punînd în cuvinte ce gîndea prietena ei.

– Ori asta, răspunse Kate, încercînd să glumească, ori nu-i place să fie tratat cu amuzament.

Schimbînd subiectul la acela al filmului, spuse:

– Ce zici de *„Data nunții"*?

– Doar dacă promiți să nu tot dai înapoi cînd ajungem la scena dansului, cînd Michael Bublé cîntă *„Sway"*.

– Bine, s-a făcut.

Holly dădu drumul la film și se așeză alături de Kate pe canapea. Rămaseră tăcute o vreme, sub pături, cu șosete groase în picioarele ridicate pe măsuța de cafea.

– O să-mi fie dor de serile noastre de film, spuse Holly, luînd o mînă de floricele din bolul așezat la mijloc.

– Ce vrei să spui? întrebă Kate, întinzînd mîna după cana de ciocolată caldă de pe masa cu veioză de alături.

– Nu-mi imaginez cum ar fi să stau între tine și Evan în seara de film, ținînd bolul de floricele. Ați ales data?

Kate clătină din cap.

– Nici măcar nu am făcut dragoste încă.

– De ce nu? V-ați întors de trei săptămîni.

– Am fost amîndoi de acord că o să ne ia ceva timp să trecem peste ce-am făcut în St. Maarten și să o luăm de la capăt.

Holly o privi, nevenindu-i să creadă.

– Vrei să-mi spui că n-a vrut să-și marcheze teritoriul de atunci încoace?

– Vorbești de parcă eu aș fi un hidrant, spuse Kate dîndu-și ochii peste cap.

Luă o gură din ciocolata caldă, înghiți, apoi lăsă cana din mînă.

– Sigur nu te pedepsește puțin stînd departe de tine?

– Nu. De fapt, aseară m-a scos la cină și mi-a spus că vrea să se întoarcă acasă, cu mine, și să petrecem noaptea împreună, dar…

– Dar?

– Dar pe la mijlocul cinei, mie a început să-mi fie foarte rău. De fapt, şi acum mi-e cam greaţă. Sînt aşa de zile întregi, şi sînt epuizată tot timpul. Nu vreau decît să dorm.

– Stresul slăbeşte sistemul imunitar şi-ţi dă organismul peste cap. Apropo, cum merg lucrurile la restaurant?

– Angajaţii mă tratează de sus, ceea ce nu e de mirare, dat fiind că singurul mai tînăr decît mine e unul dintre picoli. În afară de asta, e prea curînd ca să-mi dau seama. Hai să ne uităm la film.

Capitolul treizeci şi opt

– Kate, doctorul Cooper are rezultatele analizelor tale.

Kate ridică privirea şi îi zîmbi recepţionerei lui Bonnie Cooper. Bonnie era prietenă cu Holly şi ginecologul lui Kate de ani buni. După ce o consultase, Bonnie ceruse cîteva analize şi o rugase să aştepte afară.

– Ce rapid a fost, îi spuse Kate lui Bonnie, aşezîndu-se de cealaltă parte a biroului acesteia.

Bonnie Cooper deschise fişa lui Kate.

– Nu am toate rezultatele, dar nu e nevoie să mai aşteptăm. Analiza asta îmi spune exact de ce ţi-a fost greaţă şi somn.

– Care e răspunsul?

– Eşti însărcinată.

Kate se ridică din scaun pe jumătate, apoi se relaxă şi zîmbi.

– E o greşeală, Bonnie. Probabil că ai încurcat rezultatele mele cu ale altei paciente. Am luat toate pastilele anticoncepţionale în ultimele cîteva luni.

– Anticoncepţionalele nu sînt eficiente în toate cazurile.

– Pentru mine au fost sută la sută eficiente. Evan, logodnicul meu, şi cu mine sîntem împreună de aproape patru ani şi n-am rămas niciodată însărcinată.

– Ai luat vreun antibiotic în ultimele două luni? Unele dintre ele pot să afecteze eficienţa anticoncepţionalelor.

– Ştiu, dar nu am luat antibiotic. Nu am luat nimic altceva în afară de nişte medicamente pentru migrenă, pe care mi le-a prescris un doctor din St. Maarten.

Bonnie luă o carte de pe marginea biroului.

– Nu ştiu toate pastilele care anulează efectul anticoncepţionalelor. Cum se numeau? Le caut aici.

– Nu mai ştiu, spuse Kate încruntîndu-se, dar îmi stă pe vîrful limbii...

– Cît încerci tu să-ţi aminteşti, spune-mi dacă te-ai culcat cu altcineva în afară de logodnicul tău în ultimii patru ani.

Kate ezită, pentru că nu-i plăcea să recunoască existenţa lui Mitchell Wyatt în viaţa ei.

– Da, luna trecută. Dar de ce contează?

– Există posibilitatea ca tu să faci parte din procentul minuscul de femei pentru care pastila să nu aibă efectul scontat, iar motivul pentru care nu ai rămas însărcinată înainte să fie că sperma logodnicului tău nu e viabilă.

Kate îşi aminti deodată prima parte a numelui medicamentelor pentru migrenă.

– Era Butal-ceva. Ăsta e numele pastilei pe care mi-a dat-o medicul din St. Maarten.

Bonnie se încruntă.

– Nu Butalbital, nu?

– Ba da, ăsta este.

– Nu te-a întrebat dacă iei anticoncepţionale?

– M-a întrebat dacă încerc să am copii, iar eu am spus că nu. De fapt, medicul nu vorbea decît franceza, dar taximetristul vorbea engleză, aşa că a tradus el. Medicul i-a spus şoferului să-mi spună că probabil sufăr de migrenă.

– De ce nu te-ai dus la spital şi ai ales un medic local?

– Şi să petrec ore nesfîrşite înainte să mă vadă cineva? Bonnie, îmi exploda capul. Vomitasem de durere pe drum spre St. Maarten. Nu voiam decît să primesc o pastilă care să oprească durerea. Nu-mi păsa ce limbă vorbea respectivul. Plus că nu era un vraci. Avea cabinetul acasă, dar era foarte frumos şi pacienţi bine îmbrăcaţi veniseră la el.

– Ei bine, ceva s-a pierdut la traducere, atunci. Probabil că medicul l-a întrebat pe şofer dacă nu vrei să ai copii.

– Ce mai contează? spuse Kate pe un ton defensiv, cu toate că ştia deja.

Dumnezeu s-o ajute, ştia.

– Butalbital e foarte eficient în tratamentul şi prevenirea durerilor severe de cap, dar afectează efectul contraceptivelor orale. Cînd o femeie care ia anticoncepţionale foloseşte medicamentul ăsta, trebuie să se protejeze şi altfel de sarcini nedorite.

Camera începu să se învîrtă, iar Kate se aplecă înainte, cu braţele încrucişate deasupra stomacului, ca să încerce să se liniştească.

– Ştii sigur cine e tatăl?

Kate se uită la Bonnie. În cele trei luni de după moartea tatălui ei, nu dorise să facă dragoste. Acela era unul dintre motivele pentru care Evan insistase să o ducă în Caraibe în vacanţă.

Era gravidă, iar copilul era al lui Mitchell Wyatt. Un val de isterie se ridică în ea, combinat cu ameţeala şi greaţa, iar Kate apucă strîns marginea biroului lui Bonnie.

– Vai, da, spuse cu amărăciune. Ştiu cine e tatăl.

Capitolul treizeci şi nouă

– Kate, eu sînt! strigă Holly intrînd în casă cu cheia pe care o folosise ca să aibă grijă de pisici cît timp era ea pe insulă.

Max se repezi să o salute dînd din coadă.

– Ce mai cîine de pază eşti şi tu! îl tachină ea, mîngîindu-l absentă pe capul lui mare.

Era îngrijorată. Maşina lui Kate era pe alee, ferestrele erau acoperite de cinci centimetri de zăpadă, ceea ce însemna că era acasă de o vreme, dar nu răspundea la telefon şi în casă era întuneric.

Cu o zi înainte aflase că era gravidă şi se hotărîse să-i spună lui Evan mai devreme în acea zi, în loc să aştepte şi să se mai gîndească, aşa cum o sfătuise Holly. Kate avea de gînd să-i accepte sugestia şi să meargă la birou la Evan, acolo unde el nu putea să facă o scenă.

– Kate?

– În sufragerie, strigă prietena ei, dînd la o parte perna pe care o strînsese în braţe cît timp se uitase în gol, apoi aprinzînd o lampă. Am adormit, minţi. Vrei o cafea?

– Sigur, răspunse Holly.

– Cît e ceasul? întrebă Kate.

– Puţin trecut de ora şase.

Kate se ridică şi se îndreptă spre bucătărie, cu Holly în urma ei.

– Trebuie să mă schimb şi să plec la lucru. Ar fi trebuit să fiu la restaurant acum două ore.

Începu să pună cafea în cafetieră, iar Holly se apropie de dulap şi scoase două căni.

– A mers bine cu Evan astăzi?

Drept răspuns, Kate întinse mîna stîngă, pe care nu mai purta inelul de logodnă.

– Nici nu mă aşteptam să meargă bine, spuse pe un ton atent ales, lipsit de nuanţe, în timp ce umplea vasul cafetierei cu apă. Pînă la urmă, m-am dus acolo ca să-i spun că logodnica lui este însărcinată cu alt bărbat, pe care el se întîmplă să-l dispreţuiască. Dar...

– Dar ce? insistă Holly.

Sprijinindu-şi palmele de chiuvetă, Kate lăsă capul să-i cadă în faţă şi se uită la nivelul apei care creştea în vas.

– Dar nu mi-am imaginat că ar putea să meargă pe cît de rău a mers. Evan s-a albit la faţă cînd i-am spus, dar după aceea şi-a revenit, m-a luat în braţe şi mi-a spus că nu e vina mea, că Mitchell ne-a transformat pe amîndoi în victime. A spus că putem să reparăm stricăciunile şi să ne continuăm vieţile ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

– Şi ce n-a mers bine?

– I-am spus că nu sînt sigură că pot să fac avort.

– Şi după aceea?

– Şi-a pierdut cumpătul, rosti Kate fără nici o intonaţie.

Prea tîrziu îşi dădu seama că apa din vas dădea pe dinafară, închise robinetul şi umplu cafetiera cu apă proaspătă, apoi apăsă pe buton.

– Te-ai întrebat vreodată cum un bărbat calm, temperat, ca Evan poate să intimideze pe cineva la tribunal?

– M-am întrebat de ce îl consideră toată lumea un avocat atît de bun. Întoarce-te şi povesteşte-mi, spuse Holly, punînd mîna pe umărul lui Kate şi forţînd-o să se răsucească.

– Ei bine, nu trebuie să te mai întrebi, răspunse aceasta înghiţind în sec cu zgomot. În după-amiaza asta am avut parte de o doză a ceea ce înseamnă să fii interogat de el. A început prin a face tăieturi adînci, de bisturiu, legat de toate lucrurile mici pe care le-am făcut de-a lungul anilor şi pe care el a trebuit să le suporte, apoi a scos fierăstrăul. Cînd a terminat, mă jignea deschis şi urla la mine. Cred că l-a auzit toată lumea de la etajul acela. Pînă la urmă mi-a spus să ies afară şi să nu mă mai întorc.

– Ipocritul! Să nu crezi pentru o clipă că ţi-a fost fidel în toţi ăştia patru ani. Am auzit destule zvonuri despre el.

Întorcîndu-se cu spatele, Kate luă zahărul şi două linguriţe.

– Au fost numai zvonuri. Eu sînt murdară şi vinovată, nu el.

– Am dreptate că ar fi fost de acord să continue să „te suporte" dacă ai fi acceptat să faci avort?

– Da, cu siguranţă, răspunse Kate, încercînd să fie nepăsătoare, dar părînd bîntuită. De fapt, din cînd în cînd am avut senzaţia că un avort ar fi o formă potrivită să mă răzbun – copilul lui Mitchell în schimbul insultei faţă de mine şi de Evan.

– Lui nu-i pasă de mîndria ta. E vorba de mîndria familiei Bartlett. Pun pariu că ar fi fost mai puţin jignit dacă ai fi fost gravidă cu unul pe care-l consideră egalul lui din punct de vedere social.

Kate aproape că zîmbi, dar nu tocmai.

– Ţi-am spus de ani întregi că Evan are două feţe...

– Nu începe, rosti Kate întorcîndu-se din nou spre dulap. Nu pot să sufăr că s-a purtat aşa cu mine şi după ziua de azi nu

m-aş întoarce la el nici dacă m-ar implora, dar a fost distrus. L-am rănit în Anguilla, cînd i-am spus ce am făcut, dar astăzi l-am devastat.

În tăcere, se aşezară la masa din bucătărie, aşteptînd să fie gata cafeaua. Kate îi dădu lui Holly o cană, apoi zahărul. Luă propria cană şi se îndreptă spre dormitor.

– Nu-mi place să te las singură aici, dar trebuie să mă îmbrac şi să plec la serviciu.

– Ba nu. Ai lucrat în fiecare zi pînă la miezul nopţii, de cînd te-ai întors din Anguilla.

– Am avut liber acum două seri, cînd ne-am uitat la film.

– Era duminică şi restaurantul era închis. Poate să funcţioneze o seară şi fără tine.

Kate se întoarse, privi cana de cafea pe care o ţinea în mînă, se uită la Holly şi spuse furioasă şi chinuită:

– Îmi e atît de somn pentru că sînt gravidă şi abia dacă pot să stau în picioare, şi sînt gravidă pentru că am crezut că m-am îndrăgostit de un bărbat care s-a dovedit a fi un monstru depravat şi fără milă. Dacă există vreun Dumnezeu, o să fac avort spontan! rosti ea, apoi barajul se rupse, şi ea începu să plîngă în braţele lui Holly. Chiar dacă aş vrea un copil acum, mi-ar fi frică de genele pe care le-ar fi putut moşteni de la tatăl lui. E un monstru!

– Ştiu, spuse Holly, zîmbind puţin şi mîngîind-o pe spate. Acum hai în sufragerie. Poţi să suni la restaurant, iar eu o să aleg un film şi o să dorm la tine.

Holly alese *„Frumuşica"*, pentru că era frivol şi vesel.

– Nu pot să fac copilul ăsta! şopti Kate de pe canapea, din spatele ei.

Adormise deja cînd Holly se întorsese spre ea.

– Hai, Max, şopti aceasta. Nu ştiu ce părere ai tu, dar mie mi-e clar ne-ar trebui ceva mai tare decît cafeaua. Hai să căutăm pe raftul cu vin.

Cu acest gînd, se îndreptă spre bucătărie, apoi tresări speriată cînd cineva bătu la uşă exact cînd ajunsese în dreptul ei. Sperînd să fie Evan, de preferat în genunchi, Holly deschise, apoi făcu un pas înapoi, surprinsă.

Pe prispă era un bărbat cu părul grizonat, care nu zîmbea. Avea cam şaizeci de ani şi purta costumaţia neagră cu guler alb a unui preot.

– Dumnezeule, îi spuse ea, şocul transformîndu-i-se în enervare. Ce-i cu voi, ăştia care susţineţi dreptul la viaţă? Aveţi urechi în toate cabinetele de ginecologie din oraş? Pleacă de aici! Poate să se hotărască şi singură.

– Probabil că tu eşti Holly, spuse preotul zîmbind puţin.

– Te rog să nu mă sperii. Lasă literatura în faţa uşii, iar eu o să mă asigur că ajunge la ea, spuse tînăra începînd să închidă uşa.

El o opri cu mîna.

– Sînt părintele Donovan, unchiul lui Kate. Kate a venit la mine tîrziu după-amiază, cînd nu eram acolo. Menajera mi-a spus că părea supărată. Nu mi-a răspuns la telefon. Acum pot să intru?

Stînjenită, dar hotărîtă, Holly păşi în spate, deschise uşa şi şopti:

– Doarme acum, şi chiar e supărată. Nu vreau să o trezesc. Poţi să vii în bucătărie dacă vrei să aştepţi o vreme.

Holly închise uşa bucătăriei în urma lor şi spuse încet:

– Vrei o cafea?

– Nu, mulţumesc. Înţeleg că nepoata mea e gravidă?

Trecutul o făcuse pe Holly să nu aibă prea mult respect pentru religia organizată sau pentru preoți.

– Trebuie să vorbești cu ea despre asta, părinte Donovan, spuse, refuzînd să se lase intimidată de hainele lui.

Raftul de vinuri era în colțul bucătăriei, iar ea scoase o sticlă de vin roșu și începu să o desfacă, încercînd să-și amintească dacă baptiștii sau catolicii nu erau de acord cu alcoolul.

– O să-mi înec durerea pentru Kate într-un pahar mare de vin, îl avertiză. Sper să nu ai nimic de obiectat, adăugă pe un ton care transmitea clar că nu i-ar fi păsat oricum.

– Ai de gînd să bei singură toată sticla?

– S-ar putea. De ce?

Cînd el nu răspunse, ea se întoarse și se trezi privind în niște ochi la fel de verzi ca ai lui Kate, care exprimau o curiozitate amuzată.

– Dar nu-ți spun despre problema lui Kate. Dacă vrea să se confeseze unui preot, depinde de ea.

– N-am venit în calitate de duhovnic, rosti el. Sînt aici în calitate de unchi.

– Ești preot. O să-i spui că trebuie să aibă... să aibă copilul nenorocitului ăluia.

Turnă vin în două pahare și așteptă ca el să o contrazică.

– Asta vrei să faci, nu-i așa? îl provocă ea cu amărăciune, întinzîndu-i un pahar cu vin și așezîndu-se la masă, vizavi de el.

– Presupunînd că nepoata mea a venit astăzi la mine ca să-mi spună că e gravidă, atunci răspunsul la întrebarea mea e că ea știa deja ce i-aș fi spus eu. Ceea ce mă face să cred că era ce voia să audă. Mă surprinde că a avut o relație cu un bărbat

despre care tu crezi că e un nenorocit. De obicei îi citeşte foarte bine pe oameni.

Holly luă o înghiţitură de vin, gîndindu-se la ce auzise.

– Nu şi de data asta.

Părintele Donovan bău şi el din propriul pahar.

– Probabil că a avut ceva ce ei i-a plăcut?

– E un porc lipsit de inimă, declară Holly furioasă, apoi mai bău puţin. Dar un porc fără inimă cu şarm şi care arată foarte bine.

– Înţeleg. Săraca de ea. A fost cu acelaşi tînăr mulţi ani. Înţeleg că porcul fără inimă despre care vorbeşti nu este el?

– Nu, acest porc fără inimă a rupt logodna cu ea astăzi şi a părăsit-o. L-a cunoscut pe porcul fără inimă care a lăsat-o gravidă în Anguilla, acum cîteva săptămîni. Nu îmi cere să-ţi spun mai multe.

Holly mai bău puţin vin, cu gîndul la Kate, apoi ridică privirea spre bărbatul care avea ochii prietenei ei şi spuse pe un ton nefericit:

– Nu-mi vine să cred că i-a făcut ce i-a făcut doar ca să se răzbune pe Evan...

– Evan e porcul fără inimă care a părăsit-o astăzi?

– Da. Mitchell Wyatt e cel care s-a folosit de ea şi i-a frînt inima. Eu am învăţat-o cum să se poarte cu el cînd s-au întîlnit ultima dată, iar el i-a frînt iar inima.

– Ai fost bine intenţionată. Nu e vina ta.

Holly mai bău din vin şi îşi muşcă buza.

– În parte este vina mea că a avut de-a face cu el de la bun început. Evan a dus-o în Anguilla şi a lăsat-o singură acolo, iar eu i-am spus că ar putea să aibă o aventură, şi ea asta a făcut.

Părintele Donovan bău din vin.

– Sînt sigur că nepoata mea a făcut singură alegerea asta.

– Ba nu! spuse Holly supărată. L-a cunoscut pe Mitchell Wyatt la restaurant, într-o după-amiază cînd i-a vărsat din greşeală un Bloody Mary pe cămaşă. El ştia că ea era iubita lui Evan, dar s-a prefăcut că nu...

* * *

– Ce poveste tristă! spuse părintele Donovan cu sinceritate, la o oră după aceea, cînd Holly termină de povestit fiecare detaliu, culminînd cu discuţia dintre Kate şi Wyatt de la cina de caritate pentru Spitalul de Copii.

Pe masă, între ei, era o a doua sticlă de vin, alături de o cutie cu şervețele, din care Holly lua din cînd în cînd cîte unul ca să îşi şteargă lacrimile.

– Aş putea să-l omor cu mîna mea, spuse pe un ton feroce.

– Şi eu la fel, declară părintele Donovan.

Holly îl privi cu respect.

– Serios?

– E un fel de-a spune.

– Ce ne facem acum? întrebă ea, întinzîndu-şi mîinile pe masă, cu palmele în sus. Are de condus restaurantul acela imens, şi nu mai are pe nimeni căruia să-i pese de ea.

Părintele Donovan o privi surprins.

– Te are pe tine, Holly, spuse el zîmbind. Iar tu eşti loială, curajoasă şi puternică. Şi mă are pe mine. O să trecem peste asta şi, pînă la urmă, ea o să aibă un copil care o să o iubească şi pe care o să îl iubească la rîndul ei, iar noi o s-o ajutăm să-l crească.

În prag, Kate se opri şi se uită de la Holly la unchiul ei.

– Bună, unchiule Jamie.

Ridicîndu-se, el desfăcu braţele şi îi spuse cu tandreţe:

– Bună, Mary-Kate.

Kate se repezi în îmbrăţişarea lui dragă.

Capitolul patruzeci

Într-o dimineață caldă de iunie, cînd era însărcinată în patru luni, Kate se grăbea la serviciu, pe sub marchizele vișinii ale ferestrelor din față ale restaurantului, cînd își văzu reflexia într-unul dintre geamuri. Cu o fascinație nefericită, merse mai departe și continuă să-și studieze silueta nefamiliară în sticlă. Avea capul aplecat, umerii aduși în față, de parcă ar fi fost nevoie să-și facă loc prin mulțimea de la prînz ca să poată înainta. Avea părul nepieptănat, strîns în coadă, pentru că așa era cel mai ușor. Sarcina se vedea deja. Fiul lui Mitchell Wyatt își făcea cunoscută prezența.

Și de parcă asta n-ar fi fost suficient de rău, ferestrele erau, evident, murdare.

Împinse ușa grea, din stejar și alamă, și se uită după maestrul de ceremonii, apoi evaluă starea lucrurilor și se uită îngrijorată la ceas. Era 11:15. Mai era un sfert de oră înainte ca *Donovan's* să se deschidă pentru prînz. Pînă la ora aceea, toate mesele ar fi trebuit să fie acoperite cu fețe de masă albe ca zăpada și pe ele trebuiau așezate pahare din cristal, farfurii din porțelan cu un „*D*" auriu în centru și felinare ornamentale. Se îndreptă spre salon și numără zece mese încă nepregătite, apoi observă carpeta care părea neaspirată.

Salonul era separat de sălile de mese cu un perete din mahon, împodobit cu vitralii. Camera ocupa tot colțul din

dreapta al clădirii, iar ferestrele cu obloane dădeau în strada din față și din lateral. În timpul zilei, obloanele rămîneau deschise, ca oaspeții care mîncau și beau la mese să se bucure de peisajul stradal.

La căderea întunericului, ele erau închise, iar atmosfera devenea elegantă, luminată de lumînări, un „ascunziș" cu muzica de jazz cîntată de un cvartet, alături de un mic ring de dans.

Ceilalți doi pereți erau ocupați de barul în sine, o replică din mahon, în formă de L, a unui bar de modă veche, acoperit cu marmură verde, cu balustrade din alamă și cu un baldachin din lemn sculptat deasupra scaunelor. Oglinda de pe pereții din spate era aproape ascunsă de paharele din cristal ale faimoasei selecții de băuturi din toată lumea ale restaurantului.

Întreg barul irlandez din tinerețea lui Kate ocupa numai jumătate din salonul actual. În mod normal, acel loc îi stîrnea nostalgii, dar în acea zi simți iritare cînd se uită înăuntru și-l văzu pe Frank O'Halloran grăbindu-se de la un capăt la altul al barului, așezînd boluri cu diferite soiuri de nuci de import și trăgînd tăvi cu fructe din frigiderele de sub bar.

Doi barmani erau de obicei acolo la prînz în timpul săptămînii, iar numărul creștea la trei de luni pînă miercuri, seara, apoi la patru joi, vineri și sîmbătă.

– Bună, Frank, îi spuse Kate barmanului care începuse să chelească și care lucra la *Donovan's* de douăzeci de ani. Cine trebuia să te ajute astăzi?

– Jimmy, răspunse el aruncîndu-i o privire indescifrabilă.

– Credeam că Jimmy lucrează seara.

– A schimbat tura cu Pete Fellows.

– Și unde e Jimmy?

– Nu ştiu, Mary Kate.

De programul personalului se ocupa Louis Kellard, ca manager.

– Cred că Louis se ocupă să primeşti ceva ajutor, spuse Kate întorcîndu-se ca să plece.

– Mary Kate, trebuie să-ţi spun ceva.

Ea se întoarse, deodată neliniştită la auzul tonului său.

– Da? întrebă apropiindu-se.

Văzuse o peliculă de transpiraţie pe fruntea bărbatului, probabil din cauza agitaţiei.

– Trebuie să-mi dau demisia.

Kate făcu ochii mari, speriată, la gîndul că încă o figură familiară dispărea din viaţa ei.

– Te-ai îmbolnăvit, Frank?

Ridicîndu-şi capul, el o privi în ochi.

– Da. M-am îmbolnăvit uitîndu-mă cum locul ăsta se duce la vale. Am fost mereu foarte mîndru că lucrez la *Donovan's*. Nici un client care vine aici de mai multe ori nu pleacă fără ca eu să-i ştiu numele şi ce-i place. Tatăl tău, Dumnezeu să-l odihnească în pace, era la fel cu oaspeţii din sălile de mese.

– Ştiu asta, spuse Kate, crispîndu-se la auzul criticii indirecte.

– *Donovan's* a fost mereu special. Chiar şi cînd tatăl tău a hotărît să-l facă un local elegant, l-a păstrat intim, personal. I-a dat atingerea lui specială, şi asta l-a făcut atît de popular. O să fiu sincer cu tine, Mary-Kate, şi o să-ţi spun ce gîndim noi, toţi cei care am lucrat aici mulţi ani: nu ai flerul lui. Am crezut că poate îl ai, dar nu îl ai.

Kate se străduí curajoasă să nu plîngă.

– Petrec aici la fel de mult timp ca şi tata, îl contrazise ea.

– Sufletul tău e în altă parte, contră el. Tatăl tău n-ar fi venit aici să mă vadă cum mă străduiesc şi să spună ridicînd din umeri că mă ajută Louis. S-ar fi asigurat el că mă ajută cineva, apoi s-ar fi asigurat că află de ce nu m-a ajutat deja Louis.

Lacrimi fierbinţi îi ardeau lui Kate ochii, ameninţînd să se reverse, iar ea se întoarse şi plecă spre uşa sălii de mese.

– Spune-i lui Marjorie să-ţi dea salariul pe două luni în plus, ultimul tău salariu, spuse ea, referindu-se la contabila de încredere care lucrase pentru tatăl ei mai bine de zece ani.

Spre uluirea ei, irlandezul strigă furios în urma sa:

– Ba să-i spui tu, Mary-Kate Donovan! Asta e treaba ta. Tu eşti şefa, nu eu şi nu Marjorie.

Kate dădu din cap, încercînd să respire calm şi lent, ca să nu fie nevoită să fugă la baie ca să verse sau să plîngă.

– Şi încă un lucru, strigă Frank în urma ei. De ce mă laşi să-ţi vorbesc aşa? N-aş fi putut să-i vorbesc aşa tatălui tău!

– Du-te dracului, şopti Kate.

– Şi încă ceva, strigă el.

Cu pumnii strînşi, Kate se întoarse şi îl văzu aplecat peste bar, roşu la faţă de furie.

– Ai ceva la ochi de n-ai văzut că lămîile pe care le pun pe farfurii sînt vechi? De ce nu te repezi la bucătărie să vezi cine naiba le permite furnizorilor să ne vîndă rahaturi?

Kate refuză să răspundă, dar observă că maestrul de ceremonii, Kevin Sandovski, încă nu ajunsese la locul lui la 11:25, cînd trecu ea pe lîngă biroul lui de la intrare. Îi găsi în bucătărie pe el, pe Louis Kellard şi pe cîţiva dintre chelnerii care ar fi trebuit să fie ocupaţi cu detaliile de ultimă clipă din sala de mese, stînd acolo şi glumind cu personalul de la bucătărie.

– Ce se întîmplă aici? întrebă ea pe un ton care spera că va fi autoritar şi dezaprobator.

Sandovski se ridică de pe scaun, dar ei i se păru că-l văzuse dînd ochii peste cap în direcţia chelnerilor. Louis Kellard se uită la abdomenul ei, zîmbi înţelegător şi spuse:

– Kate, soţia mea a fost gravidă de două ori şi ştiu cît de greu este pentru o femeie, emoţional şi fizic, să facă faţă şi să mai şi muncească. Încearcă să nu te enervezi.

– Nu mă enervez singură, spuse Kate, nesigură dacă el încerca într-adevăr să o ajute sau îi vorbea de sus. Frank O'Halloran a spus că primim produse de calitate proastă. E adevărat?

– Sigur că nu, spuse Louis clătinînd jignit din cap. Nu folosim la fel de multă lămîie în salon, aşa că rămîn mai mult afară.

– De ce nu folosim la fel de mult ca înainte?

– Întreab-o pe Marjorie, spuse Louis. Ea are toate sumele legate de cît cîştigăm. Am mai scăzut puţin.

Kate dădu din cap şi ieşi din bucătărie.

– Sînt în birou dacă aveţi nevoie de mine.

Biroul tatălui ei, al ei acum, fusese relocat cu ani în urmă într-o zonă de lîngă sala de mese, separat de ea printr-un coridor cu panouri din lemn pe pereţi şi cu uşi care dădeau în biroul contabilei şi al managerului. Scara care ducea de la pub-ul vechi la apartamentul de deasupra fusese închisă şi se construise una nouă, lîngă biroul tatălui ei.

Apartamentul era încă acolo, dar tatăl ei îl folosise rar, fie cînd vremea era prea rea ca să conducă spre casă, fie cînd lucra pînă foarte tîrziu.

Marjorie stătea la biroul ei, iar degetele îi fugeau pe deasupra unei tastaturi de calculator, şi pe fiecare suprafaţă disponibilă erau dosare deschise.

– Frank O'Halloran îşi dă demisia, spuse Kate. Vrei, te rog, să-i dai salariul pe două luni în plus cînd pleacă?

Femeia grizonată ridică privirea.

– Îl laşi să demisioneze?

– Cum aş putea să îl opresc? întrebă Kate, strîngînd pumnii şi înfigîndu-şi unghiile în carne.

– Nu ştiu. M-am gîndit că poate ştii tu.

– Am o idee, se răsti Kate la rîndul ei.

– Care?

– Ar trebui să folosim un sistem computerizat de contabilitate. Dosarele alea sînt la fel de vechi ca şi...

– Ca şi mine? sugeră Marjorie ironic.

– Nu asta am vrut să spun.

– Avem un sistem computerizat, rosti contabila făcîndu-i-se milă de ea. Pentru comenzile de mîncare, pentru rezervări, pentru tot. Nu ai observat pînă acum?

– Ba sigur că da! spuse Kate, simţindu-se deja obosită, deşi ajunsese acolo de mai puţin de o oră. Vorbeam despre dosarele pe care le foloseşti chiar acum. De ce nu sînt informaţiile astea într-un computer?

– De fapt, sînt. Tatălui tău îi plăcea consecvenţa, aşa că ne punea să folosim acelaşi sistem dintotdeauna. Eu mut unele informaţii din calculator în registre.

Aşteptă ca ea să spună ceva, şi cînd Kate nu răspunse, coborî privirea şi începu să calculeze.

– Kate, spuse fără să o privească, nu prea vrei să conduci afacerea. Trebuie să începi să te gîndeşti la vînzare.

Rănită, Kate nu spuse nimic şi ieşi din încă o cameră, retrăgîndu-se din nou, pentru că îşi pierduse cu totul încrederea în sine. În urmă cu cîteva luni, înainte de Mitchell Wyatt, ar fi avut suficientă încredere în propria judecată şi ar fi adoptat o poziţie fermă în bucătărie, cu Louis, cu Frank şi apoi cu Marjorie. Dar nu şi acum. Nu mai avea încredere în ea şi, pe deasupra, nici alţii nu mai aveau.

Din cauza lui Mitchell şi a sarcinii, fusese redusă la o masă epuizată de emoţii nestăpînite şi de nesiguranţe. Ba mai rău, nu se putea gîndi la copilul pe care-l purta fără să-şi amintească imediat ce naivă prostuţă fusese.

Săptămîni întregi aşteptase să simtă vreo legătură maternă cu bebeluşul, dar acest lucru nu se întîmplase, aşa că ea începuse să se teamă ca nu cumva sentimentele ei pentru Mitchell să o împiedice să-şi iubească băiatul.

Kate se aşează la biroul tatălui ei şi se văzu nevoită să accepte că lucrurile aveau să se înrăutăţească, probabil, dacă nu găsea vreo rezolvare, puţină pace, legat de ce-i făcuse Mitchell. Trebuia să fie capabilă să îl ierte, apoi să se ierte pe sine pentru că se îndrăgostise de el. După aceea avea să poată să uite de toate emoţiile negative şi să privească spre viitor.

Ca să uite şi să ierte, trebuia ca mai întîi să înţeleagă cum funcţiona mintea lui şi ce se întîmplase ca să-l facă atît de lipsit de inimă şi de răzbunător.

Îşi sprijini bărbia în palmă şi se gîndi la o cale să găsească răspunsurile de care avea nevoie...

Nici Caroline, nici Cecil Wyatt nu aveau să dorească să-i vorbească despre el în absenţa lui. Matthew Farrell şi Meredith Bancroft îl cunoşteau, dar Meredith fusese martoră la confruntarea dintre ei, de la cina de caritate, şi după aceea o

privise pe Kate de parcă nici n-ar fi existat. În Anguilla, Evan îi spusese destule despre copilăria lui Mitchell încît s-o facă să se simtă îngrozită, dar cu siguranță că nu el avea să-i spună și restul.

Kate își aminti de Gray Elliott, care scosese cîteva dosare din fișetul lui și le adusese la măsuța de cafea unde stăteau ea și Holly. Acele dosare conțineau fotografii, dar nu numai.

Simțindu-se mai hotărîtă și mai optimistă decît fusese de luni întregi, scoase o carte de telefon din sertar.

După destul de multă vreme, Gray Elliott ridică receptorul.

– Domnișoară Donovan? spuse scurt, dar curios. Secretara mea mi-a spus că dorești să-mi vorbești despre ceva urgent.

– Așa e, rosti Kate cu convingere, dar trebuie să ne vedem.

– Sînt ocupat pentru mai multe...

– Nu durează decît cîteva minute, e urgent și foarte important.

El ezită, iar Kate aproape că-l văzu cu ochii minții cum se uita în calendar.

– Poți să vii aici la doisprezece și un sfert, mîine? Ne vedem înainte să ies la prînz.

– O să fiu acolo, spuse Kate. Mulțumesc.

Capitolul patruzeci şi unu

– Domnul Elliott poate să vă primească acum, domnişoară Donovan, spuse secretara.

Kate se ridică şi o urmă în biroul acestuia. Cu o zi înainte arăta ca o epavă, dar în acea zi dăduse atenţie specială felului în care arăta, dorindu-şi să pară feminină şi văratică, în speranţa că va aplana amintirea disputei de la ultima întîlnire cu procurorul.

Rochia cu talie înaltă şi fără mîneci, turcoaz, îi ascundea sarcina şi era însufleţită de imprimeul geometric cu mov, turcoaz aprins şi alb al genţii din pînză. Rochia îi era suficient de scurtă ca să fie la modă, fără să arate prea mult deasupra genunchiului, iar sandalele cu toc înalt îi puneau în valoare picioarele.

Ca să se potrivească la aerul anilor şaizeci pe care-l avea rochia, îşi îndreptase părul şi îl strînsese în lateral, prinzîndu-l la spate cu o agrafă.

Gray Elliott se ridică atunci cînd ea intră în birou, iar zîmbetul lui scurt, uimit, o făcu să creadă că arăta cu siguranţă mai bine decît la ultima lor întîlnire, iar acel succes mic o binedispuse mai mult decît orice altceva în ultimele luni.

– Ce-ar fi să ne aşezăm aici, domnişoară Donovan, spuse el ocolind biroul şi făcîndu-i semn spre canapeaua şi fotoliile unde stătuseră ea şi Holly înainte.

Kate îi zîmbi cît putu de frumos şi rosti:

– Te rog, spune-mi pe nume.

– Bine, Kate, răspunse el, încruntîndu-se bănuitor.

Pentru că era deja bănuitor, ea decise să încerce să-l ia pe ocolite şi să-l surprindă cu sinceritatea ei.

– Sper că, dacă ne spunem pe nume, recunoscu ea zîmbind, - spera că fermecător – o să fii mai dispus să-mi faci favoarea pe care am venit să ţi-o cer. E foarte important, domnule Elliott.

– Te rog să-mi spui Gray, rosti el curtenitor, pentru că nu avea de ales dacă ea îi dăduse voie să-i spună Kate.

Cînd ajunseră la măsuţa de cafea, ea se aşeză pe unul dintre fotoliile de la capăt şi nu pe canapea, fiindcă pernele acesteia s-ar fi scufundat sub greutatea ei şi ar fi pus-o în dezavantaj din punctul de vedere al înălţimii. Evident, şi Gray era la fel de conştient de aceste subtilităţi, pentru că în loc să se aşeze pe canapea, aşa cum sperase ea, ocoli masa şi se aşeză pe fotoliul din partea opusă, cu faţa spre Kate.

– Vrei ceva de băut?se oferi el.

– Nu, mulţumesc, răspunse Kate aşezîndu-se picior peste picior.

Privindu-l pe sub gene, se aplecă spre dreapta şi lăsă geanta pe canapea. Privirea lui fugi scurt spre picioarele ei, apoi se retrase. Nu intenţionase să se uite, dar îi plăceau picioarele, se gîndi ea amuzată, apoi amintirea lui Mitchell, pe balcon în St. Maarten, îi trecu prin minte, îi străpunse inima şi dispăru odată cu proaspătul ei optimism.

„Zîmbeşti pentru că arăt surprinzător de bine sau pentru că e ceva în neregulă cu rochia mea?" întrebase ea. *„Zîmbesc pentru că tocmai mi-am dat seama că ai picioare superbe şi că nu le-am văzut pînă acum."* La care ea răspunsese: *„Le purtam*

pe amîndouă mai devreme. De fapt, îmi amintesc clar că erau ataşate la trupul meu cînd eram împreună în pat."

Fără să-şi dea seama că încă ţinea mîna pe geantă şi că se uita fix la spătarul canapelei, Kate tresări cînd Gray Elliott spuse:

– Kate? Te simţi bine?

– Da, foarte bine, minţi ea repede.

El dădu din cap şi trecu la subiect.

– Cu ce pot să te ajut?

Umezindu-şi buzele, Kate trase adînc aer în piept şi răspunse:

– Cînd am venit ultima dată aici, aveai un teanc de dosare pe colţul biroului. Cele pe care le-ai luat de deasupra aveau în ele poze cu Mitchell Wyatt şi cu mine. Am dreptate să cred că dosarele rămase pe birou erau cele cu investigaţia propriu-zisă despre el?

Gray ezită, încruntînd sprîncenele deasupra ochilor cenuşii.

– De ce întrebi?

– L-ai investigat? întrebă Kate, calm dar insistent, răspunzînd apoi în locul lui. Sigur, aşa trebuie să fi fost. Doar nu ai irosit o mică avere din banii contribuabililor trimiţînd detectivi în Caraibe numai ca să facă fotografii licenţioase în timp ce el mă seducea, pe mine şi pe oricine altcineva ar mai fi sedus atunci, adăugă.

– Dacă asta e ce încerci să afli astăzi de la mine, răspunsul este că tu ai fost singura căreia i-a arătat vreun pic de interes cît a fost acolo.

– Ce noroc pe mine, spuse Kate, apoi clătină din cap ca să nu se trădeze şi să nu simtă amărăciune. De fapt, nu l-am interesat deloc, spuse începînd să-i explice adevărul, dar Gray

Elliott zîmbi nevenindu-i să creadă, lucru care o opri în mijlocul propoziției.

– Cu siguranță că pare interesat în fotografiile astea. Aș zice chiar absorbit, răspunse Gray.

– Așa avea nevoie să cred și eu. Nu contează, lasă. Am deviat de la subiect, spuse Kate, hotărînd să renunțe la planul atent gîndit și să treacă la ceea ce era important. Am nevoie să te întreb ceva, dar înainte de asta, există vreo șansă ca tu să-mi dai cuvîntul tău că discuția noastră n-o să părăsească încăperea asta?

– Depinde dacă o să spui ceva ce include comiterea vreunei infracțiuni, rosti el pe jumătate serios.

Lui Kate i se păru amuzantă și aproape drăgălașă replica lui, și îi zîmbi cald și natural.

– Dacă momentul prost ales și naivitatea sînt infracțiuni, atunci e o problemă, și trebuie să-ți scoți cătușele.

El îi zîmbi și se sprijini de spătarul fotoliului, pregătit să o asculte.

– Ai cuvîntul meu că discuția noastră nu părăsește această încăpere.

– Mulțumesc. Am nevoie de informații despre Mitchell Wyatt, din dosarele tale, dar nu vreau să știu despre suspiciunea de omor.

– Atunci despre ce ești curioasă să afli?

– Nu sînt curioasă, rosti Kate simplu. Sînt însărcinată.

Cuvintele căzură ca o bombă și trimiseră unde de șoc în cameră. Pînă la urmă, Gray spuse:

– Probabil că ai putea să-l găsești tu însăți dacă ai căuta intens pe internet, dar o să-ți dau adresa lui.

– Nu vreau să-l găsesc, spuse Kate, făcîndu-l pentru a doua oară pe Gray Elliott să tacă, șocat.

– De ce nu? Are dreptul să ştie despre copilul ăsta, şi are obligaţii financiare faţă de tine şi faţă de el.

– Crede-mă că nu ar vrea să-şi exercite drepturile faţă de acest copil. A făcut-o pe prima lui soţie să divorţeze cînd ea i-a spus că vrea copii. Din punctul meu de vedere, nu are nici o obligaţie faţă de bebeluş. Eu am făcut sex neprotejat cu el şi eu am ales să nu renunţ la sarcină. Responsabilitatea copilului îmi revine mie, iar asta nu mă deranjează.

El o studie atent cîteva momente, de parcă felul ei de a gîndi i se părea prea neobişnuit ca să fie credibil.

– Ce speri să găseşti în dosarele noastre?

– Evan mi-a povestit puţin despre cum a crescut Mitchell şi despre ce i-a făcut familia Wyatt. Ştii ceva despre asta?

– Ştiu totul.

– Ştii şi că tatăl lui Evan a orchestrat şi a supravegheat planul?

Spre surpriza ei, Gray dădu aprobator din cap.

– Atunci ar trebui să poţi să crezi asta: Mitchell s-a străduit să mă seducă pentru că voia să se răzbune pe familia Bartlett. Eu am fost doar o unealtă naivă. Cînd l-am cunoscut în Anguilla nu ştiam că a fost vreodată în Chicago, darămite că îi cunoştea pe Henry şi pe Evan. El a ştiut de la bun început cine sînt şi, cînd şi-a dat seama că Evan nu era prezent, a făcut tot ce i-a stat în putere ca să se culce cu mine.

Aşteptă ca el să înţeleagă, apoi spuse, rîzînd trist:

– Mitchell s-a răzbunat mai mult decît se aştepta. Eu şi Evan nu mai sîntem împreună, iar eu sînt gravidă cu copilul lui Mitchell.

– Şi cum o să te ajute să cauţi prin dosarele noastre?

– Am nevoie să aflu mai multe despre el, ca să înţeleg de ce a făcut lucrurile pe care le-a făcut. După ce înţeleg motivul,

sper să pot să-l iert şi să pot să-mi iubesc copilul. La cum stau lucrurile acum, nu pot să mă gîndesc la el fără să-l urăsc pe tatăl lui şi pe mine însămi că am fost atît de naivă în ceea ce-l priveşte.

Dîndu-şi capul pe spate, Gray Elliott contemplă tavanul, iar Kate îşi ţinu respiraţia. Pînă la urmă, o privi în ochi şi spuse:

– William Wyatt a cheltuit o avere pe detectivi particulari fiindcă voia să afle tot ce era de ştiut despre fratele lui mai mic, care a fost îndepărtat şi lăsat să-şi facă singur drum în lume. Caroline Wyatt ne-a dat acel dosar, gîndindu-se că ar putea să ne ajute cu investigaţia.

Se ridică, se apropie de fişetul din lemn şi scoase din el un dosar.

– Tehnic vorbind, rosti întorcîndu-se spre masa de conferinţe şi aşezînd dosarul pe ea, acesta este al lui Caroline, separat de informaţiile obţinute de noi, aşa că nu sînt obligat să păstrez confidenţialitatea. Nu văd de ce nu ai putea să stai aici şi să te uiţi prin dosar cît sînt eu plecat la prînz.

– Îţi mulţumesc mult, spuse ea cu durere în glas.

El o privi o clipă, apoi se întoarse la fişet, scoase un braţ de dosare şi le duse şi pe acelea pe masă.

– Astea sînt strict confidenţiale, rosti zîmbind cu subînţeles. Mă întorc într-o oră.

* * *

– Domnişoara Donovan e încă în biroul dumneavoastră, îi spuse lui Gray secretara sa.

El dădu aprobator din cap, deschise uşa şi intră în birou. Kate Donovan era atît de atentă la ce citea încît nici nu-l

observă. Cînd el se aşează la biroul său şi scaunul din piele scoase un sunet, tînăra ridică privirea, speriată.

– Am o şedinţă programată aici în douăzeci de minute, spuse Gray, dar eşti binevenită să rămîi pînă atunci.

– Mulţumesc, spuse ea, apoi se întoarse imediat la dosar.

Gray luă un pix şi un blocnotes şi începu să-şi ia notiţe pentru şedinţă, dar continuă să se uite spre ea din cînd în cînd şi, după zece minute, renunţă şi lăsă pixul din mînă ca s-o privească. Ea încă nu ajunsese la finalul dosarului albastru închis, care, din cîte îşi amintea el, era despre primii nouăsprezece sau douăzeci de ani din viaţa lui Mitchell. În acela nu era nimic important. Conţinea mai mult transcrieri ale ceea ce făcuse el la şcoală, cîteva scrisori şi declaraţii ale profesorilor care-şi aminteau de el şi încă mai lucrau la internatele la care fusese, şi copii după ziarele şcolilor sau după acele pagini din albumele de final de an care-l menţionau.

Cu toate astea, Kate, evident, găsea lucruri importante, pentru că din cînd în cînd zîmbea sau se încrunta şi cu un minut înainte el o văzuse atingînd cu vîrful degetului, aproape tandru, o fotografie a lui dintr-un ziar.

Era aşezată la stînga lui, cu faţa în direcţia sa, cu capul aplecat şi părul roşcat revărsîndu-i-se pe umeri. Părea tînără şi foarte vulnerabilă, se gîndi, şi foarte, foarte drăguţă, cu pielea ei albă, cu genele arămii şi cu gropiţa aceea mică în bărbie. Se întrebă vag de ce nu observase înainte cît era de adorabilă. I se păruse mereu atrăgătoare, cu părul ei roşcat închis, dar nu îi privise niciodată cu adevărat chipul. Acum, că se uitase la trăsăturile ei şi la părul acela roşu, îşi dădu seama că era o combinaţie uluitoare. Cînd adăugai ochii de culoarea smaraldului şi picioarele acelea frumoase, îţi dădeai seama că arăta foarte bine.

Din păcate pentru ea, Mitchell Wyatt nu trecuse cu vederea acele atribute, şi nici nemernicul manipulator şi fătarnic de Evan Bartlett, care se asigurase că toată lumea din cercul lor social aflase că el se despărţise de ea şi că rupsese logodna, dar nu menţionase nimănui că tînăra îl înşelase. Aşa ar fi părut mai puţin armăsar.

Se ridică de pe scaun şi se sprijini cu şoldul de colţul biroului care era mai aproape de ea, apoi spuse:

– Găseşti ceva de folos în toate dosarele astea?

Ea ridică privirea strălucitoare spre el şi dădu din cap, apoi zîmbi fermecător.

– A fost un sportiv foarte talentat. A excelat în tot ce a încercat, nu-i aşa?

Surprins că talentul lui la sport o interesa, Gray se gîndi la ce să răspundă.

– Cred că ai dreptate. Îmi aduc aminte că sînt acolo multe fotografii cu el făcînd sport şi cîştigînd trofee.

– Ai observat şi altceva la fotografiile astea?

– Nu, spuse Gray. Ce ar mai fi fost de văzut?

Ei i se puse un nod în gît, apoi spuse:

– A fost mereu singur.

Drept dovadă, dădu cîteva pagini înapoi şi luă prima fotografie pe care o găsi. Gray se ridică de la birou şi merse cei cîţiva paşi spre masă, ca să vadă la ce se referea Kate. În poză, Wyatt părea să aibă vreo şaisprezece ani şi primea un trofeu la fotbal pentru că stabilise un nou record la goluri într-un sezon.

– Nu e singur, îi atrase Gray atenţia. Doi dintre colegii lui din echipă sînt de-o parte şi de alta a lui, pentru că şi ei au primit trofee.

– Aşa este, spuse Kate încet, dar părinţii acelor doi colegi sînt alături de fiii lor. E la fel în fiecare fotografie.

Dădu încet paginile pînă la finalul dosarului, în ordinea cronologică a vieții lui Mitchell, și ajunse la o imagine cu el la șase ani, în timpul unui meci de crichet. Bîta părea mult prea mare pentru el, iar copilul se concentra și se încruntase.

– Ăsta da copil atent la minge, glumi Gray.

Ea dădu aprobator din cap, începu să spună ceva, apoi clătină din cap și se răzgîndi.

– Ai citit interviul cu administratorul domeniului școlii din Franța?

– Astfel de lucruri nu mă interesează, recunoscu Gray. Ce ai aflat?

– Domnul Brickley spunea că Mitchell a petrecut de mai multe ori Crăciunul cu el și soția sa, nu cu familia directorului școlii. A spus că Mitchell le-a scris, mai tîrziu, de la o altă școală cu internat unde a fost, dar că doamna Brickley murise și nu i-a mai răspuns.

Lacrimile îi făcură vocea să tremure.

– Știi de ce îi scria Mitchell unui administrator dezinteresat?

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Îi scria pentru că era obligatoriu la toate aceste școli să scrii o scrisoare acasă, la fiecare două săptămîni, iar el nu avea cui altcuiva să-i scrie.

Sprijinindu-se de spătarul scaunului, Kate spuse, rîzînd înecată de lacrimi:

– Nu-l învinuiesc că îi disprețuiește pe cei din familia Bartlett și că a vrut să se răzbune. De fapt, mă simt mai bine știind că, deși n-a ieșit bine, totul a fost pentru o cauză bună.

Gray zîmbi la gluma ei.

– Ai ratat toate părțile bune. Anii următori au fost plini de

victorii. Într-unul dintre dosarele astea e un articol despre Stavros Konstantatos. Îi spunea lui Mitchell „pumnul meu stîng".

– Cum?

Aplecîndu-se peste masă, spre ea, Gray căută printre dosarele de deasupra, scoase unul şi din el, articolul pe care îl arătase lui Jeff Cervantes şi Lily Reardon. Kate îl citi, zîmbetul îi dispăru şi îi întinse articolul înapoi.

– Mi-e mai uşor să-l văd ca pe un băieţel şi ca pe un adolescent decît ca pe un om de afaceri dinamic. Mi-e mai greu să iert un bărbat inteligent şi de succes decît să trec cu vederea lipsa de compasiune a unui băiat care a crescut printre copii bogaţi, crezînd că el e operă de caritate şi că nu are pe nimeni pe lume.

Cu ideea vagă că, poate, Gray avea s-o lase să păstreze o copie a unei fotografii cu Mitchell, ca să i-o arate fiului ei într-o bună zi, Kate întinse mîna după un dosar care, evident, conţinea imagini.

Poza de deasupra era cu Mitchell singur în portul din Philipsburg, cu soarele apunînd în fundal. Data şi ora erau în partea dreaptă, de jos, a imaginii, fotografia fusese făcută la ora 5:45 p.m.

În ziua în care trebuiau să se întîlnească acolo, la ora patru. Mîna îi tremură cînd ridică fotografia şi mai citi o dată data şi ora, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

– Dumnezeule! şopti, uitîndu-se de la fotografia din mînă la cea de dedesubt.

Aceea fusese făcută în aceeaşi zi, în acelaşi loc, la ora 5:15.

– Dumnezeule! spuse din nou.

– Ce te supără aşa la imaginea asta? Tu nu apari în ea.

– Trebuia să fiu acolo, spuse Kate, dînd la o parte fotografia ca să se uite la cele de dedesubt.

Erau în ordine cronologică. Prima imagine cu Mitchell în port era de la ora 3:30 p.m.

Fără să-i pese dacă Gray credea că şi-a pierdut minţile, atinse poza cu Mitchell de parcă ar fi putut să-i dea la o parte şuviţa neagră de pe frunte.

– Ai fost acolo, şopti cu durere în glas. M-ai aşteptat...

Nu avea cum să confunde data. Rămăsese însărcinată în orele de dinaintea zorilor acelei zi.

Gray se îndreptă şi îi privi obrajii îmbujoraţi şi ochii strălucind de lacrimi.

– Vrei un pahar cu apă?

Kate începu să rîdă şi termină plîngînd.

– Mă sperii, Kate.

Ea trecu de la plîns la hohote de rîs bucuros şi se ridică, apoi îl îmbrăţişă repede, strîns, cu un braţ, ţinînd fotografia cu mîna liberă.

– Nu ai de ce să te sperii dacă nu încerci să-mi iei poza asta din mînă, îl avertiză zîmbind din tot sufletul.

– Nu pot să...

– Ba poţi. N-o să ştie nimeni, niciodată. E pentru fiul lui, s-o vadă într-o bună zi.

Cînd el păru pregătit s-o pună la pămînt ca să-i ia fotografia, Kate îi dădu cîteva detalii despre cît era de importantă pentru ea. Cînd termină, Gray pierduse lupta, iar ea ştia.

– Dă-mi un telefon cînd vrei să iei cina, îi spuse, iar eu o să mă asigur că tu şi invitaţii tăi o să aveţi parte de o masă regească.

– Sună a mită.

Kate era atît de fericită încît îl bătu pe braț pe un bărbat pe care abia dacă-l cunoștea și spuse zîmbind:

– Nu e mită. Te plătesc pentru serviciile tale.

Își luă geanta și se îndreptă spre ușă, apoi se opri la mijlocul biroului și se întoarse.

– De curiozitate, unde s-a dus cînd a plecat din port?

– Direct la aeroport, ca să vină încoace. Fusese găsit cadavrul fratelui său în acea zi, iar nepotul lui îl sunase și îl rugase să vină direct acasă.

– Nepotul care mai tîrziu a mărturisit că l-a omorît pe William?

Gray dădu aprobator din cap, iar expresia de pe chipul lui deveni aspră.

– Același netrebnic nebun care l-a convins pe cel mai înțelegător judecător din sistemul juridic pentru juvenili și a scăpat doar cu un an într-o instituție psihiatrică, urmată de terapie ambulatorie și trei ani de supraveghere.

Afară, pe trotuar, Kate se văzu nevoită să-și înfrîneze impulsul să desfacă brațele și să se învîrtă în cerc, lent, fericită. Mitchell o așteptase în port. Nu era la fel de naivă pe cît fusese atunci și nu se păcălea crezînd că el fusese îndrăgostit de ea și o așteptase ca să o ia cu el.

Faptul că așteptase la docuri nu nega prefăcătoria și secretele pe care construise el scurta lor relație. Spusese că nu știa nimic despre Chicago, despre Zack Benedict, și o trimisese înapoi la vilă ca să se despartă de Evan fără să recunoască vreo legătură cu acesta.

Dar nu intenționase ca ea să se întoarcă la *Enclave* ca un cățeluș nerăbdător și să-l găsească plecat pe stăpînul ei. Nu avea de gînd să lase așa ceva să se întîmple. Poate că o așteptase

numai ca să-i spună „Îmi pare rău că te-am folosit şi te-am rănit, dar familia Bartlett a fost ţinta mea".

Nu conta de ce o aşteptase, ci doar că fusese acolo. Poate că Holly avea dreptate şi după o vreme, în timpul planului său de răzbunare, Mitchell începuse să ţină la ea puţin, poate suficient cît să privească răsăritul împreună. Comportamentul lui de la Spitalul de Copii îi contrazicea acel gînd, aşa că tînăra se hotărî să nu se mai gîndească niciodată la acea noapte înfiorătoare.

În inima ei, o voce mică o rugă să-l găsească şi să afle dacă putea să-i facă lui Mitchell sentimentele pentru ea mai adînci, mai puternice, dar logica îi arătă ce întreprindere inutilă ar fi fost aceea.

Era gravidă cu copilul său, iar Mitchell nu voia să fie tată. Fără îndoială simţea că, privindu-l pe copil, şi-ar fi amintit de toată neajutorarea şi durerea din copilărie. Kate simţi un impuls violent împotriva lui Henry şi a lui Evan Bartlett, şi mai ales împotriva lui Cecil Wyatt şi a tuturor celor care-i făcuseră viaţa mizerabilă acelui băieţel cu părul negru şi ochi albaştri.

Kate opri un taxi, urcă în spate şi îi ceru şoferului să o ducă la restaurantul *Donovan's.* Cînd începu să-i spună adresa, el flutură din mînă şi răspunse:

– Toată lumea din Chicago ştie unde este.

Era o exagerare, dar Kate nu-l contrazise. Îşi duse mîna la abdomen, într-un gest protector, şi îi şopti copilului pe care nu reuşise să-l accepte pînă cu o oră în urmă:

– Daniel Patrick Donovan, noi doi avem un restaurant de condus!

Mergînd cu spatele drept, repede, Kate împinse uşa grea a localului şi intră, apoi se opri un moment, cît îi luă să se decidă că Daniel Mitchell Donovan era numele perfect.

Capitolul patruzeci şi doi

Kate opri maşina la semnul de parcare cu valet, cu zece minute înainte de ora de deschidere de la *Donovan's,* dar nici unul dintre valeți nu aştepta acolo, ca de obicei la 11:20 dimineața.

Îl lăsase pe Danny şi pe dădaca lui în faţa restaurantului la ora 9:00, ca ea să poată merge la dentist, iar acum voia să-l sărute de la revedere înainte ca Molly să-l ducă în parc, lucru pe care-l făcea aproape în fiecare zi la acea oră.

Băiatul avea douăzeci şi două de luni, era plin de energie şi exuberanță, iubea leagănele, toboganul şi balansoarul. Duminica de dinainte, într-o superbă după-amiază de septembrie, Kate îl dusese în parcul din apropierea casei lor şi îi făcuse nişte fotografii foarte frumoase în timp ce copilul era în barca lui, în fîntîna mare, cu nişte copacii luminați de soare pe fundal.

Oamenii se opriseră de două ori în acea zi ca să remarce cît era de frumos, lucru normal în orice zi în care ieşea cu Danny. Era bucățică ruptă din tatăl lui, cu părul des şi negru al lui Mitchell, cu ochii albaştri, de cobalt, umbriți de gene dese. Avea chiar şi zîmbetul lui leneş şi farmecul natural. Dădea semne că ar fi moştenit şi magnetismul lui Mitchell în ceea ce le privea pe femei. Cu un singur zîmbet rapid, larg, Danny putea să cucerească inimile oricărei femei, de la bătrîne la adolescente

şi pînă la o fetiţă adorabilă de doi ani, din Sud, al cărei nume era Caperton Beirne.

Singura contribuţie genetică a lui Kate, vizibilă la Danny, era părul puţin ondulat, dar nu creţ ca al ei.

Era înalt pentru vîrsta lui şi cu o coordonare surprinzătoare. Creştea atît de repede încît, uneori, Kate îşi dorea să întindă mîna şi să oprească timpul de pe ceas, ca zilele copilăriei sale să nu treacă atît de repede. Era foarte inteligent şi, lucru nesurprinzător, începuse să prindă şi să repete cuvinte şi fraze pe care le auzea în diferitele limbi pe care le vorbeau angajaţii diverşi cultural de la *Donovan's*. Fraza pe care o învăţase cel mai recent, o înjurătură colorată în poloneză, o făcuse pe Kate să creadă că ar fi fost mai bine să-l lase sus, cu Molly, în apartamentul pe care-l extinsese şi îl renovase ca să poată petrece mai mult timp cu băiatul cît ea era la muncă.

Întrebîndu-se unde erau valeţii, se gîndi să conducă pînă la colţ şi să lase maşina în parcarea de acolo, apoi decise să rişte o amendă şi să o lase unde era pînă reuşea să găsească un valet care s-o mute. Ajunsese la jumătatea trotuarului cînd îl auzi pe Hank, de la standul de ziare, strigînd:

– Felicitări, domnişoară Donovan!

Uimită, Kate îi făcu semn cu mîna şi merse mai departe. Descuie uşa grea, intră, şi nu văzu pe absolut nimeni. Sălile de mese erau pregătite pentru prînz, totul arăta perfect, doar că nu era nimeni acolo. Nici maestrul de ceremonii, nici vreun chelner sau picolo sau valet. Uimită şi puţin speriată, Kate mări pasul spre bucătărie, intră repede şi se opri brusc cînd o armată de angajaţi loiali, toţi zîmbind, izbucni în urale şi aplauze. În faţa mulţimii, Molly îl ţinea în braţe pe Danny, iar el bătea din palme şi zîmbea.

Alături de el era un semn mare, pe un podium, acolo unde personalul de la bucătărie afișa de obicei specialitățile zilei pentru chelneri. În acea zi, pe el scria *„Kate Donovan, proprietara de restaurant a anului"*.

Kate îl luă pe Danny din brațele lui Molly și se uită în jur, la marea de fețe zîmbitoare.

– Ce-s toate astea? întrebă.

Frank O'Halloran îi zîmbi lui Marjorie, apoi restului angajaților.

– Nu l-a văzut încă, spuse, și toată lumea izbucni în rîs.

– Ce să văd? întrebă Kate.

Drew Garetti, managerul care-l înlocuise pe Louis Kellard cu aproape doi ani înainte, îi întinse ediția de dimineață a ziarului *„Chicago Tribune"*. Era deschis la un articol de o pagină al cărui titlu era *„Kate Donovan, proprietara de restaurant a anului"*.

Conform articolului, Kate fusese aleasă în parte pentru experiența excelentă de la *Donovan's* și în parte pentru programul pe care-l instituise, în cadrul căruia bucătarii și ajutoarele de bucătar făceau schimb de locuri cu omologii lor de la alte restaurante faimoase din țară. Astfel, clienții lor aveau ocazia să se bucure de preparatele altor restaurante minunate, la fel ca și clienții respectivelor restaurante.

În articol erau mai multe fotografii pe care ziarul le folosise în comunicările despre *Donovan's,* inclusiv una cu guvernatorul statului Illinois și una în care Kate avea ședință cu personalul, iar Danny era alături de ea, pe scaunul lui.

Textul de sub această ultimă fotografie spunea *„Kate Donovan își conduce restaurantul în timp ce fiul ei, Daniel, este prezent și învață cum se face"*.

Kate citi articolul, apoi se uită la personal şi le spuse exact cine credea ea că merita toată lauda pentru premiu:

– Nu pot să vă mulţumesc destul tuturor pentru asta, rosti simplu.

Drew se uită la ceas, apoi la ceilalţi.

– În două minute deschidem, îi avertiză, bătînd-o pe Kate pe umăr în timp ce ieşea. Eşti cea mai bună, spuse.

Kate îl îmbrăţişă pe Danny.

– Ai auzit? Drew spune că noi sîntem cei mai buni.

Drept răspuns, Danny o sărută pe obraz şi rosti:

– Merg cu Molly în parc, mami.

Kate îl lăsă jos din braţe; iar el o luă de mînă pe dădacă. Băiatul o adora pe femeia care venise să lucreze pentru Kate imediat după naşterea lui, iar irlandeza de vîrstă mijlocie ţinea foarte mult la el şi ea.

– Să nu flirtezi cu Caperton, îl tachină Kate, uitîndu-se de la băieţel la dădaca lui devotată.

* * *

– Vă aşteaptă Billy Wyatt în anticameră, spuse secretara lui Evan în timp ce acesta trecu pe lîngă biroul ei cu paşi mari, ducîndu-şi servieta şi un ziar împăturit. E aici de la ora zece şi insistă să vă vadă.

– Adu-mi un pahar de apă şi trimite pe cineva să aducă un Dr. Pepper, apoi poftеşte-l înăuntru, spuse Evan scurt.

În birou, trînti ziarul pe masă şi scoase din servietă dosarele la care lucrase cu o seară înainte. Secretara sa veni cu paharul de apă îmbuteliată, rece, iar el se aşeză la birou, apoi ridică „*Tribune*" şi citi din nou articolul cel mai nou despre încă unul

dintre succesele lui Kate. Era ca o aşchie în picior, de care nu reuşea să scape cu totul. Toată lumea ştia că fuseseră logodiţi şi de fiecare dată cînd începeau să uite, Kate reapărea ca star al încă unui nenorocit de articol de ziar sau de revistă.

În cel de dinaintea celui din acea zi scria că procurorul general şi primarul erau clienţi fideli. Săptămîni întregi după aceea, Evan nu putuse să-şi arate chipul nicăieri la tribunal sau în orice alt loc erau avocaţi fără să fie tachinat din cauză că nu reuşise să vadă ce avantaj politic sacrificase renunţînd să se însoare cu ea.

În articolul din acea zi se vorbea în termeni laudativi despre ea, ca şi în toate celelalte, dar de această dată era inclusă şi o fotografie mare, color, a bastardului lui Wyatt din bucătăria de la *Donovan's*. Era a doua oară cînd Evan vedea poza. A doua oară cînd era nevoit să o vadă. Nemernicul mic semăna atît de mult cu tatăl lui încît te speria, lucru care pe el îl enerva şi mai tare.

– Salut, Evan. Mulţumesc că ţi-ai făcut timp pentru mine.

Aruncînd dezgustat ziarul, Evan se ridică şi îi strînse mîna lui Billy. La şaptesprezece ani, adolescentul era chipeş, puţin cam îndesat, la fel ca şi tatăl lui, dar nu neplăcut.

Psihiatrul şi tribunalul fuseseră de acord, cu puţin ajutor din partea unui avocat al apărării excelent, pe care firma lui Evan îl alesese, că medicamentele pentru ADHD îl făcuseră pe Billy să aibă o criză psihotică în ziua în care-şi împuşcase tatăl. Nu era greu să-ţi imaginezi asta, dat fiind că dovezile erau destule în legătură cu medicamentele care le cauzau unora episoade psihotice. Un an de internare într-un spital de psihiatrie şi terapie în timpul celor trei ani de supraveghere îl ajutaseră, se presupunea, să-şi rezolve conflictele interioare şi să-şi dezvolte autocontrolul.

– Ce mai face iubita ta? întrebă Evan, încercînd să-şi amintească numele acesteia, pe care Billy i-l spusese la ultima lui vizită.

– Rebecca face foarte bine.

– Unde v-aţi cunoscut?

– Într-un grup de terapie. Probabil că-i cunoşti pe părinţii ei, familia Crowell?

Evan nu-i cunoştea, aşa că dădu din cap a negare şi încheie subiectul.

– Cu ce pot să te ajut? întrebă, deşi avea o idee despre motivul vizitei lui Billy.

Cecil murise de curînd şi lăsase o treime din avere cauzelor sale caritabile şi o treime lui Billy, la care el nu avea acces pînă la treizeci de ani, cu amendamentul că pierdea totul dacă între timp era condamnat pentru vreo încălcare a legii. Cealaltă treime îi rămăsese lui Mitchell Wyatt, care deja îşi instruise avocaţii să folosească partea lui de moştenire ca să pună bazele fundaţiei *„William Wyatt pentru victimele violenţei"*.

– Vreau să te angajez ca să conteşti testamentul bunicului Cecil. Mitchell vrea să facă o nenorocită de fundaţie cu banii mei şi vreau să-l opreşti pînă nu e prea tîrziu. Tata e mort, bunicul şi străbunicul sînt morţi, şi totul trebuia să-mi rămînă mie. Dacă tata nu l-ar fi adus pe Mitchell în familie, bunicul nu i-ar fi dat banii mei şi eu aş fi bogat. În loc de asta trebuie să aştept pînă la treizeci de ani ca să primesc puţin din tot ce ar fi trebuit să am, şi nu vreau aşa ceva. Scap de supraveghere într-un an şi jumătate şi îmi vreau banii şi viaţa!

– Billy, am discutat deja despre asta. După cum ţi-am spus, testamentul lui Cecil a fost scris de cea mai bună firmă de avocatură din Chicago care se ocupă de aşa ceva. M-am uitat

peste el şi nu ai cum să-ţi iei banii înapoi de la Mitchell. Ştiu că nu e cinstit, dar trebuie să înveţi să trăieşti cu asta…

– Nu înţelegi! Îl urăsc pe nemernicul ăsta. Îl urăsc atît de mult că nu mai pot să suport.

– Crede-mă că ştiu ce simţi.

Billy arboră o expresie disprețuitoare la acea idee, aşa că Evan îi împinse ziarul sub nas.

– Vezi poza asta? Aia e iubita mea. Mitchell Wyatt a lăsat-o gravidă. Vezi copilul? E al lui.

Billy îl studie pe băiatul din fotografie şi spuse pe un ton care-ţi îngheţa sîngele în vene:

– Deci asta-l face… ce? Vărul meu?

Capitolul patruzeci şi trei

Cel mai apropiat parc de *Donovan's* ocupa locul dintre patru străzi şi avea alei mărginite de copaci care conduceau la fiecare dintre ele. Danny nu putea să meargă singur pînă acolo, dar insista mereu să încerce şi se plimba o parte din drum pe lîngă cărucior şi în el restul drumului.

– Uite pe cine văd eu, îi spuse Molly cînd se apropiară de parc. Uite-o pe prietena noastră, Reba, cu un balon. Mă întreb pentru cine o fi.

– Pentru mine! spuse el bucuros, bătînd din palme în cărucior.

Coborî din el imediat cum ajunseră la banca de lîngă leagăne şi fugi la Reba, care citea acolo o carte. Îi spusese lui Molly cu două săptămîni înainte, cînd începuse să vină în parc, că avea optsprezece ani şi că luase o pauză de la şcoală înainte să plece la facultate.

– Bună, Danny, spuse Reba, prefăcîndu-se că nu ştia despre balonul roşu care plutea deasupra, legat de mîna ei.

– Al meu? întrebă Danny arătînd spre balon. Te rog? adăugă zîmbind într-o parte, aşa cum făcea cînd voia ceva, primind un surîs drept răspuns şi, de obicei, lucrul pe care-l cerea.

Zîmbind, Reba se ridică, ţinînd încă balonul, şi îi făcu semn cu ochiul lui Molly.

– Urmăreşte balonul, Danny, şi o să-ţi arăt o surpriză.

– O ţestoasă! prezise băiatul bucuros, urmînd-o pe una dintre alei, cu Molly de mînă, împingînd căruciorul gol.

– Urmăreşte balonul, repetă Reba peste umăr, pornind pe alee.

– Balonul are aceeaşi culoare ca şi tricoul tău, îi spuse Molly băiatului. Ce culoare are?

– Roşu! răspunse bucuros Danny.

Un sunet din tufişurile din stînga spate o făcu pe Molly să se întoarcă, dar nu văzu decît bîta de baseball cu o clipă înainte să o lovească în cap. Nu mai văzu arma ridicîndu-se a doua oară şi nici n-o mai auzi pe Reba spunînd cu patos:

– Nu, Billy! Nimeni nu trebuia să sufere!

Nu-l auzi pe Danny începînd să plîngă şi să o strige pe nume. Nu simţi bucata de hîrtie pe care cineva i-o împinse înăuntrul rochiei.

În parc, aproape de leagăne, două mame ridicară privirea şi văzură un balon roşu zburînd în sus, dintre copaci. Nu se gîndiră că era ceva în neregulă pînă după cincisprezece minute, cînd o femeie ieşi de pe potecă plină de sînge.

La o stradă distanţă, de cealaltă parte a parcului, un bătrîn stătea pe o bancă şi îi arunca alune unei veverițe. Un cuplu tînăr ieşi din parc împingînd un cărucior verde închis, în care un copil plîngea şi încerca să coboare. Tînăra mamă rîse şi-l împinse la loc. Bătrînul nu se gîndi că era ceva în neregulă pînă după douăzeci de minute, cînd maşini de poliţie cu sirene pornite şi girofaruri aprinse intrară în parc din toate direcţiile.

* * *

La etajul al cincilea al centrului Richard J. Daley, Gray Elliott era în biroul său, lua prînzul şi scria schiţa unui discurs pe care trebuia să-l ţină în faţa comisiei anti-criminalitate din Illinois, săptămîna următoare. Cu un sandvici într-o mînă, ridică telefonul şi răspunse apelului căpitanului Russell Harvey.

– Gray, spuse acesta, tocmai am primit un telefon de la un locotenent din centru care ştie că noi doi mai luăm cina la *Donovan's* din cînd în cînd. Fiul lui Kate Donovan a fost răpit din parcul de lîngă restaurant acum o oră. M-am gîndit că ai vrea să ştii.

Gray lăsă sandviciul pe birou şi se ridică în picioare.

– Cine se ocupă de caz?

– Doi detectivi destul de pricepuţi. Pleacă acum spre Kate, ca să-i spună.

– Poţi să-i desemnezi pe MacNeil şi pe Childress în locul lor? Sînt parteneri de vreo doi ani şi, din ce aud, au una dintre cele mai mari rate de arestări din departament.

– Am făcut asta deja. Mergi la restaurant s-o vezi pe Kate? Dacă nu, mă duc eu să o asigur că are susţinerea noastră necondiţionată.

– Am plecat, spuse Gray, punîndu-şi sacoul. Îi transmit mesajul tău.

Capitolul patruzeci şi patru

– Domnişoară Donovan, sînt detectivul MacNeil, iar acesta este detectivul Childress.

Aşezată la biroul care fusese al tatălui ei, Kate se uită o singură dată la chipul serios al omului şi, terorizată, simţindu-se cum nu se mai simţise vreodată, se ridică lent în picioare.

– Danny? întrebă, numind automat motivul posibil cel mai terifiant al vizitei lor. Unde e Danny? Ce s-a întîmplat? Unde-i Molly?

– Danny a fost răpit acum o oră din parc...

– Doamne, nu, te rog! strigă ea. Te rog, nu Danny!

De cealaltă parte a coridorului, Marjorie se repezi de pe scaunul ei la auzul strigătului de durere al lui Kate şi se lovi de Drew Garetti, care venea în fugă pe coridor, din direcţie opusă.

– Unde-i Molly? întrebă Kate pe un ton aproape isteric. E cu Danny? N-o să-i fie aşa de frică dacă...

– Doamna Miles a fost lovită de răpitori şi şi-a pierdut cunoştinţa în parc, spuse detectivul MacNeil, dar şi-a revenit şi a reuşit să atragă atenţia şi să cheme ajutor. A fost dusă de o ambulanţă la spitalul *Parkston General,* cu posibilă fractură craniană. Oricum, a reuşit să ne dea o descriere destul de detaliată a unei tinere despre care credem că face parte din complot.

Kate țipa în minte, speriată, chinuită, dar nu reuşi decît să rămînă pe loc, cu genunchii lovindu-i-se unul de celălalt şi tremurînd atît de violent încît fu nevoită să-şi strîngă brațele în jurul corpului ca să rămînă nemişcată. Detectivul MacNeil continuă să vorbească pe un ton calm, liniştitor:

– Avem şanse excelente să-l aducem pe Danny înapoi nevătămat, dar trebuie să ne mişcăm foarte repede şi avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Kate dădu din cap cu o mişcare tremurată, cu dinții clănțănind.

– Ce? întrebă. De ce aveți nevoie?

– O să emitem o alertă portocalie imediat. Pentru asta, avem nevoie de o fotografie recentă a lui Danny, o descriere a hainelor cu care era îmbrăcat, de greutatea şi de înălțimea lui.

Kate ridică de pe birou o fotografie înrămată a lui Danny, i-o întinse detectivului, apoi o retrase, strîngînd-o la piept.

– Copilaşul meu, şopti nefericită. Copilul meu!

– Iau o fotografie de sus, se oferi Marjorie, deja fugind.

– Vă rog să încercați să rămîneți calmă în următoarele cîteva minute, ca să putem emite alerta, spuse MacNeil. Avem nevoie să ştim înălțimea şi greutatea lui Danny.

Kate se strădui cu curaj să-l asculte, se întoarse la calculator, încercînd să găsească numărul de telefon al pediatrului în agenda electronică.

– Danny tocmai a mers la medic, la control, spuse tremurat. Ştie el exact greutatea şi înălțimea.

– Cu ce era îmbrăcat? întrebă detectivul Childress din spatele ei, cu agenda şi creionul pregătite.

Kate se uită peste umăr. Childress era mai tînăr decît MacNeil, observă, şi nu se prefăcea la fel de bine că totul avea să fie în regulă.

– Danny purta un tricou roşu şi salopetă de blugi…

O imagine a copilului, zîmbindu-i cu puţin timp în urmă, rupse bariera fragilă a controlului, iar ea începu să plîngă în timp ce căuta numărul pediatrului.

– Nu pot…

– Îl găsesc eu, Kate, se oferi Drew, strecurîndu-se pe lîngă detectivi şi mergînd în spatele biroului ei. Ce nume caut?

Kate îi spuse, el găsi numărul de telefon şi sună în locul ei, explicîndu-i situaţia recepţionerei care răspunse. Două minute mai tîrziu închise şi le dădu detaliile detectivilor. Lui MacNeil îi sună telefonul, iar Gray Elliott trecu cu paşi mari pe lîngă el şi Childress, care scria informaţiile pe care i le dăduse Drew.

– Kate, păstrează-ţi calmul, spuse Gray luînd-o pe după umerii care-i tremurau. O să fie bine. Ai cei mai buni detectivi din district şi se organizează o echipă de căutare. Putem să mergem undeva unde e mai mult loc?

– La etaj, răspunse ea, apoi îi conduse în sus, pe scări, în sufrageria spaţioasă unde Danny, Molly şi cu ea se jucau sau se uitau la televizor cînd Kate avea o pauză în timpul muncii.

MacNeil se opri la uşă, vorbind la telefon. Cînd închise, îl privi pe Gray şi spuse pe un ton care părea uşurat:

– Au lăsat o notă de răscumpărare. Paramedicii au găsit-o în rochia lui Molly Miles. Răpitorii au spus că o să ia legătura cu noi aici, la ora opt în seara asta, cu instrucţiuni.

Kate se scufundă într-o canapea, lăsînd conversaţia să se învîrtă în jurul ei, abia conştientă că se răspîndise vestea jos şi că în prag apăreau din ce în ce mai multe figuri îngrijorate.

– Excelent, spuse Gray.

– Excelent? repetă ea amorţită, cu speranţă însă, încercînd să înţeleagă.

– Răpirea pentru recompensă are un pronostic mult mai bun decît alte feluri de dispariţii ale copiilor, îi spuse Gray, apoi se uită din nou la MacNeil. Ceva semnificativ la bilet?

– Aparent nimic, dar trimit un om acolo, ca să-l ducă la legist. Nu ştim decît că e imprimat de la un calculator, pe hîrtie albă.

Se uită la Childress şi rosti:

– Pune tu roţile în mişcare pentru alertă portocalie.

Lui Marjorie îi spuse:

– Te rog să-i dai fotografia detectivului Childress.

Marjorie întinse obiectul, îşi frecă palmele de lateralele fustei şi se răsuci pe călcîie, îndreptîndu-se spre bucătăria apartamentului.

– Fac cafea pentru toată lumea.

– Bună idee, spuse Gray, apoi schimbă o privire semnificativă cu MacNeil, care o urmă şi o opri în faţa bucătăriei.

Pe canapea, Kate se uită la Marjorie cum dădea aprobator din cap la cuvintele lui MacNeil, apoi îi puse o întrebare, iar răspunsul lui o făcu să ducă mîna la gură ca să-şi oprească un strigăt.

– Ce s-a întîmplat? strigă Kate, ridicîndu-se de pe canapea cînd Marjorie se apropie de dormitorul lui Danny.

Gray îi puse mîna pe braţ şi o trase înapoi, jos.

– Ne trebuie ADN-ul lui Danny de pe periuţa de dinţi şi din peria de păr.

– De ce? întrebă Kate, fiindcă nu reuşea să gîndească la fel de clar ca Marjorie.

– După ce dăm alertă portocalie, o să primim telefoane din toată ţara, despre copii care seamănă cu Danny. Putem să

evităm alarmele false dacă avem ADN-ul lui şi îl trimitem autorităților locale, ca ei să verifice.

În sufletul său, Kate ştia că mai exista un motiv, altul decît acela că ar fi apărut copii sănătoşi care trebuiau excluşi, pentru care poliția avea nevoie de ADN-ul lui Danny, dar mintea ei refuză să urmeze acel gînd terifiant. Cuvintele lui Gray îi distraseră cu totul atenția de la asta.

– Răscumpărarea pe care o cer este de zece milioane de dolari, pregătiți pînă la ora nouă seara.

Uitîndu-se la el uluită, nevenindu-i să creadă, Kate spuse:

– Zece milioane de dolari? Dar eu nu am aşa o sumă. Aş putea să strîng două milioane dacă mi-ar da timp să fac împrumuturi şi...

– Răpitorii nu o să îți dea atîta timp.

Kate simți că i se făcea greață, se ridică şi se repezi în baie. Gray o privi cum se întorcea spre el, cîteva momente mai tîrziu, cu figura de culoarea cretei, cu brațele strînse în jurul taliei din nou. În mijlocul camerei, se opri şi se uită în jur.

– Mă tot aştept ca Danny să vină în fugă din bucătărie sau din dormitorul lui, şopti, uitîndu-se la Gray cu ochii în lacrimi. Îmi vreau copilul. Vreau să-l văd cum îmi zîmbeşte. Promite-mi că-l aduci înapoi. Te rog, promite-mi că-l aduci.

– Hai să vorbim despre banii pentru răscumpărare.

– Nu îi am! strigă ea. Nu m-ai ascultat? Nu pot să fac rost de zece milioane de dolari. Nu ştiu nici dacă pot să adun două milioane, dar încep să încerc.

Deodată, începu să se agite, se îndreptă spre telefonul de pe masa de lîngă canapea.

– Îl sun pe bancherul nostru...

– Ba nu, spuse Gray scurt. O să-l suni pe tatăl lui Danny.

Ea ridică din sprîncene de parcă n-ar fi ştiut despre ce vorbea.

– Eşti sigură că Mitchell Wyatt e tatăl lui Danny?

– Dacă sînt sigură...

Kate rămase cu gura căscată şi îi aruncă o căutătură urîtă printre lacrimi.

– Bineînţeles că sînt sigură!

– Atunci sună-l.

Kate simţi că inima i se frîngea şi mintea i se făcea mici fărîme.

– Crezi că, dacă aş fi ştiut cum să dau de el şi dacă mi-ar fi răspuns, m-ar crede sau mi-ar da banii?

– Ai altă opţiune?

– Asta nu e o opţiune. Nu e nici măcar o şansă mică.

– Repet. Ai altă speranţă să faci rost de bani?

Kate se uită fix la el, încremenită într-o transă terorizată, angoasantă şi neputincioasă. Încet, înţelegerea începu să-şi facă loc în mintea ei. Putea să acţioneze, şi orice acţiune, oricît de lipsită de speranţă, era un fel de a face ceva ca să-l ştie pe Danny în siguranţă. În doar cîteva secunde, înţelegerea se transformă în hotărîre, iar ea se aruncă în acţiune, cu disperare. Traversă camera spre canapea, ridică receptorul, apoi se uită la Gray.

– N-am idee cum să dau de el. Tu ştii?

– Am mai multe adrese şi numere de telefon, dar ar putea să dureze ore întregi pînă îl găsim. Are prieteni apropiaţi în Chicago, pe Matt Farrell şi pe Meredith Bancroft. Matt Farrell este preşedintele *Intercorp*. S-ar putea să ne pună el pe drumul cel bun.

Kate își mușcă buza și formă numărul de la informații ca să ceară telefonul celor de la *Intercorp.* Se aplecă înainte și scrise pe un carnețel, apoi îi întinse telefonul lui Gray.

– Vorbesc cu el, dar trebuie să-l convingi să-mi răspundă.

El dădu aprobator din cap, formă numărul și-i aruncă o privire întrebătoare.

– Ultima dată cînd l-am văzut pe Mitchell, îi explică ea, Meredith era cu el și a auzit lucrurile de care m-a acuzat. Cînd a plecat de lîngă mine m-a privit de parcă aș fi devenit brusc invizibilă. Crede-mă, i-a povestit soțului ei, iar Matt Farrell n-o să vrea să-mi răspundă.

– Îl fac eu să îți vorbească. Încă un lucru, adăugă după ce îi ceruse recepționerei de la *Intercorp* să-i facă legătura în biroul lui Matt Farrell. Wyatt o să vrea o dovadă că Danny e al lui înainte să-ți dea zece milioane de dolari. Am ADN-ul lui în dosar și o să-l avem și pe al lui Danny în cîteva ore. Dacă-mi garantezi că nu are cum să fie al altuia, spun în apelul ăsta că ADN-ul se potrivește. Dacă nu ai dreptate, îmi retrag declarația înainte ca Wyatt să-ți dea banii și îi spun că s-a făcut o greșeală.

– Nu e nici o greșeală!

El dădu din cap, apoi vorbi la telefon.

– Sînt Gray Elliott, îi spuse secretarei lui Matt Farrell. Matt e la birou? Avem o urgență.

Kate își ținu răsuflarea în timp ce secundele trecură, și se gîndi la Danny, care era undeva, printre străini.

– Matt, spuse Gray deodată. Sînt aici cu Kate Donovan. Băiețelul ei a fost răpit în dimineața asta. O să auzi alerta portocalie în orice moment, dacă dai drumul la radio sau la televizor. Kate are nevoie să-ți vorbească.

Kate se ridică și luă receptorul.

– Domnule Farrell, spuse formal, ferm, Mitchell Wyatt e tatăl lui Danny.

Kate se opri, aşteptînd o reacţie, şi cînd nu auzi nici una, continuă:

– Răpitorii cer zece milioane de dolari pînă la ora nouă în seara asta. Eu nu am nici măcar pe aproape de suma asta.

Din nou, ea se opri, şi cînd Matt nu răspunse, trase aer în piept şi spuse pe un ton tremurat:

– Vreţi, vă rog, să-l rugaţi pe Mitchell să-mi dea telefon? Spuneţi-i... spuneţi-i că-i dau restaurantul în schimb şi o să găsesc o cale să-i plătesc restul.

Lacrimile îi înecară glasul, iar Kate strînse mai tare receptorul.

– Vă rog. Trebuie să-l găsiţi pe Mitchell şi să-i spuneţi. Danny nu are nici doi ani şi e acolo, undeva, cu...

Se opri, înghiţi în sec şi îşi recăpătă controlul.

– Spuneţi-i lui Mitchell că Gray Elliot o să-i vorbească după ce sună şi o să-l asigure că ADN-ul lui Danny se potriveşte cu ADN-ul lui, din dosarele procurorului general. Iată numărul meu de la restaurant. Am un apartament deasupra, adăugă Kate repede, ca nu cumva Matt Farrell să creadă că ea lucra cînd fiul ei dispăruse.

Într-un final, bărbatul tăcut de la celălalt capăt al firului rosti:

– O să îl sun şi o să-i transmit mesajul tău.

– Mulţumesc, rosti Kate pe un ton pierdut.

Începuse să lase telefonul de la ureche cînd el adăugă:

– Îmi pare foarte rău pentru fiul tău.

Kate trecu de la rugăminte la furie:

– Danny nu e doar copilul meu, e şi al lui Mitchell.

– O să-i amintesc lui Mitchell asta, rosti el, spre surprinderea ei.

Capitolul patruzeci şi cinci

– Da, domnule Farrell, domnul Wyatt e la dînsul în birou. Doar un moment.

Asistenta din New York a lui Mitchell, Sophie Putnam, îi arăta biroul nou-angajatei secretare pe nume Claire, dar se opri din ce făcea şi îi dădu legătura lui Matt Farrell.

– Domnule Wyatt, domnul Farrell pe linia unu, îi spuse ea lui Mitchell.

– Mulţumesc, Sophie, răspunse acesta.

Odată completată sarcina, Sophie redeveni atentă la Claire, dar înainte să poată continua, aceasta se uită spre uşa închisă a lui Mitchell şi întrebă:

– Cît durează pînă cînd nu mai observi cît e de incredibil de chipeş?

Secretara cea nouă avea recomandări impecabile şi cum biroul lor era unul mic, în care oamenii lucrau aproape unul de celălalt, lui Sophie întrebarea nu i se păru nepotrivit de personală.

– Cînd o să-ţi dai seama că nu se încurcă deloc cu angajaţii o să te relaxezi şi o să uiţi de cum arată. În doi sau trei ani, glumi.

– Are multe iubite?

Claire avea să fie implicată în viaţa lui personală, avea să aranjeze zboruri pentru el, cine şi avea să vadă de apartamentul

lui de la ultimul etaj al unei clădiri din Upper East Side. Lui Sophie şi acea întrebare i se păru de bun-simţ.

– Doamna zilei este Kira Dunhill, îi răspunse noii ei colege, cu o notă de mîndrie în glas cînd o numi pe apreciata actriţă de la Hollywood care juca pe aceeaşi scenă de pe Broadway cu Leigh Valente într-o piesă care avea premiera chiar în acea seară. E cam înfumurată, dar e atît de frumoasă şi de talentată încît nimeni nu-i face o vină din asta.

– Dar domnul Wyatt? Îmi imaginez că şi el e puţin arogant şi temperamental din cînd în cînd?

– Te înşeli. Se aşteaptă să dai ce-i mai bun în tine, şi în schimb o să te trateze cu respect. N-o să-ţi uite ziua de naştere şi n-o să-ţi vorbească de sus sau n-o să te trimită să le cumperi tu cadouri iubitelor lui. E cel mai echilibrat om în viaţă. Nici măcar nu înjură, adăugă, îndreptîndu-se spre biroul lui Mitchell, ca el să-i ureze oficial bun-venit lui Claire ca nouă membră a echipei lor din New York.

* * *

Mitchell abia reuşi să-şi ia civilizat la revedere de la Matt Farrell înainte să trîntească receptorul în furcă.

– Fir-ar a dracului de treabă! spuse în engleză, apoi din nou, în franceză.

Luă pumnul din cristal Steuben pe care îl comandase Stavros pentru el şi îl strînse în mînă destul cît să-l pulverizeze dacă ar fi fost din piatră. Era atît de furios încît mintea lui refuza să accepte ce auzise şi trebuia să-şi tot repete, cu toate că fiecare repetiţie îl înfuria şi mai tare.

Kate Donovan avea un băiat de doi ani, care fusese răpit, iar el era tatăl copilului. Nu încăpea îndoială privind paternitatea, pentru că la biroul lui Gray Elliott existau probe ADN care să o dovedească.

Kate nu avusese decența sau bunul simț să-i spună că avea un fiu! Îl creştea pe fiul lui aşa cum fusese el însuşi crescut – fără să ştie cine era tatăl lui!

Undeva în Chicago, un băieţel mic, fiul lui, era în pericol!

Furios peste măsură, se uită la minunatul obiect din cristal pe care-l ținea în mînă şi, într-o explozie de furie fără precedent, îl aruncă în cealaltă parte a camerei exact cînd Sophie deschidea uşa. Claire ridică din instinct mîinile, ca să se apere, dar Sophie încremeni uluită cînd obiectul greu zbură pe lîngă ea, se lovi de perete şi căzu pe podea, spărgîndu-se.

– S-a întîmplat ceva rău, domnule Wyatt? întrebă Sophie cînd Mitchell se ridică de la birou şi se grăbi în faşa biroului, uitîndu-se urît la ea.

– Ţi se pare că s-a întîmplat ceva bun? răspunse, apoi începu să-i dea instrucțiuni răstite. Plec la Chicago. Sună-l pe Calli şi spune-i să mă ia imediat de jos şi că merge cu mine. Găseşte-i pe piloții mei şi spune-le să fie gata de plecare într-o oră. Sună-i pe Pearson şi pe Levinson din Chicago şi spune-le să se pregătească să-i sun în cincisprezece minute.

– Domnule, avionul e la atelier, pentru întreținere. Nu poate să zboare decît mîine cel mai devreme.

– Atunci fă rost de două bilete la primul zbor nonstop spre Chicago.

– Şi dacă nu găsesc la clasa întîi?

– Ia orice găseşti, spuse Mitchell în timp ce se îndrepta spre uşa biroului.

– Trebuia să luați cina după piesă, diseară, cu Kira Dunhill, Leigh și Michael Valente, și cu Zack și Julie Benedict, strigă Sophie în urma lui.

– Sună pe toată lumea, spune-le că a apărut ceva urgent și că nu pot să fiu acolo.

– Domnule Wyatt?

Mitchell se întoarse nerăbdător.

– E prima piesă a domnișoarei Dunhill pe Broadway.

– Mulțumesc pentru că mi-ai amintit. Trimite-i multe flori din partea mea.

– Flori? Pentru că pierdeți premiera?

– Ai dreptate. Probabil că e nevoie de un colier. Te rog să alegi unul și să i-l trimiți, spuse el deschizînd ușa cu un gest brutal.

– Domnule? strigă Sophie, întinzînd gîtul ca să-l vadă, pentru că el dispăruse pe coridor. Cît să cheltuiesc?

Nu primi nici un răspuns. Mitchell plecase.

Capitolul patruzeci şi şase

Kate se plimba agitată prin sufragerie, uitîndu-se la ceasul de pe perete, văzînd secundele şi minutele trecînd fără un telefon de la Mitchell. Limba mică făcuse înconjurul cadranului de şaptezeci şi cinci de ori, o oră chinuitoare şi cincisprezece minute fără nici un sunet de la omul fără inimă pe care crezuse odată că îl iubea.

Unchiul ei, părintele Donovan, se grăbise să vină imediat ce-l sunase Marjorie, iar acum aştepta neajutorat să sune telefonul, aşezat pe una dintre canapele. Avea capul aplecat şi mîinile împreunate în faţă. Se ruga ca Mitchell să sune.

Gary Elliott stătea pe un scaun, la bufetul din bucătărie, care o despărţea pe aceasta de sufragerie. Era noul prieten al lui Danny, hotărît să facă orice putea ca să se asigure că băieţelul se întorcea acasă în siguranţă. Dacă încruntătura întunecată de pe chipul lui era un semn, atunci avea fantasma să-l smulgă pe Mitchell de oriunde ar fi fost, să-l acuze de lipsă de umanitate şi să-l arunce în închisoare pe viaţă.

MacNeil stătea la fereastra care dădea în strada din faţa restaurantului, acolo unde maşini de poliţie cu girofarurile aprinse erau parcate în unghiuri nebuneşti. Pe trotuar era plin de reporteri, de cetăţeni îngrijoraţi şi de curioşi, care aşteptau sperînd să primească informaţii. Kate nu putea fi sigură la ce se gîndea MacNeil, dar detectivul se tot uita la mobil de parcă

şi-ar fi dorit să sune. Probabil spera să-i dea cineva un pont, se gîndi ea, un indiciu care să trimită toate acele maşini de poliţie cu sirenele pornite ca să-l salveze pe Danny.

Holly plecase din Maui în mijlocul unei conferinţe a veterinarilor şi se întorcea la Chicago. Într-una dintre sălile de mese de jos fusese organizat un grup de poliţişti şi apeluri despre copii găsiţi începuseră să sosească pe noile linii instalate după alarma portocalie. Kate închisese restaurantul la numai cîteva minute după ce aflase despre dispariţia lui Danny, dar majoritatea angajaţilor erau încă acolo, aşteptîndu-l tăcuţi pe băieţelul cu ochi albaştri şi zîmbet luminos care le cucerise demult inimile.

Childress era şi el pe undeva pe proprietate, Kate ştia, şi presupuse că se afla jos, alături de colegii lui.

Telefonul lui MacNeil scoase un ciripit ascuţit, iar detectivul îl duse imediat la ureche, cu o mişcare atît de rapidă încît aproape că n-o vedeai cu ochiul liber. O clipă mai tîrziu, se întoarse şi se uită de la Kate la Gray.

– Jos sînt doi avocaţi, David Levinson şi William Pearson. Îl reprezintă pe Mitchell Wyatt.

Gray Elliott se îndreptase scurt de spate cînd le auzise numele, şi răspunse:

– Spune-i ofiţerului de la intrare să-i lase înăuntru şi să-i aducă sus. Să sperăm că n-au venit s-o ameninţe pe Kate cu un proces pentru că susţine că Wyatt e tatăl lui Danny.

David Levinson anunţă motivul pentru care veniseră cînd intră calm în sufragerie, ducînd o servietă identică aceleia a lui Pearson.

– Domnul Wyatt ne-a autorizat să transferăm zece milioane de dolari în orice formă negociabilă o cer răpitorii, spuse.

Kate lăsă brațele să-i cadă pe lîngă corp şi îi privi uluită. După care zîmbi. După care plînse de bucurie şi de uşurare.

* * *

Joe O'Hara conduse limuzina lui Matt Farrell cît reuşi de aproape de restaurant, apoi se uită peste umăr şi întrebă:

– Vrei să te aştept, Mitchell?

O'Hara lucra la familia Farrell de suficientă vreme încît să fie considerat un membru al acesteia. Conducea precum un maniac, lucru pe care angajatorii lui îl treceau cu vederea, şi nu se deranja cu mici formalități, cum ar fi fost să i se adreseze lui Mitchell cu „domnul Wyatt", lucru peste care acesta trecea, la rîndul lui, cu vederea.

– Nu, mulțumesc, răspunse el aruncînd o privire la restaurantul elegant care ocupa mare parte din trotuar şi pe care Kate i-l descrisese odată drept „un mic pub irlandez". Iau un taxi cînd termin. S-ar putea să-l las aici pe Calli, ca să supravegheze lucrurile.

– Mi-a spus Matt să-ți spun că se aşteaptă să stai la ei, indiferent cît de tîrziu ai ajunge acolo.

– Vedem, răspunse Mitchell, gîndindu-se că un hotel ar fi fost mai potrivit dată fiind situația.

Prezența limuzinei fu observată de cîțiva dintre reporterii care aşteptau pe trotuar, iar Mitchell înclină capul cînd coborî. Calli luă valiza după care Mitchell întinsese mîna.

– Asta-i treaba mea. Plus că o să fie mai bine ca reporterii să creadă că e bagajul meu.

Cu doi ani mai în vîrstă decît Mitchell şi cu jumătate de metru mai scund, Giovanni Callioroso era unul dintre cei cinci

copii ai familiei Callioroso pe care Mitchell îi crezuse fraţi şi surori pînă cînd împlinise cinci ani şi fusese trimis din senin la internat, în Franţa.

Cînd era mic, lui Calli îi plăcuseră artele marţiale, aşa că se aruncase, trup şi suflet, în a le practica la nivel mondial. Cu cinci ani înainte, se săturase de asta şi îi sugerase lui Mitchell să-l angajeze pe post de bodyguard. Conform cu personalitatea sa, Calli voia neapărat să exceleze în meseria cea nouă. La cererea lui, Mitchell îl trimisese la un curs special, unde se predau manevre speciale pentru şoferii persoanelor publice, în caz că acestea erau atacate pe drum sau răpite.

Calli ajunsese să fie unul dintre cei mai buni şoferi de acolo şi îşi transferase toată dedicarea şi loialitatea asupra lui Mitchell. Ar fi sărit şi în faţa unui camion pentru el, Mitchell ştia. În acel moment, însă, Calli nu era sigur dacă loialitatea sa includea să urce iar în acelaşi automobil cu Joe O'Hara la volan.

– Unde naiba a învăţat să conducă? întrebă iritat cînd traversară, făcîndu-şi loc printre maşinile de poliţie.

– La circuitul de raliuri. Se pare că n-a avut niciodată vreun accident.

– Nu? Ei, azi era să aibă unul. Un jeep din spatele nostru aproape că a lovit o camionetă cînd au încerçat amîndoi şoferii să se dea la o parte din calea lui.

– Hai să nu mai vorbim în engleză, spuse Mitchell în italiană cînd începură să-şi facă loc prin mulţime. Poate că mie n-o să-mi spună nimic, dar o să vorbească liber în faţa ta.

Cîţiva dintre cei din mulţime ţineau în mînă lumînări aprinse, iar lui Mitchell i se strînse stomacul dîndu-şi seama că făceau acel lucru pentru fiul lui, pe care el nu-l văzuse niciodată... şi pe care era posibil să nu-l mai vadă niciodată în

viață. Posibilitatea aceea îi făcu sîngele să fiarbă de furie împotriva lui Kate.

De la postul lui, MacNeil îl privise pe bărbatul cel înalt coborînd din limuzină alături de un altul şi traversînd. Se însera, dar felinarele de pe stradă erau aprinse, iar el se întoarse spre Gray Elliott, ca să-i ceară instrucțiuni, pentru că mama lui Danny se retrăsese în dormitorul băiatului cu multă vreme înainte, ca să aştepte ora opt, cînd avea să sune telefonul.

– A venit Wyatt.

Gray se uită satisfăcut la părintele Donovan şi spuse:

– Cere-i unuia dintre cei de jos să-l aducă aici.

* * *

Unul dintre polițiştii staționați sub ferestrele restaurantului, la intrare, vorbea la telefon. Omul lăsă mobilul deoparte şi păşi înainte, forțînd mulțimea să se despartă şi să le facă loc lui Mitchell şi lui Calli.

Reporterii îşi ridicară aparatele de fotografiat ca să prindă imagini cu nou-veniții, în caz că se dovedeau a fi persoane importante în povestea răpirii. Mitchell îi ignoră şi continuă să meargă.

Cu senzația că totul era ireal, merse prin restaurantul aproape gol şi care nu arăta aproape deloc aşa cum i-l descrisese Kate, dar îi văzu pe Pearson şi pe Levinson stînd la o masă şi mîncînd ceva, aşa că dădu din cap a salut în direcția lor.

Polițistul îl conduse de-a lungul unui coridor cu panouri de lemn pe pereți, din spatele localului, şi cînd văzu scara aşezată în apropierea unui birou cu uşa deschisă, peisajul i se păru asemănător cu ce îi descrisese Kate. La capătul de sus al

scărilor, o uşă deschisă dădea în apartament. Îi spuse lui Calli să lase valiza aproape de trepte.

Prima persoană pe care o văzu Mitchell cînd intră în sufrageria spaţioasă fu Gray Elliott. Următoarea persoană, detectivul care-l interogase cu trei ani înainte, cînd era suspect în cazul omorîrii fratelui său, William, acelaşi detectiv care-l fotografiase cînd era pe insulă cu Kate.

Dezgustat, Mitchell ignoră intenţionat mîna întinsă a lui Gray, se răsuci şi se trezi obiectul privirii unui bărbat cu ochii verzi şi îmbrăcăminte de preot catolic.

– Sînt unchiul lui Kate, James Donovan, spuse bărbatul, ridicîndu-se şi întinzîndu-i mîna. Tu eşti Mitchell, desigur.

– Desigur, răspunse acesta sarcastic şi îi strînse mîna preotului. Unde este? întrebă direct, încheind plezanteriile.

– Dormitorul lui Danny este după prima uşă la stînga, spuse preotul, arătînd cu capul spre un coridor care pornea din sufragerie.

Camera fiului său, văzu Mitchell de cum intră, era aranjată în aşa fel încît să-i facă plăcere oricărui copil şi să-i trezească imaginaţia. Pe trei dintre pereţi erau pictate imagini colorate din junglă, cu animale fantastice privind din spatele copacilor şi al ierburilor înalte. Un căluţ de jucărie în formă de leagăn domina un colţ şi unul dintre pereţi era plin de cutii cu jucării. Camioane erau împrăştiate peste tot: roşii, de pompieri, galbene, de tractat, dube pentru mutat şi aşa mai departe. Pe peretele al patrulea, un pătuţ avea pictat pe tăblie un gard mic şi alb pe care erau canari şi papagali viu colorati pe vîrfurile stinghiilor şi iepuri care se uitau printre ele dedesubt. Alături de pat era un balansoar.

Orice sentiment s-ar fi aşteptat Mitchell să aibă la vederea lui Kate, mila nu era printre ele, dar milă simți. Îmbrăcată în blugi şi cu un pulover galben, gros, pe gît, tînăra stătea în balansoar, cu un picior sub ea. Avea ochii închişi şi capul lăsat pe spate, iar în braţe strîngea un iepure mare, cu urechi moi, uzat, de parcă ar fi fost tîrît pe jos de o maşină... sau de un băieţel care-l lua cu el peste tot.

Părul ei roşu cădea în valuri pe umeri, iar genele arămii erau căzute precum nişte evantaie pe obrajii nenatural de palizi. Dacă n-ar fi avut un picior gol pe podea, cu care împingea încet balansoarul, Mitchell ar fi crezut că dormea.

Vorbi, iar vocea îi sună neobişnuit de sec:

– Kate?

Întregul ei trup tresări, şocat, ochii i se deschiseră imediat, iar ea îl privi de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce vedea. După aceea zîmbi puţin.

– Mulţumesc, spuse formal.

– Pentru ce? răspunse Mitchell rece, străduindu-se să alunge senzaţia suprarealistă pe care i-o dădea faptul că se afla în dormitorul unui fiu de-ai lui pe care nu-l văzuse niciodată, vorbind cu femeia cu care îl concepuse pe acesta, într-o noapte de dragoste pe care nu putea să o uite şi care-l bîntuise luni întregi.

Încă strîngînd iepurele la piept, ea se ridică de parcă ar fi făcut un mare efort, dar pe care dorea să-l facă pentru el.

– Mulţumesc că ne-ai împrumutat mie şi lui Danny banii de răscumpărare, explică. Le-am dat chitanţă avocaţilor tăi şi i-am rugat să facă un contract şi să-ţi transfere ţie restaurantul. O să găsesc o cale să-ţi plătesc restul, în timp.

Fără să vadă muşchiul care-i zvîcnea lui Mitchell pe obraz, adăugă:

– Nu era nevoie să vii aici...

– Nu-mi mulțumi și nu mă trimite la plimbare, o avertiză el. Noi doi, și avocații noștri, o să avem o ședință foarte lungă imediat după ce băiatul se întoarce în siguranță aici.

– Nu-i spune așa! îl avertiză Kate pe un ton aprig. Numele lui...

– De ce nu? se răsti Mitchell. Te-ai asigurat cu tot dinadinsul că nu am dreptul să-l numesc fiu. Nici nu am știut că există pînă azi.

– Te-am scos de pe lista celor pe care i-am anunțat despre naștere atunci cînd m-ai făcut nemernică amorală, se răsti Kate la rîndul ei. Plus că tu ai divorțat de femeia care a vrut să aibă un copil cu tine.

Scurta ei izbucnire de furie se dizolvă în agonie cînd realitatea dispariției lui Danny îi reveni în minte.

– Pleacă, șopti chinuită, întorcîndu-se și ascunzîndu-și chipul în blănița iepurelui de jucărie. Copilul meu a dispărut, plînse ea. Mi-au luat băiatul.

Mitchell se întoarse pe călcîie și ieși.

– Aștept jos, îi spuse preotului, în sufragerie.

– Asta ar fi o greșeală.

– De ce?

– Pentru că indiferent ce ți-a spus Kate acum, ești tatăl lui Danny. Ca tată al lui, ai dreptul, și responsabilitatea, să fii aici și să o susții pe mama lui în acest moment teribil.

Mitchell ezită, apoi se îndreptă spre un fotoliu și se așeză.

– Înainte să uit, adăugă preotul, cum se poate ca o femeie și un bărbat care s-au cunoscut doar trei zile să ajungă să fie atît de dezamăgiți unul de altul încît nici unul să nu poată trece peste ce s-a întîmplat, nici după trei ani?

– Nu am nici o idee, răspunse Mitchell scurt.

– Eu am, răspunse părintele Donovan, dar nu îi oferi nici o explicație, iar Mitchell nu ceru una.

Capitolul patruzeci şi şapte

Din locul lui de observaţie, fotoliul orientat spre uşă, Mitchell se uită în jur, la apartamentul despre care Kate îi vorbise în Anguilla. Nu semăna deloc cu spaţiul mic şi întunecos pe care şi-l imaginase el, dar era evident că întreaga locuinţă fusese de curînd extinsă şi renovată. Totul era proaspăt, luminos, inclusiv tocăria şi ferestrele arcuite care se întindeau pe trei dintre laturile apartamentului şi erau parţial ascunse de draperii subţiri, trase la o parte şi legate cu cordoane.

Planul casei era un dreptunghi mare, care ocupa întregul capăt al clădirii, din faţă în spate. O bucătărie modernă, cu cele mai noi aparate şi cu dulapuri cu granit, era despărţită de spaţiul sufrageriei de un dulap mare, cu patru scaune de bar. Sufrageria era destul de spaţioasă pentru două canapele din piele, una cu faţa la cealaltă, mărginind o măsuţă de cafea şi în unghi drept faţă de fotoliul mare în care stătea el. Mai departe de sufragerie era o zonă mare de joacă, unde stăteau aşezate o masă şi scaune potrivite pentru înălţimea unui copil, o tăbliţă de scris şi ceva ce Mitchell presupuse că erau cutii lungi cu jucării sub divanele de sub fereastră. Coridorul paralel cu scările ducea de la zona de joacă spre dormitoare.

Mitchell luă un exemplar din revista *„Gourmet"* de pe masa de lîngă scaunul său şi se uită prin el, în parte ca să evite să-i dea preotului ocazia să discute despre *Scriptură,* morală şi

alte subiecte de interes pentru casta preoțească, şi în parte ca să nu se uite spre bucătărie şi să-şi imagineze acolo o masă de lemn, pe care o fetiță de şapte ani se urca, prefăcîndu-se că e pian.

Camera se scufundase în tăcere, iar Mitchell se străduia să-şi înfrîneze impulsul de a se ridica şi de a merge la locul de joacă, să se uite la lucrurile fiului său. Un minut mai tîrziu, totul se schimbă.

MacNeil veni fugind pe scări, părînd tensionat, dar entuziast. Merse direct la Gray Elliott şi îi şopti ceva, apoi dădu aprobator din cap şi ieşi din apartament. Elliott se ridică şi merse spre Mitchell, apoi, spre surpriza acestuia, îi vorbi lui, nu unchiului lui Kate.

– Cred că avem veşti foarte bune. Părinții unei tinere care este în grupul de consiliere al lui Billy Wyatt au văzut alerta noastră. Fiica lor este în casa de oaspeți, are grijă de un copil pentru un amic. Au mers să se uite mai bine la băiat şi sînt siguri că e Danny. Avem maşini pe drum într-acolo chiar acum, şi o să ştim sigur dacă este el în cel mult zece minute. Pînă atunci, nu cred că ar trebui să riscăm să-i dăm speranțe lui Kate. E într-o stare foarte delicată acum. Mai avem o oră înainte de momentul în care se presupune că o să primim telefonul de la răpitori. Aş vrea să aşteptăm cîteva minute şi să nu ne agităm. Se poate ca răpitorii să ne urmărească de la fereastra vreunei alte clădiri.

Părintele Donovan dădu aprobator din cap, dar Elliott aşteptă răspunsul lui Mitchell. Îi acorda respectul şi autoritatea care i se cuveneau unui părinte adevărat, ceea ce îl şocă, pentru că relația lor fusese extrem de încordată ultima dată cînd îşi vorbiseră.

– Mi se pare cel mai bun plan, spuse Mitchell.

După aceea, pentru că nu mai rezistă tentației, se ridică și merse la locul de joacă al lui Danny.

Studie mîzgăliturile de pe tabla de scris și trase concluzia că, probabil, fiul lui nu era un artist genial. Pentru că nimeni nu-i dădea atenție, se aplecă și deschise unul dintre cuferele de la fereastră. Înăuntru erau mai multe feluri de mașinuțe și camioane de jucărie, de unde el trase concluzia că era posibil ca Danny să fie interesat pe viitor de industria transporturilor. Nu-și dăduse seama că spera ca fiul lui să fie pasionat de avioane, ca și el, pînă cînd nu se uită în următoarea cutie, în care erau vreo șase avioane, amestecate, toate cu reacție și nu cu elice sau elicoptere. Avioanele cu reacție fuseseră și preferatele lui cînd era mic, și erau și acum, la maturitate.

Se uită la ceas, întrebîndu-se de ce dura atît să primească o confirmare despre băiatul din casa de oaspeți. Cincisprezece minute mai tîrziu, pe scară se auzi mișcare, iar Elliot se ridică și se îndreptă repede spre ușă.

– De ce naiba nu ne-ați sunat? spuse, dar sub dojană părea entuziasmat, așa că Mitchell se crispă automat și se ridică de unde era.

Cînd Elliot intră înapoi în sufragerie, ducea în brațe un băiețel și zîmbea cu toată gura. Unchiul lui Kate făcu cîțiva pași spre dormitorul de pe hol și strigă:

– Kate, vino repede încoace. A venit cineva care vrea să te vadă.

Elliott lăsă copilul jos cînd Kate apăru de după colț. Oamenii începură să se înghesuie în cameră, venind de pe scară, iar scena explodă de bucurie și mișcare.

– Danny! strigă Kate, iar copilul rîse tare în acelaşi moment în care mama lui izbucni în lacrimi şi se aşeză în genunchi în faţa lui. Danny, şopti, mîngîindu-l pe faţă şi pe piept, apoi trăgîndu-l într-o îmbrăţişare strînsă, plîngînd şi rostindu-i numele ca pe o rugăciune. Danny, Danny, Danny.

Era o expresie a iubirii materne mai puternică decît îşi imaginase Mitchell vreodată, darămite la care să fi fost martor. I se imprimă în minte şi atinse ceva adînc din sufletul lui cînd acceptă că femeia bucuroasă, care plîngea şi îşi strîngea fiul la piept era aceeaşi pe care el însuşi o strînsese încă şi mai aprig în braţe într-un pat din St. Maarten.

Kate îl luă în braţe pe fiul ei şi îl duse spre uşă, ca să-l arate mulţimii adunate acolo, moment în care Mitchell îşi dădu seama că majoritatea erau îmbrăcaţi în alb, ca personalul de la bucătărie, sau în costume negre, de chelner.

– Kate? spuse părintele Donovan în şoaptă. Cred că Mitchell are dreptul să petreacă puţin timp în particular cu tine şi cu Danny.

Kate îl privi fără să priceapă, apoi îşi reveni încet din euforie.

– Am uitat, spuse tare, cu o voce în care se simţea uimirea că uitase de el.

Sau că îi spusese să iasă din dormitorul lui Danny. Sau că el trimisese avocaţi ca să-i dea zece milioane de dolari pentru răscumpărarea fiului ei, la două ore după ce-l sunase pe Matt Farrell.

Ruşinată, se uită la cei care stăteau în prag şi pe scară, căutînd printre chipuri figura lui dură, serioasă, dar Mitchell nu era acolo. Se întoarse cu Danny în braţe şi-l văzu stînd în partea îndepărtată a camerei, cu mîinile în buzunare, privindu-i.

Aşteptînd să-şi cunoască fiul. Întoarcerea lui Danny viu şi nevătămat era, fără îndoială, cel mai fericit moment din viaţa lui Kate. Ciudat cum acel moment, totuşi, părea foarte aproape să fie al doilea cel mai fericit. Nu-şi dăduse niciodată voie să spere că avea să-l revadă pe Mitchell sau că el avea să-şi dorească să-l cunoască pe Danny, dar iată-l acolo, aşteptînd.

Cu gîndurile îndreptate spre el, Kate le mulţumi tuturor celor adunaţi pe scări pentru rugăciunile lor şi aşteptă ca unchiul ei să-i urmeze jos. Îl îmbrăţişă pe Gray Elliott înainte ca acesta să iasă, iar el îi promise că avea să o sune imediat ce Billy Wyatt ajungea în custodia poliţiei, apoi Kate îi dădu un sărut impulsiv pe obraz detectivului MacNeil cînd acesta pleca şi el. Pînă la urmă închise uşa şi-l lăsă jos pe Danny. Copilul părea somnoros şi avea hainele în dezordine, aşa că ea se aplecă şi îi aranjă părul, tricoul roşu şi salopeta de blugi. Îl simţi, mai degrabă decît să-l audă, pe Mitchell cum se apropia.

– Înainte să i te prezint fiului tău, îi spuse Kate uitîndu-se scurt peste umăr, privind pentru prima dată cu adevărat la chipul frumos pe care abia îl văzuse printre lacrimi, în dormitor, vreau să-ţi spun două lucruri.

– Care? întrebă el, iar inima ei crescu la auzul vocii lui profunde, pe care şi-o amintea atît de bine.

– În primul rînd, îmi pare foarte rău pentru felul în care m-am purtat cu tine mai devreme. Sufeream atît de tare că nu mai gîndeam, nu mai vedeam şi nu mai auzeam. Eram atît de ameţită încît am uitat că eşti aici pînă acum cîteva clipe.

– Ce ai spus este adevărat, răspunse el fără emoţie în glas.

– Al doilea lucru pe care vreau să-l ştii, spuse Kate ridicîndu-se şi ascunzîndu-l intenţionat pe Danny în spatele ei, este că o să ai un şoc.

– De ce?

Lui Danny îi era somn, dar era curios să afle a cui era vocea din cameră şi încerca să se uite pe după picioarele ei. Drept răspuns la întrebarea lui Mitchell, Kate îşi trecu încă o dată degetele prin părul ondulat al lui Danny şi spuse:

– Mitchell, acesta este fiul tău, Danny Mitchell Donovan. Cred că l-ai recunoaşte şi dacă nu v-aş prezenta eu, adăugă şi îl luă pe copil de mînă, apoi păşi la o parte, ca Mitchell să vadă ce voia să spună.

Tabloul care urmă fu atît de viu încît Kate simţi cum i se punea un nod în gît. Cu o expresie asemănătoare cu uluirea, Mitchell se uită la o miniatură a lui însuşi, iar Danny ridică privirea spre Mitchell cu o expresie similară pe chip. Deodată, însă, ochii albaştri ai adultului îl speriară pe băiat, iar el se uită la Kate cu bărbia tremurînd.

– Nu te speria, spuse ea, încurajîndu-l. Ce-ar fi să daţi mîna?

Spre amuzamentul ei, Mitchell crezu că îi vorbea lui, şi dădu recunoscător din cap, păşi înainte şi întinse mîna sa mare spre Danny. Danny puse solemn degetele mici în palma lui, iar tatăl său le strînse şi îi dădu apoi drumul din reflex, ca şi cum ar fi încercat să nu-l apese prea tare.

Mitchell nu era obişnuit cu copiii, iar acest lucru dădu naştere unei pauze stînjenitoare în conversaţie, care o îngrijoră pe Kate, dar apoi el se aplecă şi, deodată inspirat, zîmbi la Danny şi spuse:

– Eu am un avion!

– Şi eu! răspunse copilul, zîmbindu-i identic.

Vocea lui Mitchell coborî pînă la o şoaptă răguşită:

– Îmi plac avioanele cu reacţie.

– Şi mie, răspunse fiul lui, minunîndu-se.

– Tu cîte ai?

Drept răspuns, Danny ridică mîna liberă, desfăcu larg degetele şi proclamă cu mîndrie:

– Am atîtea.

Cînd Mitchell nu reuşi să răspundă, Danny întrebă:

– Tu cîte ai?

– Atîtea, spuse Mitchell ridicînd arătătorul.

Kate se întoarse într-o parte, ca să nu lase să i se citească emoţia pe chip.

Danny îi arătă lui Mitchell jucăriile lui, iar acesta le admiră pe fiecare, dar era evident că băiatului i se făcuse somn şi trebuia să meargă la culcare.

– Vrei să-l duci tu în pat după ce-i fac baie? întrebă Kate.

– Mulţumesc, spuse el simplu.

– Cît faci asta, spuse ea, eu fac un duş şi mă schimb.

Îl duse pe Danny la baie, ţinîndu-l de mînă, iar Mitchell întrebă:

– Ce şanse am să mănînc ceva după ce adoarme Danny?

– Destul de mari, răspunse Kate. Acesta este un restaurant, începu ea, apoi se opri şi o traversă un fior. Aici sus nu e nimic bun de mîncare.

Teama din vocea ei îl făcu pe Mitchell să o privească atent.

– După cum ai spus, jos e un restaurant.

– Nu pot să-l las pe Danny singur aici. Chiar dacă ar fi suficient de mare, tot n-aş face asta. Nu după ziua de azi.

– N-o să fie singur. Am jos un bodyguard care o să stea cu el pînă cînd e prins şi arestat Billy Wyatt, oricît ar dura asta.

Kate se încruntă la ideea de a avea mereu alături un bodyguard, dar înainte să rostească orice, Mitchell spuse pe un ton implacabil:

– Nu e negociabil, Kate.

Capitolul patruzeci şi opt

– Ai noroc, spuse Kate. Luminile sînt încă aprinse în bucătărie.

– De ce e ăsta un noroc? întrebă Mitchell, urmînd-o de-a lungul coridorului larg, cu panouri din lemn, mărginit de birouri, de la baza scărilor.

– Pentru că înseamnă că altcineva s-ar putea să ne prepare mîncarea, ceea ce înseamnă că o să fie comestibilă, spuse ea rîzînd şi uitîndu-se peste umăr.

În timp ce vorbea, deschise două uşi mari, din oţel inoxidabil, ascunse în spatele unui paravan antic din stejar decorat cu abanos, iar Mitchell văzu un grup mic de bărbaţi şi femei care, presupuse, încă mai sărbătoreau întoarcerea lui Danny. În loc să intre acolo alături de ea, el se întoarse de unde venise, pe coridor, ca să se uite la fotografiile înrămate, la plăcuţe şi la articolele de ziar şi de revistă pe care le văzuse cu un moment înainte.

Observă că erau impresionante – *Donovan's* primise multe premii şi se scriseseră multe articole despre el. Toate erau aranjate în ordine cronologică, aşa că nu ajunse la laudele despre Kate decît cînd se apropie de capătul coridorului. Ea crescuse reputaţia restaurantului, îşi dădu el seama, şi cînd ajunse la ultimul, cel mai nou dintre articole, simţi o ciudată explozie de mîndrie că ea fusese aleasă proprietara de restaurant a anului în Chicago.

Kate se întoarse din bucătărie cînd el încă mai citea articolul din *„Tribune"* şi se apropie de el, îmbrăcată în blugi bej şi un pulover moale, din caşmir, la fel de verde ca ochii ei, cu decolteu larg ce ameninţa să-i descopere umerii. Cu părul ei lung, roşcat, şi cu şoldurile legănîndu-se încet cînd mergea, părea feminină, regală şi sexy în acelaşi timp.

Mitchell arătă cu capul spre articolul din *„Tribune"* şi spuse:

– Îmi amintesc cînd ţi-era teamă că nu o să reuşeşti să ţii locul ăsta deschis, dar uite cîte ai realizat.

– În primele luni nu m-am descurcat deloc bine şi aş fi renunţat atunci dacă n-ar fi fost Danny. Trebuia să am succes nu doar pentru mine, ci şi pentru el.

În timp ce vorbea îl conduse spre partea din faţă a restaurantului, trecînd pe lîngă podiumul maestrului de ceremonii, apoi de o uşă. Apăsă un întrerupător şi lumini blînde iluminară un salon elegant, cu un bar decorat care ocupa doi dintre pereţi. În ciuda mărimii, camera avea un aer intim, care te chema.

– L-am rugat pe Tony să ne aducă mîncarea aici, îi explică mergînd spre bar.

Deodată, Mitchell îşi aminti cum arătase ea la masa luminată de lumînări de la vila de pe malul mării. În timp ce o privea, înţelese de ce i se păruse atunci atît de sigură de sine şi de calmă.

Kate îl privi pe sub gene cum studia încăperea. Nu-i venea să creadă că Mitchell era la numai cîţiva paşi de ea. Ziua aceea începuse prin a fi cea mai rea din viaţa ei, dar se încheia ca una dintre cele mai bune. El îşi scosese sus sacoul şi cravata, apoi îşi suflecase mînecile, descoperindu-şi antebraţele. Kate era

conştientă de atracţia subtilă şi de camaraderia relaxată care se aprindeau din nou între ei. Îşi dădea seama şi că acum ele erau tensionate, fragile, create de iluzie, de nostalgie şi de dragul lui Danny, şi menţinută de înţelegerea tacită că nu aveau să vorbească despre trecut.

– Vrei ceva de băut? întrebă ea din spatele barului.

El dădu aprobator din cap, uitîndu-se în jur. Bea vodcă, îşi amintea Kate foarte bine, dar ascunse asta în spatele voalului de politeţe distantă pe care-l menţineau.

– Ce ţi-ar plăcea?

El o privi.

– Ştii răspunsul la întrebarea asta.

Cu acele cinci cuvinte el rupse intenţionat voalul şi îi aruncă pe amîndoi în nisipul mişcător şi periculos al trecutului. Kate era şocată.

– Eşti încă foarte sigur de tine însuţi, îl certă, întorcîndu-se ca să ia o sticlă din cea mai bună vodcă de la *Donovan's*.

– Şi tu eşti încă foarte frumoasă.

Kate rămase încremenită, cu mîna pe gîtul sticlei. După aceea îşi retrase degetele încet şi întinse mîna după un pahar.

– Nu ştiam că ţi se pare că sînt frumoasă.

– Ba pe dracu'!

Era un ton cu totul nou, diferit de acela din trecut. Kate îi pregăti o vodca tonic cu lămîie, aşa cum făcuse în Anguilla, apoi se hotărî, gîndindu-se la direcţia în care el părea să se îndrepte, să-şi toarne şi ei ceva de băut. Întrebări dureroase începuseră să-i apară în minte, întrebări pe care nu voia să le rostească şi care aveau răspunsuri pe care nu voia să le audă şi pe care probabil că nu le-ar fi crezut dacă le-ar fi auzit. Era prea recunoscătoare şi prea fericită din cauza lucrurilor pe care le

făcuse el în acea zi... atît de uimită de felul tandru în care Mitchell îşi privise fiul, încît Kate ar fi vrut să facă emoţiile să le rămînă încremenite acolo unde erau.

– Îmi faci o favoare? întrebă zîmbind, în timp ce ieşea de după bar şi îi aducea băutura.

– Depinde, spuse Mitchell, ştiind deja ce voia ea să-i ceară.

Ochii îi erau sinceri şi ademenitori, iar o parte din el se simţea tentată să-i accepte rugămintea. Cealaltă parte se opunea cu putere unei astfel de idei.

– Care-i favoarea?

– Vrei, te rog, să nu spui nimic care să ne amintească de trecut?

Drept răspuns, el o privi în ochi şi spuse direct:

– Cum dracului te-ai gîndit vreodată să te măriţi cu un ticălos ca Evan Bartlett?

– O să fie şi asta una dintre conversaţiile pe care le aveam noi, în care tu pui toate întrebările şi numai eu răspund? întrebă Kate pe un ton sec.

Un zîmbet inexplicabil îi atinse lui Mitchell buzele, iar vocea i se îmblînzi.

– Nu.

– Atunci începe tu, răspunse ea.

El dădu din cap, luă o înghiţitură din băutură şi îşi sprijini cotul drept de bar.

– Care-i întrebarea ta?

Kate nu voia cooperare, voia să menţină pacea între ei.

– Nu am nici una, minţi.

– Atunci răspunde la întrebarea mea. Cum dracului te-ai gîndit vreodată să te măriţi cu un ticălos ca Evan Bartlett?

– O să iasă prost, afirmă Kate, arătînd spre o masă de la fereastră şi răspunzîndu-i în timp ce se îndrepta spre ea.

– Nu sînt sigură că a existat un singur motiv pentru care m-am logodit cu Evan. A fost o combinaţie între lucrurile pe care le-am aflat despre tine, de fapt, care a dus la logodna noastră.

– Despre mine? întrebă el sceptic.

– Da, despre tine, răspunse ea. Spune-mi un lucru, adăugă, întorcîndu-se şi privindu-l cu durere nedumerită. Ce bucurie ai putea să simţi dacă-ţi spun că m-ai păcălit? Cum poţi să fii atît de extraordinar în atîtea feluri diferite, şi cu toate astea să fii atît de... atît de lipsit de inimă şi de egocentric?

– Nu sînt sigur care e răspunsul, dar promit să mă gîndesc serios la el după ce înţeleg la ce te referi. La ce te referi? adăugă scurt.

Dezgustată, Kate se hotărî să-i spună ceea ce, evident, avea nevoie să audă.

– Bine, Mitchell, uite cum au stat lucrurile: în ziua în care te-am lăsat la *Enclave*, în St. Maarten, m-am dus direct la vilă şi mi-am făcut bagajul, ca o prostuţă ascultătoare, apoi l-am aşteptat pe Evan. Cînd a venit, i-am spus că te-am cunoscut pe tine şi că simţeam că între noi e ceva special.

– Şi el ce a spus? se răsti Mitchell.

– Fără să încerc să-ţi fac o listă cu toate revelaţiile în ordinea durerii pe care mi-au provocat-o, Evan mi-a spus că te-a cunoscut la petrecerea lui Cecil Wyatt, că ţi-a spus cum mă cheamă şi că o să fiu la *Island Club* cu el. Mi-a povestit şi despre copilăria ta şi despre motivele pentru care-i urăşti pe el şi pe tatăl lui. După aceea m-a întrebat dacă ştiu că locuiai pe

iahtul lui Zack Benedict, că tocmai construiai o casă în Anguilla şi că locuiai la Chicago, în casa lui Caroline Wyatt.

Clătinînd din cap, uimită parcă de propria naivitate, Kate încheie:

– Eram atît de înnebunită după tine că nimic din toate astea nu a contat, cu excepţia singurului lucru pentru care nu găseam o scuză.

– Care a fost acela? întrebă el încordat.

Kate tăcu, puse o lumînare în centrul mesei, apoi spuse:

– Singurul lucru pe care n-am putut să-l ignor a fost că m-ai lăsat să vorbesc despre Chicago şi te-ai purtat de parcă n-ai fi fost niciodată aici. M-ai întrebat chiar şi cît durează zborul de aici în St. Maarten. Din cîte ştiu, există numai două motive pentru care un bărbat ascunde de o femeie faptul că locuiesc în acelaşi oraş: fie e însurat, fie nu are nici o intenţie s-o revadă odată ce se întorc amîndoi în respectivul oraş. Am vrut să cred că aveai un al treilea motiv, aşa că ştii ce am făcut?

El îi prinse umerii în palme, ca să nu o lase să se aşeze, şi o trase înapoi, la pieptul lui.

– Ce ai făcut? întrebă cu buzele lipite de părul ei.

Refuzînd să se zbată, Kate rămase pe loc, uitîndu-se drept înainte.

– Te-am sunat la *Enclave* ca să te întreb de ce. Mi-au spus că ai plecat. M-am gîndit că trebuia să fie o greşeală, pentru că îmi aminteam cum stătuseşi pe balcon şi îmi spuseseşi să mă grăbesc înapoi.

Încercînd fără succes să-şi păstreze tonul calm, Kate continuă:

– Aşa că iată-mă acolo, cu bagajul făcut, la vilă, dînd piept cu urîtul adevăr: m-ai sedus ca să te răzbuni pe Evan, apoi m-ai

trimis înapoi la vilă ca să mă despart de el şi mi-ai cerut să mă întorc repede la tine. Şi după aceea tu ai plecat de la hotel.

Trăgînd tulburată aer în piept, Kate spuse:

– Am plîns în hohote pe umărul lui Evan. Am plîns atît pînă am adormit, iar cînd m-am trezit, inelul de logodnă pe care-l adusese el în St. Maarten era pe degetul meu.

Mitchell îşi încordă braţele şi o răsuci aproape brutal, apoi o trase la piept.

– Chiar după ce ai plecat tu de la *Island Club,* Billy m-a sunat şi mi-a spus că au găsit cadavrul fratelui meu. Am plecat de la hotel şi am aranjat cu Zack ca tu să pleci în croaziere pe insule, cu iahtul lui, în timpul zilei.

Îşi sprijini bărbia de creştetul ei, mîngîind-o uşor pe spate, şi continuă:

– Am avionul meu particular, aşa că aveam de gînd să zbor înapoi în fiecare noapte, la orice destinaţie ar fi fost iahtul, ca să petrecem nopţile împreună. Te-am aşteptat la docurile din Philipsburg pînă cînd s-a întunecat, apoi am sunat la veterinar şi el mi-a spus că l-ai luat pe Max, împreună cu alt bărbat, cu ore bune înainte. Nu mi-a venit să cred că m-ai lăsat să te aştept acolo.

– Cînd eram însărcinată în patru luni, m-am dus în biroul lui Gray Elliott şi am văzut poze cu tine aşteptîndu-mă, spuse Kate. A însemnat totul pentru mine. Ştiam măcar că nu intenţionaseşi să mă întorc la hotel şi să aflu că ai plecat.

El îi apăsă obrazul la pieptul său şi întrebă:

– Cînd ai aflat că erai gravidă?

– La vreo două săptămîni după ce ne-am văzut la cina de caritate pentru Spitalul de Copii. Cred că te întrebi cum de am rămas gravidă...

– Ştiu cum ai rămas gravidă, rosti el gutural. Ştiu chiar şi, la minut, cînd s-a întîmplat.

– Luam anticoncepţionale, dar mi s-a prescris un medicament pentru migrenă care le-a diminuat efectul, adăugă Kate, bucurîndu-se fără ruşine să fie în braţele lui, chiar dacă Mitchell îi spunea numai jumătăţi de adevăruri. De ce m-ai tratat aşa cînd ne-am întîlnit?

El rîse scurt, îndurerat.

– Ţi-am spus exact de ce în acea seară, fără să vreau. Mă simţeam ca un amant înşelat, cu inima frîntă. Nu am ştiut pînă înainte să te apropii de mine că Evan Bartlett era iubitul tău.

Palma i se curbă la baza capului ei, iar cu degetul mare îi ridică bărbia şi o privi solemn.

– Am stat în pat şi ne-am uitat la răsărit, deşi abia dacă mai puteam să ţinem ochii deschişi, pentru că nici unul dintre noi nu voia să piardă nici un minut petrecut împreună.

Coborî capul şi îi atinse colţul gurii cu gura lui.

– Mi-a fost atît de dor de tine, atît de multă vreme, şopti. Mi-a fost dor de magia dintre noi.

Kate era pierdută.

Capitolul patruzeci şi nouă

Holly scoase din frigiderul lui Kate două sticle de apă şi întinse una spre Calli.

– Vrei? întrebă.

Calli o privi, zîmbi politicos, clătină din cap şi spuse în italiană:

– Eşti foarte frumoasă. Aş prefera să mi te oferi pe tine.

Înţelegînd numai gestul de refuz, Holly spuse:

– Deci nu.

Apoi puse sticla la loc în frigider. Se uită peste umăr, la Kate, care tocmai ieşea din dormitor, purtînd al treilea set de haine pe care ar fi putut să le poarte la cina cu Mitchell din acea seară. Celelalte două variante erau pe canapea, în sufragerie. El îl dusese pe Danny la cumpărături şi erau plecaţi de la unsprezece dimineaţa.

– Prea elegant? întrebă Kate făcînd o piruetă în faţa lui Holly în timp ce Calli o privea din spatele bufetului de la bucătărie.

– Nu, dar îmi place mai mult lîna albastră.

Frustrată şi nesigură, Kate se hotărî să-i ceară părerea unui bărbat care ştia ce-i plăcea lui Mitchell. Luă celelalte două rochii de pe canapea şi le ridică pe rînd, uitîndu-se întrebător spre Calli.

– Pentru Mitchell? întrebă.

Bărbatul zîmbi larg şi arătă încrezător spre rochia neagră, apoi spuse în italiană:

– Mitchell o să se grăbească să te dezbrace diseară, aşa că poart-o pe aceea cu fermoar, nu pe cea cu nasturi.

– Bine, asta neagră să fie, spuse Kate. Grazie, adăugă zîmbind cald şi folosind unul dintre cele două cuvinte pe care le cunoştea în italiană.

Calli dădu aprobator din cap şi spuse:

– Ai o gură făcută pentru sărutat, dar Mitchell mi-e ca un frate. Plus că mi-ar scoate inima din piept dacă ar crede că am observat.

– Cred că în italiană e nevoie de mult mai multe cuvinte ca să spui ceva, observă Holly, apoi adăugă solemn: Kate, te rog să fii atentă cu inima ta. Mitchell ţi-a frînt-o ultima dată, şi mi-a fost frică de ce s-a întîmplat cu tine după aceea. Te îndrăgosteşti din nou de el.

– Ba nu, răspunse Kate pe un ton ferm.

În bucătărie, Calli se încruntă surprins şi dezamăgit.

– Ba da, insistă Holly.

Kate se sprijini de spatele canapelei, cu rochii şi umeraşe suspendate de amîndouă mîinile.

– Ba da, recunoscu ea. Şi mi-e aşa de frică! Aseară m-am convins singură că ar fi în regulă, că sînt în siguranţă, dacă-l iubesc numai puţin?

– Şi astăzi cum te simţi?

Oftînd învinsă, Kate spuse:

– Ca şi cum nu există nici o cale să-l iubesc doar puţin. Dă dependenţă. Dacă aş putea să-l trag deasupra mea, ca pe o pătură, şi să mă învelesc cu el, aş face asta, şi tot aş vrea să

ajung mai aproape – trup şi suflet. E foarte greu, pentru că mi se pare că şi el simte la fel.

– Şi data trecută ai crezut acelaşi lucru.

Kate dădu aprobator din cap şi se ridică de pe canapea, cu umerii puţin aduşi în faţă.

– Ştiu.

– Cînd se întoarce?

Uitîndu-se la ceas, Kate spuse:

– A sunat şi a zis că el şi Danny întîrzie, dar că ajung înainte de ora şase. Trebuie să cobor la opt diseară, ca să-i salut pe primar şi pe invitaţii lui, dar după aceea eu şi Mitchell mergem undeva la cină.

Holly se ridică.

– E cinci jumătate, aşa că ar fi bine să plec. Vrei să mă opresc ca să hrănesc pisicile şi pe Max în drum spre casă?

– Nu, răspunse Kate, întorcîndu-se în dormitor ca să pună la loc hainele pe care nu le îmbrăca.

Se fardase deja şi se coafase, ca să fie frumoasă atunci cînd se întorceau Danny şi Mitchell, iar acum avea ceva timp liber.

– O să-l aducem aici pînă-l prinde poliţia pe Billy Wyatt. Televizorul e deschis pe canalul de ştiri aici, tot timpul. Aştept să anunţe că l-au prins, dar pînă nu se întîmplă asta, locuim deasupra restaurantului. Sistemul de securitate de aici e mult mai bun decît cel de acasă.

– Ce mai face Molly?

– Se simte foarte bine. Vrea să vină înapoi la muncă mîine, dar eu vreau să stea acasă şi să se odihnească măcar cîteva zile.

– Mami, vino să vezi!

Zîmbind deja, Kate se grăbi pe coridor, afară din dormitor, ca să vadă ce cumpăraseră Mitchell şi Danny din oraş. Imaginea

fiului ei, stînd în mijlocul camerei şi zîmbind larg aproape că-i făcu inima să i se oprească. Nu mai avea bucle lungi şi haine de la Baby Gap. Părul lui negru era aranjat la fel ca al lui Mitchell şi era îmbrăcat cu un costum cu vestă, cămaşă şi pantaloni negri, lucioşi. Pe deasupra, poza cu o mînă în buzunar şi cu cealaltă la spate.

Cînd îl văzu, ei îi crescu inima de mîndrie şi se strînse de neajutorare şi de dor după bebeluşul care parcă fusese cu numai cîteva ore înainte.

– Ați cumpărat de la Frații Baby Brooks! glumi ea.

– Ți-am adus un cadou, spuse Danny, scoțînd mîna de la spate şi arătîndu-i mîndru o margaretă strînsă între degețelele lui mici, pe care i-o aduse în fugă.

– E foarte frumoasă, spuse Kate, aruncîndu-i o privire zîmbitoare lui Mitchell.

El îi zîmbi la rîndul său, apoi i se adresă lui Danny:

– Dă-i lui mami şi celălalt cadou.

Zîmbind larg, la fel ca tatăl lui, Danny căută în buzunarul costumului şi scoase un medalion decorat, atîrnat de un lanț subțire. Lui Kate îi tremură puțin mîna cînd luă inima frumoasă, din aur. Era atrasă din ce în ce mai adînc de fantezia unei vieți de familie, a iubirii şi prețuirii bărbatului cu părul negru, care îl învăța deja pe fiul lui să-i aducă mamei sale flori.

Ridică privirea, ca să-i mulțumească lui Mitchell, dar atenția lui era, deodată, îndreptată spre televizor. Se îndreptă spre aparat ca să-i crească volumul.

– La ora patru în această după-amiază, intonă crainicul, poliția din Chicago l-a prins pe Billy Wyatt, de şaptesprezece ani, care este suspectat de răpirea lui Daniel Donovan dintr-un parc, ieri. Surse din interiorul poliției spun că Wyatt a

recunoscut răpirea, dar că dă vina pe avocatul Evan Bartlett pentru că i-a dat ideea. Conform surselor, Wyatt s-a gîndit să-l răpească pe Daniel Donovan după ce Bartlett i-a arătat un articol recent de ziar în care apărea o fotografie a băiatului împreună cu mama lui, proprietara de restaurant Kate Donovan. Se presupune că Bartlett i-ar fi spus lui Wyatt că tatăl băiatului este Mitchell Wyatt, pe care Billy îl consideră de mult sursa ghinionului său. Reporterul nostru, Sidney Solomon, a vorbit cu Bartlett în această seară, la *Clubul Gleneagles.*

Kate se răsuci şi făcu un pas în spate, speriată, cînd văzu cum se uita Mitchell amenințător la Evan şi strîngea din pumn. Avocatul era cu racheta de tenis în mînă şi tocmai spunea că privilegiul avocat client nu-i permite să dea detalii, apoi se îndepărtă ca să joace un meci.

– Nenorocitul acela! murmură Mitchell printre dinți.

– Nenorocit, îl imită Danny cu sentiment.

Mitchell făcu un efort lipsit de succes să pară calm, de dragul lui Danny, apoi o sărută de la revedere pe Kate, de parcă abia şi-ar fi dat seama că era şi ea acolo. În prag se întoarse şi spuse:

– Am ceva de rezolvat. Te iau la opt.

Capitolul cincizeci

– Răspund eu, Calli, strigă Kate cînd se auzi o bătaie la uşa apartamentului, puţin după ora nouă.

Calli o ignoră şi ajunse primul la uşă. Mitchell întîrziase o oră, iar cînd Kate îi văzu pe detectivul MacNeil şi pe Gary Elliott în prag, se sperie.

– Dumnezeule, ce s-a întîmplat? strigă.

– Evan Bartlett e la spital, cu mandibula fracturată şi cu cîteva coaste rupte, spuse Gray, uitîndu-se în apartament, în spatele ei. Putem să intrăm?

– Da, sigur, spuse ea.

– Unde-i Wyatt, Kate?

Kate ştiu, cînd el puse întrebarea, la ce se referea, şi se grăbi să găsească o cale să-l apere pe Mitchell.

– Evan spune că el e vinovat? întrebă, încercînd să pară dezgustată.

– Evan n-a văzut cine l-a atacat. Atacatorul l-a aşteptat în parcarea de la clubul *Gleneagles,* după tenis în seara asta.

– Evan merge la sală, poate să se apere, spuse Kate trăgînd de timp, încercînd să găsească un alibi pentru Mitchell, cînd întrebarea inevitabilă reveni.

– Unde-i Wyatt? repetă Gray pe un ton mai ferm.

– Nu înţeleg de ce-l căutaţi. Aveţi vreo dovadă că el a fost?

– Atacatorul purta mănuşi subţiri din cauciuc, ca acelea pe care le are personalul tău.

– Ei bine, atunci asta e dovada că nu el a fost. Mitchell n-a trecut niciodată pe la noi prin bucătărie.

– Un picolo spune că s-a oprit în bucătărie pe la ora şase în seara asta şi a cerut un pahar cu apă.

Fiindcă nu reuşea să gîndească limpede, să găsească o explicaţie bună, cu Gray privind-o atît de atent, Kate spuse:

– Vreţi să mă scuzaţi un minut? E foarte supărător ce-mi spuneţi.

Se întoarse pe călcîie şi se îndreptă spre coridorul dinspre dormitor. Spre spaima ei, auzi paşii lui Gray pe covor, urmînd-o suficient cît să vadă unde se ducea. În dormitor, Kate se sprijini de uşa închisă şi încercă să inventeze un alibi credibil.

Îi veni o idee şi se repezi la pat, trase cuvertura şi un colţ al saltelei spre podea. Studie efectul, apoi se grăbi la peretele din spatele patului şi înclină două tablouri atîrnate acolo. Aşeză cu grijă veioza de pe noptieră în aşa fel încît abajurul să atîrne pe margine. Termină şi se grăbi în baia alăturată, udă un prosop de faţă şi se întoarse încet în sufragerie, tamponîndu-şi fruntea.

– Îmi pare foarte rău, spuse. Nu mai suport violenţa. Mi s-a făcut rău. Oricum, n-ar fi putut să fie Mitchell, pentru că el a fost aici, cu mine, pînă acum cîteva minute.

– Şi acum unde este?

– S-a... s-a dus să-i aducă pe căţelul meu şi pe cele două pisici pe care le am. Stăm aici pînă-l prindeţi pe Billy Wyatt.

– L-am luat în custodie după-amiază.

Kate făcu ochii mari.

– Da, chiar aşa?

– Chiar aşa, rosti Gray sec. Te-ar deranja dacă detectivul MacNeil s-ar uita în camerele de pe coridor?

– Deloc, răspunse Kate, tamponîndu-şi faţa şi urmîndu-l

temătoare pe MacNeil. Să nu-l trezeşti pe Danny, îl avertiză. E în dormitorul din dreapta.

Luîndu-şi slujba de bodyguard al băiatului în serios, Calli îl urmă pe detectiv, uitîndu-se urît cînd acesta verifică dulapul şi baia lui Danny.

– În camera asta ce e? întrebă MacNeil.

– Dormitorul meu.

– Se poate? întrebă el cu mîna pe clanţă.

Kate dădu să-i spună că da, apoi se răzgîndi şi rosti:

– Mi-aş dori să nu intri.

Aşteptă pînă cînd MacNeil îi aruncă o privire care însemna că poate să facă rost de un mandat, apoi spuse, prefăcîndu-se stînjenită:

– Intră, domnule detectiv.

Acesta deschise uşa, aprinse lumina şi încremeni, iar Calli se înghesui în spatele lui ca să vadă la ce se uita, apoi rîse tare, făcînd-o pe Kate să roşească pînă în vîrful urechilor, sincer, cînd amîndoi se întoarseră în sufragerie.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Gray, uitîndu-se de la Kate la MacNeil şi la Calli, care nici măcar nu încerca să-şi ascundă zîmbetul larg.

Strîngînd prosopul în mînă, Kate spuse:

– Eu şi cu Mitchell am... am petrecut seara în pat.

– Nu e nevoie să facem mare caz din asta, spuse Gray. Cînd se întoarce Mitchell, spune-i să ne sune.

– Şi ce o să faceţi? întrebă Kate bănuitoare, temătoare şi supărată, dar şi puţin surprinsă că procurorul îi spusese lui Mitchell pe numele mic.

– O să ne uităm la pumnii lui. Dacă nu sînt învineţiţi sau umflaţi, o să ştim că nu el e atacatorul.

– A, ce bine. Asta-i simplu.

– Da, dar e şi o dovadă care nu poate fi ascunsă.

– De ce eşti implicat într-o chestiune atît de lipsită de importanţă, Gray? întrebă ea.

El îi strînse braţul.

– Am început să mă consider un prieten al familiei, răspunse, întorcîndu-se să plece, cu MacNeil pe urme.

– Îl pun pe Mitchell să te sune imediat ce se întoarce, promise Kate. S-ar putea să se oprească să cumpere nişte mîncare pentru cîini.

De cealaltă parte a uşii apartamentului, MacNeil şi Elliott începură să coboare scările.

– Care-i treaba cu dormitorul? întrebă Gray.

Abţinîndu-se să zîmbească, detectivul răspunse:

– La cum arată camera aia, nu cred că Wyatt a avut suficientă energie ca să-l bată pe Bartlett.

– Dacă aş crede că pot să ascund episodul ăsta şi să scap, aşa aş face, spuse Gray. De fapt, dacă aş fi crezut că pot să scap dacă-l bat pe Bartlett, aş fi făcut-o eu însumi. Din nefericire, printre altele, e avocat, şi chiar şi cu falca ruptă, urlă după sîngele lui Wyatt.

– Ce vrei să facem în continuare?

– Trebuie să-l căutăm mai departe pe Wyatt şi să ne documentăm eforturile, răspunse Gray oftînd. Dacă nu, Bartlett o să transforme totul într-un eveniment mediatic care o să ne pună pe toţi într-o lumină proastă. Dar nu e nevoie să ne dăm silinţa. Nu e un caz de omor. Wyatt a venit cu un zbor comercial, pentru că avionul lui era în atelier, la întreţinere. Am anunţat aeroportul *O'Hare* să-l reţină dacă încearcă să treacă de securitate la ei. Atîta lucru trebuie să facem, din punctul meu

de vedere. N-am de gînd să ridic baraje pe stradă pentru că Bartlett nu se simte bine şi e nefericit.

Pe trotuarul din faţa restaurantului aştepta Childress. Gray se opri ca să se uite la cer.

– Ce noapte frumoasă, spuse. Păcat că trebuie să mă întorc la birou.

– Wyatt o să apară, prezise Childress, mereu vigilent.

– Sunaţi-mă dacă auziţi ceva, le spuse Gray amîndurora, apoi plecă, făcîndu-le scurt semn cu mîna.

Kate se luptă cu salteaua grea, încercînd s-o pună la loc, dar gîndurile îi erau tot la Mitchell şi începuse să se îngrijoreze. Era îngrijorată pentru el, şi pentru ea însăşi, pentru că se implicase prea mult şi prea repede. Era ca un narcotic, iar Kate nu funcţiona bine cu el în preajmă. În timp real, petrecuse numai cinci zile cu el, în două ocazii, în trei ani, şi de amîndouă dăţile viaţa ei parcă se autodistrusese din momentul în care el intrase pe uşă. În acea seară, era sigură, comisese o infracţiune minţindu-i pe poliţişti pentru el.

În bucătărie, Calli asculta instrucţiunile care i se dădeau. Cînd termină, luă cîteva pungi mari de gunoi, din plastic, în camera lui Danny şi începu să le umple tăcut cu jucării şi haine. Termină, ieşi pe coridor, se asigură că mama băiatului era încă în dormitorul ei, apoi duse pungile jos şi afară, pe aleea din spatele restaurantului. Le lăsă acolo, ocoli clădirea pînă la intrarea din faţă şi îi spuse unuia dintre valeţi să aducă maşina închiriată, care trebuia să sosească dintr-o clipă în alta, la intrarea din spate şi să-l sune pe mobil ca să-l anunţe.

La ora zece, Kate îşi frîngea literalmente degetele de teamă pentru Mitchell. Nu îşi putea imagina nici un motiv pentru care el să fi dispărut fără să sune dacă nu el îl asaltase pe Evan. Sau,

şi aceasta era o posibilitate, Mitchell îşi făcuse un obicei să dispară din viețile femeilor cînd lucrurile se complicau prea mult şi apăreau sentimente.

– Mitchell vrea să-şi ia la revedere de la tine şi de la Danny. E la aeroport şi trebuie să plece într-o călătorie urgentă de afaceri, iar eu trebuie să vă duc acolo.

Kate se răsuci, şocată, cînd îl auzi pe Calli vorbind în engleză cu doar o urmă de accent italienesc fermecător, dar atenția îi era îndreptată spre înțelegerea dureroasă a faptului că Mitchell pleca. Îşi spuse ferm că pe termen lung avea să fie mai simplu pentru ea dacă el se îndepărta şi nu se mai întorcea. Era, clar, imposibil să ai o relație cu el. Măcar de data asta spunea oficial la revedere, de dragul lui Danny.

Cu acest gînd ferm în minte, se uită la Calli şi rosti nepăsătoare:

– Pleci şi tu cu el?

– Da.

– O să ne fie dor de tine, spuse. Îl trezesc pe Danny.

– Maşina e în spate, răspunse Calli, îndreptîndu-se deja spre uşă, cu valiza în mînă. Erau cîțiva reporteri în față, minți el.

* * *

Atent la documentul pe care-l citea, Gray Elliott întinse mîna şi ridică telefonul. Vocea lui MacNeil era încărcată de o frustrare atent mascată.

– În timp ce îmi luam o cafea, acum cîteva minute, lui Childress i-a venit o idee şi a sunat la aeroportul *LaGuardia*.

– Şi? întrebă Gray pe un ton iritat.

– Se pare că avionul lui Wyatt a decolat acum o oră, iar piloții au declarat că zboară spre Indianapolis. Acum cîteva minute l-au schimbat spre Midway.

– Rahat. Lasă-l pe Childress să afle aşa ceva!

– Da, are instincte foarte bune, spuse MacNeil atent. Plecăm acum spre Midway.

Gray se sprijini de spătarul scaunului, contemplînd acuzația că Bartlett ar fi cauzat răpirea lui Danny Donovan şi posibila sa moarte în mîinile tulburatului Billy Wyatt. Reuşise astfel să dea de ştire lumii întregi că mama lui, Kate, era necăsătorită şi că tatăl băiatului făcea parte din familia Wyatt din Chicago. Acum voia să-l vadă la tribunal pe Mitchell Wyatt. Aplecîndu-se înainte, Gray se hotărî şi spuse:

– Mă ocup eu de situația asta. Spune-i lui Childress bravo.

– Sigur, spuse MacNeil. Îi spun. Are o durere de cap de la sinusuri şi n-o să se supere să rămînă atent la restaurant cît ne întîlnim noi la avionul lui Wyatt de la Midway. Nu e o idee bună să încerci să mergi acolo fără un detectiv. E important să urmezi procedura cînd victima e avocat.

– Mersi, Mac, spuse Gray impresionat.

– Vin să te iau. Sîntem la cîteva străzi distanță de tine. Cred că o să fie nevoie să mergem cu maşina ta.

* * *

– De ce te-ai prefăcut că nu vorbeşti engleză, Calli? întrebă Kate cînd nu mai ştiu ce să spună ca să-şi distragă atenția de la despărțirea de Mitchell.

Danny dormea dus, cu capul în poala ei, iar ea îi tot căuta buclele de fiecare dată cînd îl atingea.

– Mitchell nu era sigur că o să-i spuneți tot cît a lipsit Danny, iar oamenii vorbesc deschis în fața cuiva despre care cred că nu le vorbește limba.

Erau la Midway, treceau cu mașina pe lîngă hangare cu avioane private care împestrițau caldarîmul. Calli dădu semnal și trecu printre porțile deschise, apoi întoarse din nou și se îndreptă spre un hangar mare, luminat puternic. În fața lui, un avion elegant, cu aripile îndreptate spre spate și cu 1 2T F inscripționat cu litere mari, negre, pe coadă, aștepta, cu scara coborîtă și cu luminile din interior aprinse.

– Îl duc eu pe Danny,se oferi Calli, luîndu-l din spate pe băiatul adormit, de parcă n-ar fi cîntărit nimic.

La jumătatea treptelor, ceva blocă lumina care venea din interiorul avionului, iar Kate ridică privirea. Mitchell stătea acolo, cu umerii lui lați umplînd spațiul ușii. *„Ne luăm la revedere"*,se gîndi ea, iar acel gînd i se păru atît de dureros încît jură pe loc că nu avea să se mai pună niciodată în acea poziție. El făcu un pas înainte și îi întinse mîna. Kate o luă și reuși să zîmbească, păşind în interiorul elegant al avionului.

– Nu știu de ce, spuse, dar nu mi te-am imaginat niciodată într-un decor Art Deco.

– Dar în ce fel de decor ți-ai imaginat că aș putea să fiu? întrebă Mitchell, luîndu-l pe Danny din brațele lui Calli și ducîndu-l înăuntru.

Bodyguardul aduse bagajele pe care le luase în secret din apartament. Kate uită de întrebare cînd îl văzu pe Mitchell cum îl așeza atent pe fiul lui adormit în mijlocul unei canapele mari din piele cenușie, apoi îl mîngîia tandru pe obraz. Cu mîna lui mare... lovită la baza degetelor. Răspunsul ei instantaneu fu un amestec de oroare fascinată cînd văzu dovada că Mitchell era

capabil de violență fizică și de satisfacție profundă pentru că în sfîrșit avusese cineva curajul să îl pedepsească parțial pe Evan pentru lucrurile îngrozitoare pe care le făcuse, fără urmă de compasiune sau remușcare. Era atît de preocupată de propriile gînduri încît nu-l observă pe Mitchell legînd o centură de siguranță în jurul corpului lui Danny.

– E o călătorie importantă? întrebă cînd el o ajută să-și scoată jacheta din piele întoarsă.

– Foarte importantă, rosti el pe un ton foarte solemn, făcînd-o să îl studieze atentă.

– O să fii plecat multă vreme?

– Depinde.

– De cît durează pînă se vindecă vînătăile?

El zîmbi larg, apoi clătină din cap și spuse:

– Nu.

Străduindu-se să-și înfrîneze un val de regret, Kate se uită în jur.

– E ca o sufragerie frumoasă.

Calli spuse ceva în italiană, iar Mitchell se aplecă și se uită pe geamul avionului, apoi ridică un receptor, vorbind într-o limbă străină. Kate presupuse că le dădea instrucțiuni piloților, pentru că telefonul nu avea butoane ca pentru un apel extern.

Un moment mai tîrziu, auzi un zgomot puternic din spatele avionului, apoi Calli se apropie zîmbind. Trecu pe lîngă ea și se așeză într-un fotoliu mare din piele, aproape de cabină.

– Ei bine, spuse Kate ridicînd privirea spre chipul zîmbitor al lui Mitchell, cred că aici ne luăm la revedere. Deși credeam că o să avem mai mult timp. Hai să-l trezim pe Danny, ca să-și ia la revedere și să vadă avionul înainte să plecăm.

Un zîmbet neobișnuit apăru pe buzele lui Mitchell, iar Kate se aplecă din impuls și îl sărută, clipind ca să alunge lacrimile

cînd el o cuprinse în braţe. Avionul se mişcă puţin, iar ea se uită pe fereastră şi îşi dădu seama că începeau să se mişte.

– Ia-l pe Danny, spuse repede. Ne mişcăm. Trebuie să coborîm...

– Ăsta nu e autobuz, Kate.

– Ştiu, dar trebuie să...

Se agăţă de spatele fotoliului, privindu-l bănuitoare pe Mitchell cînd acesta se aşeză pe canapea şi încercă să o tragă pe fotoliul de lîngă el. În spatele ferestrei, o maşină cu girofar pe bord se grăbea spre poarta din apropierea hangarului lor.

– Mitchell, ce e asta? Ce faci?

Motoarele avionului îşi măriră viteza, scoţînd un zgomot mai puternic, apoi nava începu să prindă viteză şi, prin intercom, vocea copilotului îi răspunse:

– Midway bază, sîntem Gulfstream Doi Unu Tango Fox, cerem plecare urgentă dacă se poate. Sîntem pregătiţi, pe pistă.

– Am recepţionat, Unu Doi Tangou Fox, răspunse o voce prin intercom. Plecaţi pe pista Kilo Yankeu spre treizeci şi unu centru.

Inima lui Kate tresări odată cu viteza sporită a avionului, şi se aşeză repede, legîndu-şi centura de siguranţă. Nu avea idee unde mergeau sau de ce, dar nu conta. Nu conta decît că Mitchell îi voia pe Danny şi pe ea cu el, deci nu minţise în legătură cu ce simţea.

Celălalt lucru important era că o maşină a poliţiei, fără însemne, venise după ei! Kate îşi ţinu răsuflarea fără să-şi dea seama ce făcea, uitîndu-se la vehicul prin fereastra avionului, care tocmai întorcea brusc spre stînga şi prindea viteză, îndreptîndu-se spre pista din faţă.

Pînă la urmă, maşina poliţiei încetini, rămase în urmă şi se opri, cu girofarul încă aprins. Prin intercom, o voce spuse:

– Gulfstream Unu Doi Tangou Fox, aici baza. Puteţi decola imediat de la pista treizeci şi unu centru.

– Baza Midway, răspunse copilotul, Gulfstream Unu Doi Tango Fox decolează de pe pista treizeci şi unu centru.

În timp ce vorbea el, motoarele scoaseră un zgomot şi mai puternic, iar avionul se repezi înainte. Mîngîindu-l încet pe spate pe Danny, Mitchell îi studie profilul lui Kate, observînd că nu se opunea să fie răpită, dar nici nu se uita la el. Avea capul aplecat şi roşise. Era puţin stînjenită că îl lăsa să facă asta fără să obiecteze, îşi dădu seama zîmbind pentru sine.

Îşi aminti de zborul din St. Maarten spre Chicago, cînd credea că o pierduse.

– Kate, spuse zîmbind.

Ea îl privi şi clătină din cap, nevenindu-i să creadă că procedase aşa cum o făcuse.

– Sînt îndrăgostit de tine.

Ea înghiţi în sec şi se uită în jos, ca să-şi descheie centura de siguranţă, pentru că el o desfăcea pe a lui şi se ridica. Ştiu înainte să-l privească în ochi că avionul avea un pat.

Pe drumul de dedesubt, în apropiere de hangar, Gray şi MacNeil stăteau în faţa maşinii, sprijiniţi de ea, şi se uitau cum avionul se grăbea pe pistă, cu luminile de aterizare aprinse. Nava decolă elegant, luminile se stinseră, roţile se retraseră, apoi toate dispărură pe cerul nopţii.

Gray zîmbi şi spuse gînditor:

– Ăsta e un bărbat stilat.

MacNeil îi aruncă o privire cu coada ochiului şi spuse:

– Şi tu eşti la fel.

Capitolul cincizeci şi unu

A doua zi după ce avionul lui Mitchell plecase de la aeroportul Midway, cîteva mesaje scrise de mînă ajunseră la un grup restrîns de oameni. În Chicago, Matt şi Meredith Farrell îl primiră pe al lor la ora 9:30 p.m. Matt îl citi şi zîmbi larg.

– Ce s-a întîmplat? întrebă soţia sa.

– E o invitaţie la nunta lui Mitchell, rosti el întinzîndu-i biletul.

Meredith îl citi şi rîse.

– I-a răpit pe Danny şi pe Kate, le-a făcut paşapoarte de urgenţă şi i-a dus în Italia. A convins-o pe Kate să se mărite cu el, dar se teme să-i dea timp să se răzgîndească. Nunta e peste trei zile. Cît de tipic lui să ignore orice obstacol şi să facă orice e nevoie.

Meredith întinse mîna spre telefon şi o sună pe Julie Benedict, care tocmai primise un mesaj similar.

– Zack anulează chiar acum o filmare, spuse aceasta. Tu şi Matt puteţi pleca?

Meredith se uită la soţul ei şi ridică invitaţia cu o privire întrebătoare. El dădu aprobator din cap, iar ea îi spuse lui Julie:

– Bineînţeles.

Al treilea mesaj îi fu livrat acasă doamnei Olivia Hebert şi îi fu adus de majordomul ei în vîrstă. Doamna Hebert deschise plicul, citi mesajul şi începu să zîmbească fericită.

– Mitchell se căsătoreşte cu Kate Donovan în Italia, peste trei zile, Granger! Noi doi o să fim duşi acolo cu avionul lui

privat.

– Abia aştept călătoria, doamnă, o asigură Granger.

– Şi ghici cine o să fie cu noi pe drum, spuse Olivia cu un ton visător, strîngînd mesajul la piept şi oftînd.

– Nu am nici o idee, doamnă.

– Zack Benedict! exclamă ea.

Al patrulea mesaj ajunse, a doua zi dimineaţă, la casa parohială a bisericii St. Michel din Chicago. Părintele Mackey, tînărul asistent al pastorului, răspunse la uşă, acceptă plicul şi îl duse în jos pe coridor, spre biroul părintelui Donovan.

– A sosit plicul acesta pentru tine, părinte.

– Pune-l pe birou. Lucrez la bugetul pentru luna viitoare.

– I-am promis celui care l-a adus că ţi-l dau personal, imediat.

– Foarte bine, spuse părintele Donovan, lăsînd creionul din mînă şi luînd plicul. Ai făcut schimbările pe care ţi le-am sugerat pentru slujba de duminică? îl întrebă pe preotul tînăr care fusese trimis la St. Michel ca să lucreze sub tutela sa.

– Am făcut cîteva dintre ele, răspunse părintele Mackey în timp ce părintele Donovan desfăcea plicul.

Răspunsul tînărului îl făcu să ofteze.

– Eşti un preot dedicat, Robert, şi scrii slujbe excelente, dar ai tendinţa să fii inflexibil cînd nu e nevoie. Şi invers, eşti prea flexibil cînd e nevoie să fii ferm. Am observat asta mai ales atunci cînd te ascult încercînd să-i sfătuieşti pe cei din congregaţie care vin să-ţi ceară părerea. Pe măsură ce trece timpul, cred că o să înveţi cînd să fii inflexibil şi să susţii principiile şi doctrina bisericii şi cînd să te relaxezi şi să respecţi realităţile vieţii oamenilor.

În timp ce vorbea, părintele Donovan scoase şi despături foaia de hîrtie cu iniţialele MW în partea din dreapta sus. Citi

mesajul şi se ridică pe jumătate din scaun, cu gura căscată de indignare.

– Sper că nu sînt veşti proaste.

– Are ceva tupeu! spuse părintele Donovan cînd îşi recăpătă darul vorbirii.

Ziarele anunţaseră deja identitatea tatălui copilului lui Kate şi sosirea lui neaşteptată la Chicago ca să plătească răscumpărarea, aşa că părintelui Donovan nu-i fu greu să-i povestească învăţăcelului său despre conţinutul scrisorii.

– Se pare că Mitchell Wyatt i-a luat pe nepoata mea şi pe fiul ei, Danny, în Italia, iar acum mă cheamă acolo ca să ţin slujba de căsătorie într-un sătuc din apropiere de Florenţa, poimîine! Bărbatul ăsta are c... curaj, se corectă el.

Ridică brusc receptorul şi sună la informaţii.

– Trebuie să dau un telefon la Roma, în Italia, imediat, spuse, apoi îi citi operatoarei numărul de telefon imprimat în partea de jos a antetului lui Mitchell Wyatt. O să coste mult? întrebă. Excelent! răspunse cînd operatoarea îi spuse o rată exorbitantă pe minut. Asiguraţi-vă că este un apel cu taxare inversă. Serios? E şi mai scump? Excelent! rosti cu patos.

* * *

– Ce-i asta? o întrebă Mitchell pe Kate cînd ea începu să despacheteze un colet care tocmai îi fusese livrat prin poşta internaţională.

– Nu ştiu, dar e de la Gray Elliott, spuse ea.

– Ai grijă, probabil e un dispozitiv de ascultare.

– E un dar de nuntă, rosti ea citind biletul dinăuntru.

– Cheamă geniştii.

Ignorîndu-l, Kate scoase capacul cutiei şi dădu la o parte hîrtia din interior. Cadoul era un album frumos pentru fotografii. Deschise albumul, apoi se uită la Mitchell cu ochii strălucind. Înăuntru erau, mărite, cîteva dintre fotografiile pe care le făcuseră MacNeil şi Childress.

Prima era cu ea şi Mitchell pe balconul din St. Maarten. Stăteau foarte aproape unul de celălalt, îşi zîmbeau şi se pregăteau să se sărute.

– Domnule Wyatt? spuse secretara lui Mitchell intrînd în sufrageria apartamentului.

Din respect pentru Kate, care stătea lîngă el pe canapea, explică în engleză:

– Telefonul cu taxă inversă pe care-l aşteptaţi e pe linia dumneavoastră privată. Pare... supărat.

Mitchell îşi luă braţul de după umerii lui Kate.

– E unchiul tău, spuse pe un ton calm şi se ridică, apoi se apropie de un fotoliu mare, tapiţat, aşezat la fereastra care dădea spre Piazza Navona. Se aşeză, se uită afară, la una dintre priveliştile sale preferate, apoi răspunse la telefon.

– Bună dimineaţa, părinte Donovan. Presupun că aţi primit scrisoarea mea?

Unchiul lui Kate se uită la tînărul pe care îl pregătea şi se lansă în conversaţie pe un ton furios şi autoritar:

– Mitchell, crezi, chiar şi pentru o clipă, că aş lega-o pe Kate pentru tot restul vieţii, prin sfînta taină a căsătoriei, de un bărbat care n-o să-i dea voie să aibă copii?

– Nu.

– Atunci pentru ce mi-ai trimis invitaţia asta neruşinată să ţin ceremonia în Florenţa?

– I-am promis lui Kate că poate să aibă oricîţi copii doreşte, oricînd doreşte.

Părintele Donovan dădu din cap încurajator spre părintele Mackey, dar în entuziasmul său, insistă să primească şi alte asigurări, nu acceptă pur şi simplu declaraţia clară a lui Mitchell:

– Şi nu o să i te opui în nici un fel?

– Ba dimpotrivă, o să îmi facă foarte mare plăcere să o ajut să-i conceapă.

– Dacă acesta a fost un comentariu intenţionat licenţios şi provocator, sînt dezamăgit, dar nu şocat.

La acea declaraţie, părintele Mackey se aplecă înainte, îngrijorat, dar părintele Donovan zîmbi şi îi linişti temerile cu o mişcare scurtă din mînă, apoi trecu la următoarea problemă pe care o avea cu bărbatul de la telefon:

– Eşti catolic? Da, dacă ai fost botezat catolic, atunci eşti. Ai mai fost vreodată căsătorit într-o ceremonie catolică? Ei bine, dacă n-ai fost în biserică sau aproape de vreun preot în ultimii cincisprezece ani, atunci presupun că nu ai fost căsătorit într-o ceremonie catolică. Oricum, nu pot să fac presupuneri legate de ceva atît de important, aşa că te rog să-mi răspunzi cu da sau nu.

Părintele Donovan repetă răspunsul scurt, negativ, al lui Mitchell, pentru părintele Mackey, apoi se pregăti de o luptă grea. Înainte, însă, îl îmblînzi pe Mitchell spunînd:

– În cazul ăsta, nu văd nici un obstacol insurmontabil în calea participării mele la nunta cu Kate. Înţeleg din scrisoare că ai făcut deja pregătiri pentru ceremonie cu preotul local. Doreşte să îmi dea voie să particip?

Părintele Donovan dădu aprobator din cap spre părintele Mackey, indicînd că răspunsul lui Mitchell fusese da.

– Asta e foarte bine, spuse încîntat. Dacă nu ai mai fost la biserică şi nici n-ai văzut vreun preot în ultimii cincisprezece

ani, spuse pe un ton calm, atunci a trecut cel puțin atît de cînd nu te-ai mai spovedit. Bineînțeles că trebuie să faci asta înainte de căsătorie...

Se opri, fiindcă Mitchell îl întrerupse cu o întrebare scurtă, pe un ton iritat, apoi se auzi un răspuns apăsat, încercînd să-i transmită că era înțelegător și răbdător, dar nu foarte răbdător.

– Nu, Mitchell, te asigur că nu glumesc. Atunci cînd tu și Kate o să fiți înaintea mea și a lui Dumnezeu, în ziua nunții, pregătiți să faceți jurăminte sacre, vreau ca amîndoi să aveți sufletele curate și strălucitoare ca atunci cînd v-ați născut. Asta înseamnă că e nevoie să vă spovediți amîndoi înainte. Nu e o rugăminte, e o cerință necesară.

După o pauză, ca Mitchell să înțeleagă, părintele Donovan spuse cu mai multă blîndețe:

– Copiilor le e adesea frică să meargă la spovedanie pentru că o asociază cu vina și stînjeneala, dar sensul spovedaniei este de fapt să ofere iertare și înțelegere, ca să ne ajute să ne simțim mîntuiți.

Se opri din nou, așteptînd o reacție, dar de cealaltă parte a firului era o tăcere mormîntală, așa că părintele continuă:

– Dacă e o problemă de limbă sau există alt motiv pentru care nu vrei să te spovedești preotului local, atunci pot să-ți ascult eu însumi confesiunea, dacă-ți face plăcere.

Răspunsul imediat al lui Mitchell îl făcu pe părinte să rîdă din toată inima. Puse mîna deasupra difuzorului și îi șopti părintelui Mackey:

– Mi-a spus că pot să duc cu mine în iad fantezia asta.

Își reveni cu efort și spuse aproape blînd:

– Mitchell, nici eu nu merg în iad, și nici tu. Poți să te spovedești oricărui preot dorești, atîta timp cît o faci înainte de nuntă. Acum te rog să mi-o dai pe Kate la telefon. Eu și viitoarea ta soție trebuie să vorbim puțin.

În Roma, Mitchell luă brusc telefonul de la ureche şi i-l întinse lui Kate, care stătea pe braţul fotoliului său.

– E rîndul tău, spuse iritat, apoi se ridică şi începu să prepare cîte un cocteil pentru ei amîndoi.

Ascultînd partea ei de conversaţie, supărarea începu să se transforme în amuzament, pentru că orice i-ar fi spus unchiul ei, cuvintele lui o determinau să răspundă adesea cu „da, ştiu", „da, ai dreptate" şi „da, aşa o să fac".

Trecură cel puţin alte cinci minute înainte ca ea să-şi ia în sfîrşit la revedere şi să-i spună că aveau să se revadă curînd, apoi să închidă.

Mitchell îi oferi băutura pe care i-o pregătise, apoi se aşeză pe fotoliu şi o trase în braţele sale.

– Unchiul tău este un tiran meschin, pompos, grandoman şi exagerat de critic, anunţă supărat.

Zîmbindu-i cu drag, Kate îi apăsă buzele cu degetele.

– Mi-a ţinut un discurs despre cum trebuie ca, pe viitor, să-ţi acord circumstanţe atenuante şi mi-a amintit că şi eu am avut un rol în felul cum au mers rău lucrurile înainte. Mi-a spus că eşti un bărbat de caracter şi foarte integru, care poate să ne iubească pe mine şi pe Danny foarte mult, pentru totdeauna, cu blîndeţe şi putere.

– După cum spuneam acum o clipă, răspunse Mitchell zîmbind larg, unchiul tău e un om foarte perspicace şi îi citeşte foarte bine pe oameni.

Părintele Mackey nu era la fel de sigur de asta. De fapt, avea îndoieli serioase în ceea ce privea înţelepciunea părintelui Donovan, care susţinea căsătoria lui Kate cu Mitchell. Se ridică, dădu să plece, apoi se întoarse. Părintele Donovan se sprijini de spătarul scaunului său, zîmbind mulţumit de rezultatul convorbirii, cînd observă expresia îngrijorată a tînărului preot.

– Pari tulburat, Robert. Ce s-a întîmplat?

– Nu văd cum poți să căsătorești doi oameni care se cunosc de numai cîteva zile și au o istorie atît de neplăcută ca a lor.

Încrucișîndu-și brațele la piept, părintele Donovan se gîndi un moment, apoi răspunse:

– O să te întreb cum l-am întrebat cîndva și pe Mitchell: cum se poate ca doi oameni care se cunosc doar de cîteva zile să ajungă să fie atît de dureros de dezamăgiți unul de celălalt încît să nu poată să uite asta aproape trei ani?

– Ar putea să existe curenți subtili, psihologici, probleme parentale nerezolvate. Cine știe care e răspunsul?

– Eu știu, rosti părintele Donovan sigur de sine. Răspunsul este că, atît cît au fost împreună, în acele cîteva zile, acești doi oameni s-au iubit atît de mult încît nici unul dintre ei nu a reușit să se împace la gîndul că și-au provocat atîta suferință unul altuia, fără să vrea, mai tîrziu.

– S-ar putea să ai dreptate, cred. Dar chiar și așa, un bărbat și o femeie...

– Te rog să nu-mi citezi din încă o carte despre sfințenia căsătoriei pe care ai citit-o la seminar. De fapt, vreau să citești o carte care s-ar putea să te ajute cu adevărat să înțelegi realitatea sufletească dintre partenerii de cuplu care chiar se iubesc. N-o s-o găsești pe listele de lectură obișnuite.

– Citesc cu bucurie orice îmi sugerezi. Cum se numește?

– *„Profetul"*, și e scrisă de Kahlil Gibran.

Pe chipul părintelui Mackey apăru o expresie nesigură, dar interesată. Se apropie de unchiul lui Kate și scrise pe o bucată de hîrtie de pe biroul lui titlul și autorul. După aceea se opri și se uită cu gura căscată la preotul mai în vîrstă.

– Dar Gibran n-a fost excomunicat?

Părintele Donovan ridică din umeri.

– Ba da. La fel și Galileo, pentru că a îndrăznit să susțină că Pămîntul Domnului se învîrte în jurul soarelui, și nu invers. Uite cine rîde acum, la urmă.

Capitolul cincizeci şi doi

Orice nuntă era motiv de curiozitate şi sărbătoare în satul din apropiere de Florenţa în care locuise Mitchell cu familia Callioroso pînă la vîrsta de cinci ani. Alesese acel loc pentru nuntă fiindcă spunea că era locul în care fusese inocent, copil.

În ziua nunţii lui cu Kate, în spatele bisericii mici stăteau cîţiva localnici cărora pur şi simplu le plăceau nunţile. Fură foarte plăcut surprinşi cînd starul american de cinema şi soţia lui trecură pe lîngă ei, apoi se întoarseră ca s-o ajute să se apropie pe o doamnă micuţă, bătrînă, care le zîmbea cu mîndrie tuturor celor pe lîngă care trecea spre locul ei din faţă.

Această zonă, în care stăteau oaspeţii mirilor, era ocupată de cei foarte speciali pentru Mitchell şi Kate, printre care şi familia Callioroso. Era exact genul de nuntă mică şi intimă pe care amîndoi şi-o doreau.

Cu o zi înainte, Mitchell mersese îndatoritor la părintele Lorenzo, la spovedanie. Ieşise din biserică nedumerit şi se apropiase de Kate, care îl aştepta pe o bancă din piaţa satului.

– Cum a mers? îl tachinase ea prinzîndu-l de braţ.

– De fapt, spusese Mitchell, mi s-a părut că părintele Lorenzo a fost puţin dezamăgit de lipsa mea de imaginaţie. Cu toate că, dacă mă gîndesc la toate rugăciunile pe care mi-a cerut să le spun ca penitenţă, s-ar putea să fi fost impresionat de tenacitatea mea.

– Cîte rugăciuni ţi-a dat?

– Dacă încep acum, s-ar putea să termin pînă la nuntă.

Kate izbucni în rîs.

Acum, stînd în fața altarului cu părintele Lorenzo și unchiul ei, care oficiau ceremonia, și cu Mitchell zîmbindu-i, se simțea cu adevărat binecuvîntată. Își rosti jurămintele tare, cu mîndrie.

Mitchell le spuse pe ale lui la fel, răspunzînd în italiană, pentru familia Callioroso, sub privirea aprobatoare a părintelui Donovan. Expresia mulțumită îi dispăru însă de pe chip cînd, spre finalul ceremoniei, Mitchell fu întrebat dacă promitea să o iubească, s-o respecte și s-o prețuiască pe Kate, iar el, în loc să spună *„Sì, lo voglio,"*, spusese *„Con ogni respiro che prendo"*.

Pentru numai un moment, părintele Donovan se întrebase dacă nu cumva răspunsul lui Mitchell fusese cam vag, dar părintele Lorenzo păruse mulțumit, ceea ce îl mai liniștise.

La petrecerea de după ceremonie, părintele Donovan îl căută pe părintele Lorenzo, care vorbea și englezește, ba chiar în acel moment, cu oaspeții americani, printre care și familiile Benedict și Farrell.

– Părinte Lorenzo, întrebă unchiul lui Kate, ce a spus Mitchell cînd l-ai întrebat dacă promite să o iubească, să o respecte și să o prețuiască pe nepoata mea?

Americanii erau și ei la fel de curioși, pentru că tăcură și ascultară răspunsul părintelui Lorenzo.

– Cînd l-am întrebat pe Mitchell dacă promite să o iubească, să o respecte și să o prețuiască pe Kate, în loc să spună pur și simplu *„da"*, el a răspuns *„cu fiecare răsuflare"*.

La fel ca toate femeile din grup, și lui Kate îi dădură lacrimile auzind cuvintele părintelui Lorenzo, cu toate că ea știuse încă de la altar ce spusese Mitchell.

Erau aceleași cuvinte pe care i le inscripționase pe interiorul verighetei.

Sfîrșit